

Hôn Nhân Tạm Được

Contents

Hôn Nhân Tạm Được	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	34
7. Chương 7	42
8. Chương 8	48
9. Chương 9	56
10. Chương 10	63
11. Chương 11	70
12. Chương 12	77
13. Chương 13	84
14. Chương 14	92
15. Chương 15	99
16. Chương 16	106
17. Chương 17	113
18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Lễ Giáng Sinh Tạm Được	119
19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Lễ Tình Nhân Tạm Được	123
20. Chương 20: Phiên Ngoại 3: Trong Hai Mươi Năm	125

Hôn Nhân Tạm Được

Giới thiệu

Edit: Hà Hi, Lạc HiThể loại: Hiện đại, lạnh lùng công với ôn nhu thụ, bình thần ấm áp, HE. Truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-tam-duoc>

1. Chương 1

Người đàn ông đang ngồi đối diện tên là Tương Trữ Chiêu, vị hôn phu tương lai của cậu.

Tuyên Hòa vừa ung dung uống nước vừa bảo trì sự im lặng. Đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, nhưng cũng có thể là lần cuối cùng chưa biết chừng, nguyên nhân không phải do cậu mà qua ánh nhìn không mấy thiện cảm của vị Tương tiên sinh này, có thể thấy được dường như với hôn sự này anh ta cũng không mặn mà cho lắm.

Dù có thể thật đi chăng nữa, Tuyên Hòa cũng chẳng buồn nghĩ nhiều. Vì không được phép từ chối anh ta nên cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý kết hôn với người đàn ông này. Đúng lúc cậu nghĩ mình nên gọi chuyện ra sao, người kia đã lên tiếng trước.

“... Cậu chính là Tuyên Hòa.”

Tuyên Hòa gật đầu, liếc nhìn đối phương một cái.

Mặc dù đang ở nhà, Tương Trữ Chiêu vẫn ăn mặc rất chỉnh tề: Áo sơ mi cài nút đến tận cổ, không đeo caravat, mặc một chiếc áo gi-lê âu phục màu xám vừa người, phía dưới mặc một chiếc quần âu màu tối. Nếu chỉ xét diện mạo, nhìn thế nào cũng thấy người đàn ông này trẻ hơn độ tuổi ba mươi bảy.

Tuy rằng nghĩ như thế, nhưng trong nháy mắt, Tuyên Hòa nhận ra mình đã nhầm rồi.

Tương Trữ Chiêu thản nhiên nói: “Diện mạo miễn cưỡng chấp nhận được, dáng người quá gầy, bằng cấp bình thường... Những cái đó tạm thời không nói đến, cậu biết rõ hôm nay phải đi gặp mặt cha mẹ tôi, lại ăn mặc cái kiểu đó để tới, nên bảo cậu thôi lách thếch hay là không hiểu lễ nghĩa đây?”

Tuyên Hòa cúi đầu, nhìn chiếc áo màu trắng và quần bò trên người mình, còn không kịp biện giải cho bản thân, Tương Trữ Chiêu đã phiền chán liếc nhìn cậu, anh gọi người giúp việc đến dọn vài câu gì đó, chỉ một lát sau, một bộ quần áo được đưa tới; thậm chí Tuyên Hòa không kịp có cơ hội cảm ơn hay từ chối đã bị người hầu mời tới phòng thay quần áo chuyên dụng.

Cậu thay áo sơ mi và quần dài, mặc thêm cả áo chên lông cừu tối màu, nhìn cái người xa lạ trong gương kia, khóe miệng cậu không nhịn được nhếch lên... Đây rốt cuộc là ai!

Khoác lên mình bộ quần áo xa lạ, tóc tai cũng được sửa sang lại một lần, cuối cùng Tuyên Hòa cũng có thể trở lại phòng khách. Tương Trữ Chiêu đánh giá cậu một lượt, bĩu môi dưới, ý tứ không rõ nói: “Như vậy còn tạm được...”

Tuyên Hòa cố lấy dũng khí mở lời: “Tương tiên sinh, hôm nay tuy là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, nhưng nếu anh không hài lòng với tôi thì có thể từ chối hôn sự này, tôi cũng không để ý...”

“Chuyện này không tới phiên cậu lên tiếng.” Tương Trữ Chiêu giễu cợt nói, “Hay.... cậu cảm thấy thiệt thòi khi phải gả cho tôi?”

“Không phải...” Tuyên Hòa á khẩu không trả lời được.

Nhưng đối phương vẫn cố tình gây sự: “Hôn sự này cũng không phải là tôi cam tâm tình nguyện, nói cho cùng, là do lệnh đường đã đề nghị chuyện này trước.”

Tuyên Hòa ngậm miệng, không nói nữa.

Tương Trữ Chiêu uống xong cà phê, đứng dậy, không kiên nhẫn nói: “Còn không đi cùng?”

Tuyên Hòa vội vàng đứng lên đi theo Tương Trữ Chiêu, qua vài hành lang thật dài và một hoa viên tĩnh lặng, cuối cùng cũng đến nơi. Lão phu nhân lúc trước Tuyên Hòa từng gặp qua đang ngồi ở ghế trên, cùng một lão tiên sinh nói chuyện, chắc chắn đây là cha mẹ của Tương Trữ Chiêu.

Đứng thẳng lưng, Tuyên Hòa khách sáo nói: “Chào buổi sáng, Tương tiên sinh, Tương phu nhân.”

Hai vị lão nhân nhìn cậu, ánh mắt giống như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì, rồi lại chỉ cười bảo cậu ngồi xuống, vừa hỏi cậu thấy ngôi nhà này thế nào, vừa dùng ánh mắt từ ái liếc nhìn Tương Trữ Chiêu ít nói.

Tuyên Hòa nhìn thần sắc hai vị lão nhân, cơ hồ cảm thấy có chút khó chịu, ánh mắt bọn họ nhìn Tương Trữ Chiêu – một người đàn ông ba mươi bảy tuổi lại tựa như đang nhìn một người mới ba mươi tuổi.

Ba người nói với nhau vài lời khách sáo rồi chuyển địa điểm để đi dùng cơm.

Cậu khẽ thở ra nhẹ nhõm, biết ăn cơm trưa xong cuối cùng có thể ra về, lại không ngờ sau khi cùng vợ chồng Tương gia dùng cơm xong, Tương Trữ Chiêu đứng dậy tiễn cậu, đứng chỗ cao ở cửa hiên nhìn xuống nói: “Buổi tối ngày mai sắp xếp thời gian rảnh, tôi đi đón cậu.” Ngữ khí của nam nhân kiên định chắc nịch, gần như là ra lệnh, lại tựa tựa như đang thông báo một chuyện bình thường mà thôi.

Tuyên Hòa ngẩng đầu, nhìn người đàn ông cao hơn mình ít nhất một cái đầu, không nói gì chỉ gật gật.

Tối hôm sau, Tương Trữ Chiêu quả nhiên đến đúng hẹn.

Tuyên Hòa phớt lờ vẻ mặt hài lòng của mẹ và ánh mắt thương hại của em gái, mặc áo sơ mi quần dài trước nay vẫn ít sờ tới, sau khi đợi Tương Trữ Chiêu hờ hững chào hỏi người nhà của cậu xong, đi theo đối phương lên xe.

Lái xe của Tương gia là một thanh niên xấp xỉ bằng tuổi cậu, cũng rất ít lời, chỉ lúc cậu lên xe chào một câu rồi im lặng không nói tiếng nào. Tuyên Hòa nơm nớp lo sợ ngồi ngay ngắn, trộm nhìn lướt qua bên cạnh, Tương Trữ Chiêu đang nhìn ngoài cửa sổ xe, thần sắc thật bình thản.

Đường nét khuôn mặt của người đàn ông này kỳ thật rất đẹp, dáng người dong dỏng cao, gia thế lại tốt, cho dù tính cách có hơi xấu một chút, Tuyên Hòa vẫn không thể tưởng tượng người đàn ông như vậy mà đến tuổi này vẫn chưa kết hôn, thậm chí còn độc thân.

Sau khi tìm hiểu cậu mới biết Tương Trữ Chiêu cũng không hẳn là người đồng tính, trước kia cũng có qua lại với phụ nữ, chỉ không hiểu vì sao, vô luận là nam hay nữ, quan hệ của những người đó với Tương Trữ Chiêu đều chấm dứt sau một thời gian ngắn, dài nhất cũng chỉ mấy tháng, thậm chí không quá nửa năm.

Nếu nói những người đó chia tay vì không chịu nổi tính tình của anh thì có khi cậu lý giải được. Tuyên Hòa nghĩ nghĩ, khỏe môi không khỏi cong lên, lại nghe thấy anh bất ngờ hỏi:

“Cậu cười cái gì?”

Tuyên Hòa thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Không có gì. Đúng rồi, tôi vẫn chưa biết, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Tương Trữ Chiêu lộ ra vẻ mặt không tin, nhưng cũng không truy hỏi thêm nữa, trầm giọng nói: “Ăn tối trước, muộn một chút đi nghe hòa nhạc, tôi đã đặt vé rồi.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, cố gắng giữ cho vẻ mặt không trầm xuống. Hòa nhạc, từ sau bảy tuổi cậu đã không còn nghe thứ này một lần nào nữa, huống hồ cậu cũng hoàn toàn không có hứng thú với nhạc cổ điển.

“Cậu có gì bất mãn, có thể nói thẳng.” Tương Trữ Chiêu mỉm cười, mặc dù đang cười nhưng trong đáy mắt lại có chút hàn ý.

“Không có.” Tuyên Hòa đắn đo một chút, quyết định theo ý đối phương, cười hỏi: “Là nghệ sĩ nào biểu diễn vậy? Kiến thức của tôi về nhạc cổ điển cũng không nhiều, có lẽ sẽ làm anh mất hứng.”

Tương Trữ Chiêu nói một chuỗi tên bằng tiếng Pháp, lại nói: “Ông ta là người nước Pháp, từ nhỏ du học ở Áo, cầm nghệ có thể nói là trác tuyệt.”

Tuyên Hòa chỉ có thể gật đầu, không biết nên nói tiếp cái gì.

Ném qua bữa tối, hai người đi vào hội trường hòa nhạc, ngồi ở vị trí chính giữa; cho dù ở trong bóng tối, Tuyên Hòa vẫn cảm giác được Tương Trữ Chiêu nghe vô cùng chuyên chú, trong khi đó cậu lại buồn ngủ, cố gắng chống đỡ với khí lạnh trong phòng diễn tấu, cậu gần như miễn cưỡng giữ vững tinh thần.

Bất tri bất giác, cậu dần dần mất ý thức, đến lúc tỉnh lại, tiếng đàn trên sân khấu vẫn đang diễn tấu, Tuyên Hòa dụi dụi mắt, nhoài về phía vật thể ấm áp bên cạnh cọ cọ, đầu óc mơ hồ ngăn người một lát, mới thanh tỉnh lại. Đúng lúc này, cậu mới ý thức được thứ mình dựa vào không phải đồ vật, mà là người nào đó, nhất thời sợ tới mức thiếu chút nữa kêu thét ra tiếng.

Người đàn ông bên cạnh nhìn cũng không nhìn cậu, chỉ hơi mỉm cười nói: “Cậu ngủ rất say.”

Tuyên Hòa có chút xấu hổ, vội vàng nói: “Tôi không cố ý, thật xin lỗi.” Cậu vừa nói vừa dựng thẳng người, cảm thấy hối hận vì sao lúc này không mang theo áo khoác, để bây giờ phải chịu lạnh như vậy.

Tương Trữ Chiêu chậm rãi cởi áo khoác, tiện tay ném về phía cậu, nhưng ngay cả ánh mắt cũng không thèm liếc qua.

“... Tương tiên sinh?”

“Ồ ư, tôi bỏ.” Nam nhân khẽ cười nói.

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, nương theo ánh đèn trên sân khấu cố gắng nhìn, quả nhiên trên vai áo khoác có một vết ướt lớn; cậu nhớ tới mình vừa mới tựa trên vai đối phương, rõ ràng là đang biểu diễn lại ngủ vô cùng thoải mái, ngay cả nước miếng cũng chảy ra làm ướt áo khoác của anh, cậu quần đến mức hận không thể lập tức chạy trốn khỏi phòng diễn tấu từ cửa thoát hiểm.

Chất liệu làm nên chiếc áo khoác rất tốt, Tuyên Hòa ôm vào trong ngực, lại mơ hồ cảm thấy ấm áp, bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ đối phương phát hiện cậu cảm thấy lạnh, mới cởi áo khoác cho cậu. Nhưng ý niệm trong đầu này rất nhanh chóng lóe rồi biến mất, Tuyên Hòa tựa vào lưng ghế dựa mềm mại, lan man nghĩ một số việc vặt, cuối cùng đợi đến lúc tan cuộc.

Sau khi hòa nhạc chấm dứt, hai người lên xe. Lái xe Tương gia sau khi gạt đầu chào lại khôi phục vẻ ít lời vốn có, bầu không khí trên xe vô cùng tĩnh lặng, Tương Trữ Chiêu hỏi: “Cảm thấy buổi hòa nhạc thế nào?”

Tuyên Hòa sững sốt đáp: “Khúc thứ hai từ dưới lên, nghe qua rất quen tai, giai điệu rất êm tai...” Cậu nói nói, lại vì đáp án không hề có thưởng thức mỹ cảm của mình thấy xấu hổ.

Tương Trữ Chiêu liếc cậu một cái, mặt không chút thay đổi đưa thứ gì đó đang cầm trong tay lại, phẳng phất có chút uẩn giận.

Tuyên Hòa tập trung nhìn vào, mới phát hiện là giới thiệu văn tắt của buổi hòa nhạc, nương theo ngọn đèn mỏng manh ngoài xe lật đến phần mục lục, mới phát hiện khúc thứ hai từ dưới lên là từ một ca khúc chủ đề của một bộ phim điện ảnh cải biên mà thành. Cậu lại nhìn một chút, mới ngẩng đầu hỏi: “Anh thích biểu diễn đêm nay không?”

Anh nói: “Cũng được.”

Hai người lại trầm mặc một hồi, Tương Trữ Chiêu mở miệng nói: “Công việc của tôi bề bộn, lần sau chỉ gặp được vào cuối tuần.”

Tuyên Hòa thuận miệng trả lời, đang muốn hỏi lần sau gặp mặt muốn đi đâu, xe lại chậm rãi dừng lại, cậu quay đầu nhìn, hóa ra đã đến nhà mình. Cậu mở cửa xuống xe, đang quay đầu lại định chào Tương Trữ Chiêu, đã thấy đối phương xuống từ bên kia xe, thấp giọng nói: “Tôi đưa cậu vào.”

Ngụ ý.... muốn đưa cậu đến tận cửa nhà.

Tuyên Hòa hơi xấu hổ, muốn biện giải mình không phải con gái, không nên lo lắng như thế, lại sợ làm đối phương tức giận, đành phải yên lặng sóng vai cùng đi, không bao lâu đã đi qua bãi cỏ ở sân trước, rồi vào đến cửa. Tuyên Hòa dừng lại, cười nói: “Cảm ơn khoản đãi hôm nay của anh, ngủ ngon!”

Tương Trữ Chiêu cũng không nói chuyện, chỉ nhìn thẳng vào cậu; không biết qua bao lâu, ngay lúc Tuyên Hòa không tự chủ được bắt đầu cảm thấy nghi hoặc, Tương Trữ Chiêu đột nhiên vươn tay; Tuyên Hòa cứng đờ, tùy ý để bàn tay của anh sờ trớn mái tóc của cậu, nhìn lại, trên tay đối phương là một mảnh lá khô giòn.

Tuyên Hòa ngơ ngác nhìn chiếc lá khô, nghe thấy thanh âm đậm đậm của Tương Trữ Chiêu nói: “Ngủ ngon!”

Cho đến khi Tương Trữ Chiêu rời đi hồi lâu, Tuyên Hòa mới tỉnh táo lại, thấy trên người mình còn khoác áo khoác của anh, lòng càng thêm hoang mang khó xử. Cậu cứ tưởng Tương Trữ Chiêu không mấy thiện cảm với mình, thậm chí còn chán ghét cậu, nhưng những cử chỉ của đối phương lại phủ nhận hoàn toàn phán đoán của cậu.

... Đây là một người đàn ông ôn hòa. Cậu nghĩ, rồi lại cảm thấy có chút buồn cười. Có lẽ Tương Trữ Chiêu vẫn luôn cư xử với đối tượng hẹn hò như vậy chứ không riêng gì cậu.

Chung quy Tuyên Hòa cũng không lo nghĩ nhiều, cậu mở cửa nhà, đi vào phòng khách, cởi áo khoác của Tương Trữ Chiêu, lúc này mẹ cậu đang ngồi uống trà lên tiếng hỏi: “Con với Tương tiên sinh đi chung thấy thế nào?”

Tuyên Hòa không trả lời, nhưng mẹ cậu đã bắt đầu nói liên miên cần nhàn, nói quyền thế của Tương gia, sản nghiệp của Tương gia, còn có một ít thuật ngữ buôn bán, danh từ tài chính cậu hoàn toàn không hiểu. Cậu không để ý đáp lại, cuộc đối thoại đơn phương này cuối cùng cũng chấm dứt khi mẹ cậu tha thiết dặn dò cậu nhất định phải hiểu được làm thế nào để lấy lòng Tương Trữ Chiêu.

Cậu đi lên lầu hai, khi ngang qua thư phòng của cha, cửa không đóng kín, cậu có thể nghe thấy bên trong tiếng của cha và anh trai đang đàm luận một dự án quan trọng trong công ty; bọn họ tranh luận, cãi nhau, chậm rãi nói về quan điểm của nhau, cuối cùng đưa ra kết luận mà hai bên đều có thể chấp nhận, rồi mới nhìn nhau cười, giống như vừa rồi là một vở kịch về phụ tử tình thâm.

Tuyên Hòa không dừng lại lâu, trở lại phòng của mình, đóng cửa lại. Trong phòng cậu tràn đầy mô hình ACG, áp phích anime, các loại trò chơi nhyuễn thể và máy tính, giá sách dựa vào tường chứa vô số manhwa, tiểu thuyết, truyện tranh và đồng nghiệp văn, còn có một ít thương phẩm rải rác xung quanh.

Cậu mở máy tính, nửa buổi tối kế tiếp đều trôi qua ở trong tổ đội luyện cấp bậc, đợi đến khi luyện đến cấp bậc dự định đã là ba giờ đêm, Tuyên Hòa đóng máy, cũng không tắm rửa, ngã người xuống giường ngủ ngay.

Sau đó bọn họ lại gặp nhau đôi lần, từ chơi golf đến ngồi du thuyền rồi bến câu cá, Tương Trữ Chiêu biểu hiện sự thông tuệ tương xứng với thân phận của mình, nhưng đây đều là những hoạt động mà Tuyên Hòa không quá ham thích.

Lần gặp gần đây nhất, đến câu lạc bộ cưỡi ngựa, Tương Trữ Chiêu chỉ vào một con ngựa màu trắng vốc dáng khỏe khoắn nói với Tuyên Hòa: “Đây là con ngựa tôi gửi nuôi ở trong này, tên là Alice.”

... A, là một con ngựa cái. Tuyên Hòa thầm nghĩ, bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng nói: “Rất đẹp, nhất là màu lông, nhìn giống như con thỏ.” Nói xong chính cậu cúi đầu trước, cảm thấy mình đã nói lời vô nghĩa.

Tương Trữ Chiêu quả nhiên nhú mày, nói: “Cậu không thích cưỡi ngựa?”

“Cũng không phải...”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, lạnh lùng thốt: “Đã không thích sao cậu không nói thẳng ra? Tôi đâu có ép cậu đến đây.”

Tuyên Hòa xấu hổ, vuốt vuốt tóc: “Cái đó, Tương tiên sinh... Tôi có vài điều muốn nói với anh.”

“Cậu nói thẳng đi.” Tương Trữ Chiêu nhìn từ trên cao xuống nói.

Tuyên Hòa đứng thẳng lưng, nhỏ giọng nói: “... Kỳ thật tôi đối với những... những hoạt động này, cũng không hứng thú, tin rằng anh cũng nhìn ra được. Tôi bình thường không hay ra ngoài, cũng rất ít giao tiếp với người khác; nói thực ra, hứng thú của tôi là ACG, tôi là một... Otaku không hơn không kém.”

Cậu nói xong không dám nhìn thẳng vào anh, đầu cúi thấp đến độ chỉ thấy ngực đối phương. Thật lâu sau, Tương Trữ Chiêu mới hỏi lại một câu: “Otaku?”

Tuyên Hòa cứ tưởng Tương Trữ Chiêu biết otaku là sinh vật gì, ban đầu cũng không định giải thích, nhưng khi cậu cố lấy dũng khí ngắc đầu, từ khuôn mặt không biến đổi của đối phương nhìn thấy một tia mờ mịt, mới giật mình phát giác có lẽ do chênh lệch tuổi quá lớn nên có sự khác biệt về nhận thức, chắc Tương Trữ Chiêu cũng từng nghe qua danh từ này nhưng lại không mấy hiểu rõ về nó.

Hai người rời khỏi câu lạc bộ, Tuyên Hòa hỏi: “Tôi mang anh đi cửa hàng tôi thường đến?”

Tương Trữ Chiêu âm tình khó dò nhìn cậu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Thế là Tuyên Hòa mang Tương Trữ Chiêu đi vào tiệm cà phê mình thường xuyên đến, vừa vào cửa đã có một nữ người hầu buộc tóc đuôi ngựa đáng yêu chào đón, khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói: “Hoan nghênh về nhà, hai vị chủ nhân.” Nói xong cúi người theo lễ, đưa hai người bọn họ vào trong, mang thực đơn đến, thần thái khờ dại hỏi: “Hai vị chủ nhân hôm nay muốn ăn cái gì? Phòng bếp có món thịt gà không tòi, rất đáng xem xét; còn có món điểm tâm ngọt, món điểm tâm ngọt hôm nay là kem bọc đường đặc chế của đầu bếp...”

Bình thường vào giờ phút này Tuyên Hòa hẳn là đã gào thét ở trong lòng “Quá tuyệt”, nhưng lúc này cậu không lòng dạ nào nghe giới thiệu êm ái của nữ phó, cậu nhìn Tương Trữ Chiêu, Tương Trữ Chiêu nhìn thực đơn. Từ lúc đi vào tiệm đến giờ, đôi mày rậm cân xứng kia của anh đã nhũn lại, hơn nữa có xu thế càng nhăn càng chặt.

Đợi cho hai người đều gọi xong, nữ người hầu cười khanh khách xoay cái váy thêu ren rời đi.

“... Cái cậu gọi là hứng thú, chính là đến loại tiệm này?” Thần sắc nam nhân rất lạnh.

“Phải.” Tuyên Hòa gật đầu, mỉm cười: “Nhìn nữ người hầu kia, rất ngây thơ... rất đáng yêu.”

“Không phải trong nhà cậu có nữ giúp việc sao?” Về mặt Tương Trữ Chiêu ẩn chứa thần sắc không thể lý giải.

“Nhưng nữ giúp việc trong nhà sẽ không gọi tôi là chủ nhân, cũng không cùng tôi chụp ảnh chơi game.” Quan trọng nhất là, bộ dáng nữ giúp việc trong nhà tuy rằng đẹp, nhưng một chút cũng không ngây thơ.

Dường như không quen nhìn vẻ mặt thản nhiên của Tuyên Hòa, hơn nữa hoàn toàn không thể lý giải chỗ lạc thú, sắc mặt Tương Trữ Chiêu vẫn không được tốt, cho đến khi nữ người hầu bưng cơm lên, sau khi anh nhìn đến trên viên cơm tròn tròn dùng tương vẽ chữ “LOVE” thật to còn có một trái tim rất khoa trương, sắc mặt đen lại hơn đáy nồi.

“... Khó ăn.” Tương Trữ Chiêu ăn một miếng liền nhổ ra nói, sau đó không đụng vào món cơm nắm ấy nữa.

Chờ khi hai người kết thúc bữa cơm rồi lên xe, anh vẫn đưa Tuyên Hòa về nhà như mọi lần, duy chỉ có một điều thay đổi là hôm nay Tương Trữ Chiêu tự mình lái xe. Về đến nhà Tuyên Hòa, Tương Trữ Chiêu dùng xe tắt máy, cởi dây an toàn, dường như có gì muốn nói. Tuyên Hòa sớm đoán được, cũng không cảm thấy bất ngờ, bình tĩnh ngồi tại chỗ.

Thật lâu sau, Tương Trữ Chiêu nói: “Cậu muốn từ chối hôn sự này thì cứ nói thẳng, không cần đưa tôi đi đến loại tiệm như vậy. Cho dù cậu thích phụ nữ, cậu là dị tính luyến, đó cũng không phải chuyện của tôi.” Anh lạnh lùng nói, trên môi tràn ra một nụ cười chế giễu.

Tuyên Hòa ngẩn ra, không hiểu ra sao nói: “Anh nói cái gì...”

“Đưa tôi đến loại tiệm đó, còn ở trước mặt tôi khen ngợi phụ nữ, chẳng lẽ không phải tỏ thái độ đối với hôn sự này sao?” Tương Trữ Chiêu nặng nề nói: “Hiện tại tôi còn là vị hôn phu của cậu, cậu không chịu nói thẳng, loại tác pháp này chẳng lẽ không phải đang sỉ nhục tôi sao? Không có cậu cũng chẳng sao, tôi cũng không muốn có một người bạn đời như vậy.”

Tuyên Hòa cuối cùng cũng hiểu ra, vội nói: “Tôi không có ý đó, đi tiệm nữ người hầu chỉ đơn giản là sở thích của tôi, tựa như mèo con chó con ấy, vì cảm thấy nó đáng yêu nên mới muốn gần gũi, chứ không phải muốn phát sinh quan hệ gì khác...”

“Nói như thế, cậu thích đàn ông?”

Tuyên Hòa á khẩu không trả lời được.

“... Xuống xe, không hiểu rõ thì đừng đi tìm tôi.” Nam nhân hờ hững nói.

Tuyên Hòa ngơ ngác đứng dậy, nghe lời xuống xe, nhìn cảnh tượng chiếc xe lao đi, không khỏi cúi thấp đầu xuống, thất bại thở dài.

Cậu về đến nhà, hiếm khi không muốn chơi game, tắm rửa qua loa, đổi áo ngủ, nằm ở trên giường mềm mại.

Từ lúc bắt đầu hôn sự này, không ai hỏi qua ý nguyện của cậu, đến ngay cả cha mẹ cũng vui vẻ khi chuyện này tác thành, dù sao cuộc hôn nhân này cũng mang tính lợi ích, hướng hồ cậu lại là con thứ, có đi ra ngoài cũng không sao. Anh trai và em gái cậu cũng không thân thiết, bởi vậy cũng không có quá nhiều ý kiến với chuyện này,

Tuyên Hòa những năm gần đây đều đắm chìm trong thế giới ảo, không chỉ nói đàn ông, đến ngay cả phụ nữ cũng chưa từng thích qua. Hơn nữa vì biết hôn nhân của mình do cha mẹ sắp xếp, cho nên chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề thuộc phương diện này. Nhưng nghiêm túc mà nói, cậu kỳ thật cũng không chán ghét đồng tính luyện ái, cho dù ngẫu nhiên mua nhầm đồng nghiệp văn BL cũng không cảm thấy ghê tởm, đọc xong thì cất vào giá sách.

Nhưng đủ loại lời nói và việc làm của Tương Trữ Chiêu lại hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cậu.

Trong cái vòng luẩn quẩn này, vợ chồng bằng mặt không bằng lòng nhiều không đếm hết, bên ngoài đường tình phụ, tình nhân, chỗ nào cũng có, dù sao khoa học kỹ thuật phát triển, lợi dụng sức người thụ tinh, để thuê, cho dù vợ chồng chán ghét nhau đến thế nào vẫn có thể có con.

Tương Trữ Chiêu rõ ràng cũng là người lớn lên trong hoàn cảnh này, từng trải hơn rất nhiều so với cậu, người như vậy, lại để ý đến chuyện cậu không thích đàn ông. Tuyên Hòa nghĩ, nếu không phải đối phương thật sự ngây thơ như thế, thì là có tính kiêu phách trên phương diện tình cảm.

Cậu nhớ tới vẻ mặt lãnh đạm của Tương Trữ Chiêu, không khỏi khẽ bật cười.

Nếu hôn sự này thất bại, sẽ có hôn sự khác kéo tới; vô luận như thế nào, cậu cũng không được quyền tự chủ chuyện hôn nhân, một khi đã thế, nếu đối tượng là Tương Trữ Chiêu cũng không có gì không tốt, hướng hồ nam nhân kiêu ngạo như vậy, sau khi tưởng cậu là dị tính thì không chịu chấp nhận cậu, thì ra ngay từ đầu anh đã có ý định vun xới tình cảm.

Tuy Tương Trữ Chiêu không nói thẳng ra nhưng những lời mời cố định mỗi cuối tuần, những cuộc hẹn, những khoảng đoạn thời gian anh dành cho cậu đều biểu lộ thành ý và dụng tâm của đối phương; mà từ đầu tới cuối, Tuyên Hòa đều bị động đón nhận mà thôi.

Vì vậy bây giờ cũng nên tỏ một chút thành ý với anh ta, ít nhất để cho Tương Trữ Chiêu biết, cậu cũng ít nhiều có cảm giác với anh.

Qua vài ngày, Tuyên Hòa gọi điện thoại, muốn Tương Trữ Chiêu đến nhà mình làm khách. Cậu cố ý chọn thời điểm không có ai ở nhà, tránh bị quấy rầy. Tương Trữ Chiêu đứng hẹn đến, vẫn tiếp tục lạnh mặt.

Tuyên Hòa đưa đối phương vào phòng mình, khi phát hiện tầm mắt của Tương Trữ Chiêu dừng ở phần lớn mô hình ACG, hỏi: “Anh rất để ý tôi có loại sở thích này sao?”

“... Ham mê của cậu, tôi không có quyền can thiệp, cũng không có hứng thú tìm hiểu.” Nam nhân thản nhiên nói.

“Cho dù chúng ta kết hôn cũng như vậy?”

Lần này đối phương không trả lời, chỉ ném tới một ánh mắt trào phúng.

Hiển nhiên đáp án này là thừa nhận, Tuyên Hòa nhẹ nhàng thở ra, để Tương Trữ Chiêu ngồi xuống, lúc này nữ giúp việc bưng cả phê lên, Tuyên Hòa dặn cô chuẩn bị cơm trưa xong, quay đầu lại thì thấy anh đang chăm chú nhìn mô hình cô gái xinh đẹp mặc kimono trên ngăn tủ.

“Cậu có gì muốn nói thì cứ nói thẳng.” Tương Trữ Chiêu nói, vẻ mặt có một chút không kiên nhẫn, “Tối nay tôi có việc.”

“Tôi... quả thật không thích đàn ông.” Tuyên Hòa nói, “Cũng chưa từng thích phụ nữ, giống như anh thấy đấy, tôi chỉ thích tồn tại trong thế giới ảo này, tôi chưa từng yêu thương ai.”

Tương Trữ Chiêu không nói lời nào.

“Những lời anh nói lúc trước, tôi có thể xem như... Anh muốn cùng tôi bồi đắp tình cảm chứ? Hoặc là, anh có để tâm đến tôi một chút?”

“Tôi không nghĩ cậu lại tự đại như thế.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng cười, “Nếu muốn kết hôn, ít nhất cũng không nên chán ghét nhau, tôi cũng không muốn kết hôn với một người ghét mình.”

Tuyên Hòa không tức giận, cậu hơi hiểu ra tính cách đối phương vốn như vậy, chỉ nói: “Tôi không chán ghét anh, cũng không chán ghét việc bồi đắp tình cảm với anh.”

“Nhưng cậu không thể chấp nhận đàn ông.” Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, “Dù tôi kết hôn với đàn ông thật nhưng cũng không thể đặt vợ mình ở trong nhà làm vật trang trí. Cậu nghĩ sao?”

Tuyên Hòa không nói gì, có lẽ là không biết nên nói sao, một lúc sau, cậu mới đứng dậy, đi đến trước mặt Tương Trữ Chiêu. Cậu cúi thấp đầu, lần đầu tiên từ trên cao nhìn xuống Tương Trữ Chiêu, thần sắc nam nhân bình tĩnh, lại ẩn ẩn có chút cảm xúc biến hóa rất nhỏ cậu không hiểu được; Tuyên Hòa cuối cùng hạ quyết định, khom người xuống, rất nhanh hôn lên môi Tương Trữ Chiêu.

Bởi vì mới lần đầu, lực đạo và góc độ đều không thể kiểm soát chính xác được, cho nên trên thực tế cậu chỉ dùng môi của mình đụng vào môi đối phương.

Sau một lúc lâu, mới nghe thấy tiếng nói lạnh khốc có chút khàn khàn của Tương Trữ Chiêu vang lên: “Không kỹ thuật, thiếu thành ý.”

“... Đây là nụ hôn đầu tiên của tôi.” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói: “Thành ý như vậy, không đủ sao?”

Tương Trữ Chiêu không trả lời.

“Nếu không đủ, có thể làm chút việc khác cũng được.” Tuyên Hòa do dự nói, “Tôi quả thật không thích đàn ông, nhưng có thể thử xem.”

Tương Trữ Chiêu đứng dậy, đi về phía cửa phòng, hiển nhiên là muốn bỏ đi. Tuyên Hòa có chút uể oải, lại không biết mình nên làm thế nào; đúng lúc cậu cảm thấy đã vô phương xoay chuyển trời đất, cách đó không xa truyền đến thanh âm đậm nhạt của anh: “... Cuối tuần sau sắp xếp thời gian rảnh, tôi sẽ tới đón cậu.”

2. Chương 2

Không lâu sau đó, cha mẹ hai bên đã hẹn gặp rồi nhanh chóng quyết định ngày kết hôn, ước chừng là ba tháng sau. Ban đầu Tuyên Hòa cảm thấy có chút quá vội vàng, sau cậu mới nhớ ra Tương Trữ Chiêu đã ba mươi bảy tuổi nên cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Mẹ của Tuyên Hòa rất vui vẻ chuẩn bị hôn lễ, từ danh sách khách mời đến loại rượu bà đều muốn tự chọn, nhưng dù sao Tuyên Hòa xem như được gả đến Tương gia, bởi vậy vợ chồng Tương gia đối với việc này cũng vô cùng để ý; từ đầu tới cuối, Tuyên Hòa và Tương Trữ Chiêu dường như không đếm xỉa đến hôn lễ, căn bản cậu vốn không có hứng thú với việc này, còn Tương Trữ Chiêu là do công việc quá bận rộn không dứt ra được.

Tương Trữ Chiêu bắt đầu thay đổi, không dẫn cậu đi cưới ngựa hay nghe hòa nhạc nữa làm Tuyên Hòa cũng cảm thấy thoải mái hơn, lúc hẹn hò với Tương Trữ Chiêu thì hai người thường ăn cơm cùng nhau; sau đó có một lần, Tương Trữ Chiêu dùng khẩu khí hung ác hỏi cậu muốn đi đâu, Tuyên Hòa mới bình tĩnh đại ngộ, thì ra đối phương vẫn một mực muốn cậu chủ động.

Khổ nỗi cậu là một otaku không mấy hứng thú với thế giới bên ngoài, nghĩ đến việc mình sắp được gả cho đối phương, bèn thử hỏi anh ta: “... Có thể tới nhà anh được không?”

Lúc ấy Tương Trữ Chiêu ngồi đối diện Tuyên Hòa, từ chối cho ý kiến, thần sắc cũng không tốt lắm, nhưng sau khi dùng cơm xong, anh không đưa cậu về nhà như lệ thường mà lái xe rẽ theo hướng khác.

Tuyên Hòa chỉ đến thăm qua nhà riêng của cha mẹ Tương Trữ Chiêu chứ chưa từng tới nơi Tương Trữ Chiêu ở, bởi vậy ít nhiều có chút chờ mong. Cậu là một otaku không thích bước chân ra khỏi cửa, đối với cậu, nhà cửa sang trọng không bằng tốc độ trong game đua xe.

Nơi Tương Trữ Chiêu ở gần vùng ngoại thành, diện tích rất rộng, không hề nhỏ hơn tòa nhà chính của Tương gia chút nào, bước vào cửa có thể thấy trần nhà cao, kết cấu rộng lớn, đẹp đến từng đường nét, rất giống một ngôi nhà tinh xảo trong tạp chí, để lại cho người ta ấn tượng về một nơi không hề có người sống.

Không biết là trong lúc vô tình cậu nhú mày hay lộ ra vẻ mặt gì, Tương Trữ Chiêu lạnh mặt hỏi: “Cậu không thích nơi này?”

Tuyên Hòa vội vàng lắc đầu: “Không phải... Chỉ là cảm thấy, có chút trống trải...”

“Tôi không hỏi cậu cái này.” Trên mặt Tương Trữ Chiêu có thêm một tầng giận tái đi.

Tuyên Hòa đành phải lảng sang chuyện khác: “Phòng của anh ở đâu... Có thể đi xem không?”

Tương Trữ Chiêu đưa cậu vào trong phòng, dẫn dò người giúp việc chuẩn bị các thứ, sau đó còn nói: “Tôi đến thư phòng xử lý một số công việc, cậu chờ ở chỗ này, không được chạm vào đồ đạc khác.”

Cậu gật đầu, sau đó tìm một cái ghế ngồi xuống.

Khi người hầu bưng trà lên, Tuyên Hòa nhìn thấy một khung ảnh đặt trên bàn, bên trong là ảnh chụp của một thiếu niên, hiển nhiên là Tương Trữ Chiêu khi còn trẻ, thoát nhìn có nét ngây ngô không được tự nhiên của thiếu niên, nhưng vẻ mặt mơ hồ ẩn chứa giận hờn lại giống hiện tại như đúc.

..... Có lẽ từ nhỏ đối phương đã thiếu tự nhiên như thế.

Tuyên Hòa bắt tri bắt giác cầm khung ảnh nhìn kỹ, quan sát bộ đồng phục trên người Tương Trữ Chiêu là đồng phục của một trường trung học nổi tiếng, bối cảnh là ở một yến hội không rõ tên, khi định nhìn xem còn có ảnh chụp khác không, bên tai truyền đến tiếng nói có vẻ tức giận: “Cậu đang làm cái gì?”

Tuyên Hòa buông khung ảnh, đang định giải thích, đối phương đã đoạt lại bức ảnh, thái độ của anh có vẻ khấn trương thậm chí là thận trọng.

Cậu sợ run một chút, nói: “Xin lỗi, tôi nghĩ chỉ là ảnh chụp bình thường, không biết lại là đồ vật quan trọng như thế...”

Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói: “Ai bảo cậu đây là thứ quan trọng.” Tuy rằng miệng thì nói vậy, nhưng tay lại mở ngăn kéo đầu giường, nhẹ nhàng đặt khung ảnh vào đó.

Trải qua thời khắc xấu hổ ấy, Tuyên Hòa cứ tưởng rằng với bản tính Tương Trữ Chiêu, hai người họ sẽ tạm biệt trong không khí gượng gạo, không ngờ Tương Trữ Chiêu không dă động gì đến chuyện bức ảnh, trái lại còn đưa Tuyên Hòa đi thăm những phòng khác; Tuyên Hòa không hiểu lý do, chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng cậu luôn lười nghĩ nhiều, cứ ngầm hiểu là Tương Trữ Chiêu sợ để cho người khác nhìn thấy ảnh chụp hồi còn trẻ, có khả năng là do anh không thích khuôn mặt của mình lúc trước, vậy thôi.

Dưới suy nghĩ lạc quan như vậy, đảo mắt đã tới ngày chụp ảnh cưới.

Tương Trữ Chiêu và Tuyên Hòa đều không có kinh nghiệm chụp ảnh cưới, chỉ có thể giao phó tất cả cho thợ ảnh chuyên nghiệp.

Những năm gần đây hôn nhân đồng tính cũng không hiếm thấy, bởi vậy bọn họ không bị nhiều cặp mắt tò mò dò xét cho lắm; hai người dưới sự trợ giúp của nhân viên thiết kế thay veston, Tương Trữ Chiêu mặc một bộ veston màu xám, phía trong mặc áo sơmi cùng gi lê màu xám tối còn Tuyên Hòa lại bị bắt thay một bộ veston ba lớp màu trắng đặc biệt bó sát người.

Cảnh chụp chia ra ở trong phòng và ngoài trời. Khi chụp ảnh ở trong phòng, bọn họ dựa theo hướng dẫn của người thợ ảnh, hai người ngồi ở trên chiếc ghế sofa nhung phong cách sang trọng, cùng nhìn về một phía hoặc đứng nhìn nhau từ xa, có khi lại đứng ở trên thang lầu, một trước một sau, ngoái đầu lại nhìn nhau.

Tới giờ phút này việc quay chụp với Tuyên Hòa cũng coi như thuận lợi, nhưng đến khi ra ngoài trời, cậu bắt đầu cảm thấy hối hận về chuyện chụp ảnh cưới.

Địa điểm thợ ảnh chọn là khu vực nào đó bên hồ nước ở vùng ngoại ô, vừa có núi cao hùng vĩ, vừa có rừng cây ngất xanh, còn cả hồ nước biếc thẳm, quả thật là một địa điểm chụp ảnh hiếm có; nhưng đến lúc hai

người chuẩn bị xong, thợ ảnh bắt đầu thúc giục bọn họ dựa vào ngày càng gần, tạo dáng thân mật một chút.

Lời yêu cầu này cũng chỉ theo lẽ thường tình mà thôi, nhưng Tuyên Hòa vừa quay đầu lại đã nhìn thấy thân sắc Tương Trữ Chiêu trầm xuống, môi cũng chặm chặm nhếch lên.

Cậu vội vàng hòa giải: “Không cần đâu, ảnh cưới còn có người khác xem nữa mà, bình thường một chút là được rồi.”

Thợ ảnh có vẻ bất mãn: “Không được, thoát nhìn các anh thế này ai bảo là chụp ảnh cưới, đâu có giống như chụp ảnh đi chơi chỉ cần đứng cạnh nhau là được, đây là chụp ảnh cưới, thân mật một chút là đương nhiên, dù sao cả đời chỉ có một lần...”

Tuyên Hòa không để ý lời người thợ chụp ảnh, quay lại nhìn Tương Trữ Chiêu, chỉ nhìn thấy nét mặt nam nhân căng cứng, thậm chí không ổn, đang định nói gì đó xoa dịu anh, đã bị một bàn tay lôi nghiêng người về phía trước, ngã thẳng vào ngực cứng rắn của nam nhân.

“... Như vậy được rồi chứ.” Thanh âm Tương Trữ Chiêu lạnh xuống, nhưng động tác thỏa hiệp rõ ràng tỏ vẻ anh đang nén giận.

Thợ ảnh gật gật đầu, vừa nhìn ông kính vừa hướng dẫn: “Tuyên tiên sinh nâng mặt lên, đứng thẳng người... Đúng, chính là như vậy.”

Tuyên Hòa im lặng làm theo, chỉ cảm thấy chỗ ngực bụng mình cùng nam nhân tiếp xúc thân mật truyền đến một luồng ấm áp, cảm nhận đây là nhiệt độ cơ thể của đối phương, đáy lòng không khỏi bối rối. Sau khi thay đổi lại mấy địa điểm, theo chỉ dẫn của thợ ảnh, thừa dịp trước lúc nắng tàn khi mặt trời chiều ngả bóng về tây, họ chụp xong ảnh cưới.

Tương Trữ Chiêu vẫn đưa cậu về nhà như trước, tất nhiên nét mặt khó gần không hề thay đổi.

Tuyên Hòa đứng ở thềm nhà, đang định tạm biệt đối phương thì đột nhiên Tương Trữ Chiêu bước tới gần, thô lỗ hôn lên trán cậu một cái, dường như cảm thấy phiền chán nói: “Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon.” Tuyên Hòa ngẩn ngơ cất tiếng trả lời, nhìn bóng dáng nam nhân rời đi, trong lúc nhất thời còn chưa kịp hiểu xem chuyện gì vừa xảy ra.

..... Cậu bị hôn.

Kỳ thật cũng không có gì ghê gớm, chỉ là người hôn cậu là vị hôn phu của cậu, cái người vừa xấu tính vừa thiếu tự nhiên – Tương Trữ Chiêu; hơn nữa hôn thì hôn nhưng trên mặt anh vẫn giữ vẻ mặt kiên nhẫn, rốt cuộc là vì sao? Nếu không muốn hôn cậu, vì sao lại vẫn hôn? Tuyên Hòa cũng đâu bắt ép đối phương làm thế.

Cậu càng nghĩ càng hoang mang, tuy rằng hành vi của Tương Trữ Chiêu vừa thiếu tự nhiên lại rất khó hiểu, nhưng hành động lần này thật sự làm cậu không thể hiểu nổi... Dù cậu có tìm đủ mọi lý do biện minh cho hành động của Tương Trữ Chiêu, nhưng cậu biết mình cũng chẳng thể tự thuyết phục được bản thân tin tưởng nữa là ... Chắc không có khả năng Tương Trữ Chiêu bị khung cảnh đêm tối lãng mạn tác động, nhất thời trong lòng nổi lên tình triều cuộn sóng mới có hành động thân mật với cậu đấy chứ?

Tuyên Hòa nghĩ đi nghĩ lại, bắt đầu cảm thấy hơi phiền phức, dứt khoát mở máy chơi game, lại một đêm thức trắng.

Hai tuần sau, ảnh cưới làm xong được đưa đến nhà.

Tuyên Hòa vốn cảm thấy hết sức hứng thú với ảnh cưới này, lúc trước chụp ảnh xong nhẽ ra do cô dâu chú rể đến chọn ảnh, rồi chỉnh sửa lại bằng phần mềm máy tính, nhưng bởi vì Tương Trữ Chiêu không có thời gian rảnh, Tuyên Hòa quyết định đem chuyện này ném cho mẹ và em gái lo, dù sao phụ nữ đối với loại chuyện này cũng rất ham thích.

Cậu mở album, tấm thứ nhất chụp hai người ở trong phòng, nền phòng được bài trí rất sang trọng; Tuyên Hòa nhìn ảnh của mình cũng chẳng có cảm tưởng gì, mặc veston mà vẫn chẳng khác lúc thường là mấy,

nhưng Tương Trữ Chiêu thì không như vậy; anh nhìn thẳng ống kính, tầm mắt đã thu lại vẻ sắc bén thường ngày, khóe môi cũng trầm lại, rõ ràng chẳng có ý tạo dáng gì, ấy thế mà nét mặt lại nhu hòa đến lạ kỳ.

Nếu bình thường Tương Trữ Chiêu cũng như vậy, có lẽ đã chẳng độc thân lâu đến thế. Cậu cười trộm, lần lượt lật tiếp những trang sau.

Cảnh tượng đổi thành ngoài trời, cảnh sắc vẫn là nước non tươi đẹp đã từng thấy chiều đó, nhưng lại làm Tuyên Hòa ngây ngẩn cả người. Trong bức hình, hai người đàn ông đang dựa sát vào nhau, đại khái bởi vì chênh lệch chiều cao nên khi cậu tựa vào Tương Trữ Chiêu cũng không làm người ta thấy gượng gạo. Trên ảnh cậu hơi hơi cụp mắt, còn Tương Trữ Chiêu lại cúi thấp đầu, chụp từ góc độ này, cảm giác như anh đang hôn lên tóc cậu.

Tuyên Hòa biết là do ảnh hưởng thị giác sinh ra lỗi giác mà thôi, nhưng vẫn không khống chế được đỏ mặt, lại nhớ tới nụ hôn buổi tối hôm trước của Tương Trữ Chiêu.

.....Hơi khô... mềm mại.... nóng rực.

Cậu suy nghĩ lung lăm, mới miễn cưỡng tìm ra từ ngữ có thể hình dung loại cảm giác này. Nếu bỏ qua vẻ mặt chán ghét và thái độ thiếu kiên nhẫn của Tương Trữ Chiêu, thì với một đôi quen biết không lâu sẽ kết hôn mà nói, loại tiến triển này quả thật là có thể hi vọng.

Tuyên Hòa có chút thẹn thùng, bởi vì cậu chưa bao giờ trải qua những chuyện như vậy.

Sau đó cậu lại cẩn thận suy ngẫm, cảm thấy Tương Trữ Chiêu có lẽ cũng không chán ghét làm chuyện này với cậu. Tuy không hiểu vì sao anh phải cố tỏ thái độ làm kẻ khác mất hứng, nhưng có một điều cậu biết, Tương Trữ Chiêu chắc chắn không phải kiểu người tự làm khổ mình. Sau khi tự hỏi xong, Tuyên Hòa mới cảm thấy thông tỏ.

Nếu đối phương thật sự không chán ghét, như vậy lần sau, để cậu thử chủ động cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Tuyên Hòa cầm album ảnh cưới, thay quần áo rồi ra ngoài. Hai tuần nay công việc của Tương Trữ Chiêu có chút không thuận lợi, không có thời gian gặp cậu, Tuyên Hòa gọi điện thoại hỏi xong, bảo lái xe đi thẳng về hướng nhà riêng của Tương Trữ Chiêu.

Tới nơi, Tuyên Hòa được nữ giúp việc mặc âu phục đen và tạp dề trắng mời vào phòng khách, Tương Trữ Chiêu đang xem báo chiều, nghe thấy tiếng cậu vào, ngẩng đầu nói: “Ăn tối không?”

“Ăn.” Tuyên Hòa cười nói, “Tôi đem cái này sang cho anh.” Cậu lắc lắc cuốn album trong tay.

Tương Trữ Chiêu im lặng cầm album, lật nhanh từng tấm, hà khắc bình luận: “Tạm được.”

Tuyên Hòa uống ngụm trà, nói: “Dù sao đều là đàn ông, không có biện pháp cưỡng cầu.” Cậu nghĩ những lời này có thể làm cho Tương Trữ Chiêu tức giận, vội vàng bổ sung: “Ý tôi là: Nếu là cô dâu, có thể đổi nhiều loại áo cưới hoặc lễ phục, ảnh chụp sẽ đẹp.....”

Lúc này Tương Trữ Chiêu không tức giận, chỉ liếc Tuyên Hòa một cái, nói: “Nếu cậu muốn vậy, tôi có thể miễn cưỡng thu xếp thời gian đi chụp lại, để cậu được mặc áo cưới.” Nói xong còn lộ ra một nụ cười nhạt mang theo một chút ác ý.

Cậu lắc đầu, cười gượng: “Chụp một lần là đủ rồi.”

Thời khắc này không khí giữa hai người bình yên như thế, thậm chí Tuyên Hòa còn cứ ngỡ người trước mặt không phải Tương Trữ Chiêu, mà là anh em sinh đôi của Tương Trữ Chiêu; nhưng cho đến khi Tương Trữ Chiêu bỗng nhiên không nói một lời đứng dậy rời đi, không lâu sau gọi người giúp việc đến truyền lời, bảo lái xe đưa cậu về nhà, Tuyên Hòa mới phát hiện có gì đó không đúng.

Cậu hỏi cô giúp việc, mới biết hai tuần trước sau khi chụp ảnh cưới Tương Trữ Chiêu bị bệnh, tuy rằng chỉ là phát sốt cảm mạo, nhưng mãi vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp.

“... Sức đề kháng của Tương tiên sinh hơi thấp, bình thường thì không sao, nhưng một khi thời tiết thay đổi đột ngột, hoặc ở ngoài trời quá lâu thì hầu như đều sẽ sinh bệnh”

Ngữ khí “đã quen rồi” của người giúp việc vẫn vắng vắng bên tai, cậu chần chờ một lúc lâu mới quyết định ở lại đợi muộn một chút rồi về.

Một lát sau, Tuyên Hòa đứng trước cửa phòng Tương Trữ Chiêu, nhẹ nhàng gõ cửa, không có tiếng trả lời. Cậu giành việc của người làm, bưng nước và thuốc đến, cũng không thể cứ vậy mà bỏ đi, do dự chốc lát, bèn mở cửa, trên chiếc giường rộng lớn, một bọc chăn bông cuộn thành một đồng, trong đó mơ hồ lộ ra mái tóc tán loạn sau gáy của người đàn ông.

Tuyên Hòa đi đến bên giường nhìn Tương Trữ Chiêu. Tương Trữ Chiêu nhắm chặt mắt, không biết là do cảm thấy nóng hay là phát sốt, trên mặt hơi ửng hồng, lông mày thẳng tắp nhíu chặt ở giữa ấn đường lưu lại một vết hằn thật sâu. Tuyên Hòa ngồi xuống mép giường, sờ khuôn mặt hơi nóng của anh: “Tỉnh nào... Tới giờ uống thuốc rồi.”

Tương Trữ Chiêu mở mắt, lại trừng mắt nhìn, thốt nhiên lạnh lùng bảo: “Sao cậu lại ở trong này!”

“... Tôi ở lại chăm sóc cho anh.” Tuyên Hòa hòa nhã nói.

“Đi ra ngoài.” Nam nhân xoay người, đưa lưng về phía cậu.

Tuyên Hòa ngẩn ra, không biết đối phương lại đang thể hiện thái độ gì đây, cậu muốn nói gì đó, lại sợ làm đối phương tức giận làm bệnh nặng thêm, đành phải mềm giọng nói: “Tôi giúp anh mang thuốc đến, đã tới giờ uống thuốc rồi.”

“Đi ra ngoài!” Nam nhân tăng lớn âm lượng, nhưng hiển nhiên có loại cảm giác khí lực không đủ.

Khóe miệng Tuyên Hòa khẽ kéo lên, trong lòng đột nhiên nảy sinh một loại ý thức đối kháng kỳ lạ, nói chắc như đinh đóng cột: “Nếu anh không chịu uống thuốc, tôi sẽ không đi.”

Hơi thở Tương Trữ Chiêu bị kiềm hãm, dường như không ngờ Tuyên Hòa sẽ phản ứng như vậy, tức giận chậm rãi xoay mặt lại, đáy mắt ánh lên vẻ nguy hiểm.

Tuyên Hòa vẫn ngồi im, chỉ nhìn đối phương, cười nói: “Sao vậy, ngay cả thuốc cũng không dám uống?”

Tương Trữ Chiêu đang xốc chăn bông lên để ngồi thẳng người, nghe vậy, lập tức lửa giận bốc cao, lạnh lùng nói: “Tôi không biết thì ra cậu thích tự hành xác mình như thế, ngay cả công việc của người làm cũng muốn tranh.”

“So với một người đàn ông đã lớn tuổi còn không dám uống thuốc thì tôi đã là gì đâu.” Tuyên Hòa mỉm cười.

Đang lúc hai người đối chọi gay gắt hết sức, ngoài cửa truyền đến thanh âm sợ hãi của nữ giúp việc: “... Tương tiên sinh, Tương lão phu nhân đến.”

Năm phút sau, Tương Trữ Chiêu uống thuốc xong lại ngủ tiếp, để bà Tương và Tuyên Hòa ngồi trong phòng khách.

Bà Tương vẫn hiền hậu như vậy, cười nói: “May mà có con ở đây, từ nhỏ nó đã khiến người khác phải đau đầu, hay bị ốm nhưng lại không chịu nói ra, luôn làm cho người ta lo lắng.”

Tuyên Hòa vội khiêm tốn nói: “Người quá khách khí rồi, con chưa làm được gì cả.”

“Nó ngoan ngoãn uống thuốc, như vậy là đủ rồi.” Bà Tương thở dài, “Nếu không vướng bận gì thì con ở lại đây trông nó đi. Sáng sớm mai bác phải bay ra nước ngoài, không có cách nào ở lại.”

“... Dạ, không sao đâu, con sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.” Tuyên Hòa bình tĩnh trả lời.

Hai người hàn huyên hồi lâu, nói chuyện vài chuyện lật vạt về hôn lễ. Sau khi tiễn bà Tương, Tuyên Hòa quay về phòng Tương Trữ Chiêu, đắp lại chăn cho cái người đang mơ mơ ngủ ngủ kia, rồi kéo một chiếc ghế ngồi xuống, lấy PSP ra chơi tiếp.

Tương Trữ Chiêu ngủ rất im lặng, cũng không xoay người; ngoài việc cứ đứng giờ đổi một túi chườm nước đá khác, kỳ thật Tuyên Hòa cũng không có việc gì để làm. Đêm càng khuya, lại càng buồn ngủ, cậu mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, khi Tuyên Hòa phát hiện mình đang nằm ở trên giường, suýt nữa sợ tới mức kêu thét lên — có lẽ do cảm thấy quá lạnh, cho nên đến nửa đêm cậu mới theo bản năng trèo lên chiếc giường ấm áp, Tuyên Hòa đối với bản thân vẫn có chút tự giác.

Phiền não nhìn khuôn ngực của nam nhân trước mắt, cậu vừa nghĩ nên làm thế nào để không đánh thức đối phương mà vẫn có thể xuống giường, vừa di chuyển thân thể ra phía sau, để cho bản thân thoát khỏi ôm ấp của đối phương, nhưng mà động tác mới tiến hành một nửa, bên tai liền truyền đến thanh âm câu kính của nam nhân: “Cách xa tôi ra một chút.”

Không kịp kinh hoảng, Tuyên Hòa đã bị Tương Trữ Chiêu đẩy ra, suýt nữa té xuống đất, nhưng lúc này Tương Trữ Chiêu đã kịp đứng dậy xuống giường, đi thẳng vào phòng tắm, không bao lâu trong phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào.

.....Vẫn còn sốt sao? Tuyên Hòa buồn bực nghĩ. Mới vừa rồi thoáng nhìn, cũng không thấy rõ lắm, nhưng dường như sườn mặt tái nhợt của Tương Trữ Chiêu có một chút đỏ đậm... Nhưng mà nhịp chân đi vào phòng tắm lại vô cùng mạnh mẽ tràn đầy tinh lực.... Có lẽ, chỉ là ảo giác thôi. Cậu lặc quan nghĩ.

Khi hai người rửa mặt chải đầu xong, bữa sáng cũng đã chuẩn bị xong. Tối hôm qua Tuyên Hòa ở lại trông nom Tương Trữ Chiêu, vô tình làm quen được mấy người giúp việc của nhà Tương Trữ Chiêu, thế là cậu rất tự nhiên nói với một cô gái trong số đó: “Tiểu An, tôi muốn ăn trứng chiên.”

Cô giúp việc cười đồng ý, xoay người đi vào bếp.

Tương Trữ Chiêu lạnh mắt nhìn, nhấp một ngụm cà phê nóng, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Cậu quen thân với cô ta sao?”

Tuyên Hòa cười nói: “Không có, tối hôm qua mới biết; nếu không ở lại chăm sóc anh, tôi sao có thể quen các cô ấy.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, không nói.

Tuyên Hòa vì không rõ ý tứ đối phương nên đành im đi ngồi ăn sandwich, đồng thời hỏi: “Hôm nay anh có thấy khỏe hơn không? Nhiệt độ đã giảm, hẳn là không có gì đáng ngại.” Thấy đối phương không định đáp lại, Tuyên Hòa đành phải tiếp tục nói tiếp: “Tôi về nhà rồi, anh nhớ phải uống thuốc đúng giờ đấy”

Tương Trữ Chiêu mở miệng, hình như muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này Tiểu An đã bưng món trứng chiên nóng hôi hổi mới ra lò đặt trước mặt Tuyên Hòa; Tuyên Hòa cầm đĩa ăn, cắt một miếng trứng chiên thơm ngon mềm mại bỏ vào trong miệng, chú ý tới tầm mắt của Tương Trữ Chiêu, vội vàng nói: “Tương tiên sinh, anh cũng muốn ăn trứng chiên sao?”

Phản ứng của đối phương là bỏ bữa sáng mới ăn được một nửa, mặt mũi nói: “Không ăn.”

Tuyên Hòa không hiểu ra sao, không biết mình lại làm gì đắc tội anh rồi, thân thiết nói: “Anh cảm thấy khó chịu sao? Hay là không ngon miệng..... Nếu muốn ăn gì, chỉ cần dặn một tiếng là được mà.” Cậu nói xong, Tương Trữ Chiêu vẫn giữ vẻ từ chối cho ý kiến, Tuyên Hòa bỗng nhiên hiểu ra, nói: “... Tôi dứt anh được không?”

Ý nghĩ của cậu kỳ thật rất đơn giản, chỉ là cảm thấy bản thân mình đã hạ mình hầu hạ, đối phương lẽ nào lại không cho cậu mặt mũi. Quả nhiên thần sắc Tương Trữ Chiêu khẽ động, chưa nói được cũng chưa nói không được, chỉ chăm chăm nhìn cậu.

Tuyên Hòa đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Tương Trữ Chiêu, lấy dao nĩa xắt lát xướng thành từng miếng, xiên một miếng nhỏ đưa đến bên môi anh; Tương Trữ Chiêu sau phút chần chờ mới há miệng ăn. Tuyên Hòa nhẹ thở ra trong lòng, lại múc một muỗng khoai mì, anh cũng ăn hết.

Ăn xong bữa sáng cũng mất không ít thời gian, Tuyên Hòa cười đứng dậy nói: “Tôi đi đây, anh nhớ nghỉ ngơi thật tốt nhé!”

“... Tôi tiễn cậu.” Tương Trữ Chiêu cũng đứng dậy theo.

Cậu không dám từ chối, đành phải đi theo anh qua hành lang ra cửa, lái xe đã đánh xe chờ sẵn ở ngoài. Tuyên Hòa dừng lại ở trước cửa: “Anh còn đang bệnh, đưa đến đây là được rồi.”

Vẻ mặt Tương Trữ Chiêu bắt đầu cứng lại, “Chỉ là bệnh nhẹ thôi.” Anh lạnh lùng nói.

Tuyên Hòa thở dài trong lòng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bước vài bước về phía Tương Trữ Chiêu, thừa dịp đối phương bất ngờ không kịp phòng bị, đột nhiên khê hôn lên gương mặt nam nhân, nói: “Mau trở về phòng đi, tôi về đây.”

Đối phương lộ ra vẻ mặt sửng sốt, cảm giác như có vài phần không thể tin. Tuyên Hòa cười trộm ở trong lòng, hưng phấn vì mình cuối cùng cũng dọa đối phương thành công.

Ngay lúc cậu muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên bờ vai đau đớn, còn không kịp ý thức chuyện gì xảy ra, trên môi đã bị một cái gì đó nóng ấm chặn lại, không ngừng chà xát, Tuyên Hòa ngơ ngác mặc cho đối phương hành động, đợi đến lúc phục hồi tinh thần, nghĩ vậy là đang hôn môi, mặc dù có chút đường đột, nhưng vào thời điểm này cậu hẳn là nên phối hợp với Tương Trữ Chiêu.

Do dự sau một lúc lâu, cuối cùng Tuyên Hòa mới cẩn thận vươn đầu lưỡi, liếm đôi môi từ đầu đến cuối vẫn mím chặt của nam nhân, nhưng khi cậu liếm lần hai, lần ba, đối phương lại vẫn không đáp lại. Cậu bắt đầu có chút uể oải, không biết mình làm sai chỗ nào, đang muốn đặt câu hỏi, Tương Trữ Chiêu đã rời môi đi, lại hôn thật mạnh lên trán cậu vài cái, vẫn là cảm giác khô khô mà ấm áp như cũ.

“... Tôi còn đang cảm mạo.” Thật lâu sau, anh tựa hồ mất kiên nhẫn nói.

Tuyên Hòa ngậm ngẫn, nghĩ đối phương vì sao tự nhiên nhắc tới chuyện này, sau đó mới ý thức được Tương Trữ Chiêu đang giải thích nguyên nhân không đáp lại, trên mặt lập tức nóng lên, mặc Tương Trữ Chiêu còn đang chờ cậu hoàn hồn, chỉ để lại một câu “Tôi đi đây” liền xoay người đẩy cửa rời đi.

Cậu cúi đầu vội vã đi, cũng không dám quay đầu lại, chỉ sợ Tương Trữ Chiêu vẫn đang nhìn bóng dáng của cậu, nhất thời trong lòng có chút xấu hổ có chút lúng túng, trái tim cũng đập kịch liệt. Cậu ảo não thở dài, hồi tưởng chuyện mình mới làm vừa rồi, nhất thời cảm giác ngay cả lỗ tai của mình cũng nóng lên.

3. Chương 3

Cách hôn lễ còn nửa tháng, hầu hết thiệp cưới đã được phát xong, Tuyên Hòa do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định không phát thiệp mời tới bạn bè ở viện nghiên cứu. Thật ra không phải cậu sợ bị người ta biết chuyện mình kết hôn với người đồng tính, chẳng qua nếu người khác biết được việc này sẽ chỉ gây nên những phiến toái không đáng có, dù sao người kỳ thị đồng tính luyến ái cũng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải không có.

Hôm nay sau khi tan học, Tuyên Hòa ở trong vườn trường đang định về nhà thì di động lại vang lên.

Đầu kia điện thoại là Tương Trữ Chiêu, giọng điệu không kiên nhẫn mang theo chút kẻ cả, dặn cậu đứng đợi ở cổng, sẽ có người đến đón, chiều nay hai người phải cùng đi thử lễ phục.

Tuyên Hòa bình tĩnh đối đáp lại, cuối cùng cậu hỏi: “Anh đang làm gì?”

“Làm việc, lát nữa còn có cuộc họp.” Ở đầu dây bên kia Tương Trữ Chiêu thoáng nhăn mày, âm điệu nâng cao: “Cậu đang kiểm tra tôi sao?” Anh cười nhạt một tiếng, nói như kiểu chỉ trích, nghi ngờ cậu.

Ấy thế mà Tuyên Hòa lại nở nụ cười, “Không thể sao?”

Cậu vừa hỏi như thế, bên kia lại yên lặng, nửa ngày cũng không thấy trả lời. Nếu không phải biết Tương Trữ Chiêu vốn lạnh lùng, có lẽ Tuyên Hòa sẽ nghĩ rằng đối phương đang tức giận không muốn nói, nhưng thái độ này của Tương Trữ Chiêu mới đúng là bình thường, Tuyên Hòa bây giờ tập mãi thành thói quen, cũng sẽ không vì vậy mà lo lắng, dù sao Tương Trữ Chiêu thích tức giận, nhưng sẽ không để bụng.

Qua một lúc lâu sau, Tuyên Hòa nói: “Anh nhớ ăn cơm trưa, đừng uống nhiều cà phê!”

“Đã biết.” Đối phương mất kiên nhẫn lên tiếng trả lời, nhưng vẫn nói “tạm biệt” rồi mới tắt điện thoại.

Tuyên Hòa cắt di động, theo lời dặn đứng ở cửa chờ đợi, không lâu sau, một người đàn ông gần ba mươi tuổi bước tới hỏi: “Xin hỏi ngài là Tuyên Hòa tiên sinh?”

Cậu gật đầu, ngẫm đánh giá người đàn ông trước mặt, veston trắng thơm, đeo một cặp kính dài nhỏ, gương mặt coi như sáng sủa, ánh mắt hẹp dài hơi mị, lóe lên một tia tinh quang.

“...Tôi là thư kí của Tương tiên sinh, tôi họ Tiền, ngài có thể gọi tôi là thư kí Tiền.” Đối phương tiếp tục nói, “Tương tiên sinh dặn tôi đưa ngài đi dùng bữa ở nhà hàng Trung Quốc, sau đó đưa ngài đến công ty gặp Tương tiên sinh, lộ trình buổi chiều là đi chọn lễ phục.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, nói: “Anh đừng dùng kính ngữ, cứ gọi thẳng tên tôi cũng được mà.”

Tiền thư kí cũng thuận theo mà gọi cậu là Tuyên Hòa, hai người lên xe, lái xe theo chỉ dẫn của Tiền thư kí mà đi. Hai người thấy sắp tới chỗ Tương Trữ Chiêu, thoáng hàn huyên một hồi rồi chẳng biết nên nói gì nữa.

Tuyên Hòa trước kia chưa từng trải qua chuyện như thế này, không biết nên đối đãi ra sao với cấp dưới của vị hôn phu, đáy lòng ít nhiều có chút khấn trương. Không ngờ đối phương cũng nhận ra cậu đang khó xử, nhất thời cười nói: “Không cần khấn trương như thế, đúng lý mà nói thì tôi sẽ trở thành người nhà tương lai của cậu đấy.”

Cậu nao nao.

“Mẹ của tôi là chị họ của Tương tiên sinh, tính ra tôi là cháu ngoại trai của anh ấy, phải gọi anh ấy một tiếng cậu họ.” Thư kí Tiền nở nụ cười, “Nói như vậy, tôi nên gọi cậu là mợ họ?”

Tuyên Hòa khước miệng vừa kéo, nhin không được nói: “Không cần kêu như vậy, huống hồ tôi còn nhỏ tuổi hơn anh.”

Sau khi nói rõ mối quan hệ cậu mới cảm thấy dễ thở hơn một chút, bắt đầu cùng Tiền thư kí trò chuyện, nói một ít chuyện về gia tộc, còn có một số việc riêng của Tương Trữ Chiêu, đến khi xong bữa cơm, hai người đã rất thân thiết, tới công ty của Tương Trữ Chiêu, Tiền thư kí còn tự mình chuẩn bị hồng trà cho Tuyên Hòa, thừa dịp thời gian nghỉ trưa còn ở trong phòng nói chuyện phiếm.

Bởi vậy khi Tương Trữ Chiêu đến thì bất gặp cảnh tượng hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

“...Tôi cứ nghĩ rằng cậu không am hiểu xã giao.”

Tiền thư kí đi rồi, Tương Trữ Chiêu ngồi xuống, trào phúng nói.

Tuyên Hòa không để ý đến lý do đối phương dùng loại khẩu khí này để nói chuyện, còn cười nói: “Chẳng phải anh ấy là người nhà của anh sao? Không ngờ anh có cháu ngoại trai lớn như vậy, lại còn là thư kí của anh, anh ấy có vẻ rất lịch sự hòa nhã.”

“Cậu đừng hồng tô tướng gì, cậu ta ghét cậu.” Tương Trữ Chiêu nói không lựa lời, khẩu khí cũng càng lúc càng khó chịu.

“Anh nói gì vậy?” Tuyên Hòa không hiểu ra sao, một lúc sau cậu mới ý thức được Tương Trữ Chiêu hiểu lầm cái gì, thoáng chốc nở nụ cười ra tiếng, nói: “Anh nói bậy gì vậy, tôi đối với anh ta không có loại tình cảm ấy.”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc nhìn cậu.

Tuyên Hòa bị anh nhìn như vậy, nhất thời cảm thấy mất tự nhiên, dời đi tầm mắt, chần chờ nói: “Anh không tin tôi?”

Cậu hỏi vài lần, Tương Trữ Chiêu vẫn một mực không đáp lại nửa lời, cứ dùng đôi mắt đen âm trầm nhìn cậu, thật sâu nhìn vào đáy mắt cậu, ánh mắt sắc bén kia lại mang một tia tàn ác, đáy lòng Tuyên Hòa run lên, không khỏi thổ dài trong lòng.

“Tương tiên sinh, tôi nghĩ ngài hiểu rất rõ chứ.” Tuyên Hòa bắt đầu dĩ nhiên, “Từ tướng mạo, bằng cấp, gia thế, sự từng trải, tôi đều kém ngài, hôn sự này là tôi trào cao, là tôi không xứng với ngài, cho nên mỗi nghi ngờ của ngài hoàn toàn không cần có... huống hồ tôi với Tiền thư kí nói chuyện phiếm cũng đều về chuyện

của chúng ta, anh ta đề nghị chúng ta có thể đến phía nam hưởng tuần trăng mật, đến bãi biển phơi nắng để giúp ngài khỏe mạnh.” Tuyên Hòa nói xong, liếc nhìn đối phương một cái.

Tương Trữ Chiêu lại trầm mặc.

Tuyên Hòa không tươi cười như mọi lần nữa: “Anh đi họp đi, tôi ở chỗ này chờ anh.”

Khép lại khoảng cách giữa hai người, ngay từ đầu cậu đã biết, hôn sự này không chỉ có cha mẹ kỳ vọng, là cậu trèo cao đối phương; nhưng biết làm sao đây, cậu vốn chỉ là một con người bình thường, quen nếp nước chảy bèo trôi, cậu chưa bao giờ được người nhà cưng chiều, không được coi trọng cũng không được chờ mong, một cuộc hôn nhân như vậy, đối với cậu mà nói cũng là tốt lắm rồi.

Vì thế cậu không đòi hỏi quá nhiều gì, cũng không nghĩ mình có thể nắm giữ được tâm tư của Tương Trữ Chiêu, cậu chỉ hi vọng cuộc hôn nhân này có thể yên ổn mà duy trì.

Tương Trữ Chiêu rời khỏi phòng nghỉ thật, Tuyên Hòa nghe thấy tiếng đóng cửa, vẻ mặt cũng thả lỏng một chút, nhưng không đến năm phút, cửa lại bị mở ra, người đi vào vẫn là Tương Trữ Chiêu.

“... Anh không phải đi họp?”

“Hội nghị kéo dài thời hạn.” Tương Trữ Chiêu lạnh mặt nói, “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Nói chuyện gì?” Tuyên Hòa trừng lớn mắt.

“Cậu nói cậu không xứng với tôi, những lời này là tự hạ thấp chính mình... cũng là hạ thấp tôi.” Tương Trữ Chiêu dường như cố kiềm nén tức giận nói.

“Đây là sự thật.” Tuyên Hòa chậm rãi cúi đầu.

Tương Trữ Chiêu bước nhanh tới, gần như thô bạo mà bắt lấy cổ tay cậu, bắt cậu đứng lên, khi cậu cảm thấy kinh ngạc mà nâng mặt lên, nam nhân đã hôn xuống, hung ác như một mãnh thú đói khát, Tuyên Hòa bị hôn đến không thở nổi, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, cảm thấy đầu lưỡi cậu liêu kia đang cường ngạnh mút vào, trong lúc mê mang, từng đợt tê dại tựa như sóng biển thổi quét mà đến, khoái cảm dần dần chiếm ngự lý trí của cậu.

Tuyên Hòa không biết mình đã ôm lấy người đàn ông này lúc nào, chỉ biết trước mắt rơi vào một cái ôm ấm áp, giờ phút này cậu thật sự khao khát, cậu vừa đón nhận nụ hôn vừa rúc vào ***g ngực anh, thật lâu thật lâu sau, mới nghe thấy được thanh âm không quá cao hứng của đối phương.

“Cậu phải nhớ kĩ, là tôi chọn cậu.” Giọng nói Tương Trữ Chiêu mang theo một tia giận hờn không che giấu: “Nói cậu không xứng với tôi, là sỉ nhục mắt nhìn người của tôi, cậu có hiểu hay không?”

“... Ừm.” Cậu cúi đầu lên tiếng, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vẻ mặt cổ quái hỏi: “Vừa rồi... Không phải là anh... ghen đấy chứ?”

Tương Trữ Chiêu không trả lời, lại cúi đầu hôn cậu.

Lần hôn này, dịu dàng hơn so với lúc trước, nhưng vẫn nóng bỏng tha thiết như thế; Tuyên Hòa bị ôm chặt, chỉ ngửi được hơi thở sạch sẽ trên người anh, chớp mũi cọ xát lẫn nhau, môi lưỡi nóng bỏng giao hòa, Tuyên Hòa than nhẹ phát ra thanh âm tình tứ, trong đầu một mảng trống rỗng.

Thật lâu sau, nụ hôn kết thúc rồi, Tuyên Hòa còn tựa vào ngực anh, bỗng nhiên cảm thấy thứ gì đó ở cứng cứng cọ cọ vào mình. Cậu đưa tay sờ sờ, ngắc đầu hỏi: “Anh có phản ứng?”

Tương Trữ Chiêu phản ứng thô bạo khác thường, vội đẩy cậu ra, quát lên: “Đừng chạm vào tôi!”

Tuyên Hòa ngẩn ra, có chút chần chừ, “Anh như vậy... làm sao đi ra ngoài?”

Tương Trữ Chiêu không quay đầu lại, xoay người đi vào phòng tắm. Hai mươi phút sau, Tương Trữ Chiêu mới đi ra, mặc bộ quần áo lúc trước, thần sắc rất lạnh, trên gương mặt lại phỉếm chút vạt hồng; thấy Tuyên Hòa nhìn mình, nhất thời giận tái mặt, cơ hồ thẹn quá hóa giận nói: “Nhìn cái gì?”

Tuyên Hòa lắc đầu, cố nén cười.

Tiếp xúc nhiều với Tương Trữ Chiêu, dần dà cậu cũng nắm bắt được tính tình đối phương, cũng hiểu ra những lời nói, những nụ hôn trước đây của anh tuy thiếu tự nhiên nhưng đều vì muốn an ủi cậu. Dù cách an ủi ấy thật khiến người ta khó hiểu, nhưng Tuyên Hòa đã hiểu, và cậu rung động vì nó.

Chưa kể chuyện vừa rồi, rõ ràng Tương Trữ Chiêu có thể nhờ cậu giúp đỡ hoặc muốn cậu dâng hiến, nhưng anh không hề nhắc đến mà chọn cách tự giải quyết, hoàn toàn không có ý miễn cưỡng cậu, có lẽ anh muốn để dành cho ngày cưới, các chuyện khác tạm thời không tính đến, ít nhất Tuyên Hòa biết đối phương tôn trọng cậu.

... Như vậy.... như vậy là đủ rồi. Cậu thầm nghĩ.

Buổi chiều hôm đó, hai người đi thử lễ phục, nhưng từ đầu chí cuối, sắc mặt Tương Trữ Chiêu đều rất khó coi, Tuyên Hòa quan sát hồi lâu mới phát hiện mỗi khi nhà thiết kế hoặc người trợ lý chạm vào cậu, hay lúc họ đến gần cậu để đo, ánh mắt Tương Trữ Chiêu sẽ càng tối lại.

Nhờ thế mà cuối cùng Tuyên Hòa cũng biết Tương Trữ Chiêu đang ăn dấm chua. Điều kỳ lạ là cậu không hề cảm thấy khó chịu vì điều đó mà còn hơi vui vui. Tương Trữ Chiêu ghen không hẳn vì yêu cậu, nhưng hiển nhiên anh có ý muốn chiếm giữ cậu, điều này chứng tỏ đối phương cũng coi trọng cậu lắm.

Những ngày bình lặng của hai người cứ trôi đi như thế. Cuối cùng hôn lễ cũng đã gần kề. Tuyên Hòa đóng gói hành lý rồi gửi qua nhà Tương Trữ Chiêu. Do tập tục mà đến giờ cậu vẫn chưa chạm mặt anh.

Trên thực tế, đối với hôn lễ này cậu cũng không chờ mong gì, ngày hôm đó theo dự định là buổi sáng cử hành hôn lễ ở gian nhà chính, giữa trưa thì tổ chức tiệc cưới kiểu Tây ở bên ngoài, thông thường ở nước ngoài tự mình quyết định kiểu làm tiệc, buổi tối hôn lễ kết thúc tại một khách sạn sang trọng.

Sau khi kết hôn, Tương Trữ Chiêu dành ra một tháng để nghỉ ngơi, cũng đủ để bọn họ đi hưởng tuần trăng mật, thuận tiện làm một số chuyện khác. Bà Tương rất mong mỗi được bế cháu, bởi vậy sau khi họ kết hôn, chuyện đầu tiên dự định làm là đi đăng ký kết hôn, chuyện thứ hai là tìm người thụ tinh nhân tạo.

Tuyên Hòa không biết mình có thể trở thành một người cha tốt không, nhưng cậu vẫn lạc quan đối diện; dù cậu không biết nên làm thế nào cho phải, thì vẫn còn Tương Trữ Chiêu có thể xử trí chuyện này.

Vấn đề lớn nhất bây giờ là chuyện kết phối đem tân hôn.

Tuyên Hòa chưa từng có kinh nghiệm, mới đây thôi cậu cũng chỉ cùng Tương Trữ Chiêu hôn nhau, nhưng mấy ngày sau, bọn họ phải nằm cùng giường, làm việc của vợ chồng, cá nước thân mật.

Cậu không do dự gì, lựa một thời điểm nhàn rỗi lúc tối, lên mạng tìm một ít “tư liệu” để quan sát, nhưng sự tình lại có chút ngoài ý muốn, cậu càng xem càng bình tĩnh, cuối cùng thì gần như thất vọng. Cách đàn ông làm tình với nhau không thú vị như cậu vẫn tưởng, thậm chí cậu không học hỏi được gì từ tư thế cơ thể đến cách rên rỉ phóng dăng.

Cứ như thế, Tuyên Hòa kiên nhẫn xem hết cuộn phim này đến cuộn phim khác.

Cậu không muốn đến lúc đó cái gì mình cũng không biết, lại càng không muốn để mình Tương Trữ Chiêu chủ động từ đầu đến cuối. Như thế cũng không có gì bất ổn, chỉ là cậu muốn làm gì đó để đáp lại đối phương. Lúc trước mỗi lần hôn nhau cậu đều thụ động đón nhận, bởi thế lần này đương nhiên cậu phải làm người tấn công rồi.

Tuyên Hòa vốn không định tiêu tốn thời gian vào việc này, ấy thế mà chớp mắt đã đến ngày cưới.

Ban đầu cậu nghe có người bảo, đám cưới thường rơi vào tình trạng rối loạn nháo nhào, nhưng thật ra Tuyên Hòa lại chẳng cảm thấy gì cả. Phần lớn các việc vặt đều có đội ngũ nhân viên chuyên nghiệp lo, cậu chỉ cần ở trong phòng nghỉ, chờ đợi nghi thức bắt đầu thôi.

Buổi sáng ở giáo đường hôn lễ tiến hành rất thuận lợi, tạm không nhắc việc ba cậu kéo cậu đi qua thăm hồng rồi giao cho Tương Trữ Chiêu, cảnh tượng như thế khiến người ta cảm thấy quần bách, trước sự chứng kiến của mục sư, hai người trao đổi lời thề và nhẫn cưới, cuối cùng Tương Trữ Chiêu cúi đầu ở bên khốe môi cậu khẽ hôn lên, hôn lễ coi như thành công.

Giữa trưa, Tuyên Hòa và Tương Trữ Chiêu vội vàng dùng xong cơm trưa, sau đó dùng một khoản tiền không nhỏ bao trọn toàn bộ hoa viên để cùng các tân khách hàn huyên nói chuyện với nhau, lúc uống xong mấy chén rượu, Tuyên Hòa chỉ cảm thấy nụ cười trên mặt đều đã cứng cứng, nhìn lại, Tương Trữ Chiêu vẫn ứng phó mà mặt không đổi sắc, giống như hoàn toàn không biết mỗi một, cậu không khỏi có chút bội phục đối phương.

Trong tiệc cưới buổi tối hai người thay đổi một bộ lễ phục, ngồi vào vị trí, sau đó không lâu có người mời lên đọc diễn văn, Tương Trữ Chiêu bước lên bục, cũng không nói nhiều, chỉ cảm ơn cha mẹ cùng người thân và bè bạn đã đến tham dự, hoàn toàn không nhắc đến người bạn đời là cậu, nhưng Tuyên Hòa cũng không quá để ý, lúc sau cậu lên sân khấu, cũng theo lệ mà nói vài lời cảm ơn, cuối cùng là một chút lời nói với Tương Trữ Chiêu, đại ý là cảm tạ đối phương đã nguyện ý cùng mình đi vào phần mộ hôn nhân.

Cho đến khi nói hết phiên, hai người bị Tiền thư kí kiêm người điều khiển chương trình trêu chọc một phen, sắc mặt Tương Trữ Chiêu lại trầm xuống. Lúc bắt đầu tiệc, chú rể đứng dậy kính rượu mọi người, tiệc cưới cuối cùng cũng chấm dứt, sau khi tiễn khách, hai người rút cuộc cũng có thể lên xe về nhà.

Đối với Tuyên Hòa mà nói, nhà Tương Trữ Chiêu vẫn có gì đó thật xa lạ, lúc trước cậu gửi hành lý tới cũng không biết để ở nơi nào, hỏi qua cô giúp việc Tiểu An mới biết được hành lý của mình đã được sắp xếp ổn thỏa, điều này khiến cho Tuyên Hòa có chút nôn nóng.

“... Tuyên tiên sinh không cần lo lắng, mời ngài đi bên này.” Tiểu An cười dẫn cậu đến thư phòng Tương Trữ Chiêu ở đối diện, “Mọi đồ đạc của ngài đều ở trong này.”

Cửa vừa mở ra đã làm Tuyên Hòa phải ngây ngẩn.

ACG và mô hình mà cậu yêu thích đều ở trong căn phòng này, chiếm trọn một mặt tường là chiếc tủ kính dùng để trưng bày, đứng là nhìn vật để đoán người, khung xương kim loại sáng bóng, bên trong trưng bày tất cả mô hình mà cậu cất giữ bao năm. Trò chơi nhuyễn thể và tranh biếm họa đều được đặt ở một giá sách gỗ bên cạnh, trên sàn nhà trải thảm lông dê, ở góc trong cùng có thể thấy một bộ sofa mềm mại sang trọng, còn có phủ dưới chiếc màn rộng thùng thình là TV LCD, mà tất cả máy chủ trò chơi của cậu đều được đặt chính giữa một chiếc tủ kê dưới TV LCD.

“... Tương tiên sinh nói phòng này dùng để cho ngài chứa đồ.” Tiểu An cười nói, “Lúc ấy sửa chữa bài trí có chút gấp gáp, nếu ngài có chỗ nào không hài lòng thì xin cứ nói, Tương tiên sinh đã dặn sắp xếp mọi thứ theo ý ngài.”

Tuyên Hòa ngốc lăng hồi lâu, mới bước ra khỏi căn phòng.

Cậu cảm thấy hơi khó hiểu, rõ ràng đối với những thứ cậu ham mê, dù Tương Trữ Chiêu miễn cưỡng không để ý tới nhưng không đồng nghĩa với việc anh thích chúng, ấy vậy mà anh lại dành riêng căn phòng này cho cậu chứa đồ, thế có khác nào anh chấp nhận dung hòa sở thích của cậu. Tuyên Hòa nghĩ, có lẽ mình đã được gả cho một người đàn ông rộng lượng hơn mình tưởng.

Trở lại phòng Tương Trữ Chiêu, hoặc có lẽ nên nói là phòng của hai người họ, đối phương vừa mới tắm rửa xong đang từ phòng tắm bước ra, trên người còn phủ áo tắm, tóc vẫn còn vương bọt nước.

“Đi tắm đi.” Đối phương nói như ra lệnh.

Tuyên Hòa còn đang bối rối, cũng không nghĩ nhiều, thuận theo lời anh cởi lễ phục ra tắm rửa.

Sau khi vội vàng tẩy rửa qua, Tuyên Hòa cầm bộ áo tắm trong ngăn tủ ra mặc, nhỏ bé rất vừa vặn với khuôn người cậu, có lẽ là do đã được đặt may từ trước. Mãi đến khi bước ra khỏi cửa phòng tắm, cậu mới nhớ lại những tiếng rên rỉ và các tư thế trong cuốn phim từng xem, nhất thời hơi hơi khấn thề.

Miền cưỡng trấn định tinh thần, Tuyên Hòa trở lại phòng, thấy Tương Trữ Chiêu nằm tựa trên giường đọc sách, do dự một chút, cậu trèo lên từ bên kia giường, kéo cái chăn qua phủ lên thân thể, trong lúc này cậu không biết nên nói cái gì.

Bấy giờ Tương Trữ Chiêu mới buông sách, nói với cậu: “Em trốn cái gì?”

“Không có...” Tuyên Hòa cúi đầu, “... Cái kia, có thể tắt đèn được không?”

Cậu nghĩ rất đơn giản, chỉ cần không nhìn thấy lẫn nhau, đương nhiên cũng không thấy được sự việc kia diễn ra như thế nào, như vậy ít nhất sẽ không cảm thấy khấn trương, huống hồ cậu thật không biết mình sẽ thế nào nếu nằm dưới ngọn đèn thấy cơ thể trần trụi của Tương Trữ Chiêu.

Đối phương hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn đưa tay tắt đèn.

Trong phòng một mảnh tối đen.

Tuyên Hòa cố lấy dũng khí tựa vào người anh, còn chưa chạm tới đối phương, đã bị kéo vào một cái ôm áp quen thuộc, tiếng kinh hô cũng trực tiếp bị ngăn chặn; Tuyên Hòa phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, cảm giác môi lưỡi đều bị mút vào một cách thô bạo, cơ khát, mặt cũng dần dần đỏ lên.

Không biết hôn như vậy bao lâu, Tuyên Hòa thò tay giải khai dây lưng áo của đối phương, tay vuốt lên làn da bóng loáng của nam nhân, không ngờ lại nghe được tiếng rên nhẹ như có như không.

“... Tương tiên sinh, em có thể tới sao...” Tuyên Hòa ôn tồn hỏi.

“Tùy em.” Thanh âm của đối phương có chút nôn nóng nhưng vẫn ưng thuận.

Tuyên Hòa sờ soạng làm rớt ra áo ngủ của đối phương, đem mặt dần trượt xuống dưới, ở trên cơ bụng rắn chắc của anh mà loạn hôn loạn liếm, đến khi mặt đụng phải sợi mao mềm mại ở hạ phúc, cậu tò mò đưa tay an ủi thể mao, trong bóng đêm lại nghe thấy tiếng thở dốc kiềm nén của Tương Trữ Chiêu, Tuyên Hòa còn không kịp thối lui, cái đồ vật kia cũng đã thẳng tắp mà đặt ở cằm cậu.

... Cứng rắn, nóng bỏng, thô to... Tuyên Hòa chưa từng sờ qua nơi này của người khác, lúc này cẩn thận lấy tay khẽ chạm, dùng ngón tay nhào nặn, cái đồ vật kia giống như bị cái gì kích thích cường liệt lại càng trưởng lớn hơn nữa.

Tuyên Hòa nhớ tới cuốn “sách” mình từng xem, cậu không do dự nữa mà hé miệng, cẩn thận ngậm vào.

Tương Trữ Chiêu lại hơi thở dốc, không kiên nhẫn hỏi: “Em rốt cuộc có thể hay không!”

Tuyên Hòa đâm lao đành phải theo lao, đem cái vật kia hàm ngậm càng sâu, cố làm cho đối phương có thể tiến vào trong miệng mình; nhưng ngậm quá sâu khiến cho yết hầu của cậu có chút không thoải mái, ngay lúc cậu thử dùng đầu lưỡi liếm liếm, tính khí của anh bỗng run lên một chút, lại càng trưởng ngạnh.

... Loại phản ứng này, hẳn là thoải mái đi, cậu không chắc lắm, đem đối phương hoàn toàn hàm trụ, song cầu ngoài dự liệu cũng tiến nhập vào yết hầu cậu, nhưng hoàn toàn không có cảm giác buồn nôn như tưởng tượng, ngược lại còn có thể miễn cưỡng chịu được, tuy nhiên ngậm bên trong thể này rất khó dùng đầu lưỡi liếm được, Tuyên Hòa nhớ lại hình ảnh trong bộ phim, bắt đầu hoạt động khoang miệng, để cho đối phương mặc sức ra vào trong miệng mình.

Không biết qua bao lâu, Tương Trữ Chiêu đột nhiên lui về phía sau, tựa hồ muốn rút tính khí ra; Tuyên Hòa tuy thấy khó hiểu nhưng không chịu nhả ra, môi lưỡi vẫn gắt gao ngậm lấy đối phương. Lúc này Tương Trữ Chiêu bỗng cúi đầu bật ra một tiếng rên rỉ, lấy tay đẩy cậu ra, động tác vô cùng thô lỗ, Tuyên Hòa lại nổi lên tâm tính đùa dai, giả vờ nhả ra, vào lúc đối phương rút ra trong nháy mắt bất ngờ không kịp phòng thủ cậu liền hàm trụ lấy, ở đỉnh mẫn cảm mà ra sức hút.

Tương Trữ Chiêu nhất thời phát ra tiếng thở dốc dồn dập, Tuyên Hòa chỉ cảm thấy trong miệng thoáng chốc tràn đầy chất lỏng ẩm áp, có chút vị tanh nhàn nhạt, không chú ý liền nuốt xuống toàn bộ, ý thức chính mình vừa nuốt cái gì, cậu dù đã xem qua nhiều cuộn phim cũng không khỏi sững sốt.

Phát tiết xong anh không chịu hé răng nói nửa lời, chỉ cúi đầu thở dốc, một mảnh tối tăm, Tuyên Hòa cảm thấy một chút bất an, sợ chính mình làm sai cái gì khiến đối phương tức giận.

Dưới quầng sáng vàng yếu ớt của ngọn đèn, ***g ngực trần trụi rắn chắc của Tương Trữ Chiêu khẽ nhấp nhô, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì, hai má cổ nổi lên một tầng hơi mỏng đỏ ửng; Tuyên Hòa nhìn kỹ, mới chú ý tới ngay cả khoe mắt anh cũng có chút đỏ lên.

“... Em nuốt rồi?” Tương Trữ Chiêu hỏi dồn.

Tuyên Hòa không biết nên trả lời như thế nào, đành phải thành thực mà gật đầu.

Khuôn mặt người đàn ông càng đỏ bừng lên, vẻ mặt lại trở nên khó coi, ấn đường cũng nhúu chặt lại, qua một lúc lâu sau, mới thấp giọng quát lên: "... Dâm đảng."

Tuyên Hòa nghe xong nhận xét của Tương Trữ Chiêu, cũng không cảm thấy có gì lạ, nếu đối phương thẳng thắn mà khen ngợi cậu, đó mới thật sự khiến người ta không dám tin. Cậu chăm chú nhìn Tương Trữ Chiêu, quan sát thân hình rắn chắc đến từng đường nét, bỗng nhiên sững sốt mà "Hả" một tiếng.

... Đầu vú Tương Trữ Chiêu màu sắc thực nhạt, nhìn kỹ còn có thể thấy được sắc hồng trên đó.

Tuy rằng màu sắc không có gì nổi bật trên nền da trắng xanh của đối phương nhưng Tuyên Hòa vẫn đang nhìn chòng chọc nơi đó, cho dù ở trong AV, loại đầu nhũ phần nộn này của diễn viên cũng không nhiều lắm, mà hạ thân Tương Trữ Chiêu cũng một màu hồng nhạt, còn xung quanh bộ vị đang hơi ngạnh là màu đỏ thẫm, không giống trong phim khi quan của nam giới đen thùi dử tợn, thoạt nhìn thấy thật đáng yêu.

Bất tri bất giác, cậu càng tiến lại gần, đến tận khi nghe thấy Tương Trữ Chiêu xấu hổ tức giận mà gầm nhẹ "Em đang nhìn cái gì", mới khôi phục lại tinh thần.

"... Màu sắc thật đáng yêu." Tuyên Hòa vẫn không nhịn được nói ra.

"Câm miệng." Tương Trữ Chiêu hung hăng nói, "Lại đây nằm xuống."

Tuyên Hòa rất biết nghe lời, xoay người nằm xuống, ánh mắt còn dừng lại trên nhũ tiêm hồng nhạt, cậu rất muốn kiểm tra, chạm chạm xem, hoặc là liếm liếm một chút, lại sợ chọc đối phương tức giận, đành phải ngoan ngoãn nằm thẳng.

Tương Trữ Chiêu dường như thật sự tức giận, cúi xuống bắt đầu hôn lên cơ thể cậu, không buông tha bất cứ chỗ nào, thanh âm của Tuyên Hòa có chút nức nở, mỗi nơi bị hôn qua đều tê đều nóng, đáy lòng có chút kích động kỳ lạ, căng thẳng mà bất lấy ga giường.

Thế nhưng đối phương dường như lại không cảm giác được sự hồi hộp của cậu, càng hôn càng trượt xuống, Tuyên Hòa cố lấy dũng khí cúi đầu nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy hình ảnh đối phương một ngụm hàm trụ lấy cậu, nhất thời cả kinh muốn lui về sau để trốn, nhưng sóng lưng lại truyền đến một hồi khoái cảm tê dại, Tương Trữ Chiêu ở tư thế đó cứ như vậy mà nhìn cậu một cái, lập tức đem cậu ngậm vào càng sâu, tựa như chính hành động cậu đã làm với anh lúc này.

Không quá một lúc, có lẽ không đến năm phút đồng hồ, cậu đã không thể chống cự loại khoái cảm mãnh liệt tựa như sóng biển này, rên rỉ mà bắn ra trong khoang miệng ấm áp của anh.

"... Nhanh thật." Tương Trữ Chiêu keo kiệt nhận xét.

Tuyên Hòa cả người hư thoát trừng mắt nhìn đối phương, thẳng đến khi thấy cổ họng đối phương khẽ động, mới ý thức được trái tim áy náy kịch liệt nảy lên cơ hồ va chạm trong ***g ngực làm cậu đau.

"... Chính anh cũng nuốt mất." Cậu nén giận nói.

"Tôi có thể, còn em thì không được phép." Tương Trữ Chiêu nói vậy, bỗng nhiên mở mắt: "Cái loại chuyện này... Em học được ở đâu..."

Tuyên Hòa sững sốt, thành thực mà trả lời: "Em lên mạng tìm một ít cuộn phim để xem, rồi tự mình học."

Nét mặt Tương Trữ Chiêu dịu đi một chút, lại hỏi: "Vì sao phải làm loại chuyện này?"

"Anh không thích?" Tuyên Hòa vô tội hỏi lại.

Thần sắc Tương Trữ Chiêu âm tình khó dò, liếc cậu một cái, lập tức tách hai chân cậu ra, nhìn chăm chú thứ giấu ở giữa hai bắp đùi nhỏ hẹp.

Bị nhìn thấy có chút thẹn thùng, Tuyên Hòa kim lòng không đậu bắt đầu giãy giụa, muốn lùi về sau mà không được, hai mắt cá chân đã bị túm chặt, nhưng thế nào cũng giãy không được, đành phải thấp giọng nói: "Không nên nhìn..."

"Không phải em đã chuẩn bị tâm lý rồi sao." Tương Trữ Chiêu hừ nhẹ, "Mở rộng ra một chút, bằng không sẽ không vào được."

Tuyên Hòa vừa thẹn lại vừa hoảng, đành phải làm theo lời đối phương nói, đem hai chân mở rộng, dưới ngọn đèn yếu ớt, Tuyên Hòa trộm nhìn Tương Trữ Chiêu lấy tay đặt vào giữa hai chân cậu, ngón tay để ở cái nơi khấp chặt đó, chậm rãi mà vuốt ve, thừa dịp cậu bất ngờ không kịp phòng bị liền trực tiếp cắm vào bên trong.

Cậu run lên một chút, há mồm thở dốc, động tác của Tương Trữ Chiêu vẫn không hề dừng lại mà còn nường theo chất lỏng ướt át để ngón tay lách vào khe nhỏ chật chội kia.

“... Anh, anh làm cái gì...” Tuyên Hòa nghi ngờ hỏi.

Tương Trữ Chiêu không trả lời, cũng không nói gì, chuyên chú tiếp tục động tác của ngón tay, thế là rất nhanh, hai rồi đến ba ngón tay... theo nhau mà cắm vào bên trong, Tuyên Hòa cảm giác nơi tư mật của chính mình rất nhanh đã chật cứng, nơi mà lẽ ra nguyên bản không nên có gì tiến vào, cậu không nén nổi tò mò lại nhìn xuống, ngón tay thon dài của anh đang chậm rãi đưa đẩy, rồi mới tiến vào càng sâu.

“Màu sắc so với tưởng tượng của tôi còn đẹp hơn”. Tương Trữ Chiêu cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nói, hiếm khi thấy anh không giận “Thật sự không sợ? Để cho tôi cắm vào, bắn ở bên trong; hiện tại em không thừa dịp mà trốn đi, ngày mai sẽ không xuống giường được.”

“Ai thèm sợ anh.” Tuyên Hòa bỗng nhiên có ý nghĩ muốn đùa giỡn, “Đã ba mươi bảy tuổi, cũng không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu.”

“Em có thể thử xem xem.”

Sắc mặt nam nhân trầm xuống, giữa lông mày nhiều hơn một tia lệ khí, hiển nhiên việc bị cậu chê cười đã hoàn toàn chọc giận đối phương.

4. Chương 4

Lúc bị đâm vào, Tuyên Hòa không ngừng há mồm thở dốc, hốc mắt vô ý thức ướt, chỉ có thể cảm giác được trái tim đang đập vô cùng kịch liệt, còn có đau đớn khi bị kéo căng, khi bị tiến vào.

Không hề giống với lúc trước đối phương dùng ngón tay khuếch trương, Tuyên Hòa cơ hồ nghĩ đến mình có phải sai lầm rồi không, chính là đã không còn kịp rồi, Tương Trữ Chiêu đã đâm vào một nửa, còn đang tiếp tục tiến vào bên trong.

Tuyên Hòa vô lực giãy dụa, nói: “Anh chậm một chút...” Cậu cơ hồ không thở nổi.

Tương Trữ Chiêu cúi đầu hôn lên môi cậu, Tuyên Hòa theo bản năng đáp lại đầu lưỡi ẩm áp, thân thể vừa mới thả lỏng một chút, nam nhân đã lập tức đâm đến chỗ sâu nhất. Tuyên Hòa hơi hơi há miệng, lại không phát ra thanh âm gì, nước mắt sinh lý theo khóe mắt tràn ra, từng giọt từng giọt chảy xuống trên khuôn mặt.

“Đau quá...” Thật lâu sau, cậu thấp giọng nói.

Ngay lúc cậu cố gắng làm cho mình thả lỏng, làm cho nơi kết hợp không còn khó chịu, Tương Trữ Chiêu đã bắt đầu động, một chút lại một chút, tính khí thô lệ nóng bỏng ma xát nơi đang dần mềm mại, Tuyên Hòa hoảng sợ cảm giác thân thể mình cứ nhiên hoàn toàn không thể khống chế, co rút lại co rút gần như hên mọn nịnh nọt ngâm chặt đối phương.

“... Đây, đây là cái gì...” Cậu trừng lớn mắt không dám tin, nhưng mà cử động nhỏ hẹp đã cảm nhận được một cơn khoái cảm tê dại khó hiểu, hỗn hợp với đau đớn khi bị đâm vào, làm cho cậu không biết làm sao.

Tương Trữ Chiêu không biết là không nhìn được hay là bởi vì duyên cớ khác, động tác cứ nhiên càng lúc càng nhanh, Tuyên Hòa mở rộng hai chân, nhìn chăm chú nam nhân đang đưa phần eo, lần lượt ma xát đưa đẩy trong cơ thể cậu, lực đạo va chạm lớn đến mức làm cho cậu không nói ra lời, chỉ có thể hoảng hốt cảm thấy loại cảm giác bị bỏ ra bị đâm vào, bị nhiễm mùi đối phương bị hoàn toàn giữ lấy.

... Hiện tại cậu là của Tương Trữ Chiêu.

Tuyên Hòa nghĩ như thế, nơi bị tiến vào lại co rút một trận, cả người cậu đều bắt đầu run rẩy, ngay cả ánh mắt cũng dần dần mất đi thần thái. Khí quan phía trước rõ ràng chỉ là hơi cứng, lại đột nhiên tràn ra một lượng lớn chất lỏng màu nhũ bạch, bụng dưới dâng lên một cỗ nóng bỏng khôn kể, Tuyên Hòa ngay cả thất lưng cũng bắt đầu run lên, nước mắt lại bắt đầu chảy xuống, phát ra tiếng nức nở nho nhỏ.

“Từ bỏ... Không muốn...” Cậu gần như cầu xin nói.

Nhưng Tương Trữ Chiêu lại giống như không nghe thấy, mồ hôi xuôi theo lồng ngực trần trụi chảy xuống, lờ lờ sáng lên. Thất lưng rắn chắc kia bởi vì động tác thả lưng mà không ngừng tác động đến cơ thể, tiếng thở dốc của nam nhân ồ ồ mà trầm thấp, hai chân Tuyên Hòa không biết khi nào đã quán lấy phần eo của đối phương, thế là nam nhân cúi người phủ lên người cậu, hỏi: “Thoải mái không?”

“... Tương... Tương tiên sinh... Không được...” Cậu dần dập nói, đã nhịn không được nhỏ giọng khóc lên.

“Em đang gọi ai.” Tương Trữ Chiêu cơ hồ tàn nhẫn nói, hạ thân lại đâm thật mạnh vào, không biết đâm thế nào, thân thể Tuyên Hòa lại co rút một trận, phía trước mềm mại tràn ra một tia thanh dịch trong suốt.

Cậu ngơ ngác hé miệng, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thanh âm khẽ run nói: “... Tương, Tương Trữ Chiêu... Trữ Chiêu...”

Đối phương lại vẫn không để ý tới cậu, đôi môi nóng bỏng thô lỗ gặm cắn ma xát trên cổ cậu, ngón tay vân vê đầu nhũ, không hề lưu tình dùng đầu ngón tay xoa bóp đùa bỡn, khí quan cương đến nóng lên lại tham lam đâm vào chỗ sâu trong, giống như không đi vào chỗ sâu nhất thì không bỏ qua.

Tuyên Hòa cắn cắn môi, nhịn không được bắt đầu khóc lên.

“... Không được, muốn phá hủy...” Cậu vội vàng nói, trong tiếng nói còn mang theo giọng mũi nồng đậm, lại giống như khẩn cầu lại giống như làm nũng, nhưng Tương Trữ Chiêu lại vẫn mặc kệ, Tuyên Hòa đã khó có thể chịu được, cúi đầu kêu một tiếng: “Ông xã...”

Xưng hô này vừa kêu ra, chính cậu cũng sửng sốt, nhưng phản ứng của Tương Trữ Chiêu lại cực kỳ rõ ràng, trên gương mặt đột nhiên tràn ra một màu ửng hồng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ lên, thở dốc càng thêm ồ ồ, động tác ra vào càng kịch liệt; Tuyên Hòa còn không ý thức được, liền cảm giác trong cơ thể bị lấp đầy cảm giác nóng bỏng, lúc này động tác của Tương Trữ Chiêu dừng lại, đâm thêm vài cái vào chỗ tận cùng bên trong của cậu, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp thỏa mãn.

Tuyên Hòa đỏ bừng mặt.

Đối phương còn đang đưa đẩy, đem càng nhiều nhiệt dịch bắn tới chỗ sâu trong, chính là đã có chút chất lỏng nhũ bạch xuôi theo huyết khẩu chảy ra, chảy xuống làm giữa đùi cậu ẩm ướt, thậm chí mơ hồ có chút dính.

Không biết qua bao lâu, Tương Trữ Chiêu thở dốc dề lên cậu, cúi đầu xuống hôn cậu. Theo tư thế ngay mặt kết hợp của hai người, Tuyên Hòa vươn tay, chậm rãi ôm lấy đối phương.

Tuyên Hòa nghĩ sự tình như vậy là xong, nhưng cậu đã hoàn toàn đoán sai.

Tính khí của Tương Trữ Chiêu còn cương, ngạnh ngạnh đặt ở trong cơ thể cậu. Ngay lúc cậu muốn lên tiếng bảo đối phương rút ra, nam nhân lại bỗng nhiên ôm cậu xoay người, làm cho cậu cười ở phía trên. Tuyên Hòa ngẩn ra, độ ẩm trên mặt mới biến mất một chút lại nóng lên.

“Đây là làm cái gì...” Cậu do dự hỏi.

“Còn chưa xong.” Trên mặt Tương Trữ Chiêu còn có chút đỏ, âm điệu lại lạnh lùng, “Em động.”

Tuyên Hòa nhớ tới mình xem qua loại phim này, cũng không thiếu tư thế như vậy, chẳng qua xem cùng làm là hai việc khác nhau, lúc cậu xem phim, hoàn toàn không biết loại tư thế này trên thực tế có thể làm cho người nằm ở phía dưới đâm vào càng sâu, cũng không biết dưới tình huống hai chân như nhũn ra thì làm thế nào.

Tựa như hiện tại, Tương Trữ Chiêu đâm rất sâu, thứ đó còn giống như cương lớn, nóng đến khó có thể tưởng tượng. Tuyên Hòa bất an cử động thất lưng, cử động miễn cưỡng nhất thời bị ma sát một chút, cậu thở hổn hển, nhả nài loại cảm giác chướng đầy bụng này, cố gắng hoạt động, làm cho nam nhân có thể đâm vào chỗ sâu trong rồi ma sát.

Tuyên Hòa giương mắt, chú ý tới hô hấp của đối phương bắt đầu trở nên nặng nề, cũng mơ hồ quơ được một ít bí quyết, có ý thức khống chế thân thể của mình, thường thường kẹp đối phương một chút, quả nhiên Tương Trữ Chiêu rất nhanh có chút không nhịn được, bắt đầu va chạm lên trên, ý đồ đưa vào toàn bộ, được đến co thắt càng mềm mại chặt chẽ.

Cậu cúi thấp người, ngậm vào đầu nhũ đậm màu mơ ước đã lâu, mới nhẹ nhàng mút một cái, chợt nghe Tương Trữ Chiêu bất ngờ không kịp phòng bị phát ra tiếng ngâm dài như bị kinh hách. Tuyên Hòa nút mạnh nơi đó, vừa liếm vừa hôn, còn thỉnh thoảng dùng răng nanh gặm cắn co thắt, Tương Trữ Chiêu không biết là đau hay là thoải mái, cơ thể bắt đầu căng lên, lại không còn phát ra tiếng rên rỉ như lúc trước nữa.

Tuyên Hòa một tay đùa bỡn xoa nắn đầu nhũ bên kia, động tác phía dưới cũng không dừng lại, ngậm chặt khí quan thô cứng không ngừng kẹp chặt rồi lại thả lỏng, phun ra nuốt vào, chính là qua hồi lâu, Tương Trữ Chiêu vẫn không có dấu hiệu muốn bắn ra; Tuyên Hòa có chút mệt mỏi, ghé lên người Tương Trữ Chiêu, động tác cũng dừng lại.

Tương Trữ Chiêu lại nắm chặt thất lưng cậu, để nguyên tư thế như vậy, bắt đầu mãnh liệt đâm chọc từ phía dưới, mỗi một lần thúc vào đều đánh vào chỗ làm cho Tuyên Hòa thoải mái, Tuyên Hòa nằm úp sấp, chỉ cảm thấy phần eo đã bủn rủn vô lực, trong tai chỉ nghe thấy tiếng nước *** mỹ vang lên từ chỗ hai người kết hợp, phía trước dần dần cũng cương đến phát đau.

Lúc này đối phương lại đột nhiên ngừng lại.

Tuyên Hòa nâng khuôn mặt bị nước mắt mờ mờ làm cho ướt sũng lên, thở dốc hỏi: “Xảy ra chuyện gì...?”

“Em động đi.” Tương Trữ Chiêu ra lệnh.

Tuyên Hòa sớm bị *** rửa sạch làm đầu óc trống rỗng, nghe đối phương nói như thế, cũng nghe lời lại một lần nữa di chuyển, kẹp chặt cự vật nóng bỏng kia không ngừng cọ rồi hút rồi ngậm, rồi mới để cho thứ đó đâm đến chỗ sâu nhất miễn cưỡng nhất. Cơ hồ không qua bao lâu, nước mắt của cậu lại tiếp tục tràn ra, động tác cuối cùng càng lúc càng nhanh.

“... Chậm một chút!” Tương Trữ Chiêu bỗng nhiên hỗn hển nói.

Nhưng Tuyên Hòa đã không còn nghe thấy đối phương nói gì nữa, cậu chỉ chuyên chú lặp lại động tác phun ra nuốt vào, phần eo cùng đùi đều đang run rẩy, tiểu huyết mềm mại bị kéo căng ra cũng tham lam ngậm chặt đối phương không thả; không qua bao lâu, Tuyên Hòa đột nhiên kẹp chặt chân, một trận co rút, nhũ chặt mảy, gần như bối rối phát ra tiếng rên rỉ kích tình cao vút.

Trong cơ thể cậu không ngừng co rút lại, Tương Trữ Chiêu bất ngờ không kịp phòng, cứ như vậy trực tiếp bắn vào bên trong.

Không biết qua bao lâu, Tuyên Hòa sững sờ mở ra hai đùi đang kẹp chặt, chỉ thấy phần đùi trong tràn đầy thứ mình bắn ra, nhũ bạch trắng mịn, hạ phúc Tương Trữ Chiêu cũng không có may mắn thoát khỏi; chờ cậu hoàn toàn tỉnh táo lại, mới chú ý tới phía sau có thứ gì đó đang không ngừng trào ra, vươn tay đi sờ, một mảnh nóng rực dính ướt.

... Là của Tương Trữ Chiêu.

Tuyên Hòa giương mắt, vẫn hơi hơi thở dốc, rồi lại đột nhiên nhìn thấy ánh mắt tức giận cùng sắc mặt không tốt của nam nhân.

—— xảy ra chuyện gì? Cậu muốn hỏi, rồi lại không biết nên hỏi thế nào.

Đối phương lại trừng mắt nhìn lại, nói: “Em vừa rồi không nghe thấy lời nói của tôi?”

Tuyên Hòa ngẩn ra, hồi tưởng tình cảnh vừa rồi, nam nhân dưới thân quả thật có nói gì đó, nhưng lúc ấy cậu đã không còn dư hơi để lắng nghe; Tuyên Hòa khó xử cúi đầu, duy trì tư thế ngồi bên trên, thấp giọng

nói: “Xin lỗi. Em vừa rồi không chú ý...”

Không biết vì sao, Tương Trữ Chiêu không được tự nhiên mà quay mặt sang một bên, bên tai dường như đỏ lên, khó chịu nói: “Lần sau không cho phép không nhìn tôi.”

Tuyên Hòa vội vàng gạt đầu.

Tương Trữ Chiêu liếc nhìn cậu một cái, nói: “Lại đây, tới gần một chút.”

Tuyên Hòa nghĩ đối phương muốn nói gì đó, theo lời cúi thấp người, nhưng còn không ý thức được đã bị nam nhân kéo xuống, môi bị thô lỗ mút mát; cậu chỉ sửng sốt một chút, rất nhanh đã phối hợp lại, tay nam nhân lại lần nữa bắt đầu dao động trên người cậu.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại vào giữa trưa, Tuyên Hòa cơ hồ không xuống giường được.

Bọn họ dùng cả một đêm để làm chuyện như vậy, cho đến tận khi trời sáng mới mệt mỏi ngủ, ngay cả tắm rửa cũng chưa làm; Tương Trữ Chiêu không biết là bởi vì tức giận hay là muốn tìm bất mãn, hoặc là còn có nguyên nhân khác, vài lần sau đều làm vô cùng kịch liệt, thể lực Tuyên Hòa không bằng đối phương, cũng chỉ có thể nằm úp sấp mặc nam nhân tiến vào.

Sau đó, cậu cơ hồ không nghĩ ra mình đã làm cái gì, trí nhớ cũng có chút mơ hồ, chỉ mơ hồ nhớ rõ mình thật sự không thể thừa nhận được nữa, đến khi áp dụng tư thế ngồi đối mặt, cậu chôn mặt vào bên gáy Tương Trữ Chiêu, vừa khóc nức nở vừa dùng sức hôn mút cắn cổ thon dài kia; còn có bị đặt ở trên giường, bày ra tư thế mập hợp giống cảm thú, cậu khi đó hơn phân nửa đã thần chí mơ hồ, cứ nhiên chiều theo cảnh tượng đã xem qua bên trong trò chơi ***, duỗi tay từ giữa hai chân về phía sau, khi nặng khi nhẹ vuốt ve hai túi căng phồng của nam nhân.

Một đêm như vậy qua, có thể nghĩ trên người tất nhiên là rất dính ướt, tràn đầy mồ hôi cùng dịch, phần eo và đùi sử dụng quá độ đều vô cùng bủn rủn, cơ hồ không thể nhúc nhích; nhưng mà thứ làm cho kẻ khác càng khó có thể tưởng tượng chính là, Tương Trữ Chiêu hiện tại cứ như vậy chôn mặt vào ngực cậu, tựa hồ cả một đêm đều duy trì tư thế như vậy.

... Đây rõ ràng là tư thế làm nũng.

Mới nghĩ như vậy, người trong lòng ngực liền giật mình, cọ cọ vài cái vào ngực cậu, hô hấp bình thản yên ổn. Tuyên Hòa cố gắng làm cho thân thể cứng còng trầm tĩnh lại, theo bản năng vươn tay ôm lấy đối phương, làm cho khuôn mặt nam nhân tựa vào lòng ngực cậu. Tương Trữ Chiêu khi ngủ hết sức nhu thuận, khuôn mặt dễ nhìn có chút tính trẻ con, làm cho người ta khó có thể tưởng tượng đó là khuôn mặt của một người đàn ông ba mươi bảy tuổi.

Cậu quan sát một hồi, lúc đang do dự có nên đánh thức đối phương không, người trong lòng ngực lại tỉnh. Tương Trữ Chiêu trong nháy mắt rời đi ôm ấp của cậu, ngồi thẳng người, âm tình khó lường nói: “Em ôm tôi làm gì.”

Tuy rằng là đối phương chủ động dựa vào, nhưng Tuyên Hòa cũng biết không thể nói thẳng, nếu không nam nhân hơn phân nửa sẽ thẹn quá thành giận, nhất thời khó mở miệng trả lời, đành phải nói: “Trong phòng hơi lạnh, cho nên mới...”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, không nói lời nào.

Tuyên Hòa vội vàng nói: “Lần sau sẽ không, em sẽ mặc quần áo rồi mới ngủ tiếp...” Cậu nói xong, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, trên mặt lại nóng lên.

“Đây là em nói.” Tiếng nói của Tương Trữ Chiêu có chút khàn.

Tuyên Hòa gạt gạt đầu, muốn xuống giường, lại do đi đứng vô lực mà nghiêng ngã lão đảo, mới đi vài bước, lại đột nhiên bị nam nhân ôm lấy, cậu kinh hoảng nói: “Tương, Tương tiên sinh?”

Tương Trữ Chiêu lên tiếng, từ trên cao nhìn xuống nói: “Tôi ôm em đến phòng tắm.”

Mặc dù Tuyên Hòa rất muốn cự tuyệt, cũng nhìn ra được hiện tại không phải thời cơ cự tuyệt ý tốt của đối phương, đành phải nhỏ giọng nói câu “cảm ơn”, để cho đối phương ôm cậu vào phòng tắm.

Đến khi được thả vào bồn tắm, thân thể dần dần được nước ấm bao phủ, Tuyên Hòa mới phát ra một tiếng thở dài thoải mái, cả người tựa vào thành bồn, cư nhiên có chút buồn ngủ. Tương Trữ Chiêu cũng không có rời đi, ở cách đó không xa, mở vòi hoa sen tắm; Tuyên Hòa híp mắt, mặc dù dưới tình huống ngập tràn hơi nước, cậu vẫn có thể thấy rõ thân thể nam nhân, trần trụi mà thon dài.

Cậu bỗng nhiên có chút không thể tưởng tượng, bản thân tối hôm qua, đến tốt cùng là làm sao ở dưới thân đối phương có được đau đớn cùng vui thích. Cậu rõ ràng là lần đầu tiên, nhưng không ở tối muộn, cũng không bởi vậy mà cảm thấy e ngại, có lẽ cậu cũng ý thức được, chuyện này không làm người căng thẳng như trong tưởng tượng của cậu.

Đối tượng là Tương Trữ Chiêu, có lẽ cũng là một trong các nguyên nhân.

Tuy rằng nam nhân thường xuyên biểu hiện vẻ khó chịu, hoặc là thái độ ngạo mạn, nhưng Tuyên Hòa biết, đối phương không phải cố ý làm thế, mà là bản tính như thế. Bởi vậy cậu dần dần hiểu được làm thế nào ở chung với đối phương, phần lớn thời điểm không thể cãi lời hoặc cự tuyệt, tựa như đường sừng vậy, chỉ có dịu dàng vuốt ve mới có thể làm cho sừng vật thuận theo dựa vào bên chân mình.

Cậu lấy khăn lau mặt, ngược mặt về hướng khác nhìn một chút, nam nhân đang đưa lưng về phía cậu tắm rửa thân thể.

Tuyên Hòa do dự một chút, vẫn hạ quyết tâm, vươn tay xuống giữa hai chân, lấy ngón tay đâm vào nơi bị chà đạp tối hôm qua, dùng nước rửa đem chất lỏng dính bên trong ra. Cậu vốn tưởng rằng động tác này sẽ không làm đối phương chú ý, nhưng khi ngón tay gian nan tiến vào hơn nửa mới muốn bắt đầu làm, Tương Trữ Chiêu đã rửa sạch bằng nước cũng quay lại.

Nam nhân nhìn cậu, nói: “Em đang làm cái gì.”

“... Rửa sạch...” Tuyên Hòa có chút lúng túng, vẫn bình tĩnh trả lời, “Thứ ở bên trong, phải lấy hết ra...”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu hồi lâu, lâu đến mức Tuyên Hòa cảm thấy có chút đứng ngồi không yên, lúc này, Tương Trữ Chiêu mới ra tiếng: “Tôi làm.”

Tuyên Hòa vội vàng rút ngón tay của mình ra, hai chân cũng gập lên; Tương Trữ Chiêu ngồi vào trong bồn tắm, thậm chí không hề nói trước một tiếng, một tay cầm mắt cá chân của cậu kéo sang bên cạnh, một tay liền với vào chỗ đó. Lúc bị ngón tay đâm vào, Tuyên Hòa không khỏi kêu lên một tiếng đau đớn, kỳ thật cũng không đau đớn, đương nhiên cũng không khoái cảm đặc biệt gì, chỉ là loại cảm giác trong cơ thể bị vuốt ve bị xoa ắn làm cho người ta khó có thể duy trì trấn định.

Không lâu sau, Tương Trữ Chiêu liền rút ngón tay ra, nói: “Được rồi.”

Tuyên Hòa cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói lời cảm ơn.

Tương Trữ Chiêu lên tiếng, cũng không để ý tới cậu, cầm khăn mặt bên cạnh lau tóc rồi đi ra khỏi phòng tắm.

Tuyên Hòa nhẹ nhàng thở ra, vội vàng rửa mặt thật nhanh, khoác áo tắm tập tễnh đi ra phòng tắm. Tương Trữ Chiêu đang nói chuyện điện thoại, nhìn cậu đi ra, không biểu hiện gì, chỉ tiếp tục nói điện thoại: “Tôi biết, ngày mai sẽ tới công ty một chuyến... Chuyện đó anh tự mình giải quyết...”

Cậu ngồi vào mép giường, chậm rãi lau tóc, mới muốn hỏi Tương Trữ Chiêu quần áo của mình ở chỗ nào, đối phương đã đứng dậy, vừa nói điện thoại vừa mở một cánh cửa khác ở góc phòng, đẩy mạnh cậu vào.

Bên trong rõ ràng là một phòng thay quần áo, một hàng bên trái đều là veston và áo sơmi, giày da cùng áo khoác ngoài của Tương Trữ Chiêu, còn bên phải chính là áo sơmi, quần bò, có cả mũ áo theo sở thích của cậu. Tuyên Hòa tùy tay cầm một bộ quần áo mặc, liền đi ra khỏi phòng thay quần áo.

Tương Trữ Chiêu vừa mới nói xong điện thoại, trên tay còn cầm di động, nhìn cậu đi ra, chỉ nói: “Hôm nay em nghỉ ngơi trước đi, ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn.”

Tuyên Hòa gật đầu, cũng không hỏi nguyên nhân. Không biết lúc nào, ga giường và vỏ chăn bị dịch làm bẩn đã được đổi, Tuyên Hòa có chút lúng túng, lại cảm thấy đây hình như là chuyện đương nhiên, thế là cũng không nghĩ nhiều liền nằm lên giường, ôm gối đầu nghỉ ngơi, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

Lần ngủ này thẳng đến buổi chiều mới tỉnh, Tuyên Hòa tỉnh dậy liền đối diện khó có thể chịu được, lúc xuống giường mới phát hiện Tương Trữ Chiêu đang ngồi trên sofa ở cách đó không xa, trên tay đang cầm một quyển sách, thấy cậu tỉnh lại liền ngẩng đầu nói với cậu: “Nên ăn tối.”

Hai người yên lặng ăn xong bữa tối, Tuyên Hòa thấy đối phương đi vào thư phòng, cũng không qua đó quấy rầy, dứt khoát đến phòng sưu tầm mà Tương Trữ Chiêu lưu cho cậu, tìm ra trò chơi lúc trước mới chơi được một nửa, liền ngồi ngay trong phòng bắt đầu chơi; đây là một trò chơi về các nữ phó làm thêm ở quán cà phê nữ phó cùng các loại phát sinh tình cảm, Tuyên Hòa đang tiến công chiếm đóng một vai diễn cuối cùng, cô gái Ngạo Kiều thanh mai trúc mã.

Cậu chơi đến mức mê mẩn, cho đến đêm khuya, khi Tương Trữ Chiêu gõ cửa đi vào mời hồi phục tinh thần. “... Đã khuya.” Thanh âm nam nhân không hề lên xuống.

Tuyên Hòa lên tiếng, mới muốn quay đầu bảo đối phương đi ngủ trước, lúc này tình cảnh trong màn hình đã biến hóa đến phòng bếp của quán cà phê, nữ phó Ngạo Kiều vừa dùng tiếng nhật nói “Đừng lắm, cũng không phải là thích anh mới làm như thế” vừa đỏ mặt cởi bỏ vạt áo vốn đã không che được cái gì, lộ ra một nửa bộ ngực trắng nõn.

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu vừa động, nhìn về mặt đó, Tuyên Hòa phỏng đoán đối phương nghe hiểu được tiếng nhật này.

Bởi vì đặt ra chế độ tự động, nội dung vở kịch trên màn hình vẫn tiếp tục tiến hành, ngay sau lúc nữ phó Ngạo Kiều nói ra một câu “ngu ngốc” mềm nhũn, da đầu Tuyên Hòa nhất thời run lên, trong lòng biết rõ nội dung tiếp theo, vội vàng lưu trữ rồi đóng trò chơi, đứng dậy nói: “Không có gì, nên ngủ thôi.” Cậu nói rồi gượng cười rộ lên.

Tương Trữ Chiêu ý tứ không rõ liếc cậu một cái, lên tiếng, liền xoay người rời đi.

Tuyên Hòa đi theo phía sau, hai người trở về phòng, Tuyên Hòa đến phòng tắm tắm rửa, sau khi đi ra mới phát hiện Tương Trữ Chiêu đã ngủ rồi, thế là lau tóc xong cũng lên giường, nằm xuống ở phía bên kia. Giường cũng rất rộng, hai người bọn họ cho dù duỗi dài tay chân ra cũng không gây trở ngại đến nhau, Tuyên Hòa ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên giường, rúc vào chăn bông mềm mại liền ngủ.

Ngày hôm sau sau khi rời giường, Tương Trữ Chiêu cùng cậu đến cơ quan chính phủ để làm đăng ký, sau khi chấm dứt, Tuyên Hòa vẫn cảm thấy có chút khó tin, cậu cứ như vậy kết hôn. Tương Trữ Chiêu còn có chuyện muốn tới công ty, sau khi đến công ty, Tuyên Hòa cũng không theo lên, tự mình đến quán đồ uống ở phụ cận mua một ly hồng trà lạnh, vừa uống vừa chậm rãi bước đi thong thả quay về bãi giữ xe.

Không lâu sau, Tương Trữ Chiêu từ công ty đi ra, bên cạnh đi theo một người đàn ông cậu không biết. Tuyên Hòa có chút kinh ngạc, bởi vì vẻ mặt Tương Trữ Chiêu hiện ra vẻ ẩn giận cùng nóng nảy trước đây chưa từng gặp, thậm chí là không kiên nhẫn, cảm xúc này đều tình tường viết trên mặt, Tuyên Hòa cảm thấy Tương Trữ Chiêu hơn phân nửa là cực kỳ ghét người xa lạ này.

Hai người nói chuyện cũng không vui vẻ, nhưng còn không đến nỗi một lời không hợp liền vung tay; sau khi Tương Trữ Chiêu xa xa trông thấy cậu đứng ở bên cạnh xe chờ, dùng động tác tay ra hiệu dừng ở đây với người xa lạ, lập tức đã đi tới. Nhưng không ngờ chính là, người xa lạ kia cư nhiên cũng đi theo, dường như hoàn toàn không e ngại tức giận của Tương Trữ Chiêu.

“... Sao vậy, không giới thiệu một chút? Tôi nghe nói cậu kết hôn, đối tượng chính là người này sao?” Nam nhân kia tỏ thái độ ngả ngớn nói, cho dù lộ ra nụ cười dường như không có vẻ thật tình, “Thoạt nhìn vẫn là một đứa nhỏ, tôi thật ra không biết cậu thích người tuổi còn nhỏ.”

Tuyên Hòa yên lặng nhìn nam nhân, bỗng nhiên từ đáy lòng cảm nhận được một cỗ chán ghét không thể ngăn chặn.

Tương Trữ Chiêu nhíu mày, mím chặt môi nói: “Mặc kệ chuyện của cậu. Cút ngay!”

Người xa lạ lại còn giống như không buông tha tiến lại, ánh mắt chuyên chú dường như đang tình tứ đánh giá Tuyên Hòa, nói: “Trừ bỏ tuổi trẻ, những bộ phận khác thật ra thiếu thiện khả năng. Nghe nói cậu ta là đối tượng mẹ cậu giới thiệu?”

“... Trầm Trác Vân, không cần tự rước lấy nhục.”

Tuyên Hòa nghe thấy thanh âm của Tương Trữ Chiêu, gần như lạnh lùng.

Sắc mặt người xa lạ kia cương một chút, lại cười lên, nói: “Tôi đã biết, cậu đừng tức giận. Lần sau lại đến tìm cậu, được không?”

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, thậm chí không lộ ra tình tự nào khác, sau khi người xa lạ rời đi chỉ nói với Tuyên Hòa: “Lên xe, cần phải đi.”

Tuyên Hòa im lặng lên xe, nhớ tới người vừa rồi, tuy rằng thái độ ngả ngớn, ngôn ngữ cũng gần như bén nhọn, nhưng bộ dạng bên ngoài của người này đẹp, lại một loại xinh đẹp xấp xỉ với tác phẩm nghệ thuật được qua tạo hình tinh tế, thoát nhìn cũng không nhỏ tuổi hơn Tương Trữ Chiêu, rồi lại không có vẻ già, chỉ làm cho người ta cảm thấy chín chắn.

Nhưng không biết vì sao, Tuyên Hòa biết mình chán ghét người kia, từ trong đến ngoài đều chán ghét.

5. Chương 5

Tuy rằng lúc trước cử hành chính là hôn lễ kiểu dáng tây âu, cũng không dựa theo quy củ truyền thống tiến hành, nhưng dưới yêu cầu của song thân, sau khi kết hôn vài ngày Tuyên Hòa vẫn cùng Tương Trữ Chiêu trở về nhà một chuyến.

Thái độ của Tương Trữ Chiêu cũng không thân thiện, nhưng coi như nho nhã lễ độ, ngay lúc anh cùng cha Tuyên Hòa ở trong phòng khách uống trà, Tuyên Hòa bị mẹ gọi vào phòng khác nói chuyện. Mẹ cậu nhìn cậu từ trên xuống, nói: “Con với trữ chiêu ở chung tốt chứ?”

Tuyên Hòa ngẩn ra... Thật không phải bởi vì vấn đề của mẹ, cậu hiểu được đây không phải điều đối phương chân chính muốn hỏi; mà là bởi vì chính cậu đều cơ hồ không gọi tên bạn đời của mình như vậy, nhưng mẹ lại kêu rất tự nhiên quen thuộc như thế, giống như bọn họ mới là người một nhà chân chính.

“... Công trình kia, nếu cho công ty cha con nhận thầu thì tốt rồi. Con trở về hỏi cậu ta một chút, hãy nói công trình lần này cha con rất tin tưởng, còn mời đến kỹ sư nổi danh ở nước ngoài...”

Mẹ cậu vẫn nói liên miên cần nhằn không dứt, Tuyên Hòa chậm rãi ngẩng đầu, nói: “Việc này, không tới phiên con quản.”

“Con sao lại nói như vậy, sự tình trong nhà, con cũng nên hỗ trợ; huống hồ cũng không phải người ngoài, quan hệ của cậu ta với nhà mình cũng không mỏng.”

Tuyên Hòa có lệ với mẹ một phen, cũng đáp ứng sẽ hỗ trợ, nhưng trên thực tế ngay cả mẹ cậu nói là công trình nào cậu cũng chưa nhớ kỹ. Vội vàng dùng qua cơm trưa, Tương Trữ Chiêu cùng cậu liền trực tiếp rời đi. Khi ở trên xe, Tương Trữ Chiêu nhìn ngoài cửa sổ xe, đột nhiên nói: “Sự kiện cha em nói đến kia, em vì sao không trực tiếp nói cho tôi biết.”

Cậu sững sốt, sau khi ý thức được là gì, vội nói: “Em lúc trước cũng không biết.”

Thần sắc Tương Trữ Chiêu bắt đầu có chút không vui: “Chuyện này, tôi cũng không làm chủ được, kim ngạch đầu tư quá lớn, đến lúc đó phải từ ban giám đốc quyết định.”

“Anh không cần lo lắng chuyện này, nếu khó xử, làm như chưa từng nghe qua là được rồi.”

“Đó là người nhà của em.” Tương Trữ Chiêu nhìn lại.

“... Người nhà.” Tuyên Hòa lập lại một lần, cười lạnh.

Hai người yên lặng không nói gì, đến tận khi về đến nhà, không khí mới chậm rãi dịu đi. Tuyên Hòa vẫn như cũ đến phòng sưu tầm của cậu chơi game, nhưng không biết vì sao, Tương Trữ Chiêu cũng theo đến.

Tuyên Hòa chính mình tựa vào sofa cầm NDSL chơi một game nuôi dưỡng quái thú nổi tiếng, nhìn thấy khi Tương Trữ Chiêu đến trên mặt cũng không có vẻ chán ghét, rõ ràng tìm một bản NDSL mình lâu không dùng đưa cho đối phương. Hai người đều tự chơi trò chơi, không lâu sau, Tương Trữ Chiêu ra tiếng: “Này...”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Cái này...” Trên mặt Tương Trữ Chiêu cư nhiên có chút hoang mang.

Tuyên Hòa nhào người qua, không xem còn đỡ, vừa thấy liền kêu lên: “Sao anh có thể luyện được nhanh như thế!” Rõ ràng vừa mới bắt đầu trò chơi không lâu, cấp bậc của con quái thú kiếm giữ thứ nhất đã lên tới hơn mười cấp, hơn nữa còn ở khu thảo nguyên luyện cấp đẳng cấp bình thường nhất bắt giữ được quái thú hiếm có hai trăm phần trăm.

Cậu trọn mắt nhìn trên màn hình đã hiện ra sinh vật cáo tai dài bộ dáng đáng yêu trong tư thế chiến đấu, trong lòng vừa đổ kị vừa hận, tuy rằng mình không phải không bắt được, nhưng cho tới bây giờ không có nghe nói qua có thể ở thảo nguyên cấp thấp hơn gặp được loại quái thú quý hiếm này a...!

Trên mặt Tương Trữ Chiêu vẫn là nghi hoặc, hỏi: “Kế tiếp phải làm sao vậy.”

“Chiến đấu với nó, nếu đánh thắng, liền ấn nút này để bắt.” Tuyên Hòa chỉ điểm nói.

Ở bên trong chiến đấu kế tiếp, Tương Trữ Chiêu dưới tình huống chênh lệch hơn mười cấp, thắng chiến đấu một cách ngạc nhiên, thuận lợi bắt giữ được cáo tai dài. Tuyên Hòa ở bên cạnh nhìn, càng xem càng khó có thể tin; nói chung, Tương Trữ Chiêu ở tuổi này chơi game (hơn nữa là tay chơi mới) không tinh thông trò chơi mới là đúng, cổ tình người này động tác lại gọn gàng, sau khi thăm dò phương pháp chơi liền nhanh chóng quen tay.

Tương Trữ Chiêu sau khi thắng, ngẩng đầu nhìn cậu, trên mặt bộ ra vẻ mặt ngạo mạn “Đây cũng không có gì là giỏi.”

Thế là Tuyên Hòa tức giận.

Cậu mất cả buổi chiều, tìm ra trò chơi chính mình cũng không giỏi cho Tương Trữ Chiêu chơi, nhưng mặc kệ là bắt được thầy thuốc cầm dao hay là trò chơi đánh nhau kịch liệt thuần túy, Tương Trữ Chiêu một khi quen tay, không cần bao lâu liền có thể thuận lợi phá cửa. Trước khi ăn tối, Tuyên Hòa nhìn tư thái trấn định của đối phương cảm giận nói: “Kỳ thật anh căn bản là đã từng chơi game đi!”

Tương Trữ Chiêu lắc đầu, nói: “Đây là lần đầu tiên chơi.” Anh dừng một chút, hơi hơi nhếch môi, “Giống như cũng không phải đặc biệt khó khăn.”

Tuyên Hòa không còn lời nào để nói, nhất thời không còn không còn tâm tư chơi game, mắt thấy đã tới thời gian ăn tối, liền bĩu bĩu môi nói: “Đi thôi, nên ăn tối rồi.”

Tương Trữ Chiêu ừ một tiếng, đứng dậy cùng cậu.

Tuyên Hòa bỗng nhiên nghĩ đến một việc, đột nhiên xoay người nói: “Tương tiên sinh, liên quan đến đứa nhỏ... A!” Cậu thoáng chốc cảm thấy mũi truyền đến đau đớn kịch liệt, tầm mắt mơ hồ, cùng lúc ý thức được mình đụng vào người Tương Trữ Chiêu, bả vai đã bị cổ tay hữu lực bắt lấy.

“... Tương tiên sinh?”

“Em muốn gọi Tương sinh đến lúc nào.” Thanh âm của Tương Trữ Chiêu không hề có cảm xúc, “Lúc ở trên giường cổ tình lại cái gì cũng gọi được.”

Tuyên Hòa sửng sốt, thử nói: “trữ chiêu?”

Nam nhân thuận miệng lên tiếng trả lời, lại nói: “Em vừa mới muốn nói gì.”

“Liên quan đến chuyện đứa nhỏ, em nghĩ thừa dịp mấy ngày này phải đi làm tốt, lúc trước... Mẹ có nói qua, hy vọng chuyện này có thể xử lý sớm một chút.” Tuyên Hòa có chút không được tự nhiên nói. Tuy rằng lúc gặp mặt vẫn chưa kêu Tương lão thái thái như vậy, nhưng nếu đã kết hôn, sửa miệng cũng là đương nhiên.

“Tôi sẽ cho bí thư gọi điện thoại hẹn trước thời gian.” Tương Trữ Chiêu buông tay ra, trên khuôn mặt có vẻ nhu hòa một chút, bỗng nhiên lại quát khê: “Còn không đi, sửng sờ ở đó làm gì.”

Tuyên Hòa bắt đắc dĩ, đi theo phía sau Tương Trữ Chiêu, hai người ăn tối xong lại không đề cập tới nữa.

Tối thời gian đi ngủ, Tương Trữ Chiêu mặc áo ngủ tựa vào đầu giường, đang đọc sách. Tuyên Hòa nhìn nhiều lần như thế, sớm biết đối phương có thói quen đọc sách khi nhàn rỗi, cũng tập mãi thành thói quen leo lên giường, không lâu sau, Tương Trữ Chiêu liếc cậu một cái, nói: “Tôi tắt đèn.”

Tuyên Hòa hàm hồ ừ một tiếng, có phần buồn ngủ, nhưng còn không đến nỗi có thể lập tức ngủ ngay. Bên trong lập tức tối đen, Tuyên Hòa xoay người, không cẩn thận dè lên tay đối phương, vội vàng lùi sang bên cạnh, nói: “Xin lỗi. Đau không?”

Tương Trữ Chiêu không trả lời.

Cậu nghĩ lại một chút, mới phát hiện không đúng. Cái giường này lớn đến mức đủ cho hai người bọn họ nằm ngang, Tương Trữ Chiêu sao có thể dễ dàng bị cậu đè lên như vậy? Trừ phi... Đối phương ngay từ đầu đã ngủ ở nơi cách cậu không xa. Tuyên Hòa càng nghĩ càng chắc chắn, trong lúc nhất thời bắt đầu có chút khản trương, thử lùi một chút vào giữa giường, rất nhanh đã bị nam nhân cầm cổ tay.

“Làm cái gì.” Tương Trữ Chiêu trầm thấp nói.

Tuyên Hòa không lập tức trả lời, cậu cảm giác đối phương cầm tay cậu có vẻ nóng hơn bình thường, nhưng đây cũng có thể là ảo giác. Thế là cậu nuốt nước miếng, thầm nghĩ sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: “Có chút lạnh.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, cánh tay lập tức duỗi tới, ôm cậu vào trong lòng ngực; cả khuôn mặt Tuyên Hòa đều chôn ở trong ngực nam nhân, trên mặt thoáng nóng lên.

Tầm mắt dần dần quen với bóng tối, hình dáng vật thể cũng nhiều ít có thể thấy, cậu cúi đầu, trong lúc vô tình liền chú ý đến một khối mát tự nhiên hờ ra giữa hai chân Tương Trữ Chiêu, vốn tưởng rằng là thứ gì đó, đợi đến lúc híp mắt nhìn kỹ một lần, liền thấy rõ là cái gì, nhất thời cảm thấy bội phục tư thái đường như không có việc gì của Tương Trữ Chiêu.

Nhưng mà loại chuyện này không có khả năng giáp mặt nói thẳng, chắc chắn sẽ làm cho Tương Trữ Chiêu phát hỏa; ngay lúc cậu lâm vào tình cảnh lưỡng nan là làm bộ như không biết cái gì hay là đưa tay qua an ủi, Tương Trữ Chiêu đã mở miệng trước, không kiên nhẫn nói: “Em lộn xộn cái gì, mau ngủ.”

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, có chút nhớ nhung cười, lại miễn cưỡng nhận xuống.

“Em không ngủ được.” Cậu thấp giọng nói, cả người dán sát vào người Tương Trữ Chiêu, nhẹ nhàng sờ soạng hôn lên phần da thịt lộ ra ngoài áo ngủ.

“...” Đối phương trầm mặc.

“Em nghĩ làm chút chuyện khác.” Tuyên Hòa vươn đầu lưỡi, tùy ý liếm vài cái, hô hấp của nam nhân nhất thời bắt đầu ồ ồ.

“Là em chủ động yêu cầu.” Tiếng nói của Tương Trữ Chiêu có chút bất ổn.

“Vâng.”

“... Tôi chỉ là phối hợp.”

Nói xong những lời này, Tuyên Hòa cảm giác quần ngủ của mình bị lột xuống, áo ngủ cũng bị xé rách, hiển nhiên đối phương không đi qua trình tự cởi cúc áo bình thường, mà là trực tiếp sử dụng sức mạnh. Nhưng lúc này Tuyên Hòa đã không quan tâm nhiều như vậy, động tác của Tương Trữ Chiêu rất gấp, lúc cậu cảm giác mình bị xâm nhập, quần áo chỉ còn khoắc hờ trên người.

Bởi vì trơn không đủ, cho nên đau đớn còn mạnh hơn lần đầu tiên, Tuyên Hòa nằm sấp trên giường, khắc chế không được phát ra tiếng hỗn hển mềm mại, nhưng không biết vì sao lại làm cho đối phương không vui, Tương Trữ Chiêu cư nhiên đưa tay che miệng của cậu lại, oán hận nói: “Không cho phép kêu buồm thả như vậy.”

Tuyên Hòa có chút thất thần, khoái cảm cùng cảm giác đau đớn lần lượt thay đổi đánh úp lại, đến lí trí cũng dần dần đánh mất; cậu hơi hơi nhếch miệng, trong lòng biết mình không áp chế được tiếng rên rỉ, dứt

khoát ngậm ngón tay của nam nhân, thỉnh thoảng găm cắn một chút. Nhưng cũng kỳ quái, lúc cậu chủ động tìm kiếm ngoại lực ngăn chặn thanh âm, Tương Trữ Chiêu liền không thềm nói nữa, chỉ là lực đạo đâm chọc vừa mạnh lại vừa hung hãn, tốc độ càng lúc càng nhanh, giống như muốn giết chết cậu.

Buổi tối hôm đó, Tương Trữ Chiêu chỉ làm hai lần, nhưng Tuyên Hòa không chịu được đến kết thúc liền mất đi ý thức.

Ngày hôm sau, Tuyên Hòa còn đang trầm mê trong mộng đẹp đã bị lay tỉnh. Cậu dụi dụi mắt, hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Đã mười giờ rồi.” Tương Trữ Chiêu đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở mép giường, “Thời gian tôi hẹn với thầy thuốc sắp đến.”

Tuyên Hòa vừa nghe, vội vàng đứng dậy, hoang mang rối loạn rửa mặt xong, thay trang phục ra ngoài, ở trên xe ăn xong sandwich nữ dong chuẩn bị, cảm thấy một chút khản trương.

Cậu biết rõ, mình mới hai mươi bốn tuổi, còn chưa đến tuổi làm cha, mặc kệ là tâm tính hay là nhận thức đều còn cần điều chỉnh. Nhưng đối phương nghĩ thế nào cậu cũng không rõ, có lẽ kỳ thật Tương Trữ Chiêu rất chờ mong việc dưỡng dục đứa nhỏ, bằng không cũng sẽ không để ý với chuyện này như thế.

Tương Trữ Chiêu ngồi ở bên cạnh cậu, vẫn như dĩ vãng, sắc mặt cũng nhìn không tốt, môi nhếch lên, lông mày cũng nhíu lại.

Tuyên Hòa phỏng đoán đối phương đến tốt cùng là khản trương hay là hưng phấn, hoặc là cả hai đều có; tư thái căng thẳng của Tương Trữ Chiêu vô cùng rõ ràng, như vậy cũng không chút để ý bình thường hoàn toàn là hai việc khác nhau. Cậu nhìn chăm chú đối phương một hồi, mở miệng nói: “Anh thích tiểu hài tử sao?”

Tương Trữ Chiêu nhìn sang, tựa hồ do dự một chút, chỉ hơi gật đầu.

“Vậy, anh thích con trai hay là con gái?” Tuyên Hòa cười hỏi, “Nghe nói hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, muốn sinh song bào thai dường như cũng không thành vấn đề.”

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu vừa động, hừ một tiếng nói: “Tôi không thích con gái.”

“Vì cái gì?” Tuyên Hòa ngắt ra, “Con gái tốt lắm, vừa thơm vừa mềm vừa ngoan ngoãn, còn có thể để cho nó mặc âu phục xinh đẹp cùng cách ăn mặc đủ loại kiểu dáng; nếu lớn lên giống anh, lúc làm nũng nhất định cũng rất đáng yêu.”

Những lời này không biết làm sao kích động Tương Trữ Chiêu, Tuyên Hòa trơ mắt nhìn Tương Trữ Chiêu quay đi, khô khan nói: “Lớn lên giống tôi có gì tốt!”

“Lớn lên giống anh, sau này nhất định là một cô gái xinh đẹp.” Tuyên Hòa suy nghĩ đến cô gái xinh đẹp có gương mặt của Tương Trữ Chiêu lại mặc đồng phục trung học, không khỏi khẽ cười; kỳ thật điều này cũng không khó tưởng tượng, cậu nhìn qua ảnh chụp của đối phương khi còn trẻ, tuy rằng chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng quả thật là một thiếu niên tuấn mỹ.

“Tôi không phải là con gái.” Nam nhân nói chắc như đinh đóng cột, “Còn có, không cho phép tưởng tượng tôi là phụ nữ.”

Tuyên Hòa không cãi lại, chỉ tựa vào bên cửa sổ, nhìn sườn mặt với đường nét lạnh lùng của Tương Trữ Chiêu, thật lâu sau mới nói: “Em không hy vọng anh là phụ nữ, cũng không tưởng tượng như thế.”

Tương Trữ Chiêu không nói, cụp mắt nhìn về phía khác, không muốn nhìn cậu.

Tuyên Hòa suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Kỳ thật anh cũng biết, em cũng không bài xích anh thân là đàn ông. Cho dù trong lòng có chút mâu thuẫn, đó cũng là chuyện trước khi ở chung với anh.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng.

“Cho nên, lo lắng của anh hoàn toàn không cần thiết.” Tuyên Hòa nói xong, chú ý tới tay đối phương đang đặt ở giữa, thế là dường như vì tăng mạnh lực thuyết phục của mình liền vươn tay trái của mình, cầm lấy tay phải của đối phương.

Cậu cảm giác tay của Tương Trữ Chiêu có chút cứng nhắc, sau mới dần dần thả lỏng một chút, biết đối phương người giận, quay đầu nhìn, bỗng nhiên phát hiện cái lỗ tai của nam nhân hơi đỏ, theo bản năng hỏi: “Không phải là anh bị bệnh chứ? Cái lỗ tai rất đỏ...”

“Tôi không sinh bệnh.” Tương Trữ Chiêu không kiên nhẫn nói, lại vẫn không xoay mặt đang nhìn phía cửa xe lại.

Sau khi tới bệnh viện, hai người đi thang máy lên, đi vào trung tâm sinh sản đồng tính của bệnh viện. Sau khi báo tính danh người hẹn trước, hai người nhanh chóng được mời đến một phòng khám chữa bệnh, vị bác sĩ đẩy kính mắt, nói với Tương Trữ Chiêu: “Công việc hôm nay chủ yếu là lý giải kỹ thuật sinh sản đồng tính cho các cậu, chuyện các cậu phải làm chính là lựa chọn đại diện mang thai, quyết định tính của đứa nhỏ, cuối cùng là lấy máu cùng dịch thể.”

Tuyên Hòa không nói chuyện, chỉ nhìn bác sĩ, không biết vì sao cư nhiên cảm thấy đối phương có chút quen mặt.

Bác sĩ kia quay đầu nhìn về phía Tuyên Hòa, bỗng nhiên kinh ngạc nói: “Cậu không nhận ra tôi sao?” Nói xong, gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Tôi là phù rể hôm hôn lễ của Tương Trữ Chiêu, cũng là bạn học trung học của cậu ấy, tôi gọi là Hạ Sùng Nhạc.”

“A, hóa ra là anh.” Tuyên Hòa bừng tỉnh đại ngộ.

Tương Trữ Chiêu bĩu bĩu môi, nói: “Hiện tại là lúc ôn chuyện sao.”

Hạ sùng nhạc khẽ cười, nháy mắt trộm dùng khí thanh nói với Tuyên Hòa: “Người này ghen tị.” Tiếp theo hắng giọng, vẻ mặt rất nghiêm túc nói: “Được rồi, phần liên quan đến sinh sản đồng tính, các cậu có thể tham khảo cái này.” Anh ta nói xong liền đưa một quyển sách nhỏ tới, Tuyên Hòa lật từng trang, nội dung đại khái là dùng từ ngữ dễ hiểu giải thích kỹ thuật điều trị sinh sản đồng tính, còn có tranh minh họa.

“Tôi sẽ không nói nhiều về kỹ thuật này ở đây. Như vậy, các cậu muốn con trai hay là con gái?” hạ sùng nhạc một tay chuyển động bút, nghiêng đầu hỏi: “Nếu muốn song bào thai hoặc long phượng thai cũng có thể. Loại kỹ thuật sinh sản này là thông qua nhân tạo nuôi cấy thụ tinh trứng, cuối cùng mới đưa vào trong cơ thể người mẹ đại diện làm cho thụ tinh trứng phát dục, cho nên muốn giới tính nào đều có thể tự mình quyết định.”

“Con trai.”

“Con gái.”

Hai người liếc nhau một cái, Tuyên Hòa nói với Tương Trữ Chiêu: “Long phượng thai... Có thể chứ?”

“Tôi chỉ muốn con trai.” Tương Trữ Chiêu kiên trì nói.

Tuyên Hòa trầm nghĩ một lát, quay đầu hỏi hạ sùng nhạc, “Nếu không sàng lọc thụ tinh trứng, giới tính của đứa nhỏ sẽ không chịu khống chế, đúng không?”

Hạ sùng nhạc gật đầu.

Cậu chuyển hướng Tương Trữ Chiêu, cười nói: “Nếu ý kiến chúng ta khác nhau, không bằng liền thuận theo tự nhiên, mặc kệ là con trai hay là con gái, cũng không thể oán giận.”

Nam nhân trầm mặc một chút, miễn cưỡng đáp ứng.

Hai người nhanh chóng chọn xong cơ thể mẹ đại diện, làm xong một ít thủ tục, cũng ký tên vào văn kiện tương quan. Sau khi hộ sĩ lấy máu của bọn họ, hạ sùng nhạc nói: “Hiện tại phiền toái hai vị đến gian phòng bên kia, nếu cần, bên trong có một số sách báo thích hợp có thể sử dụng... Chỉ là, các cậu vừa mới kết hôn, chắc là không cần.” Anh ta bồn chồn cười nói.

Tuyên Hòa cầm lấy cái lọ plastic dạng chén, để lại ngượng ngùng hiện lên ở đáy lòng, đứng dậy theo Tương Trữ Chiêu, đi đến gian phòng nhỏ bên trong phòng khám chữa bệnh.

Bên trong căn phòng không lớn, trừ bỏ một chiếc sofa, còn có một giá sách, bên trong đặt sách báo *** đủ loại kiểu dáng, mặt bìa có nam có nữ, đều là tư thái gợi cảm trần như nhộng.

Tuyên Hòa lúc này cũng có chút lúng túng, trộm nhìn Tương Trữ Chiêu, đối phương cũng thần sắc ủ dột, hơn phân nửa cảm thấy rất bất đắc dĩ. Cậu gãi gãi má, cuối cùng mở miệng nói: “Cái đó... Muốn hay không...”

“Không cần.”

Mới nói một nửa, Tương Trữ Chiêu đã quả quyết cắt ngang lời nói của cậu. Mặt Tuyên Hòa nóng lên, lúc trong lòng đang nghĩ rốt cuộc có phải đối phương hiểu lầm ý tứ của cậu không, lại nghe thấy thanh âm của nam nhân: “Em quay đi đi, tự mình làm.”

Cậu miễn cưỡng đáp ứng, xoay người đi, chần chừ cởi quần lót của mình, hơi kéo quần dài xuống. Kỳ thật không phải cậu sợ đối phương nhìn, Tương Trữ Chiêu đã bảo cậu xoay người, nói vậy cũng không phải ý định muốn nhìn lưng của cậu; chẳng qua trong gian phòng nhỏ nhỏ này, không cần phải nói hoạt động, đến ngay cả hô hấp của nhau cũng vô cùng rõ ràng, trình độ xấu hổ cũng tăng trên diện rộng.

Một khi ý thức được chuyện mình sắp phải làm, Tuyên Hòa càng thêm khẩn trương, trong đầu lại đột nhiên hiện lên cảnh tượng đêm hôn trước, trên giường lớn mềm mại, chính mình nằm trên đó, thất thần lần lượt cảm thụ cao trào; mộng cùng đùi bị nam nhân thô lỗ vụng bưng ra, ra sức đâm thật sâu thậm chí xỏ xuyên qua, trong lúc vô tình ngón tay đối phương xẹt qua phần eo, cảm giác quả thật kích tình làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Theo hồi tưởng như vậy, Tuyên Hòa phát hiện khí quan của mình chậm rãi có phản ứng, có chút ngượng ngùng có chút bối rối, nhưng áp dụng nguyên tắc tốc chiến tốc thắng, cậu xoa bóp của mình, cũng không cần nhẫn nại, chỉ kích thích nơi mẫn cảm nhất của mình, không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là vài phút, cậu phải dựa vào kinh nghiệm *** trong trí nhớ của mình để đạt tới đỉnh, chất lỏng bạch trọc phun vào trong lọ, ầm ầm.

Tuyên Hòa thở dốc, dùng tay kia bịt kín cái lọ, sau đó cầm khăn lau tay. Lúc vừa quay đầu lại định nói chuyện với Tương Trữ Chiêu, cuối cùng trong tai lại nghe được tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân bị cậu xem nhẹ hồi lâu. Tuyên Hòa do dự một chút, cuối cùng vẫn xoay người qua; đối phương đang ngồi trên sô pha, nghiêng người, một bàn tay đặt ở giữa hai chân, căn bản không chú ý tới tầm mắt của cậu.

Động tác ngón tay của Tương Trữ Chiêu cũng không nhanh, thậm chí còn có chút thông thả, giống như đang lấy ngón tay âu yếm chiếc bụng mềm mại của một con vật nhỏ mà cẩn thận an ủi bản thân; có thể nhìn ra được, anh ta cũng không phải rất thuần thực, có thể rất ít làm như vậy, Tuyên Hòa nghe thấy tiếng than nhẹ ngắn ngủi phát ra từ cổ họng đối phương, trên mặt dần dần lại nóng lên.

... Nam nhân như vậy, rất gợi cảm.

Mới nghĩ như vậy, bên tai lại truyền đến tiếng nói khó chịu của đối phương: “Em nhìn lên cái gì!”

Tuyên Hòa lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Không phải em cố ý...” Cậu dừng một chút, theo bản năng hỏi: “Muốn em giúp đỡ không?”

Những lời này vừa thốt ra, Tuyên Hòa cũng choáng váng; cậu không biết mình vì sao phải nói như thế, thực hiển nhiên đây là một lần nói sai, nhưng nếu Tương Trữ Chiêu thật sự yêu cầu như thế, cậu cảm thấy mình có thể sẽ xấu hổ đến không còn mặt mũi. Mặc dù chính cậu cũng từng liếm qua thứ đó, nhưng nơi này là bệnh viện, ánh đèn sáng đến chói mắt, cậu rất khó bình thần phục vụ gì đó cho Tương Trữ Chiêu.

Tương Trữ Chiêu lại trừng cậu một cái, khàn giọng nói: “Không cần.”

Đối phương nói là nói như vậy, nhưng tầm mắt lại vẫn dừng ở trên người cậu. Tuyên Hòa bắt đầu có cảm giác xấu hổ, rồi lại không thể lập tức rời khỏi đây, đành phải cúi đầu, ánh mắt nhìn động tác của đối phương.

Động tác của Tương Trữ Chiêu lại vẫn chậm rãi như vậy, thở dốc trầm thấp lại mờ mờ có chút nôn nóng, Tuyên Hòa nhìn một hồi, cuối cùng không nhịn được nói: “Anh không phải là không quen... Làm loại chuyện này...”

“Câm miệng.” Tương Trữ Chiêu thở dốc nói.

Tuyên Hòa không lùi bước, chỉ nhỏ giọng nói: “Anh xoa một chút... Đỉnh của nơi đó...”

“Ồn muốn chết.” Tiếng thở dốc của Tương Trữ Chiêu trở nên nhanh hơn.

Cậu trộm chú ý động tác của đối phương, ngón tay Tương Trữ Chiêu quả nhiên nhẹ nhàng xoa nắn ở nơi đó, lỗ nhỏ phía trên lập tức trào ra một tia chất lỏng trong suốt, cả khí quan càng cương thêm rõ ràng, Tuyên Hòa không tự giác đến gần vài bước, nói: “Phía dưới cũng muốn, sẽ rất thoải mái...”

Nam nhân dường như đã không còn dư hơi trách cứ cậu, ngón tay vươn xuống, dựa vào lời nói của cậu mà an ủi chính mình, không lâu sau, cơ bụng dưới của Tương Trữ Chiêu co rút lại, thở dốc bắn chất lỏng vào trong lọ.

Đến tận lúc sửa sang xong quần áo rửa xong tay đi ra khỏi phòng nhỏ, đưa hai cái lọ bịt kín cho hộ sĩ, Tuyên Hòa cũng không dám ngẩng đầu nhìn về phía Tương Trữ Chiêu. Cậu thật không phải cảm thấy mình làm sai cái gì, chỉ là tựa hồ Tương Trữ Chiêu có chút để ý với những lời đó của cậu, lúc chưa ra khỏi phòng nhỏ còn hỏi một câu: “Em có vẻ rất quen thuộc với loại chuyện này?”

Tuyên Hòa không nhớ rõ lúc ấy mình trả lời cái gì, chỉ cảm thấy xấu hổ cùng ngượng ngùng khiến cho cả mặt lẫn tai cậu đều nóng bừng lên.

Sau khi tất cả công việc đều xử lý xong, hạ sùng nhạc đứng dậy tiễn bọn họ ra ngoài. Tuyên Hòa nhìn ý cười có vẻ hứng thú trên mặt hạ sùng nhạc, hận không thể lập tức bay ra khỏi bệnh viện này, tốt nhất từ nay về sau không phải đến nữa. Lúc ba người đi đến cửa bệnh viện, đang đợi lái xe đánh xe lại, di động đột nhiên vang lên, Tuyên Hòa vừa thấy số điện thoại gọi đến, vội vàng quay đầu lại nói với Tương Trữ Chiêu: “Em đi nghe điện thoại một chút.”

Tương Trữ Chiêu ừ một tiếng, Tuyên Hòa đi vài bước, đến một chỗ hơi xa để nghe điện thoại.

Điện thoại là do bạn học ở sở nghiên cứu của cậu gọi tới, cậu bởi vì kết hôn nên xin nghỉ dài hạn một tháng, rất nhiều chuyện ở trường đều là do bạn học thông báo, lần này cũng không ngoại lệ, đối phương gọi tới hỏi cậu có theo giáo sư đi tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật ở vùng khác không, Tuyên Hòa do dự một chút, liền đáp ứng, dù sao cũng là một cơ hội khó gặp. Hai người bàn bạc một hồi những chi tiết liên quan đến hội nghị nghiên cứu và thảo luận, sau đó cùng tắt điện thoại.

Tuyên Hòa trở về, lúc đi đến chỗ rẽ, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của hạ sùng nhạc, không nghĩ nhiều liền dừng bước, nghiêng tai lắng nghe.

“... Cậu có biết Trần Trác Vân đã trở lại?”

“Mấy hôm trước cậu ta có tới công ty tôi.” Âm điệu của Tương Trữ Chiêu bình thản, nhưng vẫn nghe được một tia không vui.

“Tôi nghe người ta nói, cậu ta đã ly hôn với người vợ ngoại quốc kia rồi.” hạ sùng nhạc hạ giọng, “Nhưng cậu ta trở về chuyện này vẫn có chút kỳ quái...”

“Không sao cả, dù sao không phải chuyện của tôi.” Tương Trữ Chiêu hừ nhẹ.

“... Cậu không phải, vẫn còn nhớ thương cậu ta chứ?” Thanh âm của hạ sùng nhạc rất nhẹ, nhẹ đến mức Tuyên Hòa cơ hồ nghĩ đến anh ta cũng không có ra tiếng.

Người hỏi ra những lời này cùng người đang lặng lẽ nghe cuộc đối thoại này đang chờ trả lời, nhưng Tương Trữ Chiêu vẫn không nói gì. Tuyên Hòa đứng tại chỗ một lúc, cuối cùng xoay người, nhẹ nhàng đi xa một chút, lúc đi lại đây, nện bước làm ra thanh âm rõ ràng. Tương Trữ Chiêu thấy cậu đi đến, có chút không được tự nhiên hỏi han: “Ai gọi tới?”

“Bạn ở sở nghiên cứu, đặc biệt gọi tới cho em biết một số chuyện ở trường.” Tuyên Hòa khẽ cười.

Tương Trữ Chiêu thản nhiên ừ một tiếng. hạ sùng nhạc nhìn Tương Trữ Chiêu, cười lộ vẻ bồn chồn: “Cậu không phải ngay cả cậu ta nói chuyện điện thoại với ai cũng đều phải nắm trong tay chứ?” Nghe xong phỏng đoán như vậy, nam nhân lại chỉ hừ một tiếng, trên mặt lộ vẻ không đồng ý.

Sau khi hai người tạm biệt hạ sùng nhạc, đều tự lên xe. Sau khi Tuyên Hòa lên xe, bỗng nhiên phát hiện một sự kiện, khi ngồi với Tương Trữ Chiêu ở hàng ghế sau, chính mình vĩnh viễn là ngồi ở vị trí bên phải.

Cậu mơ hồ biết người ngồi ở vị trí này là người địa vị cao nhất trong xe, rồi lại không nghĩ ra được, vì sao đối phương mỗi khi lên xe đều cho cậu ngồi ở phía bên phải.

Cậu liếc nhìn Tương Trữ Chiêu một cái, nam nhân vẫn biểu hiện tư thái bình tĩnh vô ba, trên mặt còn có một chút ửng hồng không thể nhận ra.

“Chúng ta đi phía nam hưởng tuần trăng mật đi.” Tuyên Hòa đột nhiên nói, “Đi bãi biển phơi nắng, mang theo kính râm đi dạo phố, rồi mới vừa đi vừa thưởng thức loại kem nổi tiếng...” Cậu chậm rãi nói, ý cười trên mặt đồng thời lộ lên.

Trong thư phòng của đối phương có treo tác phẩm của một thợ ảnh nào đó, trong ảnh chụp là trời chiều, mây tía cùng biển không bờ bến. Tuyên Hòa cảm thấy đối phương sẽ thích đề nghị này.

Tương Trữ Chiêu ngẩn ra, lập tức nói: “Được.”

Dưới ánh mặt trời chói mắt của buổi trưa xuyên qua cửa kính xe, thần sắc của Tương Trữ Chiêu lại có chút nhu hòa.

6. Chương 6

Tuần trăng mật trôi qua một cách tốt đẹp, Tương Trữ Chiêu cùng Tuyên Hòa bớt chút thời gian về thăm lại nhà cũ của Tương gia.

Ngoại trừ song thân của Tương Trữ Chiêu ở bên ngoài thì hầu hết thân thích đều ở đây, giống như một cuộc họp mặt gia đình nhỏ, bởi vậy Tuyên Hòa hết sức khẩn trương. Cậu bị Tương lão thái thái mang đi giới thiệu với từng người thân, trong đó có cả mẹ của Tiền thư kí, cũng là chị họ của Tương Trữ Chiêu.

Sau một vòng đi chào hỏi, Tuyên Hòa cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nghỉ ngơi, Tương lão thái thái liền đưa cậu một ly trà, Tuyên Hòa tiếp nhận, vội vàng nói lời cảm tạ.

“Mẹ nghe Trữ Chiêu nói các con muốn đi tuần trăng mật?”

“Dạ vâng.” Tuyên Hòa cẩn thận nói, “Đi đến những nơi có thể tắm nắng, sẽ có lợi cho sức khỏe của anh ấy. Nghe nói phơi nắng ít nhiều có thể làm tăng miễn dịch cho cơ thể.”

Tương lão thái thái gật đầu, “Như vậy cũng tốt, bất quá có một việc con cần phải chú ý.”

“Mẹ cứ nói.” Tuyên Hòa vội hỏi.

“Trữ Chiêu nó tính tình táo bạo, cho dù sinh bệnh cũng sẽ không nói ra, con cần phải lưu tâm.” Tương lão thái thái nói xong lại thở dài “Nó từ nhỏ thân thể đã yếu nhược, cũng không chịu chăm lo cho bản thân, năm ấy mười bảy tuổi lại bị bệnh nặng, suýt nữa liền...” Bà nói rồi lại lắc đầu, “May mắn là không có chuyện gì, chính là thân thể điều dưỡng như thế nào cũng không tốt lên.”

“Con biết, con sẽ chú ý mà.” Tuyên Hòa buông chén trà, chậm rãi nói.

Hai người còn nói chuyện phiếm một hồi, nhiều nhất là nhắc đến những thói quen của Tương Trữ Chiêu, Tuyên Hòa tuy rằng tinh thần căng thẳng, nhưng không khỏi thừa nhận Tương lão thái thái quả thật là một người mẹ tốt, không chỉ đối với con mình quan tâm săn sóc mà với một người khác họ như cậu cũng vô cùng khách khí, không giống bình thường mẹ chồng nàng dâu như nước với lửa, nguyên do hiển nhiên là vì yêu ai yêu cả đường đi.

Đợi đến lúc Tương lão thái thái để cậu đi tìm Tương Trữ Chiêu, Tuyên Hòa mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Hỏi qua người giúp việc, mới biết được Tương Trữ Chiêu không thích mọi người cho lắm, chính y cũng chỉ muốn ở trong phòng nghỉ ngơi. Tuyên Hòa do dự một chút, vẫn quyết định ăn một ít cơm rồi mới lại đi tìm y. Tuy nói là tổ chức tiệc rượu, nhưng kỳ thực cũng chỉ là một bữa cơm gia đình, Tuyên Hòa ngoài mặt biểu

lộ sự lễ phép cùng vẻ tươi cười, hướng mấy người thân thích vừa mới quen biết mà thăm hỏi, gặp được một ít thức ăn liền vội vàng tránh đi, tìm nơi ít người chú ý ngồi xuống dùng cơm.

Khi Tuyên Hòa một mình một bóng đứng ở ban công yên lặng ăn cơm, không biết là biểu muội hay đường muội của Tương Trữ Chiêu, cùng mấy người phụ nhân ở trong phòng nói chuyện, tuy rằng âm thanh đã đè thấp nhưng vẫn ản ản truyền đến nơi ban công.

“... Thoạt nhìn cũng thực bình thường. Nói thật, tôi còn nghĩ Tương Trữ Chiêu sẽ độc thân cả đời.”

Người còn lại cười nói: “Bình thường là bình thường, thoạt nhìn rất hiền lành, nếu cùng anh họ tranh cãi, nhất định sẽ không cãi lại được.”

“Đúng rồi, nghe nói lúc trước là do mẹ cậu ta đề nghị hôn sự này... Bất quá ngay từ đầu lại chỉ nhắc đến người con thứ hai, nhà cậu ta không phải còn người con trai cả cùng một người em gái nhỏ sao?”

“Con lớn phải kế thừa gia nghiệp, em gái nhỏ... Nghe nói người em gái kia vừa tròn hai mươi tuổi, nếu lấy cô ấy thì chẳng phải chồng già vợ trẻ sao, bất quá người con thứ dường như cũng chỉ hơn hai mươi tuổi.”

“Còn không phải bởi vì không được yêu quý sao?” Có người cười nhạo, “Chuyện mười mấy năm trước kia, các cô đều đã quên sao?”

Lời này vừa nói ra, vài người khác cũng cười lên. Tuyên Hòa gục đầu xuống, tự giấu mà cắn môi; chưa từng lường được qua nhiều năm như thế, còn có người nhớ rõ chuyện kia, nhất thời cũng không biết nên khóc hay nên cười. Cậu từ từ ăn hết chén cơm, chờ những người kia đi khỏi, mới lặng lẽ bước vào, trên mặt dường như không có chút cảm xúc nào.

Tuyên Hòa đi vào đại sảnh, mới phát hiện Tương Trữ Chiêu ở đó từ lúc nào, đang đứng ở một góc, cùng mấy nam nhân xấp xỉ tuổi mình nói chuyện. Tuyên Hòa do dự một chút, không có đi tới, ngược lại tìm một nơi ngồi xuống, im lặng uống hương tân.

Một lúc sau, Tương Trữ Chiêu đi tới, không kiên nhẫn hỏi han: “Em vừa rồi đã đi đâu?”

Tuyên Hòa ngẩng đầu, trả lời: “Không có gì, em vừa mới đứng đợi ở ban công.” Trên mặt cậu lộ ra một nụ cười áy náy: “Thực xin lỗi, đã làm anh phải lo lắng.”

“Tôi không có lo lắng.” Nam nhân mạnh miệng nói.

“Vâng em biết.” Tuyên Hòa nói xong liền đứng lên, trên mặt mang theo vẻ mệt mỏi: “Em có thể đi nghỉ một chút được không?”

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn đem cậu đến một gian phòng ở phía trong, nói: “Đây là phòng của tôi trước kia, em nghỉ ngơi một chút đi, tôi đi rồi sẽ trở về tìm em.”

Tuyên Hòa thuận theo mà lên tiếng trả lời, nhìn theo bước chân đối phương rời đi, lập tức cởi giày, nằm lên giường, dùng chăn bông che khuất chính mình. Không biết bởi vì mệt mỏi hay do mấy chén rượu, Tuyên Hòa cảm thấy có chút buồn ngủ, nhưng không muốn chống cự lại cơn buồn ngủ kéo đến, chỉ một lát sau liền ngủ thật, giữa lúc hoảng hốt, cậu nằm mộng.

Trong mơ là cảnh tượng bên trong một cao ốc bị bỏ hoang, mặc dù có quần áo nhưng vẫn cảm nhận được cái lạnh của nền xi-măng cứng rắn. Tay chân vì bị buộc chặt trong thời gian dài mà đã sưng đỏ động máu, thậm chí tri giác cũng dần chết lặng, nhưng cậu không thể cố được nhiều như vậy nữa.

Tuyên Hòa vừa lạnh vừa đói, cậu không ý thức được mình đang ở trong mộng, không khỏi kêu to cầu cứu, tiếng gọi cuối cùng, ngay cả âm thanh phát ra một chút khí lực cũng đều không có, thế là cậu nhỏ giọng khóc lên, từ tiếng nức nở gián đoạn rồi gào khóc, nhưng cũng không có ai để ý đến cậu, cánh cửa duy nhất kia vẫn cứ đóng chặt.

Cậu chỉ cảm nhận sâu sắc được từ bụng truyền đến một trận nóng rực kịch liệt, cơ hồ cảm giác được đau đớn do quá trình co rút của dạ dày, nhưng cậu không biết làm sao để có thể thoát khỏi tình cảnh khốn cùng ấy, cậu còn quá nhỏ.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cánh cửa kia cũng được mở ra, một người đàn ông tướng mạo hung ác đi đến, đối với cậu không phân trần gì mà chỉ biết quyền đâm cước đá, vừa đánh vừa chửi: “Thao! Mày khóc cái gì, khóc tang cho ba mẹ mày sao!”

Tuyên Hòa ngậm miệng, trên người đau đến không chịu nổi, nhưng cậu không dám phát ra âm thanh gì nữa, chỉ có thể gắt gao cắn môi, cắn đến đôi môi cánh hoa đều rỉ ra tơ máu mà cậu cũng chưa phát hiện.

Ngay lúc cậu cảm thấy mình bị đánh đến chết thì cảnh trong mộng cũng kết thúc. Bên tai truyền đến một giọng nói quen thuộc, mang theo một tia buồn bực: “Em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Tuyên Hòa chậm rãi mở mắt ra, trước mắt vẫn là một mảnh mơ hồ, đèn huỳnh quang chói mắt dị thường.

Bên cạnh Tương Trữ Chiêu tựa hồ còn đang nói cái gì, nhưng hoàn toàn không lọt vào tai cậu, cậu trừng mắt nhìn, tìm kiếm một hồi, mới ý thức được mình đang nằm trong phòng ngủ của Tương Trữ Chiêu, tình cảnh vừa trải qua chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

“... Em có đang nghe tôi nói chuyện không!” Tựa hồ bị bỏ qua lâu lắm, ngữ khí nam nhân cũng gắt gỏng lên.

Cậu quay đầu, nhìn Tương Trữ Chiêu, lại thấy vẻ mặt đối phương thoáng ngốc lảng.

Có gì đó nóng rực ôn nhuận theo gương mặt mà rơi xuống, rớt trên chăn bông, in lên một đóa hoa bé nhỏ. Tuyên Hòa đưa tay lên sờ, lại đụng đến một giọt nước mắt. Cậu đến lúc này mới phát hiện mình thế nhưng lại đang khóc. Tương Trữ Chiêu cầm khăn tay thay cậu lau mặt, lực đạo có chút quá nặng, Tuyên Hòa trên mặt hơi hơi đau đớn, nhưng lại cảm thấy an tâm.

“Cám ơn.” Cậu nói.

“Em khóc cái gì.” Tương Trữ Chiêu cố ý truy hỏi, sắc mặt cũng có chút trầm trọng.

“Chỉ là gặp ác mộng thôi.” Tuyên Hòa gợi lên khóe môi, lại lộ ra nụ cười trấn an lúc bình thường.

“Gặp ác mộng liền khóc thành như vậy, em quả thật yếu ớt đến không chịu nổi một sự dả kích.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói, tùy tay đem một cái khăn tay sạch sẽ tới, còn nói: “Em đi rửa mặt đi, tôi gọi người mang túi chườm nước đá đến.”

“Hả?” Tuyên Hòa mê hoặc nâng mắt lên.

Nam nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt liếc cậu một cái: “Em cho rằng bộ dạng khóc đến sưng đỏ mắt đẹp lắm sao? Như vậy đi ra ngoài còn đâu mặt mũi của Tương gia.”

Đứng ở bồn rửa tay, nhìn đến gương mặt mình, cậu không khỏi cười khổ đứng lên. Cậu vốn tưởng rằng mình đã sớm quên chuyện đó, lại không nghĩ thì ra chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Chuyện kia là một cái bóng đè nặng, đến giờ còn trong tâm trí cậu, vô luận thế nào đều không thể quên được.

Trong gương hiện lên người thanh niên hai mắt sưng đỏ, khóe mắt ướt át, hai gò má tái nhợt không chút huyết sắc. Tuyên Hòa chỉ nhìn một chút, liền di chuyển tấm mắt, lại rửa sạch mặt thêm vài lần, mới đi ra khỏi phòng tắm.

Bên ngoài Tương Trữ Chiêu ngồi trên sofa, thấy cậu đi ra, điềm tĩnh nói: “Lại đây.”

Tuyên Hòa nghe lời đi tới, ngồi xuống bên cạnh đối phương, mới nghĩ muốn tiếp nhận khăn mặt bọc túi chườm nước đá, đối phương đã chế trụ tay cậu, dùng sức mà kéo, Tuyên Hòa không hề phòng bị liền ngã lên đùi nam nhân, mới nghĩ giấy dựa để đứng dậy, chợt nghe thấy thanh âm không kiên nhẫn của Tương Trữ Chiêu: “Đừng lộn xộn.”

Cậu ngơ ngác để đối phương tùy ý đem đầu cậu gối lên đùi, dùng túi nước đá đắp lên mắt cậu. Nhưng trên thực tế, cái lạnh của túi nước đá càng làm nổi bật độ ẩm ướt của nam nhân khiến cậu một phen luống cuống.

... Đây là cái gối đầu trong truyền thuyết sao?

Chính là hiện tại cậu gối lên, không phải cặp đùi mềm mại tuyết trắng của cô gái xinh đẹp mà là chiếc đùi rắn chắc của đàn ông. Huống hồ đây là loại thời điểm, trừ bỏ bị vuốt ve má hai má cùng tóc một cách ôn nhu, nhất định phải có thêm cảnh nhẹ nắm lấy lỗ tai, dùng tấm bông dài nhỏ với vào trong lỗ tai cắn

thận câu lỏng, cái loại này là cảm giác yếu mềm ngứa ngáy, hơn nữa ngón tay mềm mại vuốt ve lưu lại xúc cảm.....

Không biết có phải hay không phát hiện cậu miên man suy nghĩ, Tương Trữ Chiêu đột nhiên hỏi: “Em lại làm sao?”

“Nếu có thể lấy cái lỗ tai thì tốt rồi...” Còn đắm chìm trong ảo tưởng Tuyên Hòa thì thào nói.(Để là “lấy ráy tai” nghe thô quá nên giữ nguyên qt =.=)

“Lấy cái lỗ tai?” Tương Trữ Chiêu nhú mày.

Tuyên Hòa đột nhiên bừng tỉnh hoàn hồn, đồng thời phát hiện mình vừa nói cái gì, hận không thể tìm một cái động nhẩy vào rồi mới đem chính mình chôn xuống. Cậu lắp bắp nói: “Cái kia, không phải... Em không phải là ý tứ này...”

“... Cũng không phải không được.” Tương Trữ Chiêu không có tức giận, ngón tay lại mơn trớn tóc của cậu, thay cậu sửa sang. “Lần sau nếu em chịu cầu tôi, tôi liền giúp em lấy cái lỗ tai.” Đối phương gần như ngạo mạn nói.

Tuyên Hòa sợ run lên một chút, liền ngơ ngác lên tiếng trả lời.

Ngón tay thon dài của nam nhân còn ở trên đầu cậu khẽ động, ngẫu nhiên chạm một chút vào lỗ tai cậu, giống như âu yếm sủng vật mà tùy ý hôn lên một cách tinh tế, trên mắt Tuyên Hòa còn chườm túi nước đá, lại cảm thấy ánh mắt truyền đến một chút cảm giác ấm nóng rất nhỏ.

Cho dù hiện tại bên cạnh mình là nam nhân này, một chút cũng không giống với ước mong của mình là một cô gái xinh đẹp, xinh đẹp mềm mại thậm chí ôn nhu chăm sóc, cậu cũng hiểu được không sao cả, Tương Trữ Chiêu là cái giống đực, tính cách có không tốt một chút, cá tính lại mặc danh kỳ diệu(không hiểu sao) khó có thể nắm lấy, nhưng Tuyên Hòa lại bắt đầu cảm thấy như vậy cũng tốt lắm.....Chính mình cũng nam nhân này có hôn ước, ở thời điểm ôn nhu, so với cô gái xinh đẹp bình thường còn đáng yêu hơn ít nhất một trăm lần.

Không biết qua bao lâu, Tuyên Hòa mông lung bên trong bị đẩy vài cái, cậu mở mắt ra, trước mặt là Tương Trữ Chiêu mặt không đổi sắc, đối phương có chút buồn bực nhỏ: “Em muốn nắm tôi đến khi nào, buông tay.”

Tuyên Hòa lúc này mới phát hiện ngón tay mình chặt chẽ bắt lấy áo sơ mi của đối phương, đem áo sơ mi trao đến nhả lại; không chỉ có như thế, cậu mới vừa rồi không cẩn thận thiếp đi một lát, nước miếng cũng chảy xuống, tự nhiên dừng lại ở trên chiếc quần tây trang của Tương Trữ Chiêu.

Cậu vội vàng ngồi dậy, kích động nói: “Thực xin lỗi, em không có cố ý.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, nói: “Sửa sang lại dáng vẻ một chút, phải đi về.”

“A.” Cậu thuận theo lên tiếng trả lời.

Trên đường về, hai người đều duy trì im lặng, đi qua ba ngã tư, Tương Trữ Chiêu bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Em vừa rồi mơ thấy ác mộng gì?”

Tuyên Hòa quay đầu nhìn đối phương, đắn đo một chút, nói: “Không có gì, chỉ là một ác mộng bình thường.” Cậu vừa nói vừa cười còn bồi thêm một câu: “Cảm ơn anh đã quan tâm.”

“Đây không phải quan tâm, chỉ xuất phát từ đạo nghĩa thôi.” Tương Trữ Chiêu có chút không thoải mái nói.

Tuyên Hòa gãi má, nói: “Cho dù là như vậy, em cũng thực vui vẻ.” Cậu trầm nghĩ sau một lúc lâu, nói: “Bình thường em cũng không quá quan tâm anh, bởi vì so với em anh lớn tuổi hơn, mọi chuyện đều xử trí rất suôn sẻ...” Tuyên Hòa do dự một chút, cân nhắc mà nói: “Nhưng em cũng muốn thử hiểu anh, cho nên, nếu anh có chuyện gì không vui, hoặc là phiền não... Cho dù em không giúp được gì, vẫn muốn chia sẻ cùng anh.”

Tương Trữ Chiêu không trả lời, ngược lại trầm mặc phi thường lâu, mới chậm rãi nói: “Tôi không hiểu ý tứ của em.”

“Anh có thể thử thăng thần một chút.” Tuyên Hòa trực tiếp nói, vành tai bỗng nhiên nóng lên, “Em sẽ không cười nhạo anh, cũng sẽ không vì vậy mà lãng tránh.”

“Được rồi.” Tương Trữ Chiêu cười nhạo một tiếng, “Hôm nay buổi tối tôi hi vọng em có thể kêu lớn một chút, còn có bởi vì tẩy trừ thực phiền toái, cho nên mời em thay tôi mang bảo hiểm, cuối cùng, trong tủ đầu giường có một chút đồ SM chuyên dụng tạo tình thú, tôi nghĩ dùng trên người em. Như vậy có đủ thăng thần không?”

“Tuy rằng em không phải ý nói mặt này...” Tuyên Hòa có chút ngượng ngùng nghiêng đầu, “Nhưng anh đã nói như thế, như vậy em cũng sẽ cố gắng.”

Tương Trữ Chiêu sắc mặt cứng đờ, thần sắc toát ra một tia không thể tin, lập tức cúi đầu hừ một tiếng, không thêm nói nữa.

Hai người về đến nhà, Tương Trữ Chiêu đến thư phòng, Tuyên Hòa trở lại phòng ngủ của bọn họ, vừa mở tủ đầu giường ra, quả nhiên không thấy có cái gì đồ chơi SM tình thú, không khỏi vì đối phương lúc trước phô trương thanh thế mà bật cười.

Đến đêm khuya, như mọi lần, Tuyên Hòa chủ động lại gần. Lúc giải khai quần áo đối phương, hỏi: “Đồ bảo hiểm đâu? Em thay anh mang.”

“Nào có loại đồ vật này nọ.” Tương Trữ Chiêu không kiên nhẫn nói.

Tuyên Hòa liền bật cười ra tiếng, cậu nở nụ cười hồi lâu, thẳng đến khi Tương Trữ Chiêu tức giận mà dùng miệng ngăn chặn tiếng cười của cậu, mới dừng lại thở dốc rồi lại cười to, bắt đầu đón ý hùa theo đối phương.

Mấy ngày sau, bọn họ dựa theo kế hoạch đáp phi cơ, bắt đầu đi hưởng tuần trăng mật. Tuyên Hòa từ trước tới nay không thích ra khỏi cửa, đối với chuyện đi du lịch cũng không đặc biệt hứng thú, nhưng khi tới nơi, dưới ánh mặt trời, bờ cát cùng sóng biển vây quanh, cũng không tự giác mà lơ lửng tâm tình.

Ngày đầu tiên bọn họ trụ tại khách sạn của một nơi có cảnh đẹp nổi tiếng, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau mới đến bãi biển tư nhân của khách sạn du ngoạn. Tuyên Hòa chỉ mặc một chiếc quần bơi, còn Tương Trữ Chiêu thì choàng thêm một chiếc áo khoác mỏng, cảm giác có chút quái dị nói không nên lời.

Thật không phải nói đối phương không thích hợp mặc như vậy, chẳng qua dáng người của nam nhân rất đẹp; ngực, bụng, cánh tay, mỗi nơi đều rắn chắc, chỉ là màu da quá mức tái nhợt mà thôi; hướng hồ Tuyên Hòa đã sớm quen với việc đối phương thường cẩn thận tỉ mỉ phủ ba kiện tây trang, mà Tương Trữ Chiêu cho dù ở nhà cũng ăn mặc rất chỉnh tề, ngay cả cánh tay cũng không lộ ra quá nhiều, hiện tại đột nhiên da thịt lộ lỏ, quả thật làm cho cậu có chút không thích ứng kịp.

Phát hiện đây mắt cậu có chút kinh ngạc phảng phất, Tương Trữ Chiêu không thoải mái nói: “Em nhìn cái gì.”

“Không có gì.” Tuyên Hòa vội vàng nói, “Đúng rồi, phải bôi kem chống nắng, bằng không lúc phơi nắng sẽ không tốt cơ thể.” Cậu nói xong liền lấy ra từ cái ba lô tùy thân một hộp kem chống nắng, có chút do dự nói: “Em thay anh thoa?”

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, vừa cởi áo khoác vừa nằm xuống ghé dựa, tự lấy một cốc nước trái cây tươi ngon uống. Tuyên Hòa chạy nhanh tới, ở dưới cái dù, đem kem chống nắng quét lên tay, thay đối phương vẽ loạn lên. Khi thoa đến ngực thì, cậu nhất thời không cẩn thận, móng tay khẽ chạm qua điểm nổi lên ở trước ngực đối phương, chỉ nghe thấy Tương Trữ Chiêu hừ nhẹ một tiếng, gương mặt hung hăng trừng cậu.

Tuyên Hòa vội áy áy nói: “Thực xin lỗi, có phải em lộn đau anh không?” Cậu cẩn thận nhìn cái nơi vừa bị đụng qua, nhũ tiêm của nam nhân hơi hơi thẳng đứng, màu sắc vẫn là hồng nhạt.

“... Không cần sờ loạn.” Tương Trữ Chiêu tức giận nói.

Trả lời như vậy thì chắc đại khái không làm đối phương bị thương. Tuyên Hòa yên lòng, nói: “Anh quay lưng lại, phía sau cũng cần thoa kem.”

Tương Trữ Chiêu xoay lưng lại, Tuyên Hòa thay anh bôi kem chống nắng, một bên thoảng yêu thích và ngưỡng mộ nói: “Lưng của anh thật đẹp... Thực làm cho người ta ghen tị.”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc một hồi, mới nói: “Tôi không cần em nịnh hót như vậy.”

“Không phải nịnh hót.” Tuyên Hòa nhẹ nhàng nói, động tác trên tay cũng thả chậm lại, “Chính anh chẳng lẽ không biết nói sao?”

Không biết có phải ảo giác hay không, cậu cảm thấy lỗ tai của đối phương tựa hồ đỏ lên một ít, nghĩ lại tưởng tượng, có thể là do thời tiết quá nóng bức, nên cũng không đặc biệt chú ý. Thật vất vả mới thoa xong kem chống nắng, Tuyên Hòa cũng tự mình bôi một ít, đang muốn cất lọ kem đi, lại nghe thấy Tương Trữ Chiêu nói: “Lại đây.”

“Có chuyện gì sao?” Cậu tiến lại gần.

“Tôi giúp em bôi.” Tương Trữ Chiêu trào phúng nói, “Em cho rằng dùng tay em có thể bôi được đến lưng?”

“... Cảm ơn.” Tuyên Hòa không cho là kiếm chuyện, chân thành nói tạ ơn, liền nằm úp sấp ở trên ghế dựa, tay Tương Trữ Chiêu cùng kem chống nắng lạnh lẽo trắng mịn vừa chạm đến lưng, cậu hơi hơi cương một chút, rồi mới trầm tĩnh lại được.

Cậu không có thói quen, giữa ban ngày, cùng nam nhân có hôn ước với mình thân mật như vậy, cho dù chỉ là quét lem chống nắng, nhưng độ ẩm cùng cảm xúc nơi bàn tay đối phương khó có thể không để ý, phần eo mẫn cảm cũng bị khê nhu kem lên, Tuyên Hòa lúc này mới ý thức được, cho dù khẩu khí của đối phương không tốt, động tác lại vẫn mềm nhẹ.

Trên mặt cậu một mảnh nóng rực, thấp giọng nói: “Àn, như vậy thì tốt rồi... Cảm ơn.”

Tương Trữ Chiêu như bình thường không có đáp lại, chính là lại nằm xuống ghế dựa, tựa hồ hạ quyết tâm muốn tắm nắng; Tuyên Hòa lúc này lại cảm thấy có chút đói, liền hỏi: “Em đi lấy đồ ăn, anh muốn ăn món gì?”

“Tùy em.” Nam nhân ngay cả mí mắt cũng chưa nâng một chút.

Tuyên Hòa liền đứng dậy, đi đến nhà ăn. Lúc cậu mang một khay sandwich, một mâm hải sản nướng cùng một hộp kem nhỏ về, mới phát hiện một người mặc áo tắm gọi cảm, cơ hồ không thể che được dáng người đẹp của nữ nhân.

Tuyên Hòa đến gần, mới nghe rõ được cuộc đối thoại của bọn họ.

Nữ nhân dùng tiếng Anh hỏi Tương Trữ Chiêu buổi tối có thể tham gia buổi gặp mặt hay không, nhưng Tương Trữ Chiêu về mặt không kiên nhẫn, liên tục cự tuyệt mấy lần, đối phương vẫn đang không biết khó mà lui.

Trong đó có một số cô gái lớn mật thậm chí kéo tay Tương Trữ Chiêu, thần sắc Tương Trữ Chiêu lại càng lạnh hơn, dùng tiếng Anh nói một câu, những lời này Tuyên Hòa không có nghe rõ, nhưng cô gái kia nhất thời buông tay Tương Trữ Chiêu ra, khuôn mặt trở nên dị thường khó coi.

Ngay lúc Tuyên Hòa do dự có nên bước qua hay không, nam nhân đã nhìn thấy cậu, lập tức hướng cậu ngoắc tay .(Em nó là cún sao? >.<) cậu=“” không=“” còn=“” lựa=“” chọn=“” nào=“” khác=“” đành=“” phải=“” thuận=“” theo=“” bước=“”>

Đặt thức ăn trong tay xuống, Tương Trữ Chiêu giữ chặt cậu trong ***g ngực, hỏi cậu: “Sao em đi lâu vậy?” Cư nhiên đem mấy người phụ nữ kia gạt sang một bên.

Cậu sửng sốt một chút, nói: “Không có gì... Vị tiểu thư này là?”

“Đến bất chuyện.” Tương Trữ Chiêu phiền chán nói, “Không cần phải để ý cô ta. Còn nữa, em chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Na~ Lúc đi lấy cơm có gặp một người ngoại quốc, hắn nói rất hứng thú với văn hóa Trung Quốc, cho nên muốn cùng em trao đổi liên lạc, thuận tiện sau này kết giao.” Tuyên Hòa có chút nghi hoặc nói, “Bất quá tiếng Anh của em không tốt lắm, hắn làm sao theo em trao đổi văn hóa.”

“... Em cho hẳn?” Tương Trữ Chiêu nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Tuyên Hòa lắc đầu: “Không có, sao có thể cho người xa lạ cách liên lạc?”

Tương Trữ Chiêu sắc mặt nguôi giận, giống như rắn dạy mà nói: “Nhớ kỹ, cho dù có người bắt chuyện, em cũng không được cùng người lạ nói chuyện.”

Tuyên Hòa không ý thức được tình huống phát sinh với mình lúc trước chính là làm quen, trong lòng cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn gật gật đầu. Hai người ngồi xuống, Tương Trữ Chiêu cầm lấy một khối sandwich ăn, Tuyên Hòa thấy thế, rõ ràng cũng bỏ qua những nữ nhân bên cạnh, cầm lấy một xiên thịt nướng, bắt đầu gặm cắn, mấy nữ nhân không có biện pháp, đành phải ngượng ngùng rời đi.

Hai người ăn một hồi, Tuyên Hòa hỏi: “Anh còn đói bụng không? Bên kia còn một ít hoa quả cùng một số đồ ăn khác...”

Tương Trữ Chiêu lấy khăn tay xoa xoa miệng, lắc lắc đầu.

Tuyên Hòa chú ý thấy đối phương so với lúc ở nhà còn ăn ít hơn, hiện tại cũng chỉ ăn hai miếng sandwich nhỏ, không khỏi lo lắng, nói: “Nếu anh không muốn ăn ở bên ngoài, chúng ta có thể quay về khách sạn.”

“Không cần.” Tương Trữ Chiêu nhăn mặt trứ mi, uống một ngụm nước trái cây đá, thỉnh thoảng hỏi: “Nhẫn của em đâu?”

“Cái gì.” Tuyên Hòa nhất thời không phản ứng kịp.

“Nhẫn kết hôn.” Nam nhân thần sắc lạnh lùng, “Vì cái gì không đeo.”

Tuyên Hòa cúi đầu, theo bản năng nhìn tay Tương Trữ Chiêu, ngón áp út tay trái quả nhiên có đeo nhẫn mà bọn họ trao đổi lúc trước. Tuyên Hòa không cần xem cũng biết ngón tay mình trống không, cũng không khỏi cảm thấy chột dạ.

“... Cái đó, có điểm rất khoe khoang...” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói, mới phát hiện câu nói có thể gây hiểu lầm, lại vội vàng sửa miệng: “Chỉ là trên mặt nhẫn viên bảo thạch quá lớn, mang theo không tiện, cũng có thể bị kẻ cắp chú ý...”

Thần sắc Tương Trữ Chiêu dịu đi một chút, nhưng khẩu khí vẫn nghiêm khắc: “Đợi lát nữa đi mua một cái khác, sau này em không được lại tháo ra nữa.”

“Ừm.” Tuyên Hòa tuy không hiểu ra sao, nhưng vẫn thành thật lên tiếng trả lời.

Cậu tuy rằng đáp ứng, lại không nghĩ đối phương hành động như thế mạnh mẽ vang dội. Hai người tắm nắng tới giữa trưa, quay về ăn tối ở khách sạn xong, Tương Trữ Chiêu liền mang cậu đến phố mua sắm, không mất nhiều thời gian, liền tìm được một cửa hàng trang sức.

Hai người bọn họ đi vào rồi, Tuyên Hòa nhìn trang sức cùng bảo thạch trưng bày tỏa sáng, chỉ cảm thấy hoa mắt; Tương Trữ Chiêu quay đầu lại, bảo với cậu: “Lại đây chọn một cái.”

Tuyên Hòa đi đến, trong một dãy đồ, chọn lấy một chiếc nhẫn thoát nhìn rất bình thường, là một chiếc nhẫn bạch kim nạm một viên ngọc bích nhỏ. Tương Trữ Chiêu cũng chọn một chiếc nhẫn giống y đúc, chỉ là kích cỡ hai người khác nhau, liền mang ra tính tiền, Tuyên Hòa tiếp nhận hóa đơn của nhân viên cửa hàng, không khỏi cả kinh.

“Sao lại quý giá như vậy...” Cậu ngơ ngác nói, không dám đếm xem tờ biên lai có bao nhiêu số không.

“Trên mặt nhẫn này khảm chính là ngọc xanh.” Tương Trữ Chiêu không hề hứng thú nói, một bên mở hộp, thay cậu đeo nhẫn, rồi lại đem hộp đưa cho Tuyên Hòa.

Tuyên Hòa trì hoãn lấy nhẫn ra, đeo vào cho Tương Trữ Chiêu, thì thào nói: “Cái này so với chiếc nhẫn trước còn quý hơn...”

“Kiểu dáng thoát nhìn không đẹp, cho dù bình thường mang cũng không khiến người khác chú ý.” Trên mặt Tương Trữ Chiêu ẩn ẩn một tia hài lòng.

Tựa hồ là muốn giết thời gian, cũng có thể đơn thuần chỉ muốn tiêu tiền, Tương Trữ Chiêu mua rất nhiều đồ vật trên phố, quần áo túi xách thậm chí giày da, còn có một số đồ trang sức thoát nhìn bình thường nhưng thật ra rất trân quý, ngay cả nhẫn đều mua thêm một đôi, nhẫn bạc khảm kim cương xanh, Tương Trữ Chiêu mua cái gì cũng đều không quên phần của Tuyên Hòa, cuối cùng mua một đồng hồ vật này nọ, hầu hết đồ đều giao cho nhân viên phục vụ trực tiếp đóng gói gửi về nhà.

Tối đêm khuya, Tương Trữ Chiêu tắm xong nằm trên giường, sắc mặt lại một mảnh ửng hồng, thỉnh thoảng hắt xì, khoe mắt cũng thoáng đỏ lên. Tuyên Hòa thay anh đo nhiệt độ, không có phát sốt, nhưng hiển nhiên là sinh bệnh, liền chạy nhanh về khách sạn tìm nhân viên chăm sóc và khám chữa bệnh; bác sĩ khám xong, chẩn đoán là bị cảm.

Nhân viên chăm sóc vừa rời đi, Tuyên Hòa rót chén nước cho đối phương uống thuốc, thân thiết nói: “Anh có đỡ hơn không?”

“Đau đầu.” Tương Trữ Chiêu mệt mỏi nói.

Nam nhân nằm ở trên giường, bởi vì bị cảm, nước mắt không ngừng rơi, hơn nữa còn hắt xì cùng đau đầu, hiện tại Tương Trữ Chiêu lộ ra một vẻ ốm yếu.

Tuyên Hòa cẩn thận ngồi xuống mép giường, hỏi: “Có muốn uống chút nước không? Hay là muốn ngủ.”

“Lại đây.” Tương Trữ Chiêu nhu nhu mắt, dùng giọng mũi nói đúng lý hợp tình: “Giúp tôi nghỉ ngơi.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, nở nụ cười: “Em đi tắm rửa, anh nên nằm nghỉ một chút.”

Cậu vội vội vàng vàng tắm qua, thay áo ngủ, đi ra khỏi phòng tắm.

Tương Trữ Chiêu nằm trên giường, chán đến chết lật một quyển sách, tựa hồ cũng không thật sự xem, nhưng cũng không có việc gì làm để giết thời gian. Tuyên Hòa đi đến bên giường, dựa nửa người vào thành giường, hỏi: “Sao còn không ngủ?”

Nam nhân nhú nhú mày, trả lời: “Không ngủ được.” Uống thuốc xong dần dần không hắt xì nữa, nhưng nước mắt vẫn không ngừng chảy, Tuyên Hòa nhìn khoe mắt ướt át của đối phương, đem khăn tay đến, thật cẩn thận lau cho anh.

“Có muốn xem TV không?” Tuyên Hòa dò hỏi.

Đối phương từ chối cho ý kiến, nhưng vẫn cầm lấy điều khiển từ xa, mở TV, rồi lại không kiên nhẫn thường xuyên đổi kênh, phảng phất cảm thấy thập phần chán nản, ngay lúc Tuyên Hà cảm thấy có chút buồn ngủ, TV truyền đến thanh âm làm cho cậu tỉnh táo lại. Trong tai là tiếng ồ ồ thở dốc liêu nhân, bên cạnh Tương Trữ Chiêu dường như cũng không được tự nhiên, nhất thời tắt TV, quay đầu nhìn cậu một cái, nói: “Mau ngủ.”

Tuyên Hòa nằm xuống, tắt đèn đi, chỉ chừa lại đèn ngủ.

Bên cạnh Tương Trữ Chiêu lẩn qua lộn lại, tựa hồ không thể ngủ được; qua một lúc lâu sau, Tuyên Hòa mới hỏi: “Anh không ngủ được?”

Nam nhân không trả lời, lại trở mình.

Tuyên Hòa nhớ tới anh bị cảm, nhất thời cũng vì đối phương chịu khó ngồi dậy, xích lại gần, thò tay sờ sờ hai má nam nhân, lại đụng phải một bàn tay ướt át, còn chưa kịp nói gì, đối phương đã bắt lấy tay cậu, cúi đầu nói: “Đừng sờ loạn.”

Không biết có phải do bị sinh bệnh hay không, giọng nói của nam nhân có vẻ yếu ớt.

Tuyên Hòa do dự một chút, nói: “Vậy phải làm sao anh mới dễ chịu hơn?” Cậu dừng lại một chút, “Tuy rằng em không phải thầy thuốc, nhưng nếu có thể làm cho anh thoải mái một chút thì tốt rồi...”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc rất lâu, ngay lúc Tuyên Hòa nghĩ rằng đối phương đã buồn ngủ, nam nhân im lặng nhích lại gần, Tuyên Hòa cảm nhận khuôn mặt đối phương đang tựa vào ngực mình, tóc tai mềm mại cuốn ở cổ mình, cơ hồ không chút chần chờ, theo bản năng đưa tay ôm lấy đối phương, ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc cùng lưng của anh.

Không biết qua bao lâu, trong lòng truyền đến tiếng hít thở vững vàng, Tuyên Hòa mới bỗng nhiên phát hiện, bất tri bất giác, Tương Trữ Chiêu đã ngủ say.

7. Chương 7

Tuyên Hòa tỉnh lại, đang còn rất buồn ngủ, đột nhiên lại cảm thấy mình bị ép tới không thở nổi, nhìn xuống lòng ngực liền thấy khuôn mặt của Tương Trữ Chiêu đang ngủ gối lên ngực mình; cậu nhất thời cảm thấy kinh hãi, một lát sau, mới mơ hồ nhớ tới chuyện tối hôm qua, không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Cậu thấy đối phương trong thời gian ngắn sẽ không tỉnh lại, liền vươn tay vén lại mái tóc hỗn độn cho Tương Trữ Chiêu, vẫn ôm đối phương như cũ.

Trong phòng mở điều hòa, độ ẩm đối với người vừa mới tỉnh mà nói có chút lạnh, Tuyên Hòa ôm nam nhân, qua không lâu lại cảm thấy bắt đầu ấm áp, một bên nghĩ đối phương tỉnh lại không biết có thể giận đối không, một bên bắt đầu cười thầm.

Nhưng lần này sự tình cũng không phát triển như cậu nghĩ, hơn mười phút sau Tương Trữ Chiêu mở mắt ra, không có tức giận, không có trách cứ, càng không có ngôn từ không được tự nhiên; Tuyên Hòa nhìn đối phương, ngơ ngác nói câu: “Chào buổi sáng.”

“... Chào buổi sáng.” Tương Trữ Chiêu bình bình đáp trả một câu, xoay người, không kiên nhẫn ôm eo của Tuyên Hòa làm cho Tuyên Hòa nằm đến bên cạnh, sau đó giọng nói mơ hồ nói: “Còn sớm, ngủ tiếp một chút.”

Tuyên Hòa sững sờ ừ một tiếng, bỗng nhiên cảm thấy mình có thể đang mơ một giấc mơ không thực tế, Tương Trữ Chiêu buổi sáng dậy chuyện thứ nhất lại không phải đẩy cậu ra, chuyện thứ hai lại không phải rời khỏi giường. Hết thấy đều tương phản với suy nghĩ của cậu, cậu chưa bao giờ biết, người thuộc loại trời sinh tính không được tự nhiên như Tương Trữ Chiêu, cư nhiên sẽ ôm cậu tiếp tục ngủ, cho dù hiện tại là lúc hưởng tuần trăng mật cũng tương đương khó tin.

Cả khuôn mặt cậu đều dựa vào ngực của đối phương, nếu tỉnh tâm lại, còn có thể nghe thấy tiếng tim đập ổn định của nam nhân. Tuyên Hòa do dự một chút, quyết định cũng tiếp tục ngủ, dù sao Tương Trữ Chiêu cũng ngủ, cậu không có khả năng vì vậy mà bị trách cứ.

Giấc ngủ này của hai người liền trực tiếp đến tận giữa trưa.

Lúc Tương Trữ Chiêu lại tỉnh lại, bệnh trạng mãn cảm lại xuất hiện, anh cuộn chặt chăn bông, uống một viên thuốc xong liền nằm ở trên giường. Tuyên Hòa gọi điện thoại kêu phục vụ phòng, để cho nhân viên phục vụ đưa tới bữa sáng muộn.

Không biết là bởi vì tác dụng phụ của thuốc hay chỉ thuần túy là không muốn ăn cái gì, Tương Trữ Chiêu không phấn chấn tựa vào đầu giường, chỉ ăn một chút sa lát, uống một ngụm canh, sau đó thì không chịu ăn gì nữa. Tuyên Hòa khuyên vài câu, cũng không có hiệu quả, bỗng nhiên nhớ tới phương pháp lúc trước mình đã dùng qua, dứt khoát tự mình lên sân khấu dứt thức ăn cho đối phương, thần sắc nam nhân hơi động, lại ngoan ngoãn tiếp nhận.

Thực vật đầy mỡ nói thế nào Tương Trữ Chiêu cũng không chịu ăn, Tuyên Hòa châm chước một chút, chỉ dứt cho đối phương ăn mấy miếng bánh mì, uống một ít nước lộn thịt bò, lại dùng đĩa xiên một miếng chanh cùng ô mai có rưới nước tương, từng miếng từng miếng dứt vào miệng đối phương.

Tương Trữ Chiêu chậm rãi nhai nuốt, dường như cũng không phải đặc biệt muốn ăn, mà chỉ là đơn thuần cho Tuyên Hòa mặt mũi mới ăn những thức ăn này.

Tuyên Hòa buông đồ ăn, hỏi: “Đúng rồi, hôm nay anh vẫn nên ở trong khách sạn nghỉ ngơi đi, nếu nhàm chán xem TV cũng được... Nhưng mà TV ở đây hình như không có tiết mục phân kích gì...”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy lại đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, Tuyên Hòa truy hỏi, mới biết được đối phương không cẩn thận cắn phải đầu lưỡi, không khỏi cảm thấy buồn cười, lại có chút lo lắng.

“Anh vươn đầu lưỡi ra cho em xem nào, nếu cắn phải quá sâu, thì phải mời người đến bôi thuốc cho anh.” Tuyên Hòa từ đầu an vị ở mép giường liền nghiêng người, dựa về phía đối phương.

Tương Trữ Chiêu cup mắt, vươn đầu lưỡi màu hồng nhạt, Tuyên Hòa tập trung nhìn vào, một bên đầu lưỡi của nam nhân có thêm một vết thương, thoạt nhìn không quá sâu, nhưng máu lại theo đầu lưỡi không ngừng chảy ra. Cậu lấy khăn tay lau một chút, nhưng một lát sau, tình huống chảy máu cũng không có cải thiện.

Tuyên Hòa ngẩng đầu, liền nhìn thấy vẻ mặt đối phương không hề có chút hứng thú, bộ dáng vươn đầu lưỡi thật dài. Không biết là bởi vì đau đớn hoặc là nguyên nhân khác, đầu lưỡi nhạt màu kia duỗi thẳng tắp, lại run nhè nhẹ. Bộ dáng này làm cho Tuyên Hòa nhớ tới hình tượng của loài động vật nào đó.

Trên thực tế, cậu nghĩ đến chính là chó, lấy Tương Trữ Chiêu mà nói, hơn phân nửa là một con chó cỡ lớn có huyết thống nổi tiếng quý hiếm, tưởng tượng bộ dáng trên đầu nam nhân dài ra một lỗ tai chó, phía sau đóng đưa cái đuôi chó, mặt không hề thay đổi vươn đầu lưỡi muốn liếm liếm chủ nhân hoặc làm chủ nhân vui vẻ, không khỏi thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Tuyên Hòa nghĩ như thế, thật không phải xuất phát từ nguyên nhân giấu cợt hoặc là trào phúng, ngoại trừ cảm thấy hình tượng tương tự, nhiều ít cũng là bởi vì cảm thấy nam nhân ngoan ngoãn làm ra loại động tác này có chút đáng yêu.

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, không thu đầu lưỡi lại, chỉ là phảng phất cảm thấy khó hiểu với vẻ mặt của cậu, trừng mắt đe dọa nhìn cậu một cái.

Tuyên Hòa ngẩn ra, đáy lòng cảm thấy bình thường, bất giác đến gần, ngậm đầu lưỡi đáng thương còn đang đổ máu kia, nhẹ nhàng nút một chút, trong miệng lập tức cũng tràn đầy vị mặn đặc biệt của máu.

Tương Trữ Chiêu dường như ngây ngẩn cả người.

Tuyên Hòa nhắm mắt lại, lại tinh tế nút nhẹ đầu lưỡi mang mùi máu tươi, một lát sau, mới nhận được đáp lại của đối phương. Nam nhân cũng hôn lại, nhưng là nhẹ nhàng cẩn thận, đôi môi mềm mại nhẹ nhàng chà xát môi của cậu, Tuyên Hòa bắt đầu dần dần hưng phấn.

Hai người hôn nhau một lúc lâu, Tương Trữ Chiêu thu lại đầu lưỡi, nhưng vẫn duy trì tư thế dính sát vào nhau, nói: “Em làm cái gì...” Thanh âm của anh rất thấp, mang theo giọng mũi, có vẻ yếu ớt mềm mại.

Tuyên Hòa liếm liếm khoe môi đối phương, lúc này thật sự mỉm cười: “Tiêu độc.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, hừ một tiếng khinh thường, nhưng vẫn đang duy trì tư thế cúi đầu, làm cho Tuyên Hòa chỉ cần ngẩng đầu là có thể hôn được anh. Tuyên Hòa không biết mình vì sao có xúc động như vậy, nhưng không tính toán đi tìm hiểu, dù sao đối phương không tức giận, thế là cậu lại bắt đầu thử khê gặm cắn môi dưới của nam nhân, dùng đầu lưỡi thử liếm láp răng nanh bén nhọn, thậm chí là vừa cắn sát môi vừa dùng chóp mũi của mình cọ xát của đối phương.

Cậu chưa bao giờ làm loại chuyện này, bởi vậy cảm thấy rất mới mẻ, hơn nữa thử rất thích thú.

Số lần bọn họ làm tình không tính nhiều, nhưng số lần cũng miễn cưỡng hơn hai bàn tay, trong quá trình, hôn môi chỉ là tô điểm trước ở trên giường, hoặc là một loại thủ đoạn khiêu khích, cậu rất ít giống như vậy, không phải bởi vì chuyện sắp phải làm, mà chỉ là đơn thuần cùng hôn môi với Tương Trữ Chiêu.

Hiện tại cậu làm như vậy, cảm giác cũng không khó chịu.

Đầu lưỡi mềm mại của Tương Trữ Chiêu ngẫu nhiên lười biếng liếm cậu một chút, hoặc là khê nút một hồi, phần lớn thời gian, cư nhiên là theo đuổi hôn môi thử nghiệm của cậu, bất chước gần gũi cọ xát, điểm ấy làm cho Tuyên Hòa cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Cậu đã biết, Tương Trữ Chiêu là một người đàn ông không được tự nhiên hơn nữa khẩu thị tâm phi, sau nữa, Tương Trữ Chiêu vẫn là một người quen nắm trong tay tất cả, việc giao quyền lực nắm trong tay vào tay cậu giống như bây giờ, quả thực tựa như đối phương bỗng nhiên bắt đầu thẳng thắn, điều này làm cho người ta cảm thấy khó có thể tin hơn nữa kinh hãi không hiểu.

Tuyên Hòa loáng thoáng phát hiện đối phương tựa hồ có chỗ nào đó cải biến, rồi lại không thể xác thực được đó là cái gì.

Lúc này Tương Trữ Chiêu bỗng nhiên cắn cậu một cái, lực đạo không lớn, nhưng cũng đủ làm cho cậu đau đến nhăn mày. Tuyên Hòa nghe thấy nam nhân phát ra tiếng hừ mạnh từ trong cổ họng, giống như đang chỉ trích cậu không chú tâm.

Cậu vội vàng loại bỏ suy nghĩ lung tung trong đầu, hơi nở nụ cười với nam nhân đang bắt mắt, hé môi, chậm rãi hôn nhẹ lên cái mũi cao thẳng cùng đôi mày đang nhíu lại của đối phương, Tương Trữ Chiêu nheo mắt lại, giống như một con mèo cảm thấy thoải mái khi được chủ vuốt bụng, thân hình thon dài tựa vào gối, hơi nằm xuống.

Tuyên Hòa dường như hiểu được lúc này nên làm thế nào, chần chừ vươn tay, lấy ngón tay chải vuốt mái tóc ngắn của nam nhân, lấy bàn tay âu yếm phần da thịt lộ ra ở ngoài áo ngủ của đối phương, gồm cả lỗ tai, cổ và ngón tay, Tương Trữ Chiêu cuối cùng hoàn toàn nhắm mắt lại, tựa hồ hưởng thụ dụng chạm của cậu.

Thế là cậu chậm rãi hôn lên đôi mắt đang nhắm lại của đối phương, nam nhân cũng không kháng cự. Bất giác, cả người Tuyên Hòa đã nằm sấp trên người Tương Trữ Chiêu, chính cậu cũng không cảm thấy khấn trương, cũng không cảm thấy có gì không đúng, đối với cậu mà nói, chỉ cần Tương Trữ Chiêu không tức giận, thân mình cậu cũng không bài xích, vậy hoàn toàn không cần phải nghĩ nhiều.

Lúc này Tương Trữ Chiêu thoát nhìn ngoài vẻ lười biếng, còn có cảm giác có vài phần buồn ngủ, Tuyên Hòa hôn đối phương một hồi, chậm rãi cởi từng chiếc cúc áo trên áo ngủ của đối phương, làm cho ****g ngực cùng bụng tái nhợt rần rần của đối phương lộ ra. Cậu lặp lại động tác giống nhau, khẽ hôn rồi lại hôn lên ngực trái của nam nhân, thế là Tương Trữ Chiêu cũng bị cậu làm cho mở mắt.

“... Em muốn làm gì.”

Tuyên Hòa không dám nhìn thẳng đối phương, trong lòng hơi hơi có chút ngượng ngùng, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: “Tạo ô mai.”

Tương Trữ Chiêu hơi hơi cau mày, giống như mất một lúc mới có thể hiểu ý tứ của cậu, tiếp theo liền cười nhạt, hừ nói: “Em rốt cuộc là gốc thế nào, ngay cả cái này cũng không biết.”

Tuyên Hòa có chút không phục, lại có chút uể oải, khẽ cắn đối phương, nói: “Vậy anh dạy em.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, thần sắc trên mặt lại trở nên quỷ dị, không biết là tâm tình gì, nhưng vẫn vươn tay đến, kéo Tuyên Hòa lại gần một chút, vừa nói câu “nhìn” vừa kéo tay Tuyên Hòa, liên tục hôn nút lên phần trong của cánh tay cậu một hồi, không lâu sau, nơi đó liền hiện lên một dấu hôn.

Cậu nhìn tay của mình, cúi đầu, tinh tế liếm láp lên cần cổ của Tương Trữ Chiêu, học động tác nút hôn môi lúc trước của đối phương, rất nhanh, cần cổ trắng nõn của nam nhân cũng bị nổi ô mai. Tuyên Hòa cười hắc hắc, có chút đắc ý, lại tiếp tục hôn lên ngực Tương Trữ Chiêu, qua một lúc, trên ngực đối phương đã có thêm vài dấu hôn.

“Đừng hôn...” Thanh âm Tương Trữ Chiêu có chút khó chịu.

Tuyên Hòa mới muốn hỏi vì sao, lại đột nhiên ngậm miệng lại; kỳ thật cũng không cần hỏi, đáp án đã xuất hiện ở trước mắt, chỗ đứng quần của nam nhân không biết từ lúc nào đã gồ lên một khối, mơ hồ có thể thấy hình dáng của thứ phía dưới.

Tương Trữ Chiêu vẫn nằm như cũ, cũng không có ý định muốn làm gì, đột nhiên Tuyên Hòa muốn đùa, liền dùng đầu gối cọ cọ lên chỗ giữa hai chân của đối phương, lực đạo lại không nắm chắc, tức khắc làm cho nam nhân phát ra một tiếng thở dài bất mãn.

“... Làm đau anh sao?” Tuyên Hòa có chút run như cầy sấy nói.

Tương Trữ Chiêu lắc đầu, cũng không nói chuyện.

Tuyên Hòa gãi gãi đầu, do dự một chút, nói: “Anh không phải là...”

“Xoa giúp tôi.” Nam nhân ngẩng đầu, trên mặt ngoại trừ tức giận cùng không vui, lại còn mơ hồ có một tia khát cầu cùng tham lam.

Cậu nuốt nước miếng một cái, đưa tay qua, cách quần ngủ hơi mỏng, xoa nhẹ vài cái lên tính khí của đối phương. Nơi đó đã cương lớn mà lại cứng, lúc sờ lên xúc cảm thật kỳ diệu, cái túi phía dưới cũng hơi hơi co rút chặt lại, không biết là bởi vì khấn trương hay là thoải mái; Tuyên Hòa vừa nghĩ việc này, vừa lấy ngón tay cùng bàn tay cảm giác nơi đó.

Tương Trữ Chiêu nằm ở trên giường không nhúc nhích, chỉ là hô hấp nặng nề một chút, thân thể cũng rõ ràng bắt đầu căng lên.

Tuyên Hòa cởi quần ngủ của đối phương ra, nhìn thấy thứ màu đỏ nhạt dựng thẳng đứng giữa hai chân đối phương, phía trước tràn ra một chút thanh dịch, không kiềm được lấy ngón tay đi gầy lỗ nhỏ trên đỉnh, mà cậu vừa làm như thế, khiến Tương Trữ Chiêu lập tức run rẩy cả người, phát ra một tiếng than nhẹ vội vàng ngán ngủ, thân thể gần như lộ ra trọn vẹn hơi hơi ửng đỏ.

Cậu mím môi, cảm giác trái tim đang nhảy lên kịch liệt, thân thể cũng mơ hồ nổi lên phản ứng sinh lý, rồi lại không nghĩ để cho đối phương biết, thế là chỉ có thể cố gắng làm bộ như không có việc gì, kẹp chặt hai chân lại.

Tương Trữ Chiêu lúc này thở hổn hển một tiếng, nói: “Em muốn sờ đến lúc nào.”

Tuyên Hòa nhất thời không rõ lắm đối phương hy vọng kế tiếp muốn làm thế nào, thế là do dự một lúc, cúi đầu dùng đầu lưỡi cẩn thận liếm nơi đó. Chính là cậu mới liếm được vài cái, Tương Trữ Chiêu đã tức giận nói: “Không phải bảo em làm cái này!”

Cậu ngẩn ra, hỏi: “Không vui sao... Hay là không thoải mái?”

Nam nhân bỗng nhiên trườn cậu một cái, nổi giận dùng dùng ngồi dậy, cứ như vậy bắt đầu lột quần áo của cậu, Tuyên Hòa bất ngờ không kịp phòng, chỉ trong hơn mười giây nửa người dưới đã trắng trợn bại lộ trong không khí, vội vàng khép hai chân lại, nhưng đã không còn kịp rồi, đối phương đã thấy được tất cả.

“Chỉ là liếm giúp tôi đã ướt đầm...” Tương Trữ Chiêu chế giễu nói, “Không hổ là người trẻ tuổi, quả nhiên tinh lực dồi dào.”

Tuyên Hòa sững sốt, theo bản năng cãi lại: “Anh cũng là càng già càng dẻo dai.”

Lời này vừa nói ra, cậu đã muốn mình chưa từng xuất hiện ở trong này, hoặc là dứt khoát mở cửa sổ trực tiếp nhảy qua ban công cho xong hết mọi chuyện, vô luận là loại tình huống nào, cũng còn hơn đối mặt với xấu hổ giờ phút này.

Trên mặt đối phương ngoài cười lạnh còn mang theo vài phần tức giận, đôi môi mím lại thành một đường thẳng, trong mắt trừ bỏ lệ khí sắc bén thì không còn thứ gì khác; Tương Trữ Chiêu hay dùng vẻ mặt như vậy, lãnh đạm lại hơi chế nhạo nói: “Càng già càng dẻo dai a...”

Trong đầu Tuyên Hòa trống rỗng, chỉ hy vọng mình có thể lập tức hôn mê.

... Lần này thật sự đã nói sai rồi. Tuyên Hòa ngơ ngác nghĩ, ngay lúc cậu còn đang lo lắng nên làm thế nào, Tương Trữ Chiêu đã đứng dậy đi về phía phòng tắm, cửa cũng lập tức bị sập mạnh, vài phút sau bên trong vang lên tiếng nước.

Chính cậu trạng thái bây giờ vẫn là nửa thân trần, chỉ có thân trên còn phủ một chiếc áo sơ mi ngắn tay, do dự một chút, liền đi qua đẩy cửa, nhưng Tương Trữ Chiêu lại không khóa cửa. Tuyên Hòa cởi áo sơ mi tùy tiện ném đi, mở cửa đi vào. Tương Trữ Chiêu đang nằm ở trong bồn tắm, thân thể ngâm một nửa trong nước ấm.

“Em đi vào làm gì.” Đối phương không hài lòng nói.

“Em... Em đến giải thích.” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói, “Không phải em cố ý nói như vậy...”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Cậu nhìn bộ dáng không hề động dung của đối phương, đáy lòng cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cố lấy dũng khí, bước vào trong bồn tắm, ngồi xuống đối diện với nam nhân; Tương Trữ Chiêu thấy cậu ngồi xuống, tức giận nói: “Đi ra ngoài!”

Tuyên Hòa làm như không nghe thấy, khép nép nói: “Xin lỗi, vừa rồi chỉ là nhất thời thốt ra, không phải em thật sự nghĩ như thế.”

“Không cần giải thích, tôi quả thật già hơn em hơn mười tuổi.” Tương Trữ Chiêu nhăm mày lại, hừ lạnh: “Em không cần phải giải thích sự thật.”

Tuyên Hòa có chút nóng nảy, nhất thời không biết nên nói tiếp thế nào, cậu đã giải thích, đối phương liền nói áy náy cũng không muốn nhận; Tuyên Hòa biết đây là Tương Trữ Chiêu giận dữ, nhưng mặc dù rõ ràng điểm ấy, trong thời gian ngắn cậu vẫn không biết nên làm thế nào để đối phương nguôi giận, quả thật sau đó Tương Trữ Chiêu hơn phân nửa sẽ không mang thù, nhưng giải quyết khốn cảnh hiện tại mới là việc cấp bách.

Cậu chần chờ một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết định, cả người dựa vào Tương Trữ Chiêu, bồn tắm chứa hai người dần ông đã là cực hạn, đối phương muốn tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể tùy ý Tuyên Hòa dựa vào. Tuyên Hòa vừa cầm tay đối phương, vừa nói: “Đừng tức giận vì loại việc nhỏ này, buổi tối chúng ta đi nội thành shopping được không?”

Tương Trữ Chiêu cũng không nói chuyện, chỉ trừng mắt nhìn cậu một cái.

“Chúng ta bây giờ còn đang hưởng tuần trăng mật nha... Coi như là nể tình tuần trăng mật, tha thứ cho em một lần.” Tuyên Hòa mềm giọng khuyên nhủ, lại vì tư thế thả lỏng chính mình, cả người liền rúc vào ngực đối phương, khẽ cọ vài cái lấy lòng.

“... Em nói tôi già.” Nam nhân vừa như trào phúng lại giống như chỉ trích nói.

“Ý tứ của em không phải thế.” Tuyên Hòa do dự một chút, trên mặt nóng lên: “Càng già càng dẻo dai là nói... Nói anh cũng giống như người trẻ tuổi... Trọng điểm của những lời này cũng không phải nói anh thật sự già rồi.” Cậu nhỏ giọng nói.

Không biết những lời này như thế nào lấy lòng Tương Trữ Chiêu, chỉ biết thần sắc của đối phương cư nhiên hòa hoãn một chút, tuy rằng trong miệng nói: “Lần sau không cho phép nói những lời kiểu này.” Nhưng mà đôi mày nhíu chặt cũng đã thả lỏng.

Tuyên Hòa âm thầm nhẹ nhàng thở ra, cả người nằm trong lòng ngực nam nhân, khi có khi không gảy nước tắm, lúc này Tương Trữ Chiêu cầm sữa tắm, thái độ không kiên nhẫn nhưng động tác lại dịu dàng chậm chạp tạo ra bọt biển trên người cậu, Tuyên Hòa nhanh chóng thả lỏng tùy ý nam nhân tắm rửa giúp cậu, chờ bọt biển đều bị gội sạch sẽ xong, Tương Trữ Chiêu cũng tắm sạch thân thể của mình một lần, cuối cùng hai người ướt đầm đi ra phòng tắm.

Tuyên Hòa tìm một cái khăn tắm, lúc đang lau khô thân thể, thỉnh thoảng bị đẩy ngã lên giường.

“Xảy ra chuyện gì... A!” Cậu mới định quay đầu lại hỏi đối phương vì sao làm như thế, một cái gối đầu mềm mại đã bị ném đến che mặt của cậu lại, còn không kịp với tay bỏ gối ra, Tuyên Hòa liền ý thức được hai chân của mình bị kéo tách ra, đặt lên vai đối phương.

Giữa hai chân trần trụi đến lạnh run cả người, nhưng đây không phải trọng điểm; Tuyên Hòa sờ tóc gáy cảm giác được hơi thở của đối phương đụng chạm vào đùi trong của cậu, chờ đến lúc một thứ mềm mại áp áp bắt đầu liếm láp chỗ hẹp nhất ở rãnh mông, cậu cảm thấy da đầu run rẩy.

“Đừng liếm, Tương... Trữ Chiêu, đừng...” Tuyên Hòa đã bị kinh hách kêu lên.

Nhưng động tác của Tương Trữ Chiêu chẳng những không dừng lại, ngược lại còn tăng mạnh thêm; đến tận lúc đầu lưỡi kia bắt đầu thử xâm nhập vào bên trong, Tuyên Hòa cuối cùng ý thức được nam nhân muốn làm cái gì, luống cuống tay chân bắt đầu giãy dụa, nhưng điều này hoàn toàn vô dụng, hai chân của cậu bị giữ chặt, vô luận trốn thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay của đối phương.

Tuyên Hòa phát run, cảm thụ thứ khoái cảm kỳ dị, cuối cùng không nhịn được phát ra tiếng thở dốc rất nhỏ, nghĩ có thể tự lừa dối mình dường như cam chịu dùng gối đầu che khuất mặt.

Một bàn tay Tương Trữ Chiêu vẫn đang giữ chặt chân cậu, tay kia thì đi xuống sờ, xoa nắn cái mông của cậu, thủ pháp gần như tình mẫu *** loạn, cậu nằm im không thể động đậy, chỉ có thể bị động cảm thụ hết

thấy, lại bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Tương Trữ Chiêu nói: “Tuy rằng mỗi miễn cưỡng thông cảm cho em, nhưng đây là giáo huấn.”

Đối phương ngạo mạn nói tiếp: “Dựa vào giáo huấn này có thể giúp em tránh phạm phải những sai lầm đồng dạng, em phải cảm ơn tôi.”

Tuyên Hòa không biết nên khóc hay nên cười, đành phải dùng gối chần mặt lại; đây rốt cuộc là dạng giáo huấn gì? Từ lúc này đến bây giờ, rõ ràng đều là nam nhân đang phục vụ cậu, ngoài thay cậu tắm rửa, thậm chí còn chôn mặt vào giữa hai chân cậu liếm láp cái nơi chưa bao giờ được đối đãi như vậy.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ là vài phút, Tuyên Hòa đã bị liếm đến cả người mềm yếu vô lực, lúc này Tương Trữ Chiêu cải biến tư thế, để cho chân của Tuyên Hòa quần quanh thắt lưng rắn chắc; Tuyên Hòa còn đang mơ màng vẫn chưa ý thức được chuyện sẽ phát sinh tiếp theo, ngay lúc đối phương đâm vào, cậu kinh ngạc kêu ra tiếng.

... Tương Trữ Chiêu cư nhiên không bôi gel trơn.

Sau đó khi Tuyên Hòa hồi phục tinh thần lại, phát hiện mình lại cũng không cảm thấy đau. Tương Trữ Chiêu tiến vào thật sự sâu, mang đến một loại cảm giác chướng bụng, cậu cơ hồ có thể tưởng tượng bên trong của mình bị kéo căng ra rồi chứa đựng đối phương thế nào, nhưng không biết là bởi vì mới tắm rửa, hay là bởi vì thân thể hoàn toàn thả lỏng, cho dù là bị trực tiếp đâm vào, cậu cũng chỉ cảm thấy có một chút không khỏe mà thôi.

Ngay lúc suy nghĩ của cậu như nước, Tương Trữ Chiêu đã bắt đầu động, Tuyên Hòa ôm gối đầu, không nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ khàn khàn của nam nhân, không nhận được cũng bắt đầu hưng phấn. Bắt đầu từ lúc bị liếm vừa rồi, cậu đã mơ hồ có phản ứng sinh lý, tình hình hiện tại lại càng thêm rõ rệt, cậu nhanh chóng theo tiếng thở dốc của đối phương mà bắt đầu rên rỉ.

“... Tôi đã nói rồi, không cho phép kêu gọi tình như thế.” Tương Trữ Chiêu khó chịu nói giữa các động tác.

“Không nhận... Không nhận được... Ừm!” Tuyên Hòa nói dứt quãng.

Đâm chọc của đối phương thật sự làm cho cậu cảm thấy thích thú, cả tinh thần cũng vô cùng phấn khởi cùng kích thích, loại cảm giác khi đau đớn cùng khoái cảm đan xen này, cũng không phải ngôn ngữ có thể miêu tả, huống hồ một khi nghĩ đến mình làm một người đàn ông, lại thoải mái nằm ở dưới thân của một người đàn ông khác, cậu cùng lúc cảm thấy thẹn, cùng lúc lại cảm thấy đương nhiên, cảm xúc động dạng này cổ động cảm quan cùng thần kinh của cậu.

Tương Trữ Chiêu giật gối đầu Tuyên Hòa đang ôm, lúc này Tuyên Hòa đã sớm hai mắt ướm ắt, thở hồng hộc, cả người cũng không còn khí lực, cậu cơ hồ không có do dự, liền vươn tay ôm lấy cổ Tương Trữ Chiêu, hai chân đang quần quanh eo đối phương càng chặt thêm, giống như không làm thế sẽ không thể an tâm.

“Không được kêu!” Tương Trữ Chiêu có chút tức giận nói.

Tuyên Hòa hoảng hốt cảm giác bộ phận đối phương chôn ở trong cơ thể mình trưởng lớn hơn nữa, mơ mơ hồ hồ báo cho mình phải nhận tiếng đi, quyết định làm cho miệng mình làm chút việc; cậu ngậm vành tai của Tương Trữ Chiêu, nút lại nút, tiếp theo là hai má, cổ, còn có xương quai xanh cứng rắn.

Khi cậu hôn đến đầu nhũ nhật mầu hơi dựng đứng lên, nhận không được cắn một cái, mà Tương Trữ Chiêu lập tức phát ra một tiếng thở dài, liền bắn tinh vào trong cơ thể cậu. Chất lỏng ấm áp chậm rãi tràn đầy, giữa đùi một mảnh trắng mịn, Tuyên Hòa mờ mịt nâng mặt lên, đối diện với vẻ mặt thịnh nộ của Tương Trữ Chiêu.

Cậu không biết vì sao đối phương tức giận, chỉ là ôm lấy cổ của đối phương, thấp giọng nỉ non: “Còn muốn...”

Tương Trữ Chiêu tựa hồ tức giận đến sau một lúc lâu cũng không nói, nhưng thứ vừa mới mềm xuống không bao lâu lại cứng thẳng lên, Tương Trữ Chiêu hung hăng đâm vào lại rút ra, giống như không xuất ra toàn lực liền không bỏ qua, thô lỗ mạnh mẽ làm người khác không dám tin; hốc mắt Tuyên Hòa ẩm ướt, bởi vì đau đớn cùng khoái cảm kịch liệt mà dẫn đánh mất thần trí.

Cậu vô ý thức co rút thân thể, không cẩn thận kẹp đối phương một chút, chính mình cũng bởi vì kích thích mà run rẩy cả người, vội vàng nói: “Chậm một chút, đau...”

Khóe miệng Tương Trữ Chiêu hơi rút lại, cứ việc từ chối cho ý kiến, nhưng tốc độ lại dần dần chậm lại; Tuyên Hòa ôm lấy nam nhân, hai người hôn môi, cuối cùng Tuyên Hòa sau vài cái xô xuyên hung hăng của đối phương, bụng dưới cảm nhận được một cỗ nóng bỏng đến mê người, rãnh mông co rút một đợt, tất cả dịch thể màu nhũ bạch bắn hết lên phần bụng rắn chắc của Tương Trữ Chiêu.

Tuyên Hòa thở dốc, cảm giác đối phương bỗng nhiên bứt ra, liền nói: “Anh còn chưa có...”

Tương Trữ Chiêu xoay người nằm sang một bên, không hề có ý nói chuyện, Tuyên Hòa nhào người qua, tay cầm khí quan đang cương cứng kia, bắt đầu xoa nắn lên xuống, Tương Trữ Chiêu vẫn nằm im, không chống cự cũng không phối hợp, thần sắc ngoài bình tĩnh còn có một tia khó nhin.

Không lâu sau, Tương Trữ Chiêu bắn ra, Tuyên Hòa không để ý trên tay mình dính đầy dịch nóng, vẫn đang chà xát thứ đang rung động kia, cho đến khi đối phương bình tĩnh trở lại, mới buông lỏng tay ra.

“... Lau tay nhanh lên.” Tương Trữ Chiêu chán ghét nói, ném tới một hộp khăn giấy.

Tuyên Hòa nghe theo, lại hỏi: “Không tức giận?”

Trả lời của đối phương cũng chỉ là một tiếng “ừ”, thế là Tuyên Hòa cũng yên lòng, sau khi vào phòng tắm tắm lại một lần, tập tễnh trở lại phòng mặc quần áo, mới hỏi Tương Trữ Chiêu: “Buổi tối muốn ra ngoài không?”

“Em đi ra được khỏi cánh cửa này?” Tương Trữ Chiêu chế giễu nói.

Lúc này hai chân Tuyên Hòa như nhũn ra, không thể nào phản bác, đành phải nói: “Nếu vẫn cứ ở trong khách sạn, anh cũng rất nhàm chán.”

“Không cần.” Tương Trữ Chiêu nói như đinh đóng cột, “Buổi tối không ra khỏi cửa, em nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn... sẵn sóc của anh.” Tuyên Hòa mỉm cười nói.

“Cái gì sẵn sóc.” Tương Trữ Chiêu quay người đi, khinh thường nói, “Nếu sau khi ra ngoài em không đi được, còn không phải là tôi thu dọn tàn cục, đừng vọng tưởng tôi ôm em trở về phòng.”

“Vâng.” Tuyên Hòa lên tiếng trả lời, “Em biết.”

“... Em cười cái gì!” Tương Trữ Chiêu hung hăng trừng mắt lại.

Tuyên Hòa nhẫn rất vất vả, miễn cưỡng nói: “Không có, em không cười.” Nói là nói như thế, rồi lại không nhận được khóe miệng thoáng giờ lên.

8. Chương 8

Tuyên Hòa cùng Tương Trữ Chiêu ở đảo nhỏ phía nam hơn mười ngày, ngoại trừ đến bãi biển phơi nắng, còn đi nội thành dạo phố, thuận tiện cũng đi thăm di tích cổ, cuối cùng mới y theo kế hoạch đã lên từ trước về nước.

Hai người về đến nhà, buổi chiều cùng ngày liền đến nhà cha mẹ Tương Trữ Chiêu để thăm hỏi, sau khi dùng xong bữa tối mới tạm biệt về nhà. Tuyên Hòa sớm mệt đến không muốn nói chuyện, vội vàng tắm rửa, bắt tri bắt giác liền nằm ngủ ở trên giường. Chờ đến lúc cậu lại tỉnh lại, phát giác mình mới ngủ ba tiếng, không khỏi gãi gãi đầu, đứng dậy xuống giường.

“... Tương tiên sinh đâu?” Tuyên Hòa tùy tiện hỏi một nữ佣 đang thu dọn bàn trà. Cậu ở trước mặt người khác, từ trước đến nay đều xưng hô Tương Trữ Chiêu là Tương tiên sinh, thật không phải bởi vì thẹn thùng, chỉ là không quen xưng thẳng tên của người lớn tuổi hơn mình.

“Tương tiên sinh có khách đến thăm.” Nữ dong trả lời, “Hiện tại bọn họ đang ở phòng khách.”

“Tôi đã biết, cảm ơn cô.”

Tuyên Hòa xoay người đi về phòng bếp, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Tạm thời không nói hiện tại đã gần đêm khuya, Tương Trữ Chiêu thoát nhìn cũng không giống sẽ dễ dàng tha thứ cho loại khách chẳng phân biệt được thời gian trường hợp đến thăm hỏi như thế này. Cậu bảo nữ dong chuẩn bị hồng trà nóng cùng bánh mì kẹp bơ và nho khô ngâm rượu, một mình ngồi ở trong nhà ăn ăn bữa khuya.

Một bàn nhỏ bánh mì sấy khô ăn xong, cũng chỉ qua hơn mười phút; Tuyên Hòa cuối cùng vẫn không thể nén được lòng hiếu kỳ, lặng lẽ đi về phía phòng khách, đứng ở chỗ góc chết của chỗ rẽ nhìn lên về phía phòng khách; Tương Trữ Chiêu ngồi ở trên sofa, còn lại đối diện là một người đàn ông nhìn không quen mặt; Tuyên Hòa suy nghĩ một hồi mới nhớ đến, người này tựa hồ tên là Trầm Trác Vân, là bạn cũ của Tương Trữ Chiêu.

Tuyên Hòa nín thở, nghe đối thoại của hai người đàn ông ở đầu kia phòng khách.

“... Tôi đã nói rồi, cậu còn muốn làm cái gì.” Tương Trữ Chiêu không kiên nhẫn nói, ngón tay bưng tách cà phê dùng sức đến cơ hồ muốn bóp nát quai chén, nhìn ra được anh đang cực lực khắc chế mình không ném cái chén qua.

“Xin lỗi.” Trầm Trác Vân tựa vào sofa, dường như có chút sảo nảo nói, “Thời điểm đó, tôi thật sự không phải cố ý làm như thế.”

“Trầm Trác Vân, tôi không muốn nói đến chuyện đã qua.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói, “Nói thẳng đi, rốt cuộc cậu muốn cái gì? Nghe nói việc làm ăn ở nước ngoài của cậu xảy ra một số vấn đề.”

Đối phương có chút ngoài ý muốn nói: “Không, tôi tới không phải vì tiền.”

“Vậy chẳng lẽ cậu tới là vì muốn tìm tôi ôn chuyện cũ?” Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng.

“... Cậu vẫn giống trước kia, vẫn dễ dàng tức giận như thế, hoàn toàn không thay đổi.” Trầm Trác Vân bật cười, “Nếu tôi nói đúng thì sao? Cậu bằng lòng không?”

“Cậu có thể rút.” Tương Trữ Chiêu lộ ra vẻ mặt căm thù đến tận xương tủy.

Trầm Trác Vân than nhẹ một tiếng buông tay, nói: “Được rồi, tôi sẽ liên lạc với cậu sau.” Hắn dừng một chút, bỗng nhiên lại hỏi: “Người kia đi ngủ trước rồi?”

“Liên quan gì đến cậu.” Tương Trữ Chiêu nhăn mày.

“Hỏi một chút thôi.” Trầm Trác Vân tùy ý nói, “Cậu ta cùng tôi khi so sánh... Như thế nào?”

“Chỗ nào của cậu ấy cũng đều tốt hơn cậu.” Nam nhân ngạo mạn nói, “Lại nói, đến nay tôi còn không biết rốt cuộc cậu có ưu điểm gì.”

“Ít nhất khuôn mặt này cũng không tính là kém?” Trầm Trác Vân ôm hai má, bật cười, “Tôi nhớ rõ trước kia cậu từng khen ngợi mặt của tôi.”

“Cậu đã già rồi.” Tương Trữ Chiêu bình tĩnh nói.

Trầm Trác Vân thở dài, chậm rãi nói: “Cậu nói đúng, tôi quả thật không còn trẻ, nhưng còn nhiều thời gian...” Hắn không nói tiếp, khiến cho câu nói trôi đi ở trong cổ họng.

Tương Trữ Chiêu nhìn đối phương, nhìn hồi lâu, cho đến khi Trầm Trác Vân cảm thấy nghi hoặc, mới lạnh lùng thản nhiên nói: “Sau này đừng đến đây, tôi không muốn nhìn thấy cậu.”

Trầm Trác Vân sững sốt một chút, cười mà như không cười nói: “Cậu sợ tôi gặp cậu ta?”

Tương Trữ Chiêu không trả lời, chỉ đứng dậy, gọi nữ dong tới tiễn khách. Tuyên Hòa nhanh chóng rón ra rón rén rời đi, cho đến khi an toàn lên lầu rồi mới nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà buổi tối hôm đó, cho đến tận khi Tuyên Hòa ngủ rồi, Tương Trữ Chiêu vẫn không trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, khi Tuyên Hòa rời giường, Tương Trữ Chiêu đang mặc quần áo, ngón tay chậm rãi cài nút áo sơ mi, một bên nói: “Nhanh đi rửa mặt, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Tuyên Hòa tùy ý từ một tiếng, lập tức đứng dậy rửa mặt chải đầu, thay một bộ quần áo ở nhà nhẹ nhàng, ngồi ở trong nhà ăn, cùng Tương Trữ Chiêu ăn bữa sáng. Đối phương từ hôm nay trở đi phải trở lại công ty làm việc, Tuyên Hòa ngơ ngác nhìn bộ veston trên người đối phương, nhớ tới ngày nghỉ của mình cũng đã xong, không khỏi có chút bi ai.

“Ngơ ngẩn cái gì.” Nam nhân chớp mắt, khẩu khí không phải tốt lắm nói.

Tuyên Hòa hồi phục tinh thần, nói: “Không có gì, đúng rồi, em hôm nay phải đi về một chuyến...”

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến nói: “Để lái xe đưa đi, em trở về sớm một chút, không có chuyện gì thì không cần ở lại lâu.”

Ngữ khí của nam nhân có chút đậm đặc, dường như cũng không muốn Tuyên Hòa về nhà lâu lắm, nhưng trong lúc nhất thời Tuyên Hòa cũng không nghĩ nhiều, ở mặt ngoài vẫn đáp ứng; trên thực tế, cậu đích xác cũng không định ở lâu, lần này trở về, chẳng qua là bởi vì lúc trước mẹ có dặn qua, sau khi xong tuần trăng mật thì phải về nhà một chuyến, không hơn.

Hai người dùng xong bữa sáng, Tương Trữ Chiêu liền mặc vào áo vest ra khỏi nhà đi làm.

Tuyên Hòa chơi game, lại liên lạc với bạn học ở sở nghiên cứu, hỏi chuyện sắp tới ở lớp học, cuối cùng mới miễn cưỡng lên xe trước giữa trưa, để cho lái xe đưa về nhà.

Cậu vẫn chưa muộn, cũng không có mối đến, hai mẹ con ngồi ở trong nhà ăn, đều không nói gì, đợi cơm nước xong xuôi, hai người đi ra phòng khách, mẹ cậu mới bày ra bộ dáng từ mẫu, bắt đầu hỏi cậu cuộc sống ở Tương gia, thái độ làm người của Tương Trữ Chiêu, đến lúc biết bọn họ đã đến trung tâm đồng tính sinh con để bàn bạc, thần sắc đột nhiên trở nên vừa lòng.

“... Làm như vậy là được rồi, con phải biết rằng, dù sao các con đều là đàn ông, không có con, tài sản sau này còn không phải rơi vào tay người ngoài.” Mẹ cậu lắc đầu thở dài, “Tốt nhất có thể sinh con trai, sau này có thể kế thừa Tương gia. Nhà bọn họ từ trước đến nay đều là mấy đời con một, không có người thừa kế là trăm triệu không được.”

Tuyên Hòa không trả lời, chỉ thờ dờ nghe mẹ cậu nói đầu đầu, kỳ thật ngay cả một chữ cũng không nghe vào tai.

Không lâu sau, em gái Tuyên Đình của cậu cũng đã trở lại. Tuyên Hòa ngồi ở trên sofa, nhìn Tuyên Đình đã hai mươi tuổi dựa sát vào trong lòng mẹ cậu, một bên làm nũng nói tiền không đủ dùng, một bên lại nhắc tới vừa rồi đi dạo phố nhìn thấy một bộ trang sức mới, mẹ cậu tự nhiên không ngăn cản được con gái nhỏ nũng nịu mềm giọng, cũng không nhiều lời lấy ra tín dụng đưa cho Tuyên Đình, thế là Tuyên Đình một bên sung sướng tán thưởng “Mẹ tốt nhất” một bên dùng sức ôm mẹ cậu.

Tuyên Hòa bình tĩnh uống ngụm trà, nói với mẹ: “Mẹ, con còn có việc, đi trước.”

Nhưng mẹ cậu còn chưa ra tiếng giữ lại, Tuyên Đình đã gắt giọng: “Anh hai chờ đi, em có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?” Tuyên Hòa ngăn ra. Cậu cùng người em gái này xưa nay lạnh nhạt, nói cũng không quá vài câu, hoàn toàn không nghĩ tới đối phương sẽ có chuyện tìm tới cậu.

“Anh trở về hỏi một chút xem Tương tiên sinh có rảnh không.” Tuyên Đình cười thật ngọt, “Bạn trai em muốn quen anh ấy. Bọn họ kỳ thật là bạn học cùng một trường, chỉ là thời gian nhập học kém nhiều cho nên không có duyên phận quen biết. Lúc trước khi anh ấy nghe nói đến quan hệ giữa Tương tiên sinh và nhà chúng ta, liền vẫn muốn đi thăm hỏi Tương tiên sinh.”

Tuyên Hòa trầm mặc một lúc lâu sau, uyển chuyển nói: “Tương tiên sinh bề bộn nhiều việc, thường xuyên phải tăng ca.”

Kỳ thật là cậu nói dối, lại hoàn toàn không có chút áy náy, cũng không cảm thấy mình nói dối có gì không tốt. Theo góc độ cá nhân mà nói, cậu cũng không hy vọng Tương Trữ Chiêu cùng người nhà của mình có

nhieu tiếp xúc.

“Cho nên em mới bảo anh trở về hỏi thử xem, các anh đã kết hôn, chút việc nhỏ ấy anh ta sẽ không từ chối chứ.” Tuyên Đình bĩu bĩu đôi môi nhỏ, có chút bất mãn nói: “Bạn trai em rất có tài hoa, người cũng tuân tú lịch sự, Tương tiên sinh sẽ không vì chuyện này mà tức giận.”

“... Bạn trai của em, rốt cuộc vì sao muốn gặp Tương tiên sinh?” Tuyên Hòa thản nhiên nói.

Tuyên Đình trừng lớn mắt, chớp chớp đôi mắt với lông mi chuốt cao vút, kinh ngạc nói: “Anh hai anh đây là ý gì?” Cô giống như đã bị vũ nhục đề cao âm lượng, “Chẳng qua là thăm hỏi mà thôi, anh cũng biết đối tượng nhân mà nói nhân mạch rất quan trọng, dù sao Tương tiên sinh có quan hệ với nhà chúng ta, anh ngay cả việc nhỏ ấy cũng không muốn giúp sao?”

Mẹ cậu ở bên cạnh vội vàng hòa giải: “Được rồi Tiểu Đình, đừng lớn tiếng như thế, anh hai con lại không có cự tuyệt con.”

Tuyên Hòa lúc này đã không biết phải nói gì, hai người phụ nữ trước mặt này căn bản không có ý định cần sự đồng ý của cậu, dường như cậu chẳng qua là một người ngẫu nhiên có cầu tất ứng. Cậu thở dài trong lòng, ở mặt ngoài vẫn nói: “Gần đây anh ấy bề bộn nhiều việc, anh sẽ cho em số điện thoại thư kí của anh ấy, em tự gọi điện thoại đến hẹn trước thời gian.”

Tuyên Đình vẫn như cũ không cam lòng, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên làm thế nào thuyết phục Tuyên Hòa, đành phải chấp nhận phương thức cậu đưa ra.

Lúc này cuộc gặp mặt có thể nói là tan rã trong không vui, Tuyên Hòa ngồi trên xe, để cho lái xe trực tiếp đưa về Tương gia, một bên gọi điện thoại đến công ty của Tương Trữ Chiêu, không ngoài dự đoán, người nhận điện thoại là Tiền thư kí, đối phương cười trêu chọc cậu một phen xong, mới để cho Tương Trữ Chiêu nghe máy.

“... A lô.” Đầu kia điện thoại, thanh âm của Tương Trữ Chiêu có vẻ không rõ lắm.

Tuyên Hòa áy náy nói: “Xin lỗi đã quấy rầy, cái đó, em...”

“Có việc nói thẳng.” Đối phương thở dài nói, dường như có chút mệt mỏi, “Chút nữa tôi phải họp.”

Tuyên Hòa vội vàng đem chuyện hôm nay về nhà đã xảy ra nói một lần, lại nói một lần áy náy, tiếp theo sợ hãi nói: “Nếu anh không rảnh, hoặc là không muốn gặp, trực tiếp cự tuyệt là được rồi, thật sự không cần để ở trong lòng.”

Tương Trữ Chiêu im lặng sau một lúc lâu, nói: “Đã biết, chuyện này tôi sẽ suy nghĩ.”

Trong khoảng thời gian ngắn cậu không biết còn muốn nói gì, đành phải im lặng. Đầu kia điện thoại Tương Trữ Chiêu cũng không nói chuyện, một lát sau, mới nói: “Buổi tối... Có thể phải tăng ca.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, không biết nên nói lại cái gì, đành phải nói: “Vâng.”

“Em phải nhớ ăn bữa tối.” Đối phương không kiên nhẫn nói.

Cậu nghe vậy, theo bản năng nói: “Anh cũng vậy...” Cậu sợ làm cho đối phương cảm thấy mình quá nhiều chuyện, lại nói tiếp: “Em không phải muốn trói buộc anh... Chỉ là ăn nhiều một chút sẽ tốt hơn, nếu không tiện rời công ty, hay là muốn ăn thứ gì khác, em có thể cho đầu bếp trong nhà chuẩn bị rồi đưa đến.”

Lúc này thanh âm Tương Trữ Chiêu tiêu thất càng lâu, cuối cùng mới thấp giọng nói: “Không cần.”

Tuyên Hòa có chút vô thố, nghĩ đến mình vẫn là nói sai rồi, lúc đang do dự có nên giải thích hay không, lại không nghĩ rằng nam nhân ở đầu kia điện thoại bất ngờ nói: “Buổi tối đừng ngủ quá sớm.” Tiếp theo lại vội vàng nói câu “Tạm biệt” liền cúp điện thoại.

Cậu nhìn di động đã ngắt máy, bỗng nhiên cảm thấy trên mặt hơi nóng.

Vài ngày sau, Tuyên Hòa bớt thời gian đến bệnh viện một chuyến. Hạ Sùng Nhạc an vị ở trong phòng khám chữa bệnh, thấy cậu đi vào, cười hì hì hỏi: “Sao lại đến đây một mình? Tương Trữ Chiêu cứ nhiên không đi cùng cậu.”

“Gần đây công việc của anh ấy có vẻ bận rộn.” Tuyên Hòa cũng cười, “Hôm nay chỉ là tới lấy kết quả kiểm tra, tôi nghĩ không cần phiền đến anh ấy.”

Hạ Sùng Nhạc nghiêng đầu, nói: “Tất cả tư liệu kiểm tra đều ở trong này, cậu có thể xem một chút.” Hấn vừa nói vừa đem phần tư liệu đưa tới, “Thai nhi phát triển rất tốt, đúng như dự đoán là một bé trai.”

“Như dự đoán?” Tuyên Hòa giật mình.

“Trong quá trình phát dục, cũng có thể xuất hiện tình huống khác, trước kia cũng có án lệ, lúc kiểm tra là bé trai, nhưng sau khi sinh ra mới phát hiện trẻ con có hai loại bộ phận sinh dục.” Hạ Sùng Nhạc gãi gãi bên má, “Nhưng loại tình huống này cực kỳ hiếm thấy, không cần quá lo lắng.”

“Như vậy a...”

Cậu mở tư liệu ra, phía trên chính là một sổ ghi chép kiểm tra thông thường liên quan đến cơ thể mẹ đại diện cùng thai nhi, trong đó cột giới tính thai nhi ghi chú rõ là nam, mà hai cột cha mẹ điền tên cậu cùng với Tương Trữ Chiêu.

“Thời gian tới, có thể siêu âm được rồi, đến lúc đó các cậu có thể nhìn thấy tấm ảnh chụp đầu tiên của đứa nhỏ.” Hạ Sùng Nhạc mỉm cười, “Sau này nếu không có thông báo nào khác, cậu có thể một tháng đến một lần, cơ thể mẹ đại diện sẽ cố định làm kiểm tra sinh sản, dựa theo quy định một phần tư liệu này sẽ được giao cho các cậu.”

“Được, cảm ơn anh.” Tuyên Hòa nói, khi đang muốn đứng dậy cáo từ, Hạ Sùng Nhạc đã đứng dậy trước một bước.

“... Kế tiếp là thời gian nghỉ ngơi của tôi.” Hạ Sùng Nhạc nhìn đồng hồ, lộ ra một nụ cười mời mọc với Tuyên Hòa, “Không biết tôi có vinh hạnh mời bạn đời của Tương Trữ Chiêu uống cà phê không?”

Tuyên Hòa theo phản xạ nói: “Không thành vấn đề.”

Hai người dùng thang máy xuống lầu một đi bộ đến căn tin của bệnh viện, khi đi vào một gian cà phê, Hạ Sùng Nhạc hỏi: “Cậu muốn uống gì? Cà phê nơi này coi như ngon, đến ngay cả Tương Trữ Chiêu ngẫu nhiên đến đây cũng sẽ thưởng thức.”

“Đều có thể.” Tuyên Hòa lễ phép nói.

“Tôi đây liền tự quyết định.” Hạ Sùng Nhạc vừa cười vừa gọi phục vụ cho hai tách cà phê nóng, rồi thanh toán tiền luôn.

Hai người tìm một góc ngồi xuống, Tuyên Hòa uống một ngụm cà phê mới vừa đưa tới, cảm giác trong miệng một loại đắng chát, hơi hơi nhẫn nại, cảm lạ đường bắt đầu xúc vào trong chén.

Hạ Sùng Nhạc nhìn cử chỉ của cậu, một lát sau, mới cười nói: “Cậu quả nhiên còn rất nhỏ.” Hấn ngừng một lát, “Thật không biết rốt cuộc Tương Trữ Chiêu suy nghĩ cái gì.”

Tuyên Hòa sửng sốt.

Đối phương không chú ý tới thất thần của cậu, chỉ lại tiếp tục nói: “Đừng hiểu lầm, những lời này không phải là hạ thấp cậu. Chẳng qua Tương Trữ Chiêu quả thật cũng là một người rất khó hiểu, tôi cùng cậu ta quen biết vài năm, hoàn toàn không nghĩ tới cùng lúc nhận được thiệp cưới cũng mới biết được tôi chính là phù rể.”

Tuyên Hòa do dự một chút, nói: “Kỳ thật chúng tôi kết hôn quả thật có chút vội vã, nhưng... Thật cũng không tính là vội vàng.”

Hạ Sùng Nhạc cười cười, nói: “Nói thật, tôi vốn nghĩ đến cậu ta sẽ cả đời độc thân.” Hấn bôn cọt tiến lại, dùng giọng nói trêu tức nói tiếp: “Nghe lén cũng không phải thói quen tốt, nhưng tôi tha thứ cho cậu.”

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, lập tức ý thức được hành vi nghe lén ở chỗ rẽ ngày đó của mình, kỳ thật cũng không phải không ai phát hiện.

“Tuy rằng chỉ có nói mấy câu, nhưng sau khi cậu nghe được đối thoại của tôi cùng cậu ta, hẳn là cũng phần nào hiểu rõ.” Hạ Sùng Nhạc uống một ngụm cà phê, ngón tay vô thức úp lên mặt bàn bóng loáng, lẩm bẩm nói: “... Trước kia Tương Trữ Chiêu thật thích người đó.”

Tuyên Hòa không biết mình nên trả lời cái gì, đành phải buông tay, một lúc lâu sau, mới nói: “Mấy ngày hôm trước, người kia tựa hồ đã tới một chuyến.”

“Cậu ta hơn phân nửa còn không hết hy vọng với Tương Trữ Chiêu.” Hạ Sùng Nhạc cười lạnh, lập tức nhìn Tuyên Hòa, ôn hòa nói: “Cậu đừng lo lắng, giữa bọn họ đã qua đi thật lâu, đều là chuyện hai mươi năm trước.”

“Tôi biết.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói.

Cậu ngoài mặt tuy rằng thần sắc bất động, nhưng trong lòng lại thật sự hơi bất an. Cũng không phải lo lắng Tương Trữ Chiêu còn lưu luyến Trầm Trác Vân, hoặc là giữa bọn họ có thể ôn chuyện cũ, mà là đối với tương lai của mình sinh ra một loại lo lắng không xác định. Mặc dù thái độ của Tương Trữ Chiêu đối xử với Trầm Trác Vân vô cùng chán ghét cùng ngạo mạn, nhưng Tuyên Hòa rất rõ ràng, tính cách của Tương Trữ Chiêu vốn là như thế, vô luận đối với tình nhân cũ có lưu luyến hay không, Tương Trữ Chiêu cũng không thể biểu hiện tự nhiên.

Cậu chậm rãi uống xong cà phê, nói tạm biệt với Hạ Sùng Nhạc, lại cảm thấy loại hương vị đắng chát hơi chua này từ đầu tới cuối vẫn ở trong khoang miệng, thật lâu cũng không tan đi.

Từ lúc tuần trăng mật kết thúc đến nay, qua gần một tháng. Trong khoảng thời gian này, Tương Trữ Chiêu ngẫu nhiên sẽ tặng ca, nhưng số lần cũng không thường xuyên, mà thời điểm Tương Trữ Chiêu không tặng ca, ngoại trừ trường hợp định kỳ đến câu lạc bộ thăm Alice mà anh gửi nuôi, hoặc là hiếm hoi phải ra ngoài xã giao, phần lớn thời gian đều ở nhà.

Ngay từ đầu Tuyên Hòa nhìn Tương Trữ Chiêu đang ngồi ở trong phòng, còn không biết nên ở chung với đối phương như thế nào, sau đó mới phát hiện đối phương căn bản không có ý gì khác, thường thường đều là làm chuyện của mình, đọc tạp chí tài chính và kinh tế hoặc là lên mạng, có đôi khi thậm chí một bên lật từ điển một bên đọc tiểu thuyết văn học Đức.

Tuyên Hòa không dám quấy rầy đối phương, lại cảm thấy bỏ đi tựa hồ không lẽ phép, liền dứt khoát mang laptop vào trong phòng, đeo tai phone, mặc kệ chơi game hoặc là xem anime nghe nhạc cũng sẽ không ảnh hưởng đến đối phương.

Đến nay cũng là y như vậy, Tuyên Hòa tựa vào đầu giường đeo tai phone, không chút để ý mở trang game, để cho bộ phim trên trang chủ bắt đầu chiếu, là một ca khúc miêu tả vợ cùng chồng ở chung, làn điệu nhẹ nhàng, phối hợp với cảnh tượng đáng yêu cô gái xinh đẹp tóc đuôi ngựa nằm ở trên sàn nhà trong anime còn có ca từ khôi hài, Tuyên Hòa nhìn không được bật cười.

Vừa mới cười ra, cậu lại vội vàng nhin tiếng cười, nhìn sang bên cạnh, Tương Trữ Chiêu đang giở sách văn học nước ngoài chỉ nhìn mặt liếc cậu một cái, thoát nhìn không giống bộ dáng tức giận, thế là Tuyên Hòa cũng không lo lắng.

Cậu tháo tai phone, đang muốn hỏi đối phương có muốn ăn khuya hay không, rồi bảo nữ dung đi chuẩn bị, bỗng nhiên chú ý tới trong tay phải của nam nhân có một ngón tay móng tay hơi xước ra, vội vàng đứng dậy tìm bấm móng tay, nói: “Móng tay của anh tốt nhiên nên cắt một chút, bằng không vướng vào quần áo sẽ bị xé ra...”

Nam nhân ngược mắt lên, chỉ yên lặng nhìn cậu.

Tuyên Hòa giật mình, hơi không tự nhiên nói: “Cái đó, em...”

Trên mặt Tương Trữ Chiêu có vẻ không kiên nhẫn, bàn tay vươn ra, lại úp lòng bàn tay xuống, tựa hồ hoàn toàn không định cầm lấy bấm móng tay.

Tuyên Hòa do dự một chút, cầm tay đối phương, thay nam nhân cắt sửa móng tay. Bấm xong một bàn, phát hiện móng tay của mấy ngón còn lại cũng hơi dài, Tuyên Hòa ôm chặt tư tưởng thuận tiện cắt hết một

lượt móng của tay kia, cuối cùng lấy ra cái giũa nhỏ trong bầm móng tay, thay đổi phương mài mềm tất cả móng tay vừa mới cắt còn hơi sắc.

Lại không nghĩ rằng, sau khi cắt xong móng tay, Tương Trữ Chiêu liếc cậu một cái, tiếp theo cũng đưa chân lại. Tuyên Hòa á khẩu không trả lời được, đành phải cầm bàn chân không có độ ấm của đối phương, bắt đầu cắt sửa móng chân.

... Cậu bỗng nhiên cảm thấy, bản thân có lẽ không phải gả cho một người đàn ông xấu tính, mà là nuôi một con sủng vật khó hầu hạ.

Sau khi làm xong tất cả, Tuyên Hòa thu dọn sạch sẽ các thứ, nhớ tới chuyện vừa rồi, liền hỏi Tương Trữ Chiêu: “Có muốn ăn khuya không? Em đi bảo người ta chuẩn bị.”

Đối phương tựa hồ chần chờ một chút, mới gật đầu.

Tuyên Hòa mỉm cười, nói: “Anh có cái gì đặc biệt muốn ăn không?”

“Thế nào cũng được.”

Thế là cậu bò xuống giường, ra khỏi phòng, gọi nữ dong phụ trách, suy nghĩ một lúc lâu sau, mới bảo người ta nấu một nồi cháo nhỏ, bên trong chỉ thả thịt cá mui cùng hành băm gừng thái chỉ, nữ dong biết sở thích dùng cơm của Tương Trữ Chiêu, cháo cũng không nấu quá nhừ. Tuyên Hòa chờ cháo nấu xong, liền tự mình trở về phòng gọi Tương Trữ Chiêu ăn khuya.

Tương Trữ Chiêu ngồi trong nhà ăn, mệt mỏi liếc nhìn cháo nóng được múc vào trong bát một cái, nhưng không lập tức ăn, ngược lại ngồi ở chỗ cũ bất động.

Tuyên Hòa vội vàng hỏi: “Anh không muốn ăn cháo sao? Hay là em bảo người ta làm đồ ăn khác...”

“Không cần.” Tương Trữ Chiêu một ngụm từ chối.

“Vây... Sao anh không ăn?”

Đối phương nghe vậy, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một tia chán ghét, than thở nói: “Rất nóng.”

... Nóng?

Tuyên Hòa hơi hơi sững sốt một chút, nhìn khuôn mặt phiền toái giống như đứa trẻ của đối phương, miễn cưỡng nhin xuống tiếng cười đã tràn đầy cổ họng, đột nhiên bình tĩnh, thời điểm Tương Trữ Chiêu ăn cơm luôn có bộ dáng chậm rãi, kỳ thật cũng không phải vì giả bộ, mà là không nghĩ để cho người khác biết mình có đầu lưỡi sợ nóng như mèo, mới dùng loại phương pháp quanh co này che giấu bản thân.

Hiện tại cẩn thận suy nghĩ, khi Tương Trữ Chiêu dùng cơm hơn phân nửa sẽ ăn sandwich trước hoặc là những đồ ăn không có nhiệt độ, đồng thời canh nóng hoặc là đồ ăn chính vừa mới nấu xong đặt ở trên bàn thường để tới cuối cùng mới ăn; mặc dù sức ăn nhỏ, một bữa cơm không ăn hết bao nhiêu, nhưng còn lại cũng đều là đồ ăn nóng, được ăn luôn là sa lát cùng món ăn nguội, Tuyên Hòa còn tưởng ẩm thực của đối phương thiên về ăn nhẹ, hóa ra là không phải.

Cậu nhin ý cười, ngồi xuống bên cạnh đối phương, dùng thìa quấy bát cháo cho nam nhân, làm cho hơi nóng tán nhanh hơn một chút.

“... Anh thật sự sợ nóng như thế?”

“Em có ý kiến gì.” Tương Trữ Chiêu hung dữ trừng cậu một cái nói.

“Không có, em không có ý kiến.” Tuyên Hòa chung quy không nhin được cong môi lên.

Qua một lúc lâu sau, cậu dùng thìa múc một chút cháo, hơi nhắm nháp, cảm thấy độ ấm đã đủ lạnh, liền nói với nam nhân: “Hiện tại hẳn là có thể ăn được...” Cậu vừa nói vừa đưa thìa cho đối phương, thấy Tương Trữ Chiêu nhìn thìa, nghĩ rằng đối phương để ý mình đã dùng qua, thế là còn nói: “Em gọi người lấy thìa mới đến.”

“Không cần.” Tương Trữ Chiêu ngán ngùi nói.

Tuyên Hòa chăm chú nhìn bộ dáng đối phương lấy thìa mình đã dùng qua từ từ ăn cháo, trong khoảng thời gian ngắn bỗng nhiên cảm thấy, loại cuộc sống hôn nhân này thật sự cũng không gọi là khổ sở, có lẽ bởi vì giữa bọn họ vốn không có tình yêu, cho nên cũng không thể nói hôn nhân là một nắm mộ tình yêu.

Cậu đồng thời nghĩ như thế, lại vô ý thức xem nhẹ một số chuyện có thể đang chuyển biến, vô luận là phương diện tốt hay là phương diện tương phản.

Chờ hai người ăn khuya xong, Tuyên Hòa bỗng nhiên nhớ tới chuyện hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật, liền nói với Tương Trữ Chiêu: “Cái đó... Em có một việc muốn nói với anh.”

Đối phương nhìn lại, thần sắc bình tĩnh nói: “Chuyện gì.”

“Cuối tuần này có một hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật, ở vùng khác, thời gian kéo dài một tuần, em định theo giáo sư đi tham gia, lớp học cũng có mấy bạn học cùng đi.” Tuyên Hòa có chút không yên nói, cũng có chút chột dạ. Cậu kỳ thật đã báo danh tham gia, lại hiện tại mới nói cho nam nhân, tuy rằng cũng không phải thật sự cần đối phương phê chuẩn, nhưng cậu nhiều ít có điểm tình nghi tiền trạm hậu tẩu.

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, thần sắc trầm xuống, nói: “Một tuần?”

“Kỳ thật thời gian của hội nghị đại khái là năm ngày, nhưng nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp nổi tiếng, cho nên có bạn học đề nghị chơi hai ngày rồi mới về.” Tuyên Hòa đáp.

“Không được đi.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói.

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, theo phản xạ hỏi ngược lại: “Vì sao?”

Lúc này Tương Trữ Chiêu không nói gì, nhưng thần sắc lạnh lùng lại biểu hiện anh cũng không vui vẻ, thậm chí không vì câu hỏi lại của Tuyên Hòa mà dao động. Tuyên Hòa có chút kinh ngạc, từ đáy lòng nảy lên một loại tình tự hỗn loạn giữa khó hiểu cùng kinh ngạc phần nộ.

“Chẳng qua là một hội nghị nghiên cứu và thảo luận học thuật thôi, vì sao anh không cho em đi?” Tuyên Hòa hỏi lại một lần, âm điệu lại không hề có điểm nhấn.

“Cuối tuần sẽ xuất phát, em chắc chắn không có khả năng là vừa rồi mới nhận được thông báo.” Tương Trữ Chiêu cười lạnh, “Hiện tại mới nói cho tôi biết, em căn bản không định hỏi ý kiến của tôi.”

“Em vì sao phải cần sự đồng ý của anh?” Tuyên Hòa sững sốt. “Loại chuyện này, em không nghĩ cần thiết phải hỏi anh.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, thần sắc càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, đáy mắt dần dần dấy lên tức giận. Anh đứng lên, cười lạnh, nói: “Đúng, quả thật không cần phải...”

“Anh...” Tuyên Hòa cũng có chút tức giận, nhưng vẫn cố gắng áp chế cảm xúc, nói: “Vô luận như thế nào, em đã quyết định phải tham gia.”

Tương Trữ Chiêu liếc mắt nhìn cậu, tựa hồ đánh mất ý muốn tiếp tục nói chuyện, xoay người liền rời khỏi nhà ăn. Tuyên Hòa chưa đi lên, cũng không có ý định nói gì nữa. Cậu nằm nhoài trên bàn nhà ăn, trong lòng ngoại trừ tức giận bất đắc dĩ, còn cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cậu luôn chăm sóc Tương Trữ Chiêu, đối xử với một người đàn ông ba mươi bảy tuổi như một đứa trẻ, hiện tại đối phương tức giận, trong đầu Tuyên Hòa lại mất đi ý niệm trấn an đối phương. ?

Tương Trữ Chiêu là một người trưởng thành, cũng có thể có lý trí của người trưởng thành, trong cuộc sống hàng ngày của hai người, cho dù đối phương không được tự nhiên một chút, Tuyên Hòa cũng biết nên ứng đối thế nào; nhưng vấn đề hiện tại là, đối phương hiển nhiên cố tình gây sự, Tương Trữ Chiêu có lẽ là tức cậu trước khi đi mới thông báo chuyện này, nhưng biểu hiện chắc như đinh đóng cột không cho phép cậu đi cũng quả thật quá mức khuôn phép.

... Cậu không muốn thừa nhận, trong lòng lại cảm thấy có chút thất vọng với Tương Trữ Chiêu.

Buổi tối hôm đó, Tương Trữ Chiêu không trở về phòng, Tuyên Hòa cũng không đi tìm đối phương; cậu ở trên chiếc giường đôi lăn qua lộn lại, hồi lâu sau mới miễn cưỡng ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, khi cậu tỉnh lại rõ ràng vẫn là thời gian ăn sáng bình thường, Tương Trữ Chiêu cũng đã ra khỏi nhà đi làm. Tuyên Hòa có trì hoãn thế nào, cũng biết Tương Trữ Chiêu còn đang tức giận, cậu cười lạnh ăn xong bữa sáng, liền xoay người trở về phòng.

Cả ngày này, phần lớn thời gian cậu đều dùng để chơi game, buổi tối Tương Trữ Chiêu không trở về đúng giờ, chỉ thông báo trước cho nữ đồng nghiệp hôm nay phải tăng ca, không cần chuẩn bị bữa tối. Bởi vậy Tuyên Hòa một mình ăn xong bữa tối, liền tự đi làm chuyện của mình, cũng không chờ Tương Trữ Chiêu trở về, đi ngủ sớm.

Cậu ngủ quá sớm, thế nên căn bản không biết buổi tối hôm nay Tương Trữ Chiêu đến tận nửa đêm mới trở về; mà khi cậu tỉnh lại, phát hiện bên cạnh giường không có dấu vết ngủ, liền hiểu được chiến tranh lạnh giữa hai người đã tự động kéo dài đến cách ngày.

Lần này Tương Trữ Chiêu không đi làm sớm, hai người ngồi ở trong nhà ăn, hai mặt nhìn nhau, đều không nói chuyện. Tuyên Hòa cảm thấy sự tình không thể cứ tiếp tục phát triển như vậy, hơn nữa qua một ngày, cậu đã không còn thấy phần nộ giống như lúc trước, chung quy quyết định làm người cúi đầu trước, mở miệng hỏi: “Anh còn tức giận?”

Đối phương hừ một tiếng, nhưng ánh mắt thật ra chuyển qua.

Tuyên Hòa cảm thấy đối phương có lẽ đã có thể bình tĩnh để đối mặt lẫn nhau, thoáng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói: “Em thật có lỗi khi không nói trước cho anh, nhưng đây chỉ là hội nghị nghiên cứu và thảo luận mà thôi, đối với việc viết luận văn của em rất có ích.”

Tương Trữ Chiêu không nói một lời.

Tuyên Hòa bình thản nói: “Nếu anh không muốn em đi quá lâu, em có thể chỉ tham gia hội nghị, sau khi hội nghị chấm dứt liền lập tức trở về.”

Đang lúc cậu cảm thấy tranh chấp mà chuyện này mang đến nên kết thúc như vậy, Tương Trữ Chiêu lại hừ lạnh một tiếng, thái độ gần như ngạo mạn nói: “Tôi vẫn là câu nói kia —— không được đi.”

Về mặt của Tuyên Hòa nhất thời trở nên cứng nhắc, quả thật có chút không dám tin. Cậu đã cúi đầu trước, cũng không giống bình thường làm cử chỉ trấn an đối phương, nhưng đối phương lại hoàn toàn không có ý định đi xuống bằng bậc thang cậu đưa cho. Tuyên Hòa thần sắc hờ hững đứng dậy, xoay người rời đi, ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra.

... Lúc này cậu thật sự tức giận.

9. Chương 9

Buổi sáng kết thúc chẳng vui vẻ gì, Tương Trữ Chiêu vẫn như thường lệ ra ngoài đi làm, Tuyên Hòa một mình sinh hơi đối, quyết định cuốn chăn bông ngủ cả ngày.

Buổi tối khi Tương Trữ Chiêu trở về, trong không khí căng thẳng hai người cố dùng cho xong bữa tối, Tương Trữ Chiêu cái gì cũng chưa nói, liền đứng dậy đi đến thư phòng. Tuyên Hòa cảm thấy phiền muộn, lại trốn vào phòng chứa đồ ngồi chơi. Không nghĩ rằng khi trò chơi lại Bad End, cậu bắt đầu không kiên nhẫn được nữa thì lúc này di động lại vang lên.

Cậu nhận điện thoại, người gọi tới là em gái mà cậu ít khi liên lạc. Cậu có chút nghi hoặc, nghe Tuyên Đình nói hôm nay cô cùng bạn trai đi gặp Tương Trữ Chiêu, đối phương không chỉ có thái độ ôn hòa, đến trưa còn mời họ dùng cơm, nói đến cuối cùng còn nhắc tới Tương Trữ Chiêu vì bạn trai của cô mà giới thiệu một người đầu tư, muốn Tuyên Hòa thay cô nói lời cảm tạ.

Tuyên Hòa ngơ ngác cúp điện thoại, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Mới vừa rồi Tuyên Đình nhắc đến người kia, có thật là Tương Trữ Chiêu không? Cô nói Tương Trữ Chiêu không chỉ kiên nhẫn tiếp đãi bọn họ, sửa lại thời gian họp, đáp lễ mời họ dùng cơm, thậm chí giới thiệu người đầu tư cho một người không quan trọng.

... Hai người họ rõ ràng sáng nay còn ầm ĩ một trận.

Cậu không phải không nhận ra, sáng nay Tương Trữ Chiêu đích thực giận cậu, chính là một con người nóng nảy cùng độc đoán bá đạo, lại vì cậu mà kiềm nén cơn giận, tiếp đãi người nhà của cậu, cậu bỗng cảm thấy có chút khó xử.

Tuyên Hòa rất rõ ràng, vô luận như thế nào, Tương Trữ Chiêu vì cậu nên mới làm như thế; cậu biết trên thực tế anh không quá thích người nhà của cậu, anh làm vậy đơn giản vì nghĩ cho cậu đứng trên lập trường của một người con, một người anh, biết được điều này càng làm cậu thêm hoang mang. Đối với cuộc hôn nhân này, Tuyên Hòa chưa bao giờ dám hi vọng điều gì xa vời, nhưng mà hiện tại cậu không muốn thừa nhận cũng không được, chính mình quả thật không thể không lay động tâm can trước nam nhân đã cùng mình lập lời thề ước.

Do dự hồi lâu, Tuyên Hòa cuối cùng thở dài, đứng dậy mở cửa, đi đến phòng khách.

Tương Trữ Chiêu lúc này còn ở trong thư phòng, không biết là đang bận cái gì, có lẽ căn bản cũng chỉ muốn tránh mặt cậu mà thôi. Tuyên Hòa nhờ người giúp việc chuẩn bị cà phê, định lấy đồ uống làm lý do, cùng đối phương nói chuyện.

Đêm nay người phụ trách đồ uống là một nữ phụ việc mà Tuyên Hòa khá quen thuộc: Tiểu An, Tuyên Hòa ở trong nhà bếp, lặng nhìn cô gái pha cà phê, bỗng nhiên nghe thấy cô hỏi một câu: “Hai người... cãi nhau?”

Tuyên Hòa gật gật đầu, cũng không giấu diếm tâm tư. Kỳ thật cậu cho rằng trong nhà một đồng người giúp việc cùng đầu bếp, lái xe, một đám người hần đều đã biết.

Tiểu An nở nụ cười một chút, nói: “Qua lần này thì tốt rồi, Tương tiên sinh từ trước tới nay mỗi lần việc đó đến lại đặc biệt dễ dàng tức giận, tính tình so với lúc bình thường càng kém, qua cuối tuần sẽ không có chuyện gì nữa.”

“Nói vậy là có ý gì?” Cậu không hiểu ra sao nói.

“Cuối tuần là sinh nhật Tương tiên sinh.” Tiểu An nghiêng đầu, “Ngài ấy luôn luôn ghét sinh nhật, hằng năm vào khoảng thời gian này tâm tình đều không tốt.”

Tuyên Hòa sửng sốt.

... Sinh nhật.

Thì ra là sinh nhật...

Tuyên Hòa cúi đầu, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên lộ ra biểu tình gì, nhưng khóe môi co rút một chút, trong lòng có cảm giác đỡ khốc đỡ cười. Mặc dù vì việc gia tăng tuổi tác mà cảm thấy buồn bực, nhưng đối với cá nhân anh vẫn cho rằng sinh nhật rất quan trọng, cho nên mới kiên quyết cự tuyệt việc cậu đi hội nghị nghiên cứu và thảo luận, là vì muốn cùng cậu trải qua sinh nhật sao?

Cậu bưng cà phê lên, chân thành đối Tiểu An nói: “Cảm ơn vì đã cho tôi biết.”

“Không có gì.” Tiểu An mỉm cười lắc lắc đầu, “Ngài không cần nói lời cảm tạ, nhanh cùng Tương tiên sinh hòa giải là được rồi.”

Tuyên Hòa gõ cửa thư phòng, bên trong truyền đến một tiếng “Tiến vào”. Cậu mở cửa ra, bưng cà phê vào, còn không kịp nói chuyện, nam nhân đưa lưng về phía cậu đã mở miệng nói: “An tiểu thư, ta đang có việc, trong nhà đánh điện báo...” Nam nhân vừa nói vừa xoay người, phát hiện người tới là Tuyên Hòa, lông mày nhất thời nhíu lại.

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, khẩu khí không tốt nói: “Em tới làm cái gì.”

“Mang cà phê đến cho anh.” Tuyên Hòa bình tĩnh buông vật ở trên tay xuống.

“Công việc của người giúp việc không cần tới em làm.” Tương Trữ Chiêu cười lạnh, “Các cô ấy có phải hi vọng bị khấu trừ tiền lương hoặc sa thải hay không?”

Tuyên Hòa bất vi sở động, tự tìm cho mình một cái ghế dựa mà ngồi xuống, thẳng thắn nói: “Em nghe nói cuối tuần sinh nhật anh.”

Trong thần sắc Tương Trữ Chiêu xẹt qua một tia kinh hoảng, lập tức giận tái mặt, hỏi: “Là ai nói.”

“Ai nói không quan trọng.” Tuyên Hòa tận lực dùng khẩu khí hòa hoãn nói, “Anh có phải vì chuyện này nên mới không cho em tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận?” Cậu dẫn đo một chút, nói tiếp: “Kỳ thực nếu anh đồng ý, có thể bỏ mấy ngày cùng đi với em...”

“... Tôi không đi.” Tương Trữ Chiêu trầm mặc, sau một lúc lâu mới tức giận gầm nhẹ, “Mấy ngày nay em mới nói căn bản là không kịp! Cuối tuần công ty có một dự án lớn phải kí hợp đồng.” Anh bỗng nhiên ý thức được mình đã nói hơi nhiều, hung hăng trừng mắt nhìn Tuyên Hòa, liếc cậu một cái, lại im lặng không nói.

Tuyên Hòa giật mình, lúc sau hiểu được ý tứ của đối phương, cơ hồ bật cười: “Đây mới là nguyên nhân làm anh tức giận?”

Đối phương nói chuyện, nghe thế nào cũng không ra có ý muốn cản trở cậu tham gia hội nghị nghiên cứu và thảo luận, mà tựa như một tiểu hài tử không được đi du lịch, trừ bỏ ngoài mặt cáu kỉnh thì chính là trong lòng còn có chút ủy khuất oán giận.

“Nếu lần sau còn có hội nghị nghiên cứu và thảo luận, em sẽ hỏi anh trước, anh sẽ cùng em đi được không?”

Tương Trữ Chiêu không nói gì, vẫn là gật gật đầu.

Tuyên Hòa cố nhịn cười, làm bộ như có chút sầu lo nói: “Hội nghị nghiên cứu và thảo luận lần này em đã báo danh tham gia, cùng đi lần này còn có giáo sư có thể truyền thụ, hướng dẫn cho, nếu đột nhiên nói với ông ấy em không thể đi, chỉ sợ ấn tượng của ông với em hơn phân nửa liền...”

Tương Trữ Chiêu an tĩnh lại, thật lâu sau, mới hừ một tiếng nói: “Tùy em.”

“Thật sự?”

“Em muốn thì cứ đi.” Tương Trữ Chiêu tựa lưng vào tường, ngữ điệu phiền chán nói: “Em có thể đi ra ngoài, tôi còn có việc bận.”

... Bận cái gì? Tuyên Hòa thoáng nhìn trên bàn chỉ có một quyển sách hơn phân nửa chắc là tiểu thuyết, nhin xuống ham muốn tò mò, nói: “Cám ơn anh đã đồng ý.”

Đối phương thủy chung không quay người lại, không được tự nhiên lên tiếng trả lời: “Ừ.”

Tuyên Hòa ngồi ở chỗ cũ, cậu biết môi mình đã muốn cong lên, lại tuyệt không muốn che giấu, mặc dù không đồng ý cậu rời đi, thậm chí vì thế mà tức giận, nhưng một khi cậu thử đề cập đến việc ảnh hưởng đến bài vở của mình, đối phương lại lập tức để cậu đi. Có lẽ nam nhân này ngay từ đầu đã không tính phản đối cậu, chỉ vì cậu không nói trước, cho nên hành động của anh mới vạn phần phần nộ, đây mới là nguyên nhân gây ra chiến tranh lạnh.

Cậu đứng lên, từ phía sau ôm lấy đối phương. Thân thể Tương Trữ Chiêu nhất thời cứng ngắc, cơ hồ là tay chân luống cuống, cậu nghe thấy thanh âm không được tự nhiên của nam nhân nói: “Em làm cái gì!”

“Thực xin lỗi, lần sau em sẽ nói trước cho anh biết.” Tuyên Hòa lẩm bẩm nói, “Đừng tức giận mà!”

Đối phương trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng cũng chưa nói có gì không tốt. Nhưng mà ngay buổi tối hôm đó, Tuyên Hòa tắm rửa xong chuẩn bị đi ngủ, Tương Trữ Chiêu lại bước vào, ý tứ hàm súc không rõ, trừng mắt liếc cậu một cái, dường như nếu cậu nhiều lời hai câu sẽ lập tức rời đi; Tuyên Hòa thông minh làm bộ dường như không có việc gì, nhìn theo bóng đối phương đi vào phòng tắm.

Tận đến khi hai người tắt đèn chuẩn bị đi ngủ, Tuyên Hòa mới thoáng dựa vào anh, thậm chí chưa đến giữa giường, đã bị nam nhân gắt gao ôm lấy, ôm đến trong ***g ngực. Cậu nghe thấy tiếng hít thở của Tương

Trữ Chiêu, liền lấy lòng mà hôn hôn đối phương, thế là lập tức bị áp đến giường, áo ngủ cũng bị cởi sạch trơn.

Thăng đến khi bị tiến vào, trong bóng đêm, thanh âm của Tương Trữ Chiêu vang lên: “Sau này không được tiền trăm hậu tấu.”

“Vâng.”

“Cũng không được không nhìn tôi.”

“... Vâng.” Tuyên Hòa thiếu chút nữa cười ra. Cậu trong nháy mắt ý thức được những lời này kỳ thực mới là trọng điểm chân chính.

“Chỉ cần nói trước, tôi sẽ miễn cưỡng để em đi.” Tương Trữ Chiêu tựa hồ có chút hờn giận, âm điệu khàn khàn trầm thấp, giống như chịu đựng hỏa ăn mòn nóng bỏng hơn lúc thường: “Hiện tại... em nên bồi tội.”

Buổi sáng ngày hôm sau, Tuyên Hòa thức dậy mới phát hiện mình ngủ quên; trên người còn dấu răng cùng hôn ngân trên mặt, lại không có chút cảm giác đập dím ở hậu đình, hiển nhiên là anh đã giúp cậu tẩy rửa. Xuống lầu hỏi, mới biết được nam nhân đã rời giường từ sớm đi làm.

Chiến tranh lạnh cuối cùng cũng kết thúc, tâm trạng Tuyên Hòa vô cùng tốt, thay quần áo xong liền đến trường đi học. Trong giờ giải lao, cậu tìm gặp giáo sư, khéo léo viện ra một cái lý do, báo cho giáo sư mình không thể tham gia hội nghiên cứu và thảo luận.

Trên thực tế, cậu cũng không hẳn muốn phấn đấu làm một học trò xuất sắc, lúc trước tranh chấp cùng Tương Trữ Chiêu, chẳng qua vì bất mãn với sự bá đạo của đối phương, hiện giờ đã chấm dứt chiến tranh lạnh, Tuyên Hòa cẩn thận ngẫm nghĩ, mới phát giác tâm hồn còn chưa đầy hai tháng, hơn nữa đây là lần đầu tiên cùng trải qua sinh nhật với Tương Trữ Chiêu, cậu cân nhắc có lẽ mình nên học theo đối phương làm chút bổn phận, nên cuối cùng quyết định không tham gia hội thảo, kỳ thực hội nghiên cứu và thảo luận cũng không quan trọng đến thế.

Bạn cùng lớp sau khi biết được việc này, chạy đến hỏi cậu nguyên nhân. Tuyên Hòa cũng không trực tiếp trả lời, chỉ lấp lửng tùy tiện nói ra vài lý do cho có lệ.

Bạn học cũng không cảm thấy kỳ lạ việc cậu úp úp mở mở, lại hỏi: “Cậu đã không đi, vậy có thể hay không làm phiền cậu thay tớ chăm sóc con mèo? Yên tâm, kết thúc hội nghiên cứu và thảo luận tớ lập tức mang nó về.”

Tuyên Hòa có chút kinh ngạc, nhưng như trước nói: “Tớ phải về hỏi một chút...”

“Hỏi người yêu của cậu sao?” Bạn học cười cười trêu tức cậu.

“Sao cậu biết...” Tuyên Hòa kinh ngạc.

Bạn học chỉ chỉ tay trái cậu, cười ra tiếng: “Nhấn cũng khoe ra ở ngón áp út rồi, cậu cho rằng không ai phát hiện sao? Bất quá, bình thường sẽ không đeo ở ngón áp út, cũng đâu phải người đã kết hôn.”

Tuyên Hòa trong lòng ngẫm hiểu, mặt cũng đỏ cả lên.

... Cậu quả thật là đã kết hôn.

“Tóm lại, nếu có thể, tớ sẽ mang mèo đến nhà cậu, nếu không phải mèo nhà tớ rất ghét cửa hàng chăm sóc động vật, thì đã có thể trực tiếp gửi nó vào đó rồi... Nó vẫn còn nhỏ tuổi, thích nhất cọ xát chân tớ làm nũng, tuy rằng lúc tức giận cào người ta rất đau, nhưng vẫn thật đáng yêu...” Bạn cậu cười mở mồm nở nụ cười, dường như rất tự hào mình là “miêu nô” (nô lệ của mèo =..=)

Không biết vì sao, Tuyên Hòa bỗng lấy chút cảm động. Trong nhà cậu nam nhân thoạt nhìn xấu tính lại kỳ cục, nhưng trên thực tế rất thích dính lấy cậu, rõ ràng cũng thích cùng cậu da thịt thân cận, mà Tuyên Hòa cũng không chán ghét đối phương như vậy.

Sau khi tan học, Tuyên Hòa về đến nhà, cũng vừa vặn lúc Tương Trữ Chiêu về. Hai người cùng nhau ăn tối, Tuyên Hòa ăn mấy miếng cơm, liền nói: “Em sẽ không đi hội nghiên cứu và thảo luận.”

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu khẽ động, nói: “Tôi không nói sẽ không cho em đi.”

“Vâng, em biết.” Tuyên Hòa nhắm nuốt thức ăn, nói: “Đã là sinh nhật, thì em muốn cùng anh trải qua.”

“Vậy em nói giáo sư...” Tương Trữ Chiêu nói một nửa rồi ngừng lại, tựa hồ không biết nên nói gì nữa.

“Trong trường về lĩnh vực nghiên cứu không chỉ có mình ông ấy là giáo sư, sau này tìm người khác chỉ dạy là được rồi.” Tuyên Hòa uống chút canh thịt bò, lại nói tiếp: “Không cần lo lắng, thật sự không thành vấn đề.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, nhẹ nhàng thở phào nhưng vẫn cảm thấy tức giận, hùng hổ nói: “Tôi không có lo lắng!”

Tuyên Hòa mỉm cười, cũng không quản đối phương chối bay chối biến, bất ngờ hỏi: “Đúng rồi, anh có thích mèo không?”

Tương Trữ Chiêu rõ ràng đang sững sốt, sắc mặt có chút quỷ dị, lập tức nói: “Ít nhất cũng không chán ghét. Em hỏi cái này làm gì?” Ngực khí của anh mềm lại, ả ả có chút nhu hòa.

Nhưng Tuyên Hòa không chú ý đến sự biến hóa của đối phương, cười nói: “Bạn học của em đi hội nghiên cứu và thảo luận, nên muốn nhờ em chăm sóc mèo. Anh đã không chán ghét, thật tốt quá.”

Cậu nói xong, mới phát hiện tầm mắt Tương Trữ Chiêu chuyển đến nơi khác, thần sắc tựa hồ không quá cao hứng, đang muốn kêu đối phương ăn nhiều một chút, đột nhiên nghe thấy đối phương dùng ngữ khí yếu ớt mà tức giận mắng một câu “Ngu ngốc”.

Đến cuối tuần, Tuyên Hòa đến nhà bạn mang mèo về, còn cầm theo ít thức ăn cho mèo, vài món đồ chơi, một túi đồ vật này nọ của mèo. Lúc trước từng hỏi qua nữ giúp việc, biết họ đều đã từng có kinh nghiệm nuôi mèo, bởi vậy khi mang mèo về, còn nói cho bạn học trong nhà có người biết cách nuôi, để cho đối phương yên tâm.

Cậu mang con mèo xám bạc điểm đốm như hổ vằn, Tương Trữ Chiêu đang xem báo, thấy cậu tiến vào, sắc mặt vừa hơi hơi động, Tuyên Hòa vội hỏi: “Con mèo này tên Chanh, bắt quá em không biết nó thuộc giống mèo gì, chỉ biết cu cậu hai tuổi...” Cậu vừa nói vừa đem ***g sắt mở ra, Chanh nhanh như chớp chạy ra, giống như không biết làm sao, trốn phía sau sofa.

Tương Trữ Chiêu thần nhiên nói: “Nó là giống mèo lông ngắn của Mĩ.”

Tuyên Hòa giật mình, nói: “Thì ra anh cũng hiểu biết về các giống mèo...” Cậu nói xong, mới nhớ Tương Trữ Chiêu có nuôi một con ngựa trắng, tuy rằng gửi nuôi ở câu lạc bộ, nhưng định kỳ sẽ đi thăm nó, nói cách khác đối phương kỳ thực cũng thích động vật.”

Tương Trữ Chiêu sai sử nói: “Bây giờ cũng giữa trưa rồi, em đi chuẩn bị thức ăn cho nó đi.”

Tuyên Hòa vâng lời lấy ra từ trong túi một cái bát ăn, chần chờ đổ đầy hai phần ba cái bát, lại mang một bát nước đầy ra từ trong bếp, mang đến phòng khách. Tương Trữ Chiêu đứng ở cạnh sofa, Tuyên Hòa có chút lo lắng, bỏ bát nước cùng thức ăn xuống, đang muốn nói gì đó, Tương Trữ Chiêu đã xoay người, nói: “Đem mèo giao cho mấy cô giúp việc, các cô ấy sẽ chăm sóc.”

Mấy nữ giúp việc đem đồ dùng hàng ngày cùng một ít đồ chơi của mèo nhỏ đặt ở gian phòng trong phòng khách, bên trong vô cùng trống trải, chỉ để ghế salon dài cùng bàn trà, bên ngoài cửa sổ sát đất là một mảnh gỗ bắc lên ban công cùng bãi cỏ phía sau nhà, cho mèo nhỏ có không gian rộng lớn để chơi đùa.

Khi Tuyên Hòa trở lại phòng khách, Chanh còn cố chấp trốn ở sau sofa, Tương Trữ Chiêu kéo cậu đi ăn cơm, hiển nhiên là muốn mặc kệ mèo nhỏ. Buổi chiều, Tuyên Hòa đến phòng khách quan sát một chút, phát hiện thức ăn của mèo đã vơi đi một ít, nhiều ít cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Tương Trữ Chiêu tựa hồ thực để ý việc mèo con vẫn còn sợ người, Tuyên Hòa chạng vạng xuống lầu tìm chút đồ ăn lấp đầy cái dạ dày, phát hiện Tương Trữ Chiêu đang ngồi trên sàn nhà, bên cạnh sofa, vươn tay, ý đồ giả làm con mèo lớn dụ Chanh ra.

Tuyên Hòa đứng ngoài phòng khách, mà nam nhân không biết đã thử bao lâu, qua vài giờ đồng hồ, Chanh cuối cùng cũng bị dụ ra, một người một mèo vui đùa một hồi, Chanh dường như xác nhận nam nhân không có địch ý, liền cẩn thận tiến lại gần cọ cọ dụi dụi vào tay nam nhân.

Trên mặt Tương Trữ Chiêu nhất thời mỉm cười, là tươi cười đơn thuần không mang theo ý tứ trào phúng, Tuyên Hòa kinh ngạc trừng lớn mắt, một cái ôn nhu tươi cười chớp mắt lướt qua, đối phương phát hiện Tuyên Hòa nhìn trộm, sắc mặt trầm xuống, không biết là do tức giận hay do ngỡ ngàng.

“... Em đứng ở đó làm gì.”

“Em chỉ đi ngang qua thôi.” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói.

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, bế Chanh lên, ngồi vào sô pha, nói: “Lại đây.”

Tuyên Hòa vâng lời đi đến, ngồi xuống bên cạnh nam nhân. Tương Trữ Chiêu vừa vuốt lông Chanh vừa nói: “Em làm thân với nó đi.”

Tuyên Hòa không biết làm thế nào, đành phải vươn một bàn tay, sờ sờ bộ lông mềm mại trên lưng Chanh, không biết có phải do đã giải trừ cảnh giác hay vì nguyên nhân nào đó, Chanh không có kháng cự cậu, nhưng đây là lần đầu tiên cậu vuốt ve một sinh vật sống, trong lòng cảm thấy có chút kì diệu, cảm giác ấm áp cùng mềm mại ở trên tay làm cậu không tự giác sờ soạng một chút lại một chút.

Đến tối, Chanh dường như đã quen thuộc, ý lại vào Tương Trữ Chiêu, dính lấy nam nhân không rời. Tuyên Hòa quan sát thấy, Tương Trữ Chiêu hẳn cũng cảm giác thích thú.

Vì mèo nhỏ không chịu ra khỏi phòng, Tuyên Hòa nằm trên sô pha chơi NDSL, Tương Trữ Chiêu thì ở bên cạnh đùa giỡn với mèo. Tuyên Hòa chăm chú nhìn nam nhân và mèo con vô cùng thân thiết, bỗng nhiên có chút muốn cười, cậu cảm thấy người nam nhân đang ngồi trên sô pha cùng mèo chơi đùa kia tựa như cũng là một con mèo lớn, Tương Trữ Chiêu có thể trong thời gian ngắn khiến mèo con bỏ đi phòng bị, có thể bởi vì mèo nhỏ hiểu được Tương Trữ Chiêu có mùi của đồng loại.

Đợi cho Tuyên Hòa chơi xong, bên kia mèo lớn và mèo nhỏ cũng đã mệt mỏi, Tương Trữ Chiêu có chút buồn ngủ, Chanh cuộn tròn ở bên chân đối phương, im lặng mà ngủ.

Tương Trữ Chiêu mang Chanh đến ổ nhỏ đã trải thảm ở góc phòng, rồi mới đánh một cái ngáp rồi đi. Tuyên Hòa đi phía sau nam nhân, hai người lên lầu tự tắm rửa, chờ Tuyên Hòa trở về phòng, Tương Trữ Chiêu đã muốn đi ngủ.

Tuyên Hòa nằm xuống, đưa tay tắt đèn, nhưng thế nào cũng ngủ không được, bất tri bất giác, Tương Trữ Chiêu xích lại gần, giống như trước, đem mặt chôn ở ngực cậu. Tuyên Hòa hiểu đây không phải là ám chỉ muốn cầu hoan, mà chỉ là biểu hiện thân mật, theo bản năng luồn tay vào mái tóc ngắn của đối phương, cảm nhận hô hấp ấm áp của nam nhân khẽ phun trên ngực.

Cậu cái gì cũng chưa làm, trừ bỏ việc mang Chanh về, mọi chuyện còn lại đều do Tương Trữ Chiêu chăm sóc mèo con. Tuy rằng người mang mèo về là cậu, mà đối phương là người tuyên bố “không chán ghét” mèo, nhưng Tuyên Hòa ít nhiều cảm thấy mình bị bỏ quên.

Nhưng lúc này đây, Tương Trữ Chiêu lại nằm trong ngực cậu làm nũng, tựa như mèo nhỏ cùng chủ thân cận, không biết vì sao, Tuyên Hòa đột nhiên cảm thấy mọi nỗi buồn đều tiêu tan.

Cuối tuần, Tuyên Hòa hỏi lại người giúp việc một lần nữa, xác thực ngày sinh nhật Tương Trữ Chiêu, liền thừa dịp nam nhân đi làm một mình ra ngoài.

Quà sinh nhật cho Tương Trữ Chiêu cần phải chuẩn bị, tuy rằng buổi trưa cùng ngày sẽ quay về nhà cũ của Tương gia, bánh ngọt linh tinh gì đó cũng không cần cậu chuẩn bị, nhưng cậu chỉ muốn tặng món quà nhỏ để ghi nhớ sự kiện.

Nam nhân thường hay xem sách, thường uống cà phê, cậu đều biết, nhưng những thứ đó không thể làm quà tặng, vắt óc suy nghĩ hồi lâu, Tuyên Hòa vẫn quyết định tặng Tương Trữ Chiêu một món quà thực dụng, tỷ như đồng hồ hoặc cà vạt. Cậu trộm quan sát, Tương Trữ Chiêu thường mang đồng hồ, tạo hình nhỏ gọn, nhưng đều cùng một hãng.

Cậu lên mạng tìm một chút, cuối cùng quyết định mua một chiếc đồng hồ mới làm quà tặng. Cậu lên mạng đặt hàng, hai ngày sau gửi tới, thế là Tuyên Hòa đến cửa hàng để lấy về. Trả tiền xong, cũng gói lại thật đẹp, Tuyên Hòa có cảm giác muốn thử phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc cậu chuẩn bị về nhà, bỗng nhiên bị một người lạ gọi lại.

“Này... Cậu chờ một chút.”

Tuyên Hòa lúc đầu không ý thức được người này đang gọi mình, bởi vậy nên đi tiếp không dừng lại, nhưng đến khi cổ tay bị nắm lấy, cậu mới quay đầu lại, mê mải nhìn người kia.

Nói rằng người trước mặt là người lạ kỳ thật cũng có chút không thỏa đáng, dù sao ít nhất cậu cũng từng gặp người này hai lần, trong đó có một lần là âm thầm rình; đối phương về mặt tựa tiểu phi tiểu, lực đạo bắt lấy tay cậu rất lớn, Tuyên Hòa cảm thấy có chút đau.

“Cái kia, cậu tên... Tuyên Hòa...” Nam nhân tựa hồ suy nghĩ một chút mới nhớ ra, nói tiếp: “Tuyên Hòa tiên sinh, bây giờ cậu có rảnh không?”

“Có chuyện gì cứ việc nói thẳng, Trầm tiên sinh.” Tuyên Hòa thản nhiên nói, miễn cưỡng dùng lực mới kéo được tay đối phương ra.

“Không vội, tìm một chỗ ngồi xuống nói.” Trầm Trác Vân vừa lòng cười đáp lời.

Thẳng đến khi theo sau đối phương, bị y kéo vào quán cà phê ở góc đường, Tuyên Hòa mới bắt đầu có chút hối hận. Kỳ thật cậu căn bản không cần nghe lời của một người xa lạ, nhưng mặt khác, tình nhân cũ của Tương Trữ Chiêu sẽ nói gì với cậu, thế là cứ vậy kế hoạch của cậu có chút thay đổi.

Hai người ngồi xuống, Trầm Trác Vân gọi đồ uống, Tuyên Hòa chọn nước quả mâm xôi. Khi đồ uống được mang lên, nam nhân nhìn cậu, có chút trào phúng lại có chút ngạc nhiên nói: “Sao cậu không gọi cà phê?”

“Tôi không uống cà phê.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói.

“Thực đáng tiếc, Tương Trữ Chiêu lại rất thích cà phê.” Trầm Trác Vân lấy tay vuốt mặt, không biết vì sao, thoạt nhìn cứ nhiên có chút vẻ khờ dại.

“... Điều anh muốn nói, chỉ có thế này?” Tuyên Hòa hỏi lại.

Nghe được câu hỏi của cậu, nam nhân đối diện hơi hơi cười. Trầm Trác Vân nói: “Điều tôi muốn nói, đương nhiên không phải chuyện này... Tương Trữ Chiêu vì sao kết hôn với cậu? Cậu một chút cũng không giống vì yêu nên mới lấy.”

Tuyên Hòa trầm mặc, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao phản bác. Chính cậu cũng rất rõ ràng, Tương Trữ Chiêu kết hôn cùng cậu không phải vì thích cậu, hơn phân nửa là do không ghét cậu mà thôi. Hiện tại trước mặt cậu là Trầm Trác Vân, Tuyên Hòa muốn cãi lại, lại không biết nên nói gì.

Trầm Trác Vân lãnh đạm hoàn toàn không nhìn cậu, bắt đầu kể lại chuyện tình lúc trước; nghe đối phương nói hai mươi năm trước Tương Trữ Chiêu có dáng vẻ gì, có thói quen cùng những chuyện xấu gì, Tuyên Hòa vốn tưởng mình có thể nhẫn nại được, đè nén phiền chán trong lòng, nhưng một câu cuối cùng của đối phương đã kích động cậu.

“... Không nghĩ tới, đã nhiều năm như thế, y vẫn không thay đổi, khi uống rượu, vẫn thích tựa vào ***g ngực người khác ngủ.” Trầm Trác Vân thở dài nói.

Tuyên Hòa hơi hơi nâng mi. Cậu mơ hồ hiểu được đối phương ám chỉ cái gì, bởi vậy quả thực không dám tin. Trầm Trác Vân ý tại ngôn ngoại, cơ hồ ám chỉ Tương Trữ Chiêu ở bên ngoài đã...

“Tôi không hiểu anh muốn nói cái gì.” Cậu nói.

“Dù sao cậu cũng không thích Tương Trữ Chiêu, hôn sự này cũng là do trưởng bối quyết định.” Trầm Trác Vân nở nụ cười một chút, “Tuy rằng tôi không yêu cầu cậu rút lui, bắt quá cậu nên thúc thối một chút, biết cái gì là tốt.”

Tuyên Hòa lẳng lặng nghe đối phương nói.

“... Nói trắng ra, Tương Trữ Chiêu là của tôi.” Trầm Trác Vân lộ ra vẻ mặt tự tin.

Tuyên Hòa trầm mặc hồi lâu, không biết đang nghĩ cái gì, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn phía bên kia đối phương cao hơn mình một chút, trên môi giữ một nụ cười khách khí, nói: “Không cần biết anh muốn gì, cũng không liên quan đến tôi. Nếu Tương Trữ Chiêu nguyện ý vì anh mà ly hôn, tôi cũng sẽ không níu kéo.”

Cậu lạnh lùng cười, cảm giác trong lòng bỗng sinh ra một cơn tức giận nóng rực: “Đối với chuyện của các anh trong quá khứ tôi không có hứng thú, dù sao các người có quay lại thì rồi cũng sẽ chia tay. Nói thật nghe người đàn ông trung niên nói chuyện cũ năm xưa, ngoại trừ nhàm chán tôi không còn từ nào khác để hình dung.”

Không biết có phải vì bị Tuyên Hòa nhấn mạnh gọi là “đàn ông trung niên”, Trầm Trác Vân thoáng thu hồi nụ cười, trầm ngâm một lúc lâu sau, cuối cùng mở miệng nói: “Cậu... dữ hơn so với tưởng tượng của tôi.”

Tuyên Hòa không đáp lời.

Trầm Trác Vân tiếp tục nói: “Tóm lại, cậu phải biết, trong lòng Tương Trữ Chiêu, so với cậu tôi quan trọng hơn.”

“Vâng, quan trọng đến nỗi trước mặt tôi anh ấy bảo anh cút. Tôi rất rõ ràng.” Tuyên Hòa trào phúng nói; cậu chưa bao giờ nghĩ mình có thể dùng loại ngữ khí này để nói chuyện, nhưng lại cảm thấy nói rất trơn tru. Cậu nói xong liền đứng dậy, lưu lại tiền, ngay cả lời chào tạm biệt theo lễ cũng không buồn nói, chỉ bảo: “Tôi phải đi, anh cứ tự nhiên.”

Trầm Trác Vân ngồi ở chỗ cũ, trơ mắt nhìn Tuyên Hòa rời đi, nhưng Tuyên Hòa lại mơ hồ nghe được tiếng cười trầm thấp của nam nhân ở phía sau. Cậu có chút khó hiểu muốn hỏi đối phương vì cái gì mà bật cười, rồi lại cảm thấy làm như thế thật ngu ngốc, cuối cùng cũng không quay đầu lại, đi thẳng.

Và đây là em Chanh (mới tìm ra =))~ Cái hình lúc trước là do ta nhầm

10. Chương 10

Chuyện gặp Trầm Trác Vân hôm đó, Tuyên Hòa cũng không nói lại cho Tương Trữ Chiêu biết.

Cậu về đến nhà, bế Chanh vào lòng thân thiết một phen, bắt đầu sắp xếp lại các sự việc. Hạ Sùng Nhạc nói hai người họ lúc trước đã chia tay, trên thực tế, thái độ của Tương Trữ Chiêu đối với Trầm Trác Vân chính là không lưu tình, mà Trầm Trác Vân vẫn nhớ mãi không quên Tương Trữ Chiêu. Theo thái độ của ba người kia, có thể thấy được vô luận trước kia họ yêu nhau nhiều ra sao, hiện tại cũng chỉ có Trầm Trác Vân đơn phương tình nguyện.

Mặc dù Tương Trữ Chiêu có lần lén cậu đi gặp Trầm Trác Vân, nhưng cậu cũng không cảm thấy gì. Tương Trữ Chiêu nếu thật sự còn thích Trầm Trác Vân, sẽ không miễn cưỡng ở cùng một chỗ với cậu, Tuyên Hòa nghĩ như thế. Thế là rất nhanh cậu đã vứt chuyện này ra khỏi đầu, không hề nghĩ nhiều.

Tới ngày sinh nhật, Tuyên Hòa và Tương Trữ Chiêu cùng nhau trở về nhà cũ một chuyến. Cha mẹ Tương Trữ Chiêu vẫn hòa ái như trước, người một nhà cùng ngồi quanh bàn cơm, không khí mặc dù không đến nỗi náo nhiệt, nhưng cũng coi là ấm áp.

Lúc Tương Trữ Chiêu cố gắng cắt bánh ngọt xong, Tuyên Hòa chỉ ăn mấy miếng bánh rồi buông đĩa, nghe Tương lão thái thái hỏi: “Tiểu Chiêu và con gần đây có khỏe không? Thời tiết trở lạnh, con phải nhắc nhở nó khi ra ngoài nhớ mặc nhiều áo hơn.”

Nghe được danh xưng “Tiểu Chiêu” này, Tuyên Hòa thiếu chút nữa cười ra, nhưng cậu rất nhanh liền nghiêm mặt, cung kính đáp: “Con biết, con sẽ chú ý.”

Đang ở không xa là Tương Trữ Chiêu cùng Tương lão tiên sinh nói chuyện, nên không chú ý đến đoạn đối thoại của Tuyên Hòa và Tương lão thái thái. Tương lão thái thái dường như đoán được suy nghĩ của Tuyên Hòa, cười meo meo nói: “Đây là nhũ danh của nó, bắt quá sau này lớn lên rất ít khi gọi. Nó không thích bị người ta gọi như vậy, nói nghe giống như tên của con gái.”

Tuyên Hòa cũng mỉm cười một chút: “Kỳ thực nhũ danh này rất đáng yêu.”

Tương lão thái thái dường như tâm tình rất tốt, hỏi Tuyên Hòa một chút chuyện của đứa nhỏ, biết thai nhi là con trai, có vẻ rất cao hứng, tỏ ý phải lập tức tra từ điển, chuẩn bị tên cho cháu nội. Đối với chuyện này Tuyên Hòa cũng không có ý muốn giành, cậu biết mình từ trước đến nay không có cái gọi là thiên phú, cho nên phải làm phiền hai vị lão nhân.

Cậu cùng Tương lão thái thái nói chuyện, bỗng nhớ tới lúc Tương Trữ Chiêu biết được đứa nhỏ là nam, trên mặt có chút đắc ý lại kiêu căng cười khê, không khỏi ầm ập trong lòng. Tuy rằng cậu muốn có con gái, nhưng thực ra cũng muốn cả con trai, việc duy nhất khiến cậu lo lắng là làm sao dạy dỗ được đứa trẻ, biết Tương Trữ Chiêu coi trọng đứa nhỏ, vô hình trung cũng trở phào nhẹ nhõm.

Lúc chạng vạng, Tương Trữ Chiêu cùng Tuyên Hòa dùng xong bữa cơm chiều, liền rời khỏi nhà cũ. Trên đường về, Tuyên Hòa nói: “Em có quà muốn tặng anh.”

“Quà?” Nam nhân nháy mắt hỏi.

“Vâng.” Tuyên Hòa gãi má, mang từ trong ba lô ra một cái hộp, đưa cho đối phương đồng thời nói: “Không có gì quý giá, cũng không bằng quà ba mẹ tặng, chỉ là một món quà bình thường...” Quà mà cha mẹ Tương Trữ Chiêu tặng sinh nhật anh ba mươi tám tuổi là một chiếc xe cùng một điểm kinh doanh bất động sản, lễ vật của Tuyên Hòa tự nhiên không thể sánh bằng.

Bên tai truyền đến âm thanh đối phương xé mở lễ vật, Tuyên Hòa có chút khẩn trương, nhìn lại, thấy vẻ mặt Tương Trữ Chiêu không có gì đặc biệt kinh hỉ, chính là mở miệng nói: “Tôi cứ tưởng em sẽ tặng một thứ khác.”

...Đồ vật khác?

Tuyên Hòa sững sốt một chút, đem cuộc đối thoại của hai người ngày đó hồi tưởng lại, nghĩ đến lúc mang Chanh về, cậu hỏi đối phương có thích mèo không, nam nhân trả lời là “Không chán ghét”; trên thực tế với tính tình Tương Trữ Chiêu, nói “Không chán ghét” cũng đồng nghĩa với việc anh “Thích”.

Hiện tại cậu mới nhớ đến chuyện này, nhưng lúc trước chuẩn bị quà sinh nhật, ngay từ đầu đã không có ý định mua thú nuôi.

“Anh muốn nuôi mèo?” Tuyên Hòa khẽ cười.

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, dùng một giọng như là đang hỏi “Vì cái gì không được?” với một ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía cậu.

“Em cảm thấy hiện tại trong nhà không nên có vật nuôi.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói.

“Tại sao?” Ánh mắt Tương Trữ Chiêu hơi hơi thay đổi, giống như có chút động khí, lại cảm thấy kết luận như vậy thật buồn cười.

Ngay lúc không khí chiến tranh đang căng thẳng, Tuyên Hòa phóng nhuyển âm thanh, nói: “Không đầy chín tháng nữa, trong nhà sẽ xuất hiện thành viên mới. Vạn nhất đứa nhỏ dị ứng lông mèo, vậy không tốt lắm, chắc anh cũng không muốn gửi mèo nuôi ở nơi khác. Chờ xác định được đứa nhỏ không dị ứng, lại nuôi mèo được không?”

Tương Trữ Chiêu nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết nên phản bác như thế nào, dù sao Tuyên Hòa nói cũng có lý, anh tựa hồ không tìm được lý do gì để cãi lại, cuối cùng tức giận nói: “Em không công bằng!”

Tuyên Hòa đỏ khốc đỏ cười, đành lãng sang chuyện khác: “Quà em tặng anh có thích không?”

“Miễn cưỡng có thể nhận.” Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, đem hòm truyền cho cậu, tay cũng đưa lại đây.

Cậu sững sốt một chút mới hiểu được ý của đối phương, bắt lấy tay anh, thay đổi phương đeo vào. Chiếc đồng hồ mới tinh trên cổ tay nam nhân cũng không có vẻ đột ngột, Tuyên Hòa nói: “Nhìn đẹp lắm.”

Tương Trữ Chiêu nhìn một chút, không được tự nhiên nói: “Mắt thưởng thức của em... coi như không tệ.”

“Đây là khen ngợi?” Tuyên Hòa nở nụ cười.

“... Hừ.”

Buổi tối, Tuyên Hoà tắm xong, muốn trước khi ngủ đi xem qua manhwa nên đi xuống tầng, Tương Trữ Chiêu cũng vừa tắm xong đang đi vào phòng, cầm trên tay một chai rượu vang đỏ cùng hai ly thủy tinh.

Cảm nhận được ánh mắt của Tuyên Hoà, Tương Trữ Chiêu thường thường nói: “Lại đây, uống rượu cùng tôi.” Anh nói xong, lại có chút không kiên nhẫn bảo: “Đây là đáp lễ.”

Tuyên Hoà theo phía sau nam nhân, hai người đều tự ngồi xuống. Cậu nhìn Tương Trữ Chiêu mở nắp chai ra, đưa tay đón lấy ly rượu hồng từ đối phương, thoáng nhắm nháp một ngụm nhỏ, chỉ cảm thấy hương thơm tràn đầy, mặc dù cậu không sành uống rượu, nhưng cũng có thể cảm giác chai rượu này rất quý.

Đối diện với Tương Trữ Chiêu đang mặc áo ngủ, nút thắt chỉ cài một nửa, khi tựa lưng vào ghế ngồi, trong lúc vô tình lộ ra chút da thịt ở ngực cùng eo nhỏ, trong phòng tràn ngập không khí mờ ám, Tuyên Hoà cảm thấy có chút miệng khô lưỡi khô, lại hớp một ngụm rượu lớn.

Nam nhân chăm chú nhìn cậu, sau một lúc lâu, thở dài, cái gì cũng chưa nói.

Tuyên Hoà cảm thấy được trong bụng một trận ầm ập, thân thể có cảm giác ấm nóng dào dạt, cảm quan trở nên có chút mơ hồ, nhưng lại cảm thấy có chút thoải mái dị thường. Cậu tựa lưng lên ghế, hỏi: “Chai rượu này... có phải rất quý?”

“Đúng.” Tương Trữ Chiêu không chút để ý nói, “Em uống quá nhanh.”

Tuyên Hoà tào tào hai má, nói: “Phải không? Em không biết... Em mới uống rượu có mấy lần, một lần là khi tốt nghiệp đại học...” Cậu nở nụ cười: “Bất quá rượu này so với rượu em đã từng uống còn ngon hơn.”

Tương Trữ Chiêu lười biếng liếc cậu một cái, không có ý đáp lời, nhưng một cái liếc mắt ấy, lại làm cho Tuyên Hoà cảm thấy tim mình đập nhanh thêm một chút. Nhưng cậu lại nghĩ, cảm thấy này hơn phân nửa là lỗi giác (cảm giác sai), đại khái bởi vì uống rượu, nên hiện tại có chút văng đầu.

Hai người yên lặng uống rượu, Tuyên Hoà có chút say, cũng chịu không nổi loại không khí trầm mặc này, nhỏ giọng nói: “Anh nói gì đi a.”

Tương Trữ Chiêu giống như buồn bực liếc cậu một cái, nói: “Em muốn tôi nói gì.”

“Nói cái gì...” Tuyên Hoà lẩm bẩm, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Đúng rồi, hôm nay em mới biết được, thì ra nhũ danh của anh đáng yêu như thế...”

Khuôn mặt Tương Trữ Chiêu cứng đờ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Câm miệng.”

Nhưng Tuyên Hoà đã bị men rượu làm cho say nên không chú ý đến ngữ điệu cảnh cáo của đối phương, cậu bật cười, nhẹ nhàng mà kêu lên: “Tiểu Chiêu...”

Nam nhân lúc này đã tức giận đứng lên, buông chén rượu, hung hăng nói: “Không được kêu!”

Tuyên Hoà mềm mại nở nụ cười, cố ý nói: “Vì cái gì không được kêu? Tiểu Chiêu... nghe thật đáng yêu.”

Tương Trữ Chiêu mặt không đổi sắc, nhưng tai lại đỏ bừng, không biết là do xấu hổ hay tức giận. Anh bước lại đây, đoạt lấy chén rượu của Tuyên Hoà, lạnh lùng nói: “Em say rồi, đi ngủ thôi.”

Tuyên Hoà nhỏ giọng nói: “Em không say, mới uống một ly thôi mà.”

Trên mặt cậu ửng đỏ, vẻ mặt thoát nhìn cực kỳ vô tội. Tương Trữ Chiêu buông chén rượu, nhìn cậu hồi lâu, cuối cùng túm lấy cổ tay cậu, đem cả người cậu kéo khỏi ghế, đẩy người lên mép giường.

Tuyên Hoà nằm xuống, do mang men say nói: “Thật dễ chịu, em mới uống một ly.”

“Tôi không định để em say.” Tương Trữ Chiêu có chút không được tự nhiên nói, “... Kế tiếp, không phải là đáp lễ.”

Tuyên Hoà có chút nghi hoặc, chính là mới nâng mặt lên muốn nói, môi đã bị nam nhân chặn lại.

Cậu chưa từng trải qua tình ái như thế này, động tác Tương Trữ Chiêu chậm mà dịu dàng, vừa hôn vừa vuốt ve cậu, rồi mới tiến vào, trước động tác mập mạp, dưới ngọn đèn hôn ám, Tuyên Hoà trộm nhìn động tác mang bảo hộ của đối phương, nhin không được đưa tay sờ soạng vài cái, xúc cảm quả thật có chút kỳ dị.

Tương Trữ Chiêu hấp một ngụm lạnh khí, cúi đầu hôn lên cổ cậu, Tuyên Hoà say rượu cảm thấy nóng hết sức, cũng ôm lấy đối phương mà đáp lại. Hai người hai chân giao triền, Tuyên Hoà cảm giác hai chân mình bị tách ra, tính khí của nam nhân bị hậu huyết trơn bóng hút vào, thông thả mà cẩn thận co lại, cậu dường như không có đau đớn, chỉ thấy cảm giác bị nhồi đầy thật thoải mái.

Tuyên Hoà cúi đầu kêu một tiếng: “... Tiểu Chiêu.”

“Không được gọi như vậy.” Đối phương hung hăng nói.

“Em không biết nên gọi anh là gì...” Cậu mờ mịt nói, “Kêu Tương tiên sinh anh sẽ tức giận, tên tự lại rất kỳ quái... Tên Tiểu Chiêu này rất êm tai.”

“Nếu em nhớ rõ, tôi đã ba mươi tám tuổi rồi.” Tương Trữ Chiêu dường như đang nhẫn nại cái gì, như trước liên tục chậm rãi ra vào.

Tuyên Hoà bỗng nhiên hơi hơi vặn vẹo một chút thắt lưng, nói: “Em biết, hôm nay anh vừa mới sinh nhật.”

“...”

“... Tiểu Chiêu.”

Tương trữ chiêu chung quy không có tổn nhiều lời lẽ, có lẽ là lười so đo với người say rượu, Tuyên Hoà ôm bả vai nam nhân, phát ra vài tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ, tiếp theo nén giận nói: “Mau một chút, em muốn ngủ.” Nam nhân nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ phức tạp, tựa hồ có chút tức giận, lại có chút bất đắc dĩ.

Cuối cùng bọn họ chỉ làm một lần, một lần lâu đến dị thường, Tuyên Hoà không có cảm giác đau đớn, chỉ thấy bình tĩnh thoải mái cùng khoái cảm đánh úp lại, giống như sóng biển thổi quét kịch liệt cao trào, khoái cảm ôn hòa tựa như cảm giác được ngâm mình trong suối nước nóng.

Tuyên Hoà không biết mình thiếp đi lúc nào, nhưng trong đầu cậu vẫn còn sót lại chút ấn tượng, chính là Tương Trữ Chiêu ôm cậu hôn hôn vài cái, cuối cùng phát giác cậu cứ nhiên làm xong liền ngủ mất, bên môi liền mang chút dung túng khe cười.

Hôm sau Tương Trữ Chiêu đi làm như thường lệ, trùng hợp Tuyên Hoà cũng không có tiết học, liền bồi đối phương ăn sáng xong, cậu lại về phòng ngủ tiếp, thẳng đến giữa trưa mới bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cậu vẫn buồn ngủ nhận điện thoại, Tương Trữ Chiêu dẫn cậu đến thư phòng lấy văn kiện, lát nữa Tiền thư kí sẽ qua lấy; cậu nhất thời tỉnh táo lại; cúp điện thoại rồi chạy nhanh đi rửa mặt, mở ngăn kéo ở thư phòng của nam nhân, một lúc sau liền tìm được văn kiện.

Tuyên Hoà đem văn kiện xuống lầu, bảo nữ dong chuẩn bị cơm trưa, còn mình thì mở TV ra xem tin tức.

Khi cậu đang ăn cơm, Tiền thư kí đã đến. Tuyên Hoà đem văn kiện giao cho đối phương, chờ đối phương xác nhận không có lầm, thuận miệng hỏi: “Anh có vội về ngay không? Nếu không thì ăn cơm đã rồi hãy đi.”

Tiền thư kí cười nhận lời, ngồi xuống đối diện Tuyên Hoà, tiếp nhận bát mà nữ dong mang tới, ăn vài miếng cơm hỏi: “Xem chừng, cậu cùng Tương tiên sinh cũng không tồi.”

Cậu giật mình, trên mặt nóng lên, nhỏ giọng nói: “Không có...”

“Cậu còn giả ngốc.” Tiền thư kí cười hì hì nói, “Anh ấy trước kia là kẻ cuồng công tác, từ sau khi kết hôn, cứ nhiên không lần nào ở lại tặng ca, mọi người trong công ty đều phải cảm ơn cậu.”

Tuyên Hoà sắc mặt cứng đờ, miến cưỡng hỏi: “Anh nói... Anh ấy hai tháng nay đều không tặng ca?”

“Đúng vậy, mỗi lần vào giờ tan tầm Tương tiên sinh đều về luôn.” Tiền thư kí vừa nói vừa cười, sau mới phát hiện sắc mặt Tuyên Hoà có gì đó không ổn, nhất thời có chút chân chờ hỏi: “Tôi nói sai cái gì sao?”

“Không có, anh không nói sai gì cả.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói.

Hai người tiếp tục dùng cơm, thỉnh thoảng nói với nhau vài câu, nhưng Tuyên Hòa luôn có chút không yên lòng. Cậu nhớ tới lúc trước, vào mỗi buổi chiều, Tương Trữ Chiêu đều gọi điện thoại về, nói đêm nay phải tăng ca, còn cậu thì luôn nhắc nhở đối phương phải ăn cơm.

Tuyên Hòa biết Tương Trữ Chiêu khinh thường những người hay nói dối, lại nghĩ chính mình đúng là trải đời chưa sâu, cuối cùng vẫn không có mắt nhìn.

Cậu đưa Tiền thư kí đi rồi, một mình trở về phòng, kinh ngạc nhìn đầu giường. Tương Trữ Chiêu vẫn đặt nửa cuốn tiểu thuyết ở đó, có kẹp một cái phiếu đề tên sách. Tuyên Hòa nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc trước cậu vẫn cảm thấy mình có thể bao dung với Tương Trữ Chiêu, đơn giản bởi vì đối phương dù tức giận hay chán ghét cũng chưa từng xúc phạm cậu, sau này cậu biết được những lần phản đối của anh là đang ra vẻ ta đây, nên lại càng thêm không để ý nhiều. Nhưng hiện tại, Tương Trữ Chiêu đã nói dối cậu vài lần, cậu bắt đầu cảm thấy khó có thể chịu được.

Tuyên Hòa đến nay mới phát hiện, cậu không giống như mình tưởng tượng không động tâm. Cậu không có cách nào vờ như không thấy hành động lừa dối của Tương Trữ Chiêu, càng không thể kiểm chế mình vì nguyên nhân ấy mà tỏ thái độ khó chịu với anh.

Cậu quả thật khó có thể chịu được, cũng ần ần cảm thấy phẫn nộ. Cậu thà rằng Tương Trữ Chiêu không gọi điện thoại nói lời nào, cũng còn hơn để cậu một mình đối diện với lời nói dối bị phát hiện trong nháy mắt.

Không biết từ khi nào, Tuyên Hòa bắt đầu từ bỏ, coi Tương Trữ Chiêu như một người vô hình.

Mặc dù bọn họ kết hôn, cũng không nói lên được điều gì, cậu vốn không có ôm chầm mong; nhưng biểu hiện ngẫu nhiên khác thường của Tương Trữ Chiêu, làm cho cậu nghĩ rằng ít nhất đối phương cũng để ý đến mình, vô hình trung cũng dần dần quan tâm đối phương, nhưng hiện tại Tuyên Hòa đã biết, cái loại để ý này, cũng chỉ là để ý mà thôi.

Cậu không định truy cứu sự lừa gạt của nam nhân, cũng không quản đối phương lúc trước đi đến đâu, gặp những ai; cậu còn quyết định làm ngơ hết thảy, giả vờ như không có việc gì, mặc dù trong lòng từng dao động, cậu cũng không muốn để nam nhân biết được.

Ngày đó Tương Trữ Chiêu tan tâm xong, thần sắc cũng không có gì khác thường, bởi vậy Tuyên Hòa nghĩ đối phương không biết mình đã biết tất cả.

Sau này, ngay cả lúc bình thường tâm tư vỗ về của cậu dành cho đối phương cũng dần phai nhạt, buổi tối khi ngủ, cũng không thường lui tới, ôm Tương Trữ Chiêu hoặc tựa vào bên cạnh nam nhân; cậu chú ý thấy đối phương nhắm mi mang theo vẻ mặt nghi hoặc, lại cái gì cũng không tính làm rõ.

Qua vài ngày sau, Tương Trữ Chiêu tựa hồ cũng phát hiện sự khác thường của cậu, ngẫu nhiên dùng một loại ánh mắt không thể lý giải nhìn cậu, như muốn nói cái gì, nhưng chung quy vẫn không nói ra miệng.

Ngày không mặn không nhạt, cuối cùng có một hôm, Tương Trữ Chiêu không kiên nhẫn nói: “Em làm sao lại vậy!”

Lúc ấy Tuyên Hòa đang xem tranh biếm họa, nghe vậy, ngay cả tầm mắt cũng không mấy may nhúc nhích, bình thần hỏi lại: “Những lời này là có ý gì?”

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu cứng đờ, lộ ra thần sắc tức giận cùng không thể tin. Tuyên Hòa cúi đầu, một bên tưởng tượng lời nói tiếp theo của nam nhân, âm thầm cười mỉm. Cậu nghĩ, nam nhân phân nửa cũng đã nhận ra cậu lạnh nhạt hơi hợt, lại vẫn không rõ nguyên nhân.

“... Em tại sao lại như vậy.” Tương Trữ Chiêu kìm chế lửa giận, nói, “Cho dù lúc trước tôi từng nói dối, em cũng nên một vừa hai phải.”

Tuyên Hòa giật mình.

Cậu không dự đoán được, thì ra đối phương thế nhưng đã sớm biết chuyện cậu phát hiện ra, mấy ngày nay tới giờ, lại thủy chung làm như không có gì mà đối đãi với cậu. Rõ ràng Tuyên Hòa đã phát hiện chuyện nam nhân nói dối thật, đối phương lại còn có thể bày ra bộ dáng đúng lý hợp tình, chẳng lẽ lừa gạt mình là chuyện đương nhiên sao?

Cậu không tiếng động nở nụ cười một chút, bỗng nhiên cảm thấy có chút thất vọng, mặc danh kỳ diệu thất vọng.

“... Em không biết anh vì cái gì muốn lừa gạt em. Em chưa từng có ý muốn bó buộc anh, làm thêm hay tăng ca, muốn đi đâu, đều là tự do của anh, em không có quyền can thiệp.” Tuyên Hòa vừa nói vừa mỉm cười, lại cười có chút lãnh, “Em chỉ không rõ, anh vì cái gì lại chọn lừa gạt.”

Tương Trữ Chiêu sắc mặt cứng ngắc, sau một lúc lâu, mới hạ thấp giọng nói: “Chuyện này em không cần phải xen vào.”

“Em đã biết.” Tuyên Hòa bình thản nói, “Như vậy, làm phiền anh chuyển lời cho Trầm tiên sinh, em không có quyền quản lý hành tung của anh, bảo anh ta sau này uống rượu với anh cũng tốt, làm việc gì cũng được, không cần sau lưng nói cho em biết. Em không có hứng thú.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, thần sắc lại có thêm vài phần kinh ngạc lại kinh ngạc, vẻ mặt anh trong nháy mắt trầm xuống, cơ hồ ẩn chứa tức giận cùng hận ý, đồng thời cấp bách hỏi han: “Hắn đi tìm em? Lúc nào?”

“Vài ngày trước.” Tuyên Hòa gục đầu xuống, bồi thêm một câu: “Đại khái là mấy hôm trước sinh nhật anh.”

“Hai người nói cái gì!” Tương Trữ Chiêu truy vấn, thần sắc có vẻ ngoan lệ (dữ tợn).

Tuyên Hòa trầm mặc, nhìn Tương Trữ Chiêu. Cậu cứ như vậy nhìn đối phương, nhìn thật lâu sau, cuối cùng nói: “Anh ta nói gì rất quan trọng sao? Em nghĩ anh chắc đã nói xong.” Cậu không ý thức được, trong giọng nói của mình chứa một tia một mối cùng nan kham.

Tương Trữ Chiêu hung hăng trừng cậu, kìm nén tức giận nói: “Tôi phải được biết, hai người nói cái gì.”

Cuối cùng Tuyên Hòa thở dài, nói: “Anh ta nói hai mươi năm trước hai người phi thường yêu nhau, anh ta nói anh rất coi trọng anh ta, đến nay vẫn vậy; y nói anh... Anh là của anh ta.”

Tương Trữ Chiêu lúc này thả lỏng, vội vàng hấp tấp truy vấn: “Hắn còn nói cái gì?”

“Còn có...” Tuyên Hòa dừng một chút, chú ý tới vẻ mặt khẩn trương của Tương Trữ Chiêu, không khỏi tự giấu trong lòng, ngoài mặt vẫn tiếp tục nói: “Anh ta nói anh vẫn như hai mươi năm trước, không thay đổi, khi uống rượu vẫn thích ôm y.”

Tương Trữ Chiêu dường như nhẹ nhàng thở ra, xác nhận hỏi: “Hắn chỉ nói cái này... Chỉ cái này thôi sao?”

“Phải.” Tuyên Hòa nhìn bộ dáng nam nhân khẩn trương rồi lại thả lỏng, trong lòng nhất thời đau khổ.

Cậu chưa bao giờ biết, Tương Trữ Chiêu khẩn trương như thế vì Trầm Trác Vân, có lẽ ngày đó lời nói của Trầm Trác Vân, cũng không phải là giả. Mặc dù cậu từng chứng kiến thái độ ác liệt của Tương Trữ Chiêu đối với Trầm Trác Vân, nhưng mà Tương Trữ Chiêu vốn là người không được tự nhiên, mặc dù thiệt tình coi trọng đối phương, cũng có thể thần nhiên không biểu lộ ra ngoài.

Điểm ấy cậu vẫn rất rõ ràng... Cậu vốn nên nhớ kỹ, lại vẫn hiểu lầm hết thảy. Cậu tưởng rằng Tương Trữ Chiêu không thích Trầm Trác Vân, lại không ý thức được Tương Trữ Chiêu ngoài mặt chán ghét cùng bức bối, thường thường là vì che giấu.

Buổi tối hôm đó, Tương Trữ Chiêu ra khỏi nhà, Tuyên Hòa không cần nghĩ cũng biết đối phương đi gặp ai. Cậu ở trên giường trần trọc, thủy chung không thể ngủ say, cuối cùng xuống giường, đi tới nhà bếp, lấy ra một ly kem lạnh, trở lại phòng chứa đồ vừa xem TV vừa ăn.

Rõ ràng thời tiết hơi lạnh, đem kem lạnh nuốt vào, lại có thể mang theo một loại cảm giác kích thích cùng sáng khoái. Cậu đem một ly kem ăn sạch, ăn đến cuối cùng, trong bụng cảm giác được một mảnh xương lạnh như băng, trên mặt ánh mắt lại khác thường, cảm thấy một mảnh nóng rực cùng ẩm ướt.

Nửa đêm, cậu giống như một người điên, vừa ăn kem vừa khóc. Trên thực tế cậu cũng không biết vì cái gì mình phải khóc, nhưng nước mắt lại cứ tràn đầy chảy xuống, dường như tất cả cảm xúc đã bị đẩy đến cực hạn.

Nhưng Tương Trữ Chiêu vẫn không trở về, Tuyên Hòa ăn kem xong, đọc sách một lúc rồi lại buông xuống, thay đổi manhua, nhìn một nửa tóm tắt cảm thấy vô vị, ngay cả phá đảo được trò chơi cũng không khơi dậy nổi hứng thú của cậu.

Cuối cùng cậu mở nhạc, bật to, trong tai nghe rõ ràng là tình ca, giọng nam xướng trầm ồm “Nguyện ước vẫn yêu nhau mãi, cho đến khi trái tim ngừng đập”, rõ ràng là giai điệu ấm áp, Tuyên Hòa lại chỉ cảm thấy trái tim co rút đau đớn, trong đầu mơ hồ, suy nghĩ lung tung hỗn loạn.

Tuyên Hòa dường như hồ hởi nghĩ lại mọi việc... Bọn họ chưa từng yêu nhau, hiện tại mình tự đứng thống khổ trong lòng, trừ bỏ đáng buồn cười, thật không tìm được từ nào khác để hình dung.

Cậu không thừa nhận mình đang đợi Tương Trữ Chiêu, chính là đến khi hừng đông, Tương Trữ Chiêu vẫn không trở về.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, không gian mang theo sắc trắng, Tuyên Hòa mỉm cười, trở về phòng ngủ. Lúc trước đã lên lịch hẹn, hôm nay cậu muốn tới bệnh viện một chuyến, kiểm tra sức khỏe thai nhi, vô luận thế nào cũng không thể để người khác thấy được bộ dáng tiều tụy của mình.

Cậu vừa ngủ, đã ngủ thẳng đến buổi chiều. Đến khi di động vang lên, cậu cũng đã ngủ đủ, liền đứng dậy rửa mặt thay quần áo ra ngoài, đi đến bệnh viện.

Hạ Sùng Nhạc cũng không biết chuyện của bọn họ, bởi vậy khi nhìn thấy Tuyên Hòa, cũng không biểu hiện ra dị trạng gì. Hai người kiểm tra báo cáo xong ngồi nói chuyện một hồi, Tuyên Hòa biết được trước mắt thai nhi vẫn ổn, trong nhất thời không biết có nên vì thế mà vui hay không. Cậu nghĩ, có lẽ khi đứa nhỏ sinh ra, cha mẹ đã li hôn; nhưng may đó là nam hài mà Tương Trữ Chiêu mong muốn, lại là con đầu lòng, từ nay về sau chắc sẽ được yêu thương.

Cậu không muốn làm cho mình có vẻ bị quan, nhưng không khỏi có ý nghĩ như vậy.

Hạ Sùng Nhạc chăm chú nhìn Tuyên Hòa, hơi hơi nhíu mi, hỏi: “Cậu có tâm sự gì à?”

Tuyên Hòa hồi phục tinh thần lại, vội vàng cười nói: “Không có việc gì, chỉ là... ngủ không đủ giấc.”

Dường như nhìn thấy cậu vẫn ổn, Hạ Sùng Nhạc nhất thời không vạch trần, nói: “Nếu có vấn đề gì, hoặc liên quan đến chuyện của Tương Trữ Chiêu, cậu có thể hỏi tôi.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, chần chờ thật lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí nói: “Tôi muốn biết... Chuyện tình trước kia của anh ấy và Trầm Trác Vân.”

Đối phương thấy cậu hỏi vậy cũng không lấy làm lạ, tiếp tục nói: “Tuy rằng tôi không biết vì sao cậu lại hỏi chuyện này, bất quá sự tình so với tưởng tượng của cậu còn phức tạp hơn.” Hạ Sùng Nhạc dừng một chút, “Ba người chúng tôi, lúc trung học là bạn cùng lớp, Tương Trữ Chiêu và Trầm Trác Vân đã quen nhau từ trước, còn tôi về sau mới chuyển đến trường họ.”

Tuyên Hòa im lặng nghe.

“... Khi đó, hai người bọn họ ở trong trường là hai người nổi tiếng, thành tích xuất sắc, ngoại hình đẹp, chỉ cần là học sinh trong trường, cho dù là người người ở quốc trung cũng biết tên hai người họ.” Hạ Sùng Nhạc lộ ra vẻ mặt hoài niệm, “Cậu chắc cũng tưởng tượng được, Tương Trữ Chiêu gương mặt cùng tính cách trái ngược, cho dù là hai mươi năm trước, vẫn sẽ được tôn sùng là thần tượng...”

“Vậy còn anh?” Tuyên Hòa đột nhiên hỏi.

“Tôi?” Hạ Sùng Nhạc nở nụ cười một chút, “Lúc ấy tôi làm lớp trưởng, tuy rằng cũng coi như được hoan nghênh, nhưng so ra vẫn kém xa hai người bọn họ.” Anh lắc lắc đầu, “Tóm lại, tôi không biết họ kết giao lúc nào, nhưng thời gian khẳng định không lâu, hình như... Đúng rồi, sau khi sinh nhật mười bảy tuổi của Tương Trữ Chiêu, bọn họ liền chia tay; vài ngày sau, Trầm Trác Vân ngay cả bằng tốt nghiệp trung học cũng chưa lấy, đã đi nước ngoài.”

“Bọn họ vì cái gì lại chia tay?”

“Tôi không biết.” Hạ Sùng Nhạc nghiêng đầu, “Hơn phân nửa chắc là do cãi nhau. Cá tính Tương Trữ Chiêu cậu cũng hiểu rõ, Trầm Trác Vân quật cường sẽ không nhịn. Lại nói, tính cách bọn họ thật giống nhau.”

Tuyên Hòa im lặng nghe, không xen vào.

“Lúc ấy, Trầm Trác Vân hơn nửa không có thật sự yêu y, nhưng Tương Trữ Chiêu lại không như vậy.” Hạ Sùng Nhạc nhấn mi, “Lúc ấy cậu ấy vô cùng yêu Trầm Trác Vân, hơn nửa cũng không giấu diếm chuyện này, còn vì vậy mà cãi nhau với người nhà. Hai mươi năm trước, khoa học kỹ thuật không hiện đại như bây giờ, cũng không có cái gọi là hôn nhân đồng tính, tình cảnh của đồng tính luyến ái thực gian nan.”

Tuyên Hòa hỏi: “Anh nói, Trầm Trác Vân không thương Tương Trữ Chiêu?”

“Là người ngoài cuộc, tôi cũng không biết rõ chân tướng, đây chỉ là suy đoán của tôi.” Hạ Sùng Nhạc vô thức lấy tay gõ gõ mặt bàn, tiếp theo nói: “Sau khi bọn họ chia tay, Tương Trữ Chiêu sinh bệnh nặng, Trầm Trác Vân lại biến mất không dấu tích. Cho nên tôi mới nghĩ như vậy...”

Tuyên Hòa cúi đầu, trầm nghĩ một lúc lâu, nghe thấy thanh âm trầm ồm của Hạ Sùng Nhạc nói: “Bọn họ lúc đó đại khái là như vậy, còn gì nữa thì tôi không rõ, thật có lỗi không thể giúp nhiều lắm.”

Tuyên Hòa vội nói: “Đừng nói vậy, tôi còn phải cảm ơn anh.”

Cậu đứng lên từ biệt Hạ Sùng Nhạc, một mình ra khỏi bệnh viện, nhất thời nhớ tới lái xe đang đợi, thế là xoay người đi đến bãi đỗ xe. Lên xe, Tuyên Hòa muốn về nhà luôn, một bên nghĩ tới chuyện Hạ Sùng Nhạc đã nói, một bên mệt mỏi nhắm mắt lại.

11. Chương 11

Bọn họ bắt đầu không nói lời nào.

Tuyên Hòa nghĩ, đây hơn phân nửa chính là chiến tranh lạnh. Bọn họ ngoại trừ không nói chuyện, thậm chí cũng không có tiếp xúc gì khác, nếu không phải buổi tối mỗi ngày bọn họ còn ngủ ở trên một cái giường, Tuyên Hòa còn cho rằng bọn họ đã chuẩn bị ly hôn.

Tương Trữ Chiêu đối với loại tình huống này tựa hồ cũng vô cùng nôn nóng, nhưng không biết vì sao, lại vẫn kiên trì mỗi ngày đều vào trong phòng ngủ, hoàn toàn không có ý định chuyển đến phòng khách để ngủ.

Tuyên Hòa đành phải làm như không thấy nam nhân, trừ phi tới giờ đi ngủ, bằng không tuyệt đối không trở về phòng. Bởi vậy bình thường khi cậu trở lại phòng chuẩn bị tắm để ngủ, Tương Trữ Chiêu đã ngủ rồi. Tuyên Hòa vội vàng tắm rửa, cẩn thận leo lên giường, không gian giữa hai người lớn đến cơ hồ có thể ngủ thêm một người.

... Loại tình huống này, kỳ thật gần như là ở riêng. Trong căn nhà này phòng ở quá lớn, cậu vĩnh viễn có biện pháp tránh né Tương Trữ Chiêu, loại thời điểm này, mặc dù là ngủ cùng trên một cái giường, lại có ý nghĩa gì?

Tuyên Hòa dưới loại tình huống tâm thần bất an này, không thể tập trung tinh thần vào bất cứ chuyện gì, luôn có chút không yên lòng.

Ngoại trừ một lần trắng đêm không về kia, về sau Tương Trữ Chiêu không còn tăng ca nữa, mỗi ngày đứng giờ về nhà. Sau đó hai người cứ như vậy ngồi ở trong nhà ăn, nói cũng không nói một câu, Tuyên Hòa luôn cúi đầu, yên lặng ăn cơm, thậm chí không thèm liếc mắt Tương Trữ Chiêu một cái; cậu còn không biết mình nên đối mặt với nam nhân như thế nào.

Cho tới bây giờ bọn họ cũng không phải là loại quan hệ có thể nói đến chuyện yêu đương, chẳng lẽ qua văng lời cha mẹ kết hôn mà thôi; bản thân Tuyên Hòa có lẽ từng có chút tâm động với Tương Trữ Chiêu, nhưng loại quý mến này còn chưa thành hình đã tuyên cáo tan biến trong nháy mắt, trước khi cậu nhận ra thì nó

đã không còn tồn tại nữa; mà Tương Trữ Chiêu... Vô luận Tương Trữ Chiêu yêu ai, hoặc là muốn như thế nào, Tuyên Hòa đều không thể quản, cũng không có cách nào can thiệp.

Trước kia đã biết, trong số những người có địa vị mà cậu quen biết, bề ngoài là vợ chồng tương kính như tân, nhưng thực chất đều bao dưỡng tình nhân, Tuyên Hòa mơ hồ cảm thấy, nếu tình trạng này cứ tiếp tục chuyển biến xấu, bọn họ ngoại trừ ly hôn, bằng không cũng sẽ tiến vào hình thức này.

... Vấn đề duy nhất là, cậu không hiểu Tương Trữ Chiêu suy nghĩ cái gì.

Đối phương rõ ràng cự tuyệt cho cậu biết chuyện liên quan đến Trầm Trác Vân, cũng bài xích Trầm Trác Vân tiếp xúc mình, nhưng nếu Tương Trữ Chiêu thật sự yêu Trầm Trác Vân, vì sao phải giống như vậy, thà rằng chịu được không khí nặng nề tối tăm giữa hai người, cũng muốn kiên trì mỗi ngày cùng cậu ăn bữa sáng và bữa tối?

Không biết ngày như vậy trôi qua bao lâu, có lẽ chỉ là mười ngày, có lẽ lâu hơn, Tuyên Hòa không để ý thời gian, nhưng có một ngày, Tương Trữ Chiêu phá lệ không dậy cùng cậu ăn bữa sáng.

Tuyên Hòa quan sát một hồi, cẩn thận sờ cái trán nóng bỏng của đối phương, kêu nữ dong gọi điện thoại kêu bác sĩ gia đình, còn mình thì thử đánh thức nam nhân.

Cậu gọi vài tiếng, Tương Trữ Chiêu liền mở mắt ra, chậm rãi thở một hơi, nói: “Em gọi tôi làm gì.”

“Anh bị bệnh.” Tuyên Hòa bình thản nói, “Bác sĩ rất nhanh sẽ tới, anh tạm thời nằm yên nghỉ ngơi đi.”

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu hơi ửng hồng, nôn nóng cùng kêu căng thường ngày biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại có một chút yếu ớt và thống khổ mơ hồ, có lẽ là bởi vì sinh bệnh mà khó chịu, lông mày cũng hơi nhăn lại.

“Em đi gọi điện thoại, gọi Tiền thư kí đến.” Nam nhân chậm rãi nói.

Tuyên Hòa đáp ứng, đi ra ngoài tìm dãy số trong điện thoại, thông báo Tiền thư kí lại đây một chuyến. Đầu kia điện thoại, Tiền thư kí nghe nói Tương Trữ Chiêu sinh bệnh, cũng không có nhiều kinh ngạc, giống như tập mãi thành quen, chỉ nói sẽ đến muộn một chút.

Cậu cúp điện thoại, do dự một chút, vẫn gọi điện thoại cho bạn học trong sở nghiên cứu giúp mình xin phép nghỉ học.

Sau khi bác sĩ đến, làm khám bệnh đơn giản, cuối cùng thông báo Tương Trữ Chiêu chỉ bị cảm mạo phát sốt, chỉ cần uống thuốc đúng giờ uống nhiều nước và nghỉ ngơi nhiều là có thể khỏi hẳn.

Tiền bác sĩ về xong, Tuyên Hòa kêu nữ dong bưng cháo đã nấu xong vào phòng, để cho Tương Trữ Chiêu ăn một chút rồi mới uống thuốc, nhưng Tương Trữ Chiêu lại giống như không nghe thấy, nằm ở trên giường không nhúc nhích, tựa hồ cực kỳ khó chịu; Tuyên Hòa không còn cách nào, đành phải thổi nguội cháo, từng thìa từng thìa dứt cho nam nhân ăn.

Giữa bọn họ, loại tình cảnh dục dằng này đã lâu lắm rồi không còn xuất hiện. Tuyên Hòa miễn cưỡng dứt xong cho đối phương một chén cháo, lấy nước cho nam nhân uống thuốc; qua không lâu, đối phương đã ngủ, Tuyên Hòa cuối cùng nhẹ nhàng thở ra.

Lúc gần trưa, cuối cùng Tiền thư kí cũng đến.

Anh ta không chỉ đến người không, còn mang theo một sổ văn kiện cần kí tên gấp, thế là Tương Trữ Chiêu bị đánh thức, tựa vào đầu giường, lấy bút máy kí tên, vừa kí vừa khó chịu ho khan vài tiếng. Chờ sau khi văn kiện đều được kí xong, Tuyên Hòa kêu nữ dong bưng cơm trưa qua.

Tương Trữ Chiêu kiên trì nhìn Tuyên Hòa, nhưng Tuyên Hòa hoàn toàn không có ý định thỏa hiệp, ngược lại có loại khoái cảm chế giễu. Nếu có thể cầm được bút kí tên, còn có thể thảo luận chuyện công ty với cấp dưới, nói vậy dùng cơm cũng không có gì khó khăn. Cậu để nước, thuốc cùng đồ ăn Trung Quốc lại, quay đầu xuống lầu, vừa vận chạm mặt với Tiền thư kí đang sửa sang lại văn kiện ở phòng khách.

Đối phương xác nhận quanh mình không có ai, bỗng nhiên đề thấp thanh âm, hỏi: “Các cậu không phải là cãi nhau chứ?”

“Ừ.” Tuyên Hòa đáp rất thản nhiên.

Trên mặt Tiền thư kí nhất thời lộ ra loại thần sắc “nguy rồi”, lắp bắp nói: “Sẽ không phải, là do những lời tôi nói lúc trước... chứ?”

“Không liên quan đến anh.” Tuyên Hòa ngồi xuống đối diện, bình tĩnh nói: “Người nói dối là anh ta.”

Tiền thư kí phiền não xoa đầu, nói: “Ngày đó sau khi quay về công ty, bởi vì cảm thấy biểu tình của cậu rất quái lạ, tôi liền nói với Tương tiên sinh đối thoại của chúng ta, rồi sắc mặt của Tương tiên sinh liền thay đổi, trở nên rất khó nhìn.” Anh nói rồi thở dài, “Nhưng sau đó thời điểm anh ấy đi làm, cử chỉ giống như bình thường, tôi còn nghĩ hiểu lầm ngày đó đã giải thích rõ ràng, không nghĩ tới...”

“Đó không phải hiểu lầm, không có gì có thể nói.” Tuyên Hòa nói rồi hơi nở nụ cười, “Hiện tại anh nói, tôi mới nhớ tới, anh ta hoàn toàn không có ý định giải thích, đại khái là không thiện với lương tâm.”

Tiền thư kí sững sốt, gương cười rộ lên: “Tóm lại, nếu có gì tôi có thể giúp được, lúc nào cũng có thể tìm tôi, không cần khách khí.”

Sau khi Tiền thư kí rời đi, Tuyên Hòa ngồi ở trong nhà ăn ăn cơm trưa, nữ dung lại đến thông báo, có khách tới thăm. Khi Tuyên Hòa đến phòng khách, Hạ Sùng Nhạc đang đứng nhìn chăm chú một bức tranh trên tường.

“Sao anh lại đến đây?” Tuyên Hòa hỏi, nhất thời kinh ngạc, bỗng nhiên nghĩ có thể là thai nhi xảy ra vấn đề gì, đáy lòng liền trở nên khẩn trương.

Nhưng phỏng đoán của Tuyên Hòa trật lất, Hạ Sùng Nhạc cười nói: “Tôi đến thăm bệnh.” Hắn ngừng một chút, lại bổ sung: “Vừa rồi tôi gọi điện thoại đến công ty Tương Trữ Chiêu, vốn muốn hỏi cậu ta buổi tối có rảnh không, kết quả nghe nói cậu ta bị bệnh, vừa vặn hôm nay tôi được nghỉ, liền trực tiếp đến đây thăm cậu ta.”

“Buổi sáng bác sĩ đã tới, anh ấy chỉ là cảm mạo phát sốt mà thôi.” Tuyên Hòa nói, “Anh muốn đến nhìn anh ấy không?”

“Đương nhiên.”

Hạ Sùng Nhạc đi theo phía sau Tuyên Hòa, hai người lên lầu, lúc này Tương Trữ Chiêu đang buồn ngủ, nhìn thấy Hạ Sùng Nhạc, chỉ chào ngắn gọn một câu, liền không nói nữa. Hạ Sùng Nhạc cũng không để ý, kéo ghế dựa ngồi xuống cạnh giường; nhìn hai người này có lẽ có lời muốn nói, Tuyên Hòa vội vàng xuống lầu, kêu nữ dung chuẩn bị trà.

Một lát sau, trà đã chuẩn bị xong, Tuyên Hòa tự mình bưng khay trà lên lầu, cửa vẫn chưa đóng chặt, cậu vừa mới muốn đi vào, trong lúc vô tình lướt qua, liền chú ý tới Hạ Sùng Nhạc nhìn Tương Trữ Chiêu đang ngủ say, trên nét mặt cư nhiên thoáng có một tia nhu tình, Tuyên Hòa nhất thời nghĩ là mình nhìn lầm rồi, thế là dùng sức trừng mắt nhìn.

Đối phương nghe thấy tiếng bước chân của cậu, bỗng nhiên ngẩng mặt lên, lộ ra nụ cười mà Tuyên Hòa quen thuộc, nói: “Cảm ơn cậu, vừa vặn tôi cũng hơi khát.” Hạ Sùng Nhạc nói rồi nhận hồng trà, uống hai ngụm, ở ngoài mặt hoàn toàn không có gì khác thường.

... Là sai giác thôi. Tuyên Hòa nghĩ như vậy, cũng lộ ra mỉm cười.

Hạ Sùng Nhạc ở không bao lâu liền ra về, Tuyên Hòa tiễn khách xong, trở lại phòng, thay đổi túi chườm đá cho Tương Trữ Chiêu, ngồi xuống đầu giường bên kia.

Tương Trữ Chiêu ngủ rất say, trên gương mặt có một tầng đỏ ửng, trên người đắp hai tầng chăn bông thật dày, thái dương lấm tấm mồ hôi, tựa hồ là nóng không chịu nổi.

Tuyên Hòa rút khăn tay, lau mồ hôi cho nam nhân.

Lúc này khi nói chuyện với Tiền thư kí, cậu mới phát hiện, hóa ra mình hi vọng Tương Trữ Chiêu giải thích; mặc dù biết đối phương lừa gạt mình, cũng vẫn chờ đợi như trước. Nhưng Tương Trữ Chiêu không hề nói gì, thà rằng chiến tranh lạnh với cậu, thậm chí chưa từng vì nói dối mà cãi lại cái gì.

Không biết qua bao lâu, Tương Trữ Chiêu mở mắt ra, lại nhắm mắt lại, có lẽ là ngủ mơ màng, cứ nhiên vươn tay đến ôm cậu, Tuyên Hòa bất ngờ không kịp phòng bị ôm chặt lấy, ngay cả hô hấp cũng có chút khó khăn. Cậu định giãy ra, nhưng không dự đoán được khí lực của đối phương quá lớn, Tuyên Hòa giãy giữa hồi lâu, vẫn không thể động đậy, đơn giản thả lỏng tinh thần, tựa vào ***g ngực đối phương.

... Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, không có gì mà rụt rè. Cậu tự nghĩ an ủi mình như vậy, hơi nâng mặt lên, nhìn khuôn mặt say ngủ của nam nhân.

Khuôn mặt Tương Trữ Chiêu cực kỳ bình tĩnh, giống như chưa xảy ra chuyện gì, Tuyên Hòa nhìn đối phương như vậy, lại bị ôm chặt, trong lúc hoảng hốt nghĩ đến chiến tranh lạnh giữa hai người chỉ là cảnh trong mộng, nhưng ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, cậu lập tức liền tỉnh táo lại, không tự giác mím chặt môi.

“... Đừng nhúc nhích.” Thanh âm của Tương Trữ Chiêu trầm thấp khàn khàn nói.

Tuyên Hòa ý thức được đối phương tỉnh lại, bình thần nói: “Buông tay, em phải xuống giường.”

“Không.” Đối phương cự tuyệt rất rõ ràng gọn ghẽ, dường như e sợ cậu không hiểu, lại bổ sung nói: “Không cho em đi.”

“Anh bằng cái gì mà không cho.” Tuyên Hòa hỏi lại.

Tương Trữ Chiêu trầm mặc xuống, lại có chút bí từ, nhưng rất nhanh lại nói: “Nguyên nhân không quan trọng, dù sao tôi không cho.”

Tuyên Hòa hơi tức giận; cậu không nghĩ tới, ngay cả lúc đối phương sinh bệnh vẫn là bộ dáng bá đạo như vậy, không chỉ già mồm át lễ phải, thậm chí hoàn toàn không để ý tranh chấp lúc trước của hai người, giống như chiến tranh lạnh của bọn họ hoàn toàn không xảy ra, sắc mặt Tuyên Hòa trầm xuống, ngữ khí cũng trở nên lãnh đạm.

“Anh nếu đối Trầm tiên sinh nhớ mãi không quên, như bây giờ lại tính cái gì.” Cậu hỏi.

Tương Trữ Chiêu nhíu mày, nói: “Ai nói tôi đối hần nhớ mãi không quên.”

Tuyên Hòa có chút kinh ngạc, tiếp tục nói: “Lúc anh nói dối là tăng ca, chẳng lẽ không phải đi gặp anh ta sao?”

Lần này Tương Trữ Chiêu không hỏi lại, cũng không trả lời, chỉ là trầm mặc cụp mắt xuống, giống như không định đáp lại cái gì. Tuyên Hòa có chút khó thở, muốn hỏi đối phương rốt cuộc nghĩ cái gì, lại không hỏi ra miệng được. Cậu đối Tương Trữ Chiêu cũng có chút hiểu biết, nhận ra câu nói kia của đối phương không phải là giả, nhưng bởi vậy càng thêm mê hoặc.

Nếu Tương Trữ Chiêu vô tình với Trầm Trác Vân, vì cái gì phải vụng trộm gặp mặt đối phương, lại giấu diếm tất cả với cậu. Tuyên Hòa nghĩ lại nghĩ, chỉ cảm thấy suy nghĩ lộn xộn, mâu thuẫn kịch liệt.

Cậu cuối cùng không nhịn được nói: “Anh vì sao không muốn giải thích? Hoặc là còn hơn giải thích, anh tình nguyện chiến tranh lạnh với em?”

Tương Trữ Chiêu không nói lời nào, vẫn cam chịu.

Tuyên Hòa có chút tức giận, lại cảm thấy bản thân tự mình đa tình vô cùng buồn cười, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận khi đưa ra vấn đề này. Cậu im lặng một lúc lâu sau, cuối cùng nói: “Anh đã không nói cái gì, vậy cũng không sao. Em mặc kệ.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, sắc mặt đanh lại nói: “Em nói câu “Mặc kệ” này là có ý gì!”

“Ý trên mặt chữ.” Tuyên Hòa thần nhiên nói, “Nếu ngày nào đó anh quyết định muốn ly hôn, em sẽ hoàn toàn phối hợp.”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc thật lâu sau, Tuyên Hòa tránh khỏi ôm ấp của đối phương, đang muốn đứng dậy xuống giường, lại bị kéo giật lại. Cậu đang muốn mở miệng hỏi đối phương muốn làm gì, môi đã bị chặn lại.

... Tựa hồ cũng có điều tất yếu phải hỏi.

Tuyên Hòa muốn đẩy đối phương ra, lại hoàn toàn không có hiệu quả, khí lực của nam nhân lớn đến kinh người. Tuyên Hòa bị đặt ở trên giường, chỉ có thể cảm giác môi lưỡi nóng bỏng của đối phương không ngừng dùng sức hôn nút lên mặt cùng gáy của mình, nơi bị hôn cảm giác đau đớn nóng rát, hơn phân nửa là để lại dấu vết rõ ràng.

Cậu đẩy vài lần, đều không hề hiệu quả, cuối cùng tức giận bốc lên, nhấc chân đá về phía đối phương, nhưng Tương Trữ Chiêu lại không hề động đậy, nhanh chóng chế trụ mắt cá chân của cậu, lôi sang bên cạnh, lại tiếp tục hôn cậu, hôn lần lượt các nơi lộ ra ở ngoài quần áo, rồi tất cả đổ vào môi của cậu.

Không lâu sau, Tuyên Hòa cảm giác mình bị lật lại, theo bản năng lại bắt đầu giãy giụa, nhưng tay nam nhân đã lột quần dài của cậu xuống, thậm chí không cởi ra, khi cậu ý thức được đối phương đem đầu lưỡi chui vào giữa mông cậu, giãy giụa càng thêm kịch liệt, nhưng nam nhân đã giữ chặt cậu, đầu lưỡi linh hoạt mà khao khát không ngừng liếm láp, Tuyên Hòa nhất thời tức giận, bất đắc dĩ chính là, thân thể lại hoàn toàn hành động theo cảm giác.

Sau đó Tương Trữ Chiêu cuối cùng thu đầu lưỡi, Tuyên Hòa chưa ý thức được đối phương muốn làm gì, phía sau liền bị vật cứng quen thuộc xỏ xuyên qua; Tương Trữ Chiêu đi vào rất sâu, Tuyên Hòa im lặng thở dốc, trước mắt trở nên mờ hồ, cậu phân không rõ đó là nước mắt hay là mồ hôi lạnh của mình, nhưng đau đớn vô cùng chân thật từ nơi bị xâm phạm khuếch tán đến toàn thân.

Cậu nằm úp sấp trên giường, cả khuôn mặt đều chôn vào trong gối.

Mặc dù đau đớn như vậy, nhưng bởi vì nằm ở trên cậu là người này, cùng với an ủi thô lỗ muộn màng, vẫn làm cho thân thể cậu bắt đầu mơ hồ phấn khởi.

Tuyên Hòa chỉ cảm thấy nhục nhã khó chịu, nhưng xâm nhập của đối phương không dừng lại, chợt trở nên nhanh hơn nặng hơn, Tuyên Hòa có cảm giác, thân thể bắt đầu thả lỏng, cư nhiên dưới tình huống không có trợn, làm cho nam nhân có thể thuận lợi đâm chọc không hề trở ngại.

Không biết qua bao lâu, có lẽ chính là vài phút, Tuyên Hòa liền bất tỉnh. Tinh dịch lây dính ở trên quần áo, ẩm ướt nóng rực, Tương Trữ Chiêu cách quần áo nắm lấy cậu, bóp lấy cậu, sau đó xoa nhẹ vài cái trấn an, cuối cùng buông tay, tiện đà rút tính khí chưa phát tiết kia ra, dựa vào đầu giường bên cạnh, giống như kiệt sức, trên khuôn mặt tràn đầy ửng hồng của *** cùng mỗi một do sinh bệnh.

Tuyên Hòa thở dốc, thật vất vả mới hoàn hồn từ trong cao trào.

Cậu không để ý quần áo của mình không chỉnh, nhìn phía Tương Trữ Chiêu, đối phương y phục chỉnh tề, chỉ có một bộ phận nửa người dưới lộ ra phần đầu, tính khí đứng thẳng cùng trường hồng, hiển nhiên còn đang trong trạng thái hưng phấn. Tuyên Hòa dựa qua, nói cũng không nói, liền cúi đầu bắt đầu liếm đối phương; Tương Trữ Chiêu thở dốc hơi mở mắt, đương nhiên bắt đầu hưởng thụ.

Qua không lâu sau, thứ đó càng ngày càng cứng, giống như kêu gào đòi phát tiết, Tuyên Hòa liếm phần đỉnh mẫn cảm, nắm chặt khoanh khắc trước khi đối phương bất tỉnh, chỉ hơi chút ấn đo lực đạo liền cắn xuống, thoáng chốc nghe được tiếng kêu rên kinh ngạc của đối phương, răng nanh bén nhọn để lại vết thương rõ ràng ngay phía trên tính khí yếu ớt.

Tuyên Hòa liếm môi, không chú ý đến mùi hỗn hợp giữa máu cùng dịch thể trong miệng, cười lạnh nói: “Thoải mái không?”

Đó là nơi cực cứng cũng là nơi yếu nhất trên thân nam nhân, không có người đàn ông nào có thể vô động vô trung với vết thương như vậy. Tương Trữ Chiêu vẫn đang thở dốc, cũng đã hoàn toàn không nói nên lời, trong ngực cũng kịch liệt đập phồng; Tuyên Hòa chú ý tới tính khí cương cứng của đối phương đã xiêu xuống, nơi đó đang mềm nhũn nằm trong đám lông mu, cư nhiên có vẻ đáng thương.

Cậu do dự một chút, suy tính cuộc tình ái bắt buộc vừa rồi, cả hai đều tạo thành thương tổn cho đối phương, đúng là vẫn còn không cúi đầu giải thích... Cậu cũng không phải để ý chủ động giải thích, mà là không muốn vĩnh viễn làm người giải thích. Huống hồ, hậu quả này vẫn là Tương Trữ Chiêu tự tìm.

Nhưng một lát sau, Tương Trữ Chiêu vẫn chưa hề nâng mặt lên, lúc này Tuyên Hòa mới phát giác không đúng.

Mặt nam nhân buông xuống, tựa hồ không có biểu tình gì, nhưng hốc mắt đỏ lên ướt át cũng không phải là giả. Đối phương dần bình phục thở dốc, vẫn không hề nhúc nhích như trước, giống như thật sự dùng hết sức lực.

Tuyên Hòa do dự một chút, hỏi: “Thật sự đau như thế sao?”

Tương Trữ Chiêu dường như oán giận nhìn lại, nước mắt nhất thời chảy dọc hai má. Đối phương cứ đỏ ửng hốc mắt như vậy, tức giận nhìn cậu, rồi mới nói: “Em... Em còn đang tức giận?” Anh cơ hồ có chút tủ thân hỏi.

Cậu trong lúc nhất thời không ý thức được đối phương đang nói cái gì, bởi vậy mê hoặc trừng lớn mắt.

“Tôi không có ý định ly hôn.” Tương Trữ Chiêu nhỏ giọng nói.

Tuyên Hòa không nói gì, im lặng muốn đối phương tiếp tục nói. Tương Trữ Chiêu chỉ tạm dừng một hồi, lại tiếp tục nói: “Không phải tôi cố ý giấu diếm em... Xin lỗi.”

Tuyên Hòa thoáng chốc ngẩn ra. Cậu không dự đoán được, Tương Trữ Chiêu cư nhiên vào lúc này, giải thích lời nói dối đó.

“... Mấy ngày nay, tôi đi gặp Trầm Trác Vân.” Nam nhân nhẹ nhàng nói, “Không phải bởi vì lưu luyến, cũng không phải còn thích hắn, chỉ là thuần túy gặp mặt mà thôi, chúng tôi ít nhất từng là bạn trung học...”

“Vậy anh vì sao phải nói dối.” Tuyên Hòa nói, “Nếu lý do gặp mặt quang minh chính đại như thế, lại vì sao phải giấu diếm.”

Tương Trữ Chiêu chậm rãi nói: “... Tôi không nghĩ cho hai người chạm mặt, cũng không muốn cho hai người tiếp xúc.” Anh nói xong liền cúi đầu, không nói thêm nữa.

Tuyên Hòa có chút không thể lý giải nhú mày, lại không nói ra nghi vấn; cậu có thể cảm giác được, Tương Trữ Chiêu không hoàn toàn thẳng thắn với cậu, thậm chí còn che giấu một số việc, nhưng cậu vì sao phải nhận loại thành thực gà mờ này? Tuyên Hòa im lặng nhìn đối phương, thật lâu sau, cuối cùng nói: “Anh muốn nói, chỉ có như vậy?”

“Cái gì...” Tương Trữ Chiêu tựa hồ không thể lý giải ý tứ của cậu, trên mặt cũng hiện ra một tia mê mang.

“Nếu anh muốn nói chỉ có như vậy, em đã hiểu. Còn có, em nhận giải thích của anh.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói, sau đó đứng dậy, đi vào phòng tắm.

Cậu tắm rất nhanh, chà sạch thân thể, đến phòng thay quần áo tìm quần áo sạch sẽ để thay, rồi nói với Tương Trữ Chiêu: “Anh tốt nhất đi tắm rửa đi, vết thương tự mình xử lý, em đi ra ngoài một chuyến, buổi tối sẽ trở về ăn cơm.”

Tương Trữ Chiêu lúc này mới hồi phục tinh thần, thần sắc trên mặt tựa hồ là cảm giác sự tình phát triển không giống dự đoán của mình, hiếm thấy lấp bắp nói: “Vậy... Chúng ta... Giữa chúng ta...”

“Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, tôn trọng lẫn nhau cũng là đương nhiên.” Tuyên Hòa bình thản nói, “Sau này em sẽ không tiếp tục hỏi chuyện riêng tư của anh.” Cậu nói xong, không để ý đến thần sắc ngạc nhiên của Tương Trữ Chiêu, xoay người liền đẩy cửa phòng đi xuống lầu.

Tuyên Hòa ra khỏi cửa nhà, không có mục tiêu dự định, liên mạng vô mục đích đi loay quanh ở phụ cận. Cậu không phải thật sự muốn làm chuyện gì, chỉ là muốn tạm thời né tránh Tương Trữ Chiêu, để cho bản thân bình tĩnh một chút.

Vừa rồi tâm tình xúc động, cậu thậm chí làm ra cử chỉ thương tổn đối phương, hồi tưởng lại chuyện đã qua, cơ hồ có chút khó tin. Thật không phải cảm thấy có lỗi với Tương Trữ Chiêu, chỉ là cậu cảm thấy không thể lý giải được với hành động không khống chế được của mình. Mặc dù Tương Trữ Chiêu bắt buộc cậu, đã tính là gì? Bọn họ không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này, huống hồ vừa rồi cậu cũng đạt được cao trào.

Nhưng trên thực tế, sự tình đều đã xảy ra, đó là đối phương tự làm tự chịu, Tuyên Hòa nhất thời hơi chút tiêu tan.

Đi được một đoạn đường ở phụ cận, Tuyên Hòa dừng lại trước một công viên ở góc đường, có mấy đứa nhỏ đang chơi trò chơi, chạy tới chạy lui, vừa cười vừa đùa giỡn; Tuyên Hòa ngồi xuống ghế dài, nhìn mấy đứa nhỏ, trong lòng bỗng cảm thấy mờ mịt.

Cậu bỗng nhiên bắt đầu nghĩ, bản thân vì sao phải kết hôn.

Cậu suy nghĩ rất nhiều nguyên nhân, tỷ như yêu cầu của người nhà, cảm nhận của xã hội, nhưng mỗi một điều này cũng không tính là nhân tố quyết định, cậu thân bất do kỷ gặp mặt đối phương, nước chảy bèo trôi mà kết hôn, một sương tình nguyện ôm chặt hảo cảm với đối tượng hôn nhân của mình, tiếp theo lại lập tức bởi vì tự mình đa tình mà thất vọng.

Vô luận nguyên nhân là gì, lúc ban đầu đáp ứng kết hôn, chắc chắn không có khả năng là bởi vì yêu thương con người tính tình phá hư, miệng lưỡi độc địa, cá tính lại không được tự nhiên kia. Tương Trữ Chiêu đối với cậu, cũng không có vẻ có tình cảm ái mộ gì cả, nhiều nhất, chẳng qua chỉ là giữ lấy dục. Đàn ông như vậy, đối với thứ gì đó hoặc là bạn đời của mình không có giữ lấy dục, ngược lại không thể nào nói nổi.

Tuyên Hòa nghĩ, nỗ lực cười tự giễu một chút, sau đó liền tiêu tan. Hiện tại, chiến tranh lạnh giữa bọn họ cuối cùng xem như đã xong, cậu cũng nên sớm trở về, Tương Trữ Chiêu còn đang bệnh, cậu dù sao cũng phải làm tròn trách nhiệm của một người bạn đời.

Lúc về đến nhà, bữa tối đã chuẩn bị xong, Tương Trữ Chiêu còn đang ở trong phòng, Tuyên Hòa lên lầu, hỏi đối phương muốn xuống lầu ăn cơm, hay là muốn ở trong phòng dùng cơm; Tương Trữ Chiêu không trả lời, lại đứng dậy xuống giường, Tuyên Hòa thấy thế, liền biết ý tứ của đối phương.

Hai người cùng nhau xuống lầu, đều tự dùng bữa tối, sau đó, Tương Trữ Chiêu nói: “Tôi có lời muốn nói với em.”

“Vâng.” Tuyên Hòa lên tiếng trả lời, đi theo phía sau đối phương, trở lại phòng.

Tương Trữ Chiêu dựa vào đầu giường, tự mình rót nước uống thuốc, sau đó im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Tôi không nói toàn bộ sự thật, điểm ấy có phải làm cho em mất hứng không?”

Tuyên Hòa gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không xong, lại có chút kinh ngạc trực tiếp của đối phương, đành phải nói: “Em đã nói lúc trước, từ nay về sau em sẽ tôn trọng riêng tư của anh.”

“Cho nên, em từng muốn biết.” Tương Trữ Chiêu chắc chắn nói.

“Em đã biết sai lầm rồi.” Tuyên Hòa có chút vô lực, “Em sẽ không quản nhiều chuyện như vật nữa.”

“Nguyên nhân tôi lựa chọn giấu diếm, cùng tôi không nghĩ cho em biết là cùng một việc.” Tương Trữ Chiêu nói, trên mặt không hề thay đổi.

Tuyên Hòa vội vàng nói: “Em đã nói, em...”

“Câm miệng, hãy nghe tôi nói.” Tương Trữ Chiêu đột nhiên phiến toái, “Tôi từng kết giao với Trầm Trác Vân, lúc ấy tôi thật sự thương hắn... Không, là tôi tự cho là thương hắn, cho nên hết sức ngoan ngoãn phục tùng hắn... Cũng bởi vậy, làm một số chuyện sau này hối tiếc cũng không kịp...”

“...”

“Chuyện này hiện tại nói ra, ngoại trừ sỉ nhục xấu hổ không có từ nào khác có thể hình dung, nhưng lúc ấy tôi lại hoàn toàn thích thú, tôi nghe theo yêu cầu của hắn, làm rất nhiều chuyện hoang đường...” Tương Trữ Chiêu vừa nói vừa cười lạnh, “Cùng hắn bỏ học, chơi thuốc, uống rượu đều chính là làm theo thói quen, dùng thân thể lấy lòng hắn cũng là chuyện bình thường...”

“Vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của tôi, hắn mang tôi đến một nơi nào đó để chúc mừng, hai người uống rượu xong lại hút một thuốc, hắn muốn tôi bịt kín mắt, nói muốn mang đến cho tôi một bất ngờ đặc biệt...” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ em cũng đoán được, buổi tối hôm đó, tôi cùng người lên giường, tôi không biết đó không phải là Trầm Trác Vân, dù sao đối tượng khẳng định không chỉ một người.”

Tuyên Hòa không nói gì.

“Trên thực tế, cơ thể của tôi hoàn toàn không bị thương, lập tức cũng có cao trào, chỉ là ngày hôm sau, khi tôi thanh tỉnh, cuối cùng mới hiểu được... Trầm Trác Vân căn bản không yêu tôi, tôi chẳng qua là một người có thể có cũng có thể không.” Tương Trữ Chiêu chưa chút nói, “Tôi không muốn cho em tiếp xúc với hắn, là không muốn em biết việc này; bởi vì thích hắn mà mù quáng mà mặc cho sử dụng, thậm chí hoàn toàn không phát hiện lừa gạt của hắn... Đây là cảm tình duy nhất làm cho tôi cảm thấy sỉ nhục.”

Tuyên Hòa giật mình ngơ ngác nhìn đối phương.

Tương Trữ Chiêu hừ lạnh một tiếng, nói: “Hiện tại em đã biết, vừa lòng chưa?”

12. Chương 12

Tuyên Hòa trong thời gian ngắn không biết làm thế nào, liền trở nên trầm mặc. Những điều Tương Trữ Chiêu nói, làm cho cậu tâm sinh vô thổ, hiện tại cậu có thể hiểu vì sao đối phương phải giấu diếm chuyện Trầm Trác Vân, lại vẫn đang không hiểu vì sao Tương Trữ Chiêu phải gặp Trầm Trác Vân; Tuyên Hòa do dự một chút, cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

Tương Trữ Chiêu hơi hơi nhú mi, không kiên nhẫn nói: “Mặc kệ hắn vì lý do gì mà về nước, nếu tìm tôi, thì nhất định là có mưu đồ... Lúc tôi đi gặp hắn, có giao hẹn với hắn, không được đi tìm em.” Anh nói cười lạnh một tiếng, “Không nghĩ tới hắn cư nhiên dám bội ước.”

“Vậy... Buổi tối hôm đó...” Tuyên Hòa chần chờ nhìn phía Tương Trữ Chiêu.

“Hôm đó?” Tương Trữ Chiêu có chút mê hoặc, nhưng trong nháy mắt liền lập tức lĩnh hội được ý tứ của Tuyên Hòa, trên mặt tràn đầy vẻ không vui nói: “Buổi tối hôm đó tôi qua đêm ở công ty. Nếu em hoài nghi, có thể đi tra nhật ký hệ thống lưu lại ở công ty tôi.”

Tuyên Hòa lúc này thật sự không hiểu nên nói gì, cậu im lặng hồi lâu, đắn đo nửa ngày, nhỏ giọng nói: “Anh vì cái gì... Đột nhiên chịu nói...” Cậu sợ đối phương không hiểu rõ, lại nói: “Anh rõ ràng thà rằng nói dối, chiến tranh lạnh với em, cũng không chịu để cho em biết...”

Tương Trữ Chiêu hung dữ trừng mắt nhìn cậu, bỗng nhiên rời tầm mắt, ác thanh nói: “Tôi vui vẻ, em có ý gặp?”

... Điều này thế nào cũng không giống bộ dáng vui vẻ... Tuyên Hòa trầm nghĩ, lại nói: “Kỳ thật, nếu anh nói chuyện anh cố ý giấu diếm, có thể làm cho vết thương anh từng chịu lại một lần nữa bị vạch trần, em sẽ không hỏi nhiều.”

“Tôi có lựa chọn sao!” Tương Trữ Chiêu hừ lạnh, “Em mấy ngày nay, còn có vừa rồi, hoàn toàn là bộ dáng muốn cắt đứt quan hệ với tôi, em rốt cuộc đem tôi trở thành cái loại ngốc tử này!”

Tuyên Hòa mặc kệ đối phương, nói: “Sự kiện kia, với đợt bệnh nặng hồi sinh nhật mười bảy tuổi của anh có phải có quan hệ không...”

Về mặt Tương Trữ Chiêu không được tự nhiên, dường như không muốn thừa nhận, cuối cùng chỉ nói: “Cơ thể của tôi không bị thương, nguyên nhân bệnh em có thể tưởng tượng. Khi đó tôi còn ở trong ký túc xá của trường, là Hạ Sùng Nhạc phát hiện tôi không thích hợp mới đưa tôi đến bệnh viện.”

“... Hạ Sùng Nhạc?”

“Khi đó chúng tôi không quá thân, trước khi cậu ta đưa tôi đến bệnh viện, hắn là cũng nhìn thấy dấu vết ở trên người tôi.” Tương Trữ Chiêu cup mắt, “Nhưng mà, cậu ấy vẫn không nói cho người khác. Ngày đó chuyện em hỏi cậu ấy, tôi sau đó mới biết, cậu ta nói cậu ta không nói chuyện này cho em.”

Tuyên Hòa thở dài, nói: “Anh bây giờ còn hận Trầm Trác Vân không?”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc, Tuyên Hòa nhìn mặt đối phương, lại không đọc được tin tức gì trên đó, cuối cùng Tương Trữ Chiêu nói: “Cũng đã hai mươi năm rồi, loại chuyện này có thể hận bao lâu. Huống hồ, vì

sao tôi phải tốn thời gian trên người một tên đã lừa dối ta.” Anh thở dài, không biết có chút khấn trương, hay là vẫn cảm thấy không được tự nhiên, thấp giọng nói: “Biết việc này... Cho dù em cảm thấy tôi... Cảm thấy tôi rất thấp hèn cũng không sao... Dù sao tôi...” Anh càng nói càng ngưng trọng, sắc mặt cũng trở nên nặng nề.

“Em không có.” Tuyên Hòa lặng lẽ nói.

Tương Trữ Chiêu giật mình.

“Kỳ thật có thể tưởng tượng, lúc ấy anh rất thương anh ta, cho nên cái gì đều chịu làm.” Tuyên Hòa cúi đầu, thở dài nói: “Như vậy làm cho em có điểm hâm mộ.” Cậu ngừng một chút, bỗng nhiên ý thức được cái gì, lại vội vàng giải thích: “Em nói như vậy, chính là cảm thấy anh ta thật may mắn...”

“Không cần phải nói.” Tương Trữ Chiêu xoay người đi, nhìn sang một bên: “Đủ rồi.”

Trong thời gian ngắn Tuyên Hòa không nắm được tình tự của đối phương, muốn nói tức giận cũng không phải, tựa hồ cũng không phải khó chịu, chờ cậu cuối cùng chú ý tới vành tai đỏ ửng của nam nhân, lập tức ngậy ngậy cả người. Cậu không biết trong những lời mình nói vừa rồi, đến tột cùng là câu nào đã động Tương Trữ Chiêu, nhưng nếu đối phương không lộ ra sắc mặt giận dữ, vậy không có vấn đề gì lớn.

Tương Trữ Chiêu thanh thanh cổ họng, lạnh như băng nói: “Chuyện ly hôn... Không cho phép nhắc lại.”

“Ừ.” Tuyên Hòa lên tiếng trả lời, không biết vì sao, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Tương Trữ Chiêu còn sinh bệnh, đêm đó uống thuốc xong liền lên giường ngủ. Tuyên Hòa tắm xong, vừa ngồi lên giường, còn không kịp lên tiếng, đã bị đối phương kéo qua, ôm chặt lấy. Lực ôm của đối phương quá lớn, Tuyên Hòa cảm thấy có chút hô hấp khó khăn.

Cậu muốn nói, lại không biết nên nói cái gì, đành phải tùy ý nam nhân ôm.

... Có lẽ Tương Trữ Chiêu khấn trương.

Đồng thời lúc ý tưởng này bật ra, Tuyên Hòa cảm thấy có chút buồn cười, nhưng sau khi đè nén ý cười xuống, trong lòng cứ nhiên hiện lên một tia thương tiếc hiếm thấy. Tương Trữ Chiêu rõ ràng không muốn nói ra sự kiện kia, nhưng cuối cùng vẫn nói, bị cậu biết chuyện như vậy, đối phương có lẽ cũng thấy vô cùng hổ thẹn, nhưng ở mặt ngoài vẫn phải giả bộ như không có việc gì.

Nhưng khi Tuyên Hòa nghĩ lại, lại cảm thấy khó chịu thay cho Tương Trữ Chiêu.

Sự xuất hiện của Trầm Trác Vân, đối với Tuyên Hòa mà nói, là một loại nhân tố bất ổn định; bởi vì lừa gạt này, cho nên cậu nghĩ đến Tương Trữ Chiêu vẫn không quên được tình cảm với Trầm Trác Vân, nhưng mà đến bây giờ, sau khi biết chân tướng, cậu bỗng nhiên rất muốn biết Tương Trữ Chiêu vì cái gì phải làm như thế.

Tương Trữ Chiêu đến cuộc hẹn của Trầm Trác Vân, đơn giản là muốn kiểm chế Trầm Trác Vân, làm cho người kia đáp ứng không tiếp xúc với cậu; chuyện khó xử hổ thẹn thế này, đương nhiên không có người nào muốn để người khác biết, nhưng mà người như Tương Trữ Chiêu, ngay từ đầu đã muốn dùng lừa gạt che lấp chuyện này, sau đó lại vẫn nói ra, nghĩ thế nào cũng đều như là cho thấy, còn hơn cả tôn nghiêm mặt mũi vô hình gì đó, sự tồn tại của cậu mới là điều quan trọng hơn.

Tuyên Hòa nghĩ xong, mặt cũng hơi hơi nóng lên... Hiện tại người đàn ông đang ôm cậu này, tình nguyện để cho cậu biết chuyện khó xử hổ thẹn trong quá khứ, cũng không cho cậu đề cập đến chuyện ly hôn.

Cậu ôm nam nhân, bỗng nhiên ý thức được, đối phương đang bất an. Nhưng vì sao lại bất an? Tuyên Hòa không hỏi ra, chỉ là nghĩ như thế; những gì đã qua cũng qua rồi, đúng là bởi vì đã qua đi mà không có khả năng sửa đổi, cậu đối với chân tướng này có thể坦然 nhận, chẳng qua là bởi vì, cảm thấy dao động trước sự thành thực đã trải qua坎轲 của Tương Trữ Chiêu.

Tương Trữ Chiêu là một người đàn ông kiêu căng không được tự nhiên như thế nào, cậu là người rõ ràng nhất, người đàn ông như vậy lựa chọn đem vết thương trong quá khứ phơi bày ra, Tuyên Hòa sao có thể vô động vô trung.

“... Tương Trữ Chiêu.” Cậu nhỏ giọng gọi.

“Ừ.” Đối phương rầu rĩ lên tiếng.

“Cảm ơn sự thẳng thắn hôm nay của anh.” Tuyên Hòa nhẹ giọng nói, “Liên quan đến việc nói dối của anh lúc trước...”

Đối phương không nói chuyện, nhưng cậu cảm giác được cả thân thể của nam nhân đều căng cứng, giống như lâm đại địch, không khỏi cảm thấy buồn cười, đưa tay xoa xoa lưng của đối phương, đối lấy là thái độ càng thêm đề phòng. Cậu cuối cùng không nhịn được mỉm cười nói: “Nếu anh cam đoan sau này không nói dối nữa, em sẽ tha thứ cho anh.”

“Tôi vì cái gì phải làm loại cam đoan này.” Đối phương khinh thường nói.

“Em không có ý tứ bắt buộc, anh cũng có thể lựa chọn không làm.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói, “Rồi đến lần sau, nếu lại phát sinh chuyện tương tự, hoặc là anh nói dối lại vừa vặn bị em phát hiện... Có lẽ ly hôn chính là kết cục tốt.”

“Tôi nói rồi không được nhắc đến chuyện ly hôn!” Tương Trữ Chiêu hỗn hển nói.

“Em không thích bị lừa, anh hẳn là cũng không thích nói dối. Nếu nói cho anh, em bảo đi học là lừa gạt anh, kỳ thật là đi gặp tình nhân cũ trước đây, anh sẽ không để ý sao?”

“... Đây là chuyện xảy ra lúc nào!” Đối phương tức giận nói.

Tuyên Hòa bất đắc dĩ thở dài, nói: “Đây chính là so sánh, không phải thật. Trừ anh ra, em chưa từng kết giao với ai.”

Tương Trữ Chiêu tựa hồ do dự hồi lâu, mới rất không kiên nhẫn nói: “Cam đoan thì cam đoan. Em không được phép nhắc lại chuyện ly hôn.”

Mất thấy đối phương có oán niệm tương đương sâu nặng với chuyện ly hôn, Tuyên Hòa dứt khoát không nói tiếp, chỉ nói: “Nói cho em biết chuyện này, anh là không phải thật lo lắng bất an hả?”

“Không có.” Tương Trữ Chiêu phiền chán nói.

“Kỳ thật em cảm thấy, chuyện hai mươi năm trước, anh cũng không cần phải nhớ.” Cậu ôm nam nhân, chậm rãi hôn trán và hai má đối phương, thật cẩn thận gần như dịu dàng, “Đây... Đều là quá khứ.”

Thật lâu sau, cuối cùng người trong lòng ngực mơ hồ ừ một tiếng, Tuyên Hòa cảm thấy trong lòng ấm áp, những cũng không nghĩ là vì cái gì, ôm lấy Tương Trữ Chiêu đang còn sốt nhẹ, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Vài ngày sau, Trầm Trác Vân gọi điện thoại đến, lúc ấy Tương Trữ Chiêu đang đọc sách, Tuyên Hòa ở bên cạnh xem manhwa, Tương Trữ Chiêu nghe điện thoại, nói ngắn gọn vài câu xong liền cúp máy, quay đầu lại nói với Tuyên Hòa: “Hắn hẹn tôi buổi tối gặp mặt, tôi đáp ứng rồi.”

Tuyên Hòa sững sốt một chút, mới ý thức được “hắn” trong câu nói là chỉ ai, lập tức hơi nghi hoặc nói: “Kỳ thật anh không cần phải... Đồng ý...”

“Đây là một lần cuối cùng.” Trên mặt Tương Trữ Chiêu không có biểu tình gì, nhưng lại phảng phất khó chịu: “Cũng nên nói cho rõ ràng.”

“Muốn em đi cùng anh không?”

Sau khi trông thấy vẻ mặt thoáng kinh ngạc của đối phương, Tuyên Hòa mới giật mình phát hiện mình nói cái gì, đành phải làm như không có việc gì liếc mắt nhìn đối phương một cái, trên mặt Tương Trữ Chiêu xuất hiện vẻ do dự hiềm thấy, cuối cùng, mới hơi chần chừ nói: “Em muốn tới cũng không sao cả.”

Thế là đêm đó hai người liền cùng nhau đi, nơi đối phương hẹn là một nhà hàng ăn, lúc hai người bọn họ tới, Trầm Trác Vân đang bình yên uống nước chanh, vừa quay đầu thấy bọn họ, nước trong miệng thiếu chút nữa phun ra, trên mặt nhất thời nhợt nhạt về kinh ngạc.

“... Cậu không phải hi vọng tôi không gặp cậu ta sao?” Trầm Trác Vân miễn cưỡng nuốt nước xuống xong hỏi.

Tương Trữ Chiêu thản nhiên nói: “Hiện tại đã không sao cả.” Anh cùng với Tuyên Hòa cùng ngồi xuống bên cạnh, tiếp theo nói: “Cậu cũng nên nói rõ ý đồ đến đi. Vài lần gặp mặt trước chính là lãng phí thời gian, tôi không có hứng thú với việc đàm luận về cuộc sống gia đình công việc hiện tại của cậu.”

“Thật vô tình.” Trầm Trác Vân hơi hơi cong môi, “Cậu không ngại tôi nói cho cậu ta chuyện đó chứ?”

“Cậu ấy đã biết rồi.”

“Chính cậu nói cho cậu ta?”

“Ừ.”

Tuyên Hòa nhìn cảnh tượng hai người này đối thoại, cư nhiên cảm thấy có chút vớ vẩn. Đây làm sao như là người đùa bỡn tình cảm và đối tượng bị thương tổn? Lời nói cử chỉ của hai người bọn họ đều bình tĩnh như thế, giống như cả hai chẳng qua là bạn cũ nhiều năm không gặp, hoàn toàn bất đồng với điều Tuyên Hòa vốn mong muốn.

Lúc này Trầm Trác Vân thở dài, bất ngờ nói: “Đây là một lần gặp mặt cuối cùng? Nếu không phải, tôi nghĩ không ra lý do giải thích thái độ hiện tại của cậu.”

Tương Trữ Chiêu không trả lời, lại hiển nhiên cam chịu.

Trầm Trác Vân hơi nở nụ cười, nói: “Tôi đã biết. Nói thật, lần này tôi trở về, chẳng qua là nghe nói cậu kết hôn, cho nên thuận tiện đến nhìn cậu... Cậu sống so với tưởng tượng của tôi còn tốt hơn. Lúc trước đi gặp Tuyên Hòa tiên sinh, chính là muốn trò chuyện với đối tượng kết hôn của cậu, tôi cho tới bây giờ không tính toán nói ra chuyện kia.”

“Cậu đến tốt cùng vì cái gì muốn tìm tôi.”

“Tôi nghĩ giải thích, tuy rằng đã muộn hai mươi năm. Cậu hiện tại thái độ dữ thì cứ dữ, nhưng lại giống như không quá hận tôi, cũng có thể bình thản cùng đối thoại với tôi, cho nên tôi không biết nên nói sao...” Trầm Trác Vân thở nhẹ, “Lúc ấy còn trẻ hết sức lông bông, hiện tại ngấm lại, cũng hiểu được áy náy, phát sinh loại chuyện đó, cậu sao có thể tha thứ cho đầu sỏ gây nên...”

“... Từ hai mươi năm trước tôi đã tha thứ cho cậu.” Tương Trữ Chiêu nói.

Tuyên Hòa nhìn thấy vẻ kinh ngạc cùng ngạc nhiên trên mặt Trầm Trác Vân, cậu nghĩ trên mặt mình hơn phân nửa cũng là biểu tình đồng dạng.

“Lúc đó, tôi nằm ở trong bệnh viện...” Tương Trữ Chiêu giống như không biết nên nói thế nào, thế là thanh âm bình bình nói: “Tiếng cậu khóc, quả thực giống như khóc tang, một bên sấm hối một bên khóc nói cậu dùng thuốc xong thì đầu óc không tỉnh táo, sau này không bao giờ dùng thuốc nữa, giằng co gần hai giờ, tôi thật vất vả ngủ được cũng bị cậu đánh thức.”

Mặt Trầm Trác Vân bắt đầu đỏ lên, vẻ mặt ngưng ngưng vô thức, gằm nhẹ nói: “Cậu cư nhiên tỉnh!”

“Sau đó biết cậu xuất ngoại, di động cũng không gọi được, tôi từng nhờ Hạ Sùng Nhạc truyền lời, nhưng cậu ta dường như không làm chuyện này.”

“Hắn đương nhiên không có!” Trầm Trác Vân căm giận nói: “Tôi khi đó theo đuổi cậu, cũng là bởi vì đánh cược với hắn. Sau đó phát sinh chuyện kia, hắn lập tức đem chuyện tôi dùng thuốc uống rượu nói cho cha tôi biết, cho nên tôi mới bị ép đi vội vàng như vậy.”

“... Đánh cược?” Tương Trữ Chiêu chớp mắt.

“Hắn so với tôi còn ngốc hơn, sau khi đánh cược với tôi xong lại ở cùng cậu một thời gian, hắn mới phát hiện mình thích cậu. Sợ tôi đem chuyện đánh cược nói cho cậu biết, cho nên mới thừa thời cơ đuổi tôi ra nước ngoài.” Trầm Trác Vân nói xong, cuối cùng tỉnh táo lại, nói: “Cậu thật sự không hận tôi?”

“Vô luận như thế nào, tôi cũng đã tha thứ cho cậu.” Tương Trữ Chiêu bình tĩnh nói, “Nhưng cũng chỉ là tha thứ, tôi còn chưa quên, cho nên từ nay về sau tôi không định gặp lại cậu.”

“Tôi hiểu.” Trầm Trác Vân nở nụ cười, “Tôi sẽ không về nước nữa. Lần này trở về, chính là đến làm xong vài thủ tục, sau này tôi tính chính thức di dân.”

Tương Trữ Chiêu im lặng gật đầu. Trầm Trác Vân gọi bồi bàn tới, mở một chai rượu. Tuyên Hòa đang suy nghĩ những lời mình vừa nghe, liền cảm giác tay mình bị cầm chặt, giương mắt nhìn, Tương Trữ Chiêu cũng một bộ dường như không có việc gì. Tuyên Hòa cầm lại tay đối phương, trên mặt Tương Trữ Chiêu không có biến hóa gì, giữa ánh mắt bỗng nhiên rõ ràng lời lỏng đi.

Bữa cơm này ăn đến hai giờ, sau đó khi Trầm Trác Vân nói lời tạm biệt với bọn họ, cơ hồ đường đột nói: “Tôi có thể nói chuyện một mình với Tuyên Hòa tiên sinh được không?”

Tương Trữ Chiêu hiển nhiên không vui, lại không biết nên cự tuyệt thế nào, thế là chỉ đi xa một chút mang tính tượng trưng, ở nơi cách đó không xa nhìn bọn họ. Trầm Trác Vân hơi hơi cúi đầu, nhìn Tuyên Hòa nói: “Cậu thực để ý tôi cùng Tương Trữ Chiêu gặp mặt?”

Tuyên Hòa không biết nên nói gì, đành phải duy trì im lặng.

“Ngày đó tôi không nói thật, Tương Trữ Chiêu quả thật có điểm say, nhưng không có dựa vào lòng ngực tôi, nhưng thật ra trong miệng lại vẫn không ngừng kêu tên người nào đó.” Trầm Trác Vân từ từ nói, “Nói vậy cậu có biết người nào đó mà tôi nói là ai.”

Cậu ngẩn ra, trên mặt hơi hơi phấp phồng.

Trầm Trác Vân nói tiếp: “Sau khi nhìn kỹ, kỳ thật cậu cũng rất đáng yêu, cân nhắc đến tính xấu của cậu ta, các cậu rất thích hợp.” Hắn dừng một chút, bỗng nhiên tiến đến bên tai Tuyên Hòa nói: “Tương Trữ Chiêu giống như thật sự rất để ý cậu. Cậu có muốn biết cậu ta thích cậu đến thế nào không?”

Tuyên Hòa chưa trả lời, liền cảm giác trên môi ẩm áp, Trầm Trác Vân hôn thật sự nhanh chóng, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, cậu còn không kịp ra tiếng, đã bị vẽ mặt dữ tợn kết hợp giữa tức giận hỗn hển cùng phần hận của Tương Trữ Chiêu làm cho hoảng sợ; nam nhân trong nháy mắt lúc cậu bị hôn liền chạy đến, cơ hồ ngoạn lệ cho Trầm Trác Vân một đấm.

Trầm Trác Vân ôm bụng ho khan vài tiếng, hướng Tuyên Hòa làm khẩu hình “tôi đã nói mà”, Tương Trữ Chiêu không chú ý tới điều mờ ám đó, chỉ là quát: “Cút!” Thế là Trầm Trác Vân trên mặt mang nụ cười, lưu lại một đồng hồ hỗn loạn liền chạy trốn chết.

Tuyên Hòa giương mắt, mới muốn nói, liền bị Tương Trữ Chiêu cắt ngang: “Em đi súc miệng! Nhanh lên!”

“... Anh ta không có hôn đầu lưỡi.” Tuyên Hòa theo bản năng nói.

Thế là sắc mặt Tương Trữ Chiêu càng khó nhìn.

Sau khi hai người lên xe, Tuyên Hòa trộm liếc người ngồi ở ghế lái đang khởi động xe, phát hiện sắc mặt đối phương vô cùng khó coi, Tuyên Hòa cảm thấy mình tựa hồ nên biện giải, lúc đang muốn ra tiếng, nam nhân đã nôn nóng nói: “Cài dây an toàn vào.”

Tuyên Hòa vội vàng nghe theo, nhưng cậu mới cài xong dây an toàn, người bên cạnh đã nhấn chân ga, thế là xe lao vút đi. Cậu thoáng có chút khẩn trương, Tương Trữ Chiêu lái xe luôn vững vàng, rất ít khi giống như hiện tại, chỉ lo nhấn ga, ngay cả lúc thắng xe cũng vô cùng thô lỗ đột ngột.

Qua hai cái đèn đỏ, Tuyên Hòa cuối cùng phát hiện đối phương cũng không phải đi theo lộ tuyến về nhà, mà là đi về phía ngoại thành. Có tâm muốn hỏi, lại sợ làm cho đối phương tức giận, đành phải ngậm miệng không nói.

Đại khái khoảng mười phút sau, Tương Trữ Chiêu dừng xe.

Tuyên Hòa nhìn quanh tứ phía, lộ ra cổ đại rừng hoang, cũng không biết là mảnh đất hoang vắng ở đâu, cách đó không xa nhìn thấy một tòa kiến trúc như vút đi, nhưng xa xa cùng gần đều không có ngọn đèn nào.

“Xuống xe.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói.

Tuyên Hòa đẩy cửa xe, vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy nam nhân mở cửa xe sau, đẩy mạnh cậu vào. Đến tận lúc ngã vào ghế sau, rồi bị hôn, Tuyên Hòa mới biết đối phương muốn làm cái gì.

... Nơi này là trên xe, chung quanh tuy rằng không có người, nhưng bên cạnh là đường quốc lộ, có lẽ sẽ có người đi qua... Nhưng may mắn Tương Trữ Chiêu còn có chút lý trí, ít nhất không lựa chọn cùng cậu nằm đất ở ngoài trời đã hợp.

Cậu càng nghĩ càng không yên, nhưng tình hình hiện tại đã không để cho cậu nghĩ nhiều; Tương Trữ Chiêu dùng sức hôn cậu, giống như muốn hủy diệt hơi thở Trầm Trác Vân lưu lại vừa rồi, Tuyên Hòa chỉ có thể khẽ nhếch miệng, tùy ý đối phương hôn môi cắn mút, làm cho hơi thở giao hòa lẫn nhau.

Trên ghế sau chật hẹp, một chân Tuyên Hòa bị đặt trên lưng ghế dựa đằng trước, hai chân mở lớn, Tương Trữ Chiêu giống như thật sự không nhịn được, động tác cởi quần áo của anh vội vàng mà gấp gáp, cũng không quần khóa kéo hoặc là cúc áo, chỉ dùng sức mạnh liên xé rách toang; Tương Trữ Chiêu tùy tay ném đồng quần bị bạo lực chà đạp lên ghế lái, cúi đầu bắt đầu hôn lên thân thể cậu.

Tuyên Hòa nén tiếng thở dốc, cảm giác miệng lưỡi của nam nhân ở trên người mình, răng nanh ngậm lấy đầu nhũ rồi thô lỗ đùa bỡn, cuối cùng càng hôn càng đi xuống, thẳng đến hạ phúc, cẩn thận dùng đầu lưỡi vuốt ve bộ lông hơi thưa của cậu. Cuối cùng cảm nhận được tính khí bị một luồng ấm áp bao phủ, cả người Tuyên Hòa run lên, hừ ra tiếng.

“... Không cần, không cần liếm...”

Tương Trữ Chiêu coi như không nghe thấy, càng ra sức dùng đầu lưỡi đùa bỡn lỗ nhỏ phía trước, Tuyên Hòa nhất thời không nhịn được, phát ra một tiếng rên rỉ giống như tiếng khóc, cứ thế bắn ra, chất lỏng nhũ bạch thành từng đốm nhỏ ở trên ghế da.

Cậu tỉnh lại từ cao trào, mới ý thức được mình làm bẩn xe, lẩm bẩm nói: “Sao bây giờ, dơ...”

“Không sao cả.” Tương Trữ Chiêu nặng nề nói.

Tuyên Hòa giương mắt nhìn, mới phát hiện vẻ mặt ẩn nhẫn của đối phương, mày cũng nhíu chặt lại, thái dương thoáng hiện lên gân xanh, trên mặt đỏ ửng. Điều này rất ít gặp, Tuyên Hòa rõ ràng không có khiêu khích Tương Trữ Chiêu, đối phương lại dường như đã sắp đến cực hạn.

Lúc này Tương Trữ Chiêu dùng số dịch không nhiều lắm kia xoa lên tiểu huyết chắt hẹp giữa rãnh mông cậu, nói tiếp: “Nhấn một chút.” Nguồn :

Tuyên Hòa vừa mới muốn hỏi phải nhấn cái gì, đối phương đã xô xuyên qua cậu; tính khí nóng bỏng cứng rắn chỉ miễn cưỡng đắm vào một nửa, nhưng cũng chỉ là một nửa này, đã muốn làm cho Tuyên Hòa không phát ra âm thanh gì.

... Vì cái gì lại to như thế... Cậu mờ mịt nghĩ, cảm giác nơi khó có thể mở miệng của mình bị hung hăng cắt ra, bị lưỡi dao to lớn vô cùng nóng bỏng kéo căng ra đến mức khó có thể mở rộng nữa, nhưng mà thể này không phải đã chấm dứt, mà mới chỉ là bắt đầu. Tương Trữ Chiêu ồ ồ thở dốc, mồ hôi xuôi theo hai má chảy xuống, khi Tuyên Hòa ý thức được Tương Trữ Chiêu đang từng chút từng chút xâm nhập vào bên trong, nước mắt đều thiếu chút nữa rơi xuống.

Đau đớn như vậy cũng không duy trì lâu lắm, sau khi Tương Trữ Chiêu bắt đầu hôn cậu, Tuyên Hòa cũng thả lỏng một chút, lập tức bị đối phương làm tưởng thời cơ vội vàng đâm vào tận gốc, Tuyên Hòa bắt đầu run rẩy cả người, cuối cùng nhịn không được nói: “Anh nhanh lên, nhanh lên chấm dứt...”

Tương Trữ Chiêu không thể nhịn được nữa, tựa hồ đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước, cả giận nói: “Sau này không cho phép cùng người khác làm loại chuyện này nữa!”

“Em là người bị hại.” Tuyên Hòa mềm nhũn nói, không biết là mồ hôi hay là nước mắt làm cho trước mắt trở nên mơ hồ. Cậu lại thấp giọng nói: “Nhanh lên, không nhịn được nữa... Ừm...”

Tương Trữ Chiêu cúi đầu, mới phát hiện tính khí của cậu đã bắt đầu chảy ra một chút dịch, đứng thẳng mà kích động, thể là giễu cợt nói: “Luôn kêu người nhanh lên, tôi vì cái gì thể nào cũng phải phối hợp với em.”

Tuyên Hòa tiến đến bên tai nam nhân, cúi đầu không biết nói cái gì, Tương Trữ Chiêu lập tức mặt đỏ tai hồng, vẻ mặt xấu hổ, dường như muốn trách cứ lại muốn tức giận mắng, cuối cùng chỉ là hậm hờ mắng một câu, lập tức ban rộng hai chân Tuyên Hòa ra, chính mình gần như xúc động bắt đầu ra vào.

Nơi mẫn cảm bị liên tục ma sát, thậm chí đâm chọc, làm cho Tuyên Hòa thật sự nhịn không được lâu lắm, một lát sau liền bắn tinh, nhưng đối phương lại vẫn chưa nếm được ngon ngọt, vẫn như trước chỉ hơi rút ra liền đâm thật sâu vào ra sức ma sát, Tuyên Hòa vừa qua khỏi cao trào, chỉ cảm thấy trong cơ thể truyền đến cảm giác nóng bỏng, giống như bị chơi đùa rất tàn nhẫn, nơi riêng tư vừa đau vừa tê dại, rồi lại ần ần sinh ra khoái cảm.

Tương Trữ Chiêu về sau càng động lại càng kịch liệt, xe cũng theo đó lay động, Tuyên Hòa nghĩ nhiều người đi ngang qua sẽ phát hiện, trong lòng trừ bỏ cảm thấy thẹn, lại thấy việc gì phải để ý tầm mắt của người xa lạ, dù sao từ bên ngoài nhìn qua cửa kính xe cũng không thấy gì, sau khi cam chịu, đến thanh âm cũng không còn dè nén nữa.

Tương Trữ Chiêu luôn luôn ghét hận cậu kêu rất phóng túng, nhưng đêm nay lại dường như hoàn toàn quên chuyện này, ôm chặt lấy cậu, vừa thở dốc vừa đâm chọc lại vừa hôn môi, cuối cùng đâm mạnh vài cái, làm cho dịch thể nóng bỏng bắn sạch vào chỗ sâu trong thân thể Tuyên Hòa.

Tuyên Hòa cảm giác thân thể không ngừng co rút, phía sau cũng cắn chặt thứ đó của nam nhân, ôm lấy nam nhân trên người, tiếp theo lập tức bị hôn, đầu lưỡi bị nút đến run lên cũng không để ý, dịch thể giàn giụa của cả hai làm dơ ghế sau cũng mặc kệ, cậu mê loạn hôn lại Tương Trữ Chiêu, cho đến khi cơ hồ không thể hô hấp mới được đối phương buông ra.

Không biết qua bao lâu, chờ sau khi hô hấp bình tĩnh trở lại, Tuyên Hòa mới bắt đầu cảm giác được cơ thể đau mỗi. dù sao cũng làm ở ghế sau chật hẹp, cơ hồ không có chỗ để duỗi chân tay, ngay cả bắp đùi của cậu cũng ần ần đau nhức.

Tương Trữ Chiêu còn không rút ra, cứ như vậy nằm sấp trên người cậu, hơi thở ấm áp phun lên cổ cậu, Tuyên Hòa đưa tay sờ lên mái tóc thoảng ướt mồ hôi của nam nhân, lấy ngón tay vẽ lên mày nam nhân tựa như an ủi.

Tương Trữ Chiêu hơi giật giật, nói: “Sẽ ngứa.”

Tuyên Hòa rút ngón tay về, nhất thời lại có chút buồn cười; hiện tại cả người nam nhân xụi lơ nằm úp sấp ở trên người cậu, tựa như một con mèo lớn đang làm nũng với chủ nhân, mặc dù không đến nỗi dùng mắt cọ vào tay cậu, nhưng ít ra là ý đồ thân cận cậu. Ở chung như vậy làm cho cậu cảm thấy an tâm yên bình, hơn nữa thích thú.

Một lát sau, Tương Trữ Chiêu vẫn cứ lười biếng tùy ý cậu vuốt ve, lại bất ngờ nói: “Chuyện Hạ Sùng Nhạc...”

Cậu không nói, chờ lời nói tiếp theo của đối phương.

“... Kỳ thật tôi có hoài nghi.” Thanh âm của Tương Trữ Chiêu không hề lên xuống, “Những năm gần đây cậu ta vẫn chưa kết giao với người khác, đối với tôi cũng không tính là kém, nhưng tôi không hiểu cậu ta vì cái gì chưa bao giờ nói, hiện tại cuối cùng cũng biết nguyên nhân.”

“Anh là chỉ... Bởi vì đánh cược?”

“Ừ. Cậu ta đại khái cảm thấy áy náy.” Tương Trữ Chiêu thản nhiên nói, “Nhưng tôi vẫn coi cậu ta như bạn bè.”

Tuyên Hòa có chút ngạc nhiên nhìn qua, hỏi: “Anh là đang giải thích với em?”

“Không phải.” Tương Trữ Chiêu hừ lạnh một tiếng.

Tuyên Hòa không truy hỏi, chỉ là lại nói: “Anh vì cái gì... Dễ dàng liền tha thứ cho Trầm tiên sinh như vậy?”

“Lúc cậu ta theo đuổi tôi, kỳ thật không có gạt tôi. Khi đó là tôi tự mình đa tình.” Tương Trữ Chiêu cúi đầu nói, “Dùng thuốc uống rượu cũng vậy, tôi rõ ràng biết thứ đó không thể dính vào, lại vẫn làm như vậy, đây mới là nguyên nhân chính tôi cảm thấy không chịu nổi.”

Tuyên Hòa yên lặng nghe, đáy lòng nhiều ít có chút hiểu được; cho dù Tương Trữ Chiêu oán hận chuyện xảy ra năm đó, cũng không phải hận đến nỗi gây nên, nam nhân oán Trầm Trác Vân, mà cũng hận chính bản

thân mình... Đối với người như Tương Trữ Chiêu mà nói, vì một người khác trở nên điên cuồng mù quáng thậm chí rời bỏ nguyên tắc, đây mới là thất thố lớn nhất.

Cậu không nói nữa, chỉ ôm Tương Trữ Chiêu, thật lâu sau, lúc cậu gần như sắp ngủ, mơ hồ nghe thấy đối phương ghé vào lỗ tai cậu nói gì đó; Tuyên Hòa nghĩ muốn nhận lời nói của nam nhân, lại thế nào cũng không dậy nổi tinh thần, mí mắt nặng đến không nâng lên được, nhanh chóng ngủ mất.

Tương Trữ Chiêu hôn lên mặt cậu, thần sắc bình thản, thay cậu dọn dẹp xong, cuối cùng cầm lấy áo khoác đắp lên người cậu, còn mình thì mặc quần áo trở lại ghế lái.

Sau khi xe khởi động, bên trong xe cũng chỉ nghe thấy tiếng hô hấp vững vàng của Tuyên Hòa, Tương Trữ Chiêu thỉnh thoảng từ kính chiếu hậu liếc mắt nhìn về phía sau một cái, xác nhận tình hình giấc ngủ của Tuyên Hòa, nhưng cho đến khi ô tô dừng lại lần thứ hai, Tuyên Hòa đều không có tỉnh lại. Anh dừng xe xong, liền ôm lấy Tuyên Hòa, ôm thẳng đến trên giường, thay đối phương đắp gọn chăn bông, còn mình đi tắm rửa, ôm lấy Tuyên Hòa cùng ngủ.

13. Chương 13

Cậu đang chạy trốn.

Cậu dốc toàn lực mà trốn chạy, xung quanh là cây cao cổ đại, cậu cơ hồ cảm giác được tay chân đang bị cành lá quất đến chảy máu, đau đớn truyền đến, nhưng cậu không thể dừng lại. Có lẽ không lâu nữa sẽ có người đuổi theo, những người đó bây giờ chắc vẫn chưa phát hiện cậu biến mất, cậu chỉ có thể chạy về phía trước.

Cậu bỗng nghĩ tới đã nhiều ngày trôi qua, việc này hiển nhiên làm cậu mềm lòng, nam nhân thậm chí còn trộm cho cậu ít thức ăn; đối phương nhìn qua tựa hồ mới hai mươi mấy tuổi, so với cha cậu còn trẻ hơn... Cậu cắn môi, không cho phép mình nghĩ nhiều, chỉ chuyên chú tiếp tục chạy về phía trước.

Chạy không biết bao lâu, cậu vừa khát vừa đói, cảnh sắc xung quanh vẫn không hề thay đổi, cậu tập tễnh bước đi, hoàn toàn không dám lơ đãng, lúc nghe thấy phía sau mơ hồ truyền đến tiếng người, cậu bị dọa cho khiếp sợ, lập tức bắt đầu chạy trốn. Nhưng cậu chạy mãi chạy mãi, lại giẫm phải gì đó, chưa kịp ý thức được chuyện này, cậu ngã sấp ở trên mặt đất, thân thể bị đâm cho đến phát đau.

Cả người đau nhức khó có thể chịu được, cậu không thể động đậy, nhìn lại, mới phát hiện mình ngã từ trên sườn núi nhỏ xuống, hiện tại sở dĩ cảm thấy dưới thân cứng rắn, là bởi vì mặt đường trải nhựa.

Cậu ngơ ngác nằm, nghe thấy cách đó không xa truyền đến tiếng động cơ, nhất thời tâm sinh tuyệt vọng.

... Là những người đó đến đây.

Cậu không ý thức được, mình sắp khóc đến nơi, nước mắt mang theo nhiệt độ, dính vào miệng vết thương từng đợt đau đớn.

Tiếng động cơ ô tô càng lúc càng lớn, cuối cùng dừng lại, cậu nghe âm thanh người mở cửa xe, thế là lại nhắm mắt. Nhưng cậu đợi thật lâu, cũng không nghe thấy tiếng mắng chửi gì, hoặc là bị đánh, cậu do dự thật lâu, cuối cùng cố lấy dũng khí mở mắt, trước mắt là một khuôn mặt xa lạ, trên mặt hiện lên vẻ lo lắng cùng nghi hoặc.

Cậu nghe người đàn ông trung niên kia hỏi: “Cậu bị thương sao?”

Cậu gian nan gạt đầu, nhất thời trong lòng tràn đầy an tâm cùng thả lỏng, còn có chút ủy khuất cùng khó chịu dâng lên, nhin xuống vài lần vẫn không nhin được, cuối cùng lớn tiếng khóc.

... Cậu được cứu vớt.

Sau khi Tuyên Hòa bị đánh thức, còn buồn ngủ, mờ mịt hỏi: “Bây giờ là mấy giờ?”

“Năm giờ sáng.” Nam nhân bên cạnh trả lời.

“Sao lại gọi em dậy... Còn sớm mà...” Cậu cọ cọ gối đầu, cơ hồ có chút oán giận nói.

“Em hét to quá.” Tương Trữ Chiêu bình thản nói.

“A?” Tuyên Hòa giật mình, lập tức hiểu được, “Anh nói lúc em ngủ hét lên sao?”

Tương Trữ Chiêu gật gật đầu, tựa vào đầu giường, lúc này ngoài cửa sổ đã có một chút ánh sáng, sắc trời bán lượng, Tuyên Hòa nhìn đối phương một bộ dạng ăn không ngon ngủ không yên, trong lòng có chút áy náy, vội vàng nói: “Thật có lỗi đã đánh thức anh, anh ngủ tiếp một chút đi.”

Đối phương không nói chuyện, chỉ đem hộp giấy đến, Tuyên Hòa luống cuống đưa tay tiếp nhận, không hiểu ra sao, lại nghe thấy Tương Trữ Chiêu có chút không tự nhiên lên tiếng nói: “Lau mặt đi.”

Tuyên Hòa sờ sờ mặt, một mảnh ướt sũng, lúc này mới hiểu rõ, vội vàng lau sạch nước mắt, áy náy nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi em gặp ác mộng, không nghĩ tới trong mộng cũng có thể khóc, thật sự là mất mặt.” Cậu nói rồi có chút ngượng ngùng cười.

Tương Trữ Chiêu cũng không trả lời, cứ nhìn cậu thôi, vẻ mặt có chút đăm chiêu, một lúc lâu sau mới thu hồi tầm mắt, đứng dậy nói: “Tôi đi tắm.”

Lúc này Tuyên Hòa cũng không buồn ngủ, theo xuống giường, thuận miệng hỏi: “Em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh?”

“Ừ.” Đối phương nặng nề lên tiếng.

Như mọi lần ăn sáng xong, Tuyên Hòa đứng dậy, tiễn Tương Trữ Chiêu ra cửa. Đối phương dừng cước bộ, có chút không tự nhiên hôn một cái lên mặt cậu, nói: “Tôi đi làm.”

“Đi đường cẩn thận.” Tuyên Hòa lơ đãng nói.

Đối phương đôi lúc sẽ có loại hành vi thân mật này, lúc đầu cậu còn thấy ngượng ngùng, sau cũng dần dần thành thói quen, mặc dù ở trước mặt tài xế hay nữ dong đều có thể bất vi sở động, phát hiện khi đối phương chủ động còn thẹn hơn cậu, ngay cả loại hành vi mờ ám như vậy cũng làm được, cậu liền không cảm thấy ngượng nữa.

Nhìn theo bóng đối phương lên xe, Tuyên Hòa xoay người trở lại phòng khách, tính xem hôm nay làm những việc gì, đến thư phòng đọc sách một chút, trước giờ lên lớp thì đến trường.

Tan học, Tuyên Hòa cùng bạn bè tán gẫu một hồi, lại hỏi đến mèo nhỏ tên Chanh đã từng gửi nuôi ở nhà cậu, bạn học lập tức lấy di động ra, đem ảnh chụp gần đây nhất cho Tuyên Hòa xem; hai người đang nói dở, di động Tuyên Hòa vang lên, cậu nhìn màn hình điện thoại, vội vàng dùng tay ra dấu xin lỗi với bạn học, đứng lên đi trên hành lang nghe điện thoại.

“Có chuyện gì vậy?” Cậu hỏi ngắn gọn.

Đầu dây bên kia mẹ của Tuyên Hòa không nói lời thừa, chỉ bảo cậu phải về nhà một chuyện.

Tuyên Hòa có chút bất đắc dĩ, đành phải nói: “Buổi chiều con có việc bận, giữa trưa con sẽ qua ngay.”

Ngắt điện thoại xong, Tuyên Hòa thở dài. Cậu không phải không rõ, hôm nay mẹ nói chuyện rất lựa lời, không giống với thái độ thường ngày, ngược lại có chút ần ần tức giận, cậu nhất thời không nghĩ ra mình đã làm gì, mới có thể chọc mẹ giận như vậy, suy nghĩ một hồi đành từ bỏ, chỉ chờ tiết học chấm dứt, liền thu dọn đi về nhà mẹ.

Khi cậu bước vào nhà, phát hiện không chỉ mẹ, ngay cả cha và anh cả đều có mặt, nhất thời có chút mê hoặc, hoàn toàn không đoán được ý đồ của người nhà, đành ngồi im lặng trong phòng khách, chờ người khác mở miệng trước. Quả nhiên, mẹ cậu thiếu kiên nhẫn liền mở miệng nói đầu tiên: “Con trở về hỏi một câu, xem Tương Trữ Chiêu có ý gì đây!”

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, nói: “Con không hiểu mẹ muốn nói gì...”

“Cái dự án kia, nó cứ nhiên giao cho công ty khác làm. Con nói, nó rốt cuộc là ưu ái gia đình ta kiểu gì vậy?” Mẹ cậu dường như không nhận được nữa mà trách cứ.

Tuyên Hòa vẫn đang mơ hồ, lúc này anh cả mới ra mặt làm dịu cơn giận của mẹ, sau đó liền giải thích với Tuyên Hòa mọi chuyện; cậu thật sự không hiểu rõ lắm thuật ngữ về ngành tài chính, nhưng cũng nghe từng được chút ít, công ty Tương Trữ Chiêu có một công trình, sau khi trải qua đấu thầu, chỉ còn hai công ty lọt vào vòng cuối, nhưng cuối cùng dự án này lại được giao cho một công ty khác, mà không cho công ty của Tuyên gia nhận thầu.

Cậu bỗng nhớ ra, có lần, khi cậu và Tương Trữ Chiêu mới kết hôn, có nghe mẹ đề cập đến chuyện này một lần, liền nói: “Con nhớ rõ dự án này... Anh ấy nói anh ấy không thể tự quyết định, là do ban giám đốc của công ty bỏ phiếu bầu...”

Cậu mới nói một nửa, anh trai đã lạnh lùng nói: “Bọn họ là tập đoàn gia tộc(*), nếu Tương Trữ Chiêu tỏ rõ lập trường, sự tình sẽ không diễn biến như thế này.”

(*): Kiểu như công ti gia đình nhưng quy mô lớn hơn rất nhiều.

Tuyên Hòa á khẩu không trả lời được, chỉ cảm thấy lúc này có nói gì cũng vô ích, liền im lặng.

Nhưng cha mẹ và anh trai không buông tha cậu, từ trước đến nay người cha vốn ít khi mở miệng, cũng chỉ trích cậu: “Cho dù con có làm dâu Tương gia, cũng vẫn mang họ Tuyên, cha và anh con đã bận rộn cả ngày, còn không phải vì công ty sao, con cũng nên vì cái gia đình này mà cố gắng một chút.”

Cậu giật giật môi, nghĩ muốn phản bác lại cảm thấy thật mĩa mai, cuối cùng cái gì cũng chưa nói, chỉ cúi thấp đầu, nghe người nhà trút giận trách tội, trên mặt dần dần mất đi cảm xúc, con người cũng ngày càng phát ra ánh sáng lạnh như băng.

Buổi chiều, Tuyên Hòa đến bệnh viện, nhờ Hạ Sùng Nhạc kiểm tra sức khỏe. Cậu ngồi trong phòng khám, nhấp ngụm trà đối phương bê tới, bỗng nhiên nói: “Trầm Trác Vân đã đi rồi.”

Hạ Sùng Nhạc nghe vậy, cũng không sửng sốt, chỉ bình tĩnh nói: “Chuyện này tôi cũng không rõ lắm.”

“Anh... thích Tương tiên sinh?” Tuyên Hòa ướm hỏi.

Đối phương sửng sốt, cười khổ, nói: “Cậu biết rồi?”

Tuyên Hòa thừa nhận.

“Tương Trữ Chiêu cũng biết?”

“Ừ.”

Hạ Sùng Nhạc thở dài, một tay che mặt, tựa lưng vào ghế ngồi, lẩm bẩm nói: “Tôi chỉ biết Trầm Trác Vân cũng không dễ chịu lắm.”

Tuyên Hòa có chút khó hiểu, nhưng không truy hỏi; Hạ Sùng Nhạc nói với cậu: “Không cần để ý, cho tới bây giờ tôi cũng không tính nói ra, sau này, tôi và Tương Trữ Chiêu chỉ là bạn bè.”

“Vì sao... Không nói?”

“Lúc học đại học, tôi đã từng ám chỉ qua, nhưng cậu ấy lại giống như không hiểu.” Hạ Sùng Nhạc cười khổ, “Cậu ấy đối với tôi, căn bản không có loại ý tứ này. Hiện tại quan hệ bạn bè thuần túy như vậy, tôi cũng không muốn phá vỡ.”

“Anh có thấy áy náy không? Lại đi đánh đổ chuyện như vậy.” Tuyên Hòa hỏi.

“Cậu đã biết tất cả?” Hạ Sùng Nhạc tựa hồ có chút kinh ngạc, lập tức nói: “Đương nhiên rất áy náy, nhất là lúc phát hiện mình thật sự yêu Tương Trữ Chiêu.”

Tuyên Hòa trầm mặc một lúc lâu, nói: “Chuyện đánh đổ kia, Tương tiên sinh cho dù biết, cũng sẽ không mang hận.”

“Tôi biết.” Hạ Sùng Nhạc nghiêm nghị nói.

Cuộc đối thoại hồi hã giữa cậu và Hạ Sùng Nhạc kết thúc. Tuyên Hòa về đến nhà, nhớ tới việc trưa nay cha mẹ nói, không khỏi bắt đầu cảm thấy đau đầu.

Tạm thời không nói đến việc cậu có muốn giúp không, với cá tính Tương Trữ Chiêu sẽ không để một người ngoài ngành như cậu xen vào, huống chi nghe ngữ khí của mọi người, cũng đoán được dự án này có kinh phí khổng lồ, cậu là một người không hiểu rõ việc kinh doanh buôn bán, sao có thể tác động đến quyết định của đối phương.

Có lẽ lúc trước kia đánh hôn, cha mẹ hi vọng cậu có thể thành người trợ lực cho sự nghiệp của gia đình, nhưng quả thật cậu không biết nên làm như thế nào, Tuyên Hòa không muốn lôi kéo Tương Trữ Chiêu, càng không muốn trong mắt đối phương mình trở thành người hám lợi, nhưng cha mẹ lại làm cậu bối rối cùng lung lay lập trường.

“... Em phát ngốc cái gì.”

“Không có gì.” Tuyên Hòa lấy lại tinh thần, hơi nở nụ cười. Cậu cầm thìa lên, uống chút canh thuốc, nói: “Món canh hôm nay hương vị không tồi, anh cũng uống một chút đi.” Cậu nhìn đến bát canh của đối phương dường như vẫn không suy xuyến.

Tương Trữ Chiêu không đáp lại, cũng không có vẻ cao hứng, chỉ đưa mấy muỗng canh lên miệng, liền buông thìa xuống.

Tuyên Hòa đang định nói, Tương Trữ Chiêu đã cướp lời: “Sáng nay, em mơ thấy gì vậy?”

Cậu sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn đắn đo có nên nói thật hay không, nhưng nhìn mặt đối phương không biểu tình gì, cuối cùng cậu thở dài, nói: “Chỉ là gặp ác mộng, anh không cần lo lắng.”

“Đây cũng không phải lần đầu tiên em gặp ác mộng.” Tương Trữ Chiêu tựa hồ có chút hờn giận, “Cũng không phải lần đầu tiên tôi bị em đánh thức.”

Tuyên Hòa ngạc nhiên, vội vàng hỏi: “Lúc trước em cũng đánh thức anh giống sáng nay?”

Tương Trữ Chiêu im lặng chăm chú nhìn cậu, ngầm thừa nhận.

Tuyên Hòa khẳng định được đáp án, trong thời gian ngắn liền cảm thấy vạn phần quẫn bách cùng áy náy; trong lúc ngủ sao lại thất thố kêu to như vậy, thậm chí đánh thức nam nhân cùng giường, lại trì hoãn đến tận hôm nay mới biết được chuyện này, có thể thấy, cậu đã gây nhiều phiền phức cho Tương Trữ Chiêu.

“Thực xin lỗi...” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói.

Tương Trữ Chiêu buồn bực dựa lưng vào ghế, khẽ mở miệng, phân nửa mang theo tức giận nói: “Tôi không bắt em phải giải thích.”

“... Chỉ là, thật sự không có gì đâu.” Tuyên Hòa chậm rãi nói, “Kỳ thật anh cũng biết, mười mấy năm trước em từng bị bắt cóc, em mơ thấy chính là chuyện xảy ra khi đó.” Cậu càng nói tâm tình càng trầm xuống, sắc mặt cũng ảm đạm, đương nhiên chính cậu cũng không phát hiện ra.

Tương Trữ Chiêu sắc mặt bình thản, hỏi: “Em còn nhớ rõ chuyện phát sinh khi đó?”

“Vâng.” Tuyên Hòa buông đồ ăn, lẩm bẩm nói: “Em nhớ rõ bọn họ đã đánh em như thế nào, quãng thời gian chịu đói chịu khát ấy, còn có những chuyện đã xảy ra sau đó...”

“Cha mẹ em không chịu giao tiền chuộc sao?” Tương Trữ Chiêu gần như lãnh khốc hỏi.

Tuyên Hòa cười khổ, nghiêng đầu nói: “Chính là như vậy... Theo kế hoạch của bọn họ, thậm chí còn báo cảnh sát.”

Tương Trữ Chiêu không nói gì nữa, Tuyên Hòa lại cười khanh khách lên, nói: “Việc này, anh chắc chưa biết. Nghe nói lúc ấy, sự kiện này khiến nhiều người chê cười làm họ rơi vào tình thế bất lợi, nhưng cha mẹ em lại bình tĩnh mà chống đỡ. Bọn họ cho rằng em bị kinh hách (hoảng sợ cực độ), cái gì cũng không nhớ rõ... Kỳ thật, cái gì em cũng đều nhớ rõ.”

Cậu thở dài, thấp giọng nói: “Sự tình là như vậy, em mơ thấy, là chuyện xảy ra khi đó.”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, sốt ruột nói: “Đừng cười, trông thật khó coi.”

Tuyên Hòa nghe vậy, cảm thấy thật sự cười không nổi, chỉ có thể miễn cưỡng dùng thanh âm cay đắng nói: “Vâng, em cũng thấy vậy.”

Ăn tối xong, Tương Trữ Chiêu nói với cậu: “Theo tôi đến thư phòng(*).”

(*): Ở thì ai cũng hiểu đây là cái phòng đọc sách nhể ^ ^!

Tuyên Hòa tuy có chút khó hiểu, nhưng vẫn áp chế cảm giác nghi hoặc, đi theo đối phương lên lầu, rồi mới vào thư phòng. Bình thường thư phòng này phần lớn là do Tương Trữ Chiêu sử dụng, tuy rằng cũng chuẩn bị cho Tuyên Hòa bàn học và máy tính, nhưng cậu thường học ở trong phòng chứa đồ, bởi vậy với cậu thư phòng này có chút xa lạ.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tương Trữ Chiêu mở miệng nói: “Em hẳn là cũng biết, dự án kia được giao cho một công ty khác.”

Tuyên Hòa nghĩ đối phương chắc hơn phân nửa đã biết việc cậu trưa nay về nhà mẹ đẻ, cho nên mới nói thẳng như vậy, thế là cậu cũng thành thực trả lời: “Bọn họ bảo em về một chuyến, cũng là vì chuyện này.”

Tương Trữ Chiêu tựa hồ có chút nôn nóng, mệt mỏi, ngoài mặt lại vẫn duy trì vẻ bình tĩnh: “Lúc trước tôi cũng từng nói qua, dự án này cũng không phải một mình tôi có thể quyết định; kết quả như vậy, em cũng nên chuẩn bị tâm lý.”

Tuyên Hòa trả lời, đã có chút mờ mịt, trực giác báo cho cậu chuyện Tương Trữ Chiêu muốn nói không chỉ có vậy.

“... Xin lỗi.” Tương Trữ Chiêu thần nhiên nói.

Tuyên Hòa nhất thời kinh ngạc, bắt đầu luống cuống không biết làm sao; cậu ngẫm hồi lâu mới tiêu hóa được ý tứ đối phương muốn biểu đạt, bởi vậy càng thêm kinh ngạc. Quả thật, Tương Trữ Chiêu trước mặt người khác ít khi để lộ ra tính xấu của bản thân, nhưng cũng không nhả nhận gì, càng lắm không làm cho người khác bẽ mặt mà thôi; một người như vậy, hiện tại cư nhiên lại giải thích với cậu, quả thực khó có thể tin.

... Có lẽ ngày mai mặt trời sẽ mọc đằng Tây a... Cậu ngơ ngác nghĩ.

Suy nghĩ hỗn loạn kết thúc trong thời gian ngắn, Tuyên Hòa cuối cùng tỉnh táo lại, không xác định nói: “Sao đột nhiên lại nói vậy? Anh không làm gì sai, điểm ấy em rất rõ ràng, chuyện dự án là do ban giám đốc quyết định, không phải sao?”

“Tôi giải thích không phải vì chuyện đó.” Tương Trữ Chiêu không kiên nhẫn nói, trên mặt cơ hồ lộ ra biểu tình vô thố, nhưng chỉ thoáng qua, rất nhanh lại biến đổi thành thần sắc tức giận hỗn tạp cùng biểu tình nặng nề mâu thuẫn; cậu nghe thấy Tương Trữ Chiêu nói: “Sự tình biến thành như vậy, lập trường của em...” Nam nhân cắn môi, tựa hồ không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tuyên Hòa ngồi một lúc lâu, mới cảm thấy dường như đối phương chưa biểu đạt hết ý tứ.

“Anh lo lắng em bị người nhà trách mắng sao?”

“Cha em lúc trước tỏ thái độ, ông ấy rất hi vọng có thể nắm được dự án này.” Tương Trữ Chiêu phiến muộn nói, “Lúc trước tôi đã nói qua, việc này tôi không thể quyết định, nhưng ông tựa hồ không tin lời tôi nói là thật.”

Đối phương không trực tiếp trả lời vấn đề, có phải đang trốn tránh trả lời không... Tuyên Hòa yên lặng nghĩ, lại hỏi: “Anh lo lắng cho em sao?”

Trên mặt Tương Trữ Chiêu hiện một tầng ửng hồng, có vẻ không cao hứng lắm, thậm chí ần ần uất giận, bất thường nói: “Ai lo lắng cho em, tôi làm gì có thời gian lãng phí loại nhàn tâm này...” Nói thì nói vậy, nhưng Tuyên Hòa để ý thấy vành tai đối phương càng lúc càng hồng.

Trong khoảng thời gian ngắn, cậu nhất thời không biết nên thế nào, đáy lòng sinh ra tư vị phức tạp vừa ngọt ngào lại vừa chua xót, cũng làm cho nét mặt cậu có chút bối rối.

... Tương Trữ Chiêu thế nhưng lại lo lắng cho cậu.

Lời cha mẹ và anh trai trách mắng lúc trưa còn văng vẳng bên tai, nhưng giờ phút này cậu hoàn toàn không để ý nữa; lập trường của cậu chưa bao giờ được coi trọng, với người nhà không nắm được dự án liên sinh ra oán giận mà nói, quả thực là nhỏ bé không đáng kể; nhưng Tương Trữ Chiêu lại để ý đến khổ cảnh của cậu, thậm chí con người cao ngạo ấy lại còn xin lỗi cậu...

Chuyện này rõ ràng không cần để tâm đến vậy, nhưng hành động của Tương Trữ Chiêu lại nằm ngoài dự đoán của cậu.

Nhất thời, cậu không còn lời nào để nói. Những cảm xúc dâng trào trong lòng, cậu không tìm được từ ngữ nào để biểu đạt, đơn giản không nói gì, cứ như vậy, cảm xúc vẫn cần được thổ lộ ra, nếu không tìm được phương thức nào đó để biểu lộ, cậu nghĩ có lẽ mình sẽ không thể chịu được.

Trong khoảnh khắc, Tuyên Hòa quyết đoán bước qua cái bàn trà chữ nhật chắn giữa hai người, đem mặt vùi vào ***g ngực Tương Trữ Chiêu.

Cũng như cậu, Tương Trữ Chiêu luống cuống tay chân, không hiểu ra làm sao, cuối cùng ôm lấy Tuyên Hòa, dường như cố che giấu cảm xúc mà khẽ quát lên: “Em làm cái gì!”

“... Anh thật tốt.” Tuyên Hòa cọ cọ trong ngực nam nhân, thanh âm mơ hồ nói, “Anh thật sự là một người tốt!”

Tương Trữ Chiêu nhất thời cứng đờ người.

“Không được nói tôi là người tốt!” Nam nhân cả giận nói.

“Vì sao?” Tuyên Hòa có chút nghi hoặc, rồi mới bình tĩnh đại ngộ nói: “A, anh không muốn bị kẹt tóc(*).”

(*): Tạm hiểu “kẹt tóc” Tuyên Hòa nói chỉ người tốt.

“... Kẹt tóc?” Ánh mắt Tương Trữ Chiêu có chút mờ mịt.

Tuyên Hòa lập tức ý thức được nam nhân không biết cách nói như vậy là để chỉ người tốt, chính là cảm thấy lời cậu nói không được rõ ràng; cậu cười cười, cảm giác được đối phương đang nhanh chóng ôm xiết lấy mình để tránh cho cậu trượt ra khỏi vòng tay, trong lòng một hồi ấm áp.

“Em nói cái kia... Kẹt tóc, là có ý gì?” Tương Trữ Chiêu có chút chần chờ hỏi, “Là chỉ thể tín dụng(*)? Lần trước tôi đã cho em.”

(*): Trong tiếng Trung [] và [] đều mang nghĩa là “thể”, nhưng [] còn có nghĩa “kẹt tóc” nên Tương Trữ Chiêu hiểu nhầm ý Tuyên Hòa.

Tuyên Hòa mất khí lực thật lớn mới nhận được cười, cậu chăm chú nhìn Tương Trữ Chiêu, nghiêm trang nói: “Không phải ý đó. Anh là người tốt, chỉ có người tốt có tài chân chính mới có thể làm kẹt tóc, bất quá gần đây thật hiếm có người như vậy.”

Tương Trữ Chiêu không hiểu ra sao nhưng vẫn làm bộ trấn định mạnh mẽ gật gật đầu, không hề hỏi nhiều.

Tuyên Hòa lúc này mới cảm nhận rõ ràng khoảng cách về văn hóa thời đại giữa bọn họ, thường nói cách ba năm có một cái rãnh thế hệ, bọn họ tốt xấu gì cũng cách nhau bốn năm cái rãnh, nhưng sự ngăn cách ngoài dự đoán này không làm cho cậu cảm thấy xa cách, ngược lại chỉ thấy buồn cười.

Đương nhiên cậu không biết, sau này vào một ngày đẹp trời, Tương Trữ Chiêu dùng máy tính lướt mạng tìm thấy khái niệm người tốt có giải thích một câu, “Anh là người tốt, nhưng chúng ta không thể cùng một chỗ”, mấy ngày tiếp theo tâm tình anh liền dị thường bất ổn định.

Lúc này Tuyên Hòa an tâm vùi mặt trong ***g ngực nam nhân, qua một hồi lâu, đột nhiên có ý nghĩ lạ nói: “Nếu anh là anh trai em thì tốt rồi.”

Tương Trữ Chiêu nhú nhú mày, nói: “Sao lại nói vậy.”

Cậu nghĩ tới người anh cùng cha với mình, không khỏi tự giấu trong lòng. Anh trai cậu Tuyên Cảnh, từ trước đến nay học giỏi nhiều mặt, vô cùng được yêu chiều, nên với một người em trai học khoa văn như cậu

anh ta cảm thấy khá chướng mắt, mặc dù đối phương che giấu rất tốt, nhưng Tuyên Hòa vẫn có thể phát hiện trong mắt người kia hiện lên vẻ khinh miệt.

“Anh là anh trai tốt.” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói, “Mặc dù nóng tính, nhưng nếu người nhà bị bắt nạt, anh sẽ không bỏ mặc.”

“Nói vậy.” Nam nhân khinh thường nói.

Tuyên Hòa cũng không để ý lời bác bỏ của đối phương, chỉ nở nụ cười, cười một hồi, cậu mới ý thức được tư thế mình nằm trong lòng đối phương có bao nhiêu ám muội, mặt cũng hơi hơi đỏ lên; thật không phải thẹn thùng, cũng không phải chưa từng ngồi trên đùi đối phương, chính là, đây là lần đầu tiên, không phải làm chuyện kia mà ngồi như thế này, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Lúc này bàn tay Tương Trữ Chiêu đã trượt xuống dưới, nhẹ nhàng đỡ lấy thắt lưng cậu, thoáng xoa vuốt nhẹ, Tuyên Hòa chỉ cảm thấy nơi bị bàn tay chạm đến nóng bỏng đến dị thường, tức khắc cảm thấy không tự nhiên liền đứng dậy nói: “Em đi tắm trước, anh cũng nên nghỉ ngơi sớm đi.”

Bàn tay Tương Trữ Chiêu đang dừng ở giữa không trung lập tức thu về, trong thần sắc có một tia ảo não, tựa hồ không cam lòng lên tiếng. Tuyên Hòa không chú ý đến nét mặt đối phương, xoay người cúi thấp đầu rời đi.

Đêm nay, Tuyên Hòa ngủ rất ngon, không chút mộng mị.

Hôm sau là ngày nghỉ, Tương Trữ Chiêu không cần đi làm, Tuyên Hòa cũng không lên lớp, hai người ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh; Tương Trữ Chiêu ôm chặt cậu, mặc dù không có ý tứ muốn cầu hoan, nhưng Tuyên Hòa vẫn cảm giác được ham muốn của đối phương tăng cao, bởi vậy rất sẵn sàng xoay người hôn nam nhân, nhưng không hôn ở môi, mà hôn ngực, sợ mình chưa đánh răng hơi thở sẽ làm đối phương khó chịu.

Nhưng Tương Trữ Chiêu rất nhanh liền hôn môi cậu, tấm rèm lớn che khuất hết thủy ánh sáng, hai người trong phòng tối hờnáo một trận một muốn chết, quá trưa Tuyên Hòa mới bần rần chân tay đứng lên đi tắm, hai người vội vàng rửa mặt, xuống lầu ăn cơm trưa.

Tuyên Hòa nhất thời không tìm được việc gì để làm, những game dễ đều đã phá đảo, game khó hơn thì cũng luyện đến cấp bậc nhất định rồi, manhua đã xem hết, thế là cậu quyết định ra ngoài mua trò chơi mới và manhua sắp xuất bản về.

Mà Tương Trữ Chiêu biết được ý định của cậu, chủ động tỏ ý muốn đi cùng cậu; đương nhiên, vẫn là cách nói như mọi khi: “Chỉ là trùng hợp mà thôi, tôi cũng muốn đi mua cà-vạt mới.”

Tuyên Hòa biết, chủ cửa hàng quần áo có quen với Tương gia, thường mang những loại quần áo đẹp đến cho Tương Trữ Chiêu trực tiếp chọn, số đo của anh cũng được ghi lại trong danh sách cửa hàng, miễn cho anh phải phí thời gian thử quần áo. Cho nên, mua cà-vạt quả thật là làm chuyện dư thừa, nhưng Tuyên Hòa cũng không nói gì, chỉ cười bảo: “Em có thể giúp anh chọn cà-vạt.”

Hai người lên xe, Tương Trữ Chiêu ngồi ở ghế lái, Tuyên Hòa ngồi cạnh nam nhân; xe đi không nhanh không chậm; tốc độ ổn định, Tuyên Hòa chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi: “Buổi chiều có thể đến quán cà phê nữ phó không?” Cậu dừng một chút, bổ sung: “Phía trước chỉ cần đi qua một nhà là đến rồi.”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, từ chối cho ý kiến nói: “Em đi làm gì? Đồ ăn thì khó nuốt, phục vụ thiếu chuyên nghiệp, trong tiệm âm ỉ muốn chết, thu phí không hợp lệ, giá cả cao đến khó tin.”

Tuyên Hòa nhin cười, nhỏ giọng nói: “Nếu anh không muốn đi cùng, em tự đi cũng được mà.”

Tương Trữ Chiêu ngoan lệ trừng mắt liếc cậu một cái, dường như muốn mắng chửi người, rồi lại không tìm ra lý do gì thích hợp, cuối cùng tức giận nói: “Tôi sẽ không trả tiền cho em.”

“Em có mang bóp da.” Tuyên Hòa nghiêng đầu nói.

Nét mặt Tương Trữ Chiêu cứng lại như sắt, tức giận gầm nhẹ: “Không được đi một mình!”

“Anh có thể đi cùng em mà.” Tuyên Hòa nở nụ cười.

Không còn lựa chọn nào khác, Tương Trữ Chiêu cuối cùng đành trầm mặt thỏa hiệp.

Tới cửa hàng quần áo, Tuyên Hòa chọn cho Tương Trữ Chiêu hai cái cà-vạt tối màu rất cứng chặc, nhưng không có quá nhiều họa tiết hoa văn, sẽ tạo cảm giác không quá cứng nhắc cũng không quá sành điệu... Tương Trữ Chiêu cũng không có vui vẻ. Nhưng sau này Tuyên Hòa mới phát hiện đối phương thường xuyên đeo hai cái cà-vạt này đi làm, thế là cảm thấy hứng thú hỏi Tương Trữ Chiêu có phải rất thích chúng hay không, kết quả nam nhân vẻ mặt phiền chán nói: “Ít tự mình đa tình đi, chỉ là trùng hợp thôi.” Tuyên Hòa nhìn thấy đối phương đỏ mặt liền cười không nói gì.

Chọn cà-vạt xong, tính tiền, hai người đi sát mép đường, đến tiệm đồ chơi mà Tuyên Hòa vẫn thường đi.

Tuyên Hòa vào trong tiệm, lập tức như cá gặp nước cướp đoạt các loại đồ mới, vớt Tương Trữ Chiêu sang một bên, nhưng Tương Trữ Chiêu cũng không tức giận, chỉ đứng bên cạnh, trong ánh mắt tuy có một tia không thể hiểu nổi, nhưng cũng không ngăn cản hành vi bốn phía mua đồ của Tuyên Hòa. Chờ Tuyên Hòa đi tính tiền, Tương Trữ Chiêu mới lại gần, đem thẻ tín dụng đưa cho nhân viên cửa hàng.

“Kỳ thật anh không cần làm như thế.” Ra khỏi tiệm, Tuyên Hòa nhẹ giọng nói.

“Tôi cảm thấy vui.” Tương Trữ Chiêu cứng nhắc nói.

... Đây thoát nhìn làm sao giống bộ dáng vui vẻ... Trong lòng Tuyên Hòa không cho là đúng, ở ngoài mặt vẫn tươi cười: “Cám ơn anh.”

Mắt thấy bầu trời sắp ngã hoàng hôn, trải qua ít phút ở trên xe, Tuyên Hòa đem những đồ mới mua đều đặt lại trong xe, kéo Tương Trữ Chiêu đi vào quán cà phê nữ phó, lập tức ánh mắt bị hấp dẫn bởi những quần áo mùa đông mới trên người nữ phó(*), thẳng đến khi ăn cơm vẫn còn lơ đãng nhìn bộ âu phục dài tay màu đen phối hợp với váy trắng dài của nữ phó.

(*) Nữ phó: Nữ người hầu.

Tương Trữ Chiêu lạnh lùng hỏi: “Em nhìn cái gì.”

“Đồng phục này... dường như đã nhìn thấy ở nơi nào đó.” Tuyên Hòa vẻ mặt nghi hoặc, chăm chú nhìn kỹ tạp dề màu trắng thắt chặt trên lưng áo, lập tức lộ ra biểu tình bưng bít đại ngộ: “Em nhớ ra rồi, bộ đồng phục này giống trong Parmaid!”

“... Parmaid?”

Nghe được câu hỏi nghi hoặc của đối phương, Tuyên Hòa quay lại, đang định thao thao bất tuyệt thuyết trình về trò chơi tình yêu này, bỗng nhiên cứng đờ, dường như nhớ tới điều gì, chậm chạp nói: “Đó là một loại trò chơi...”

“Trò chơi gì?”

Tuyên Hòa thực sự có cảm giác tự ném đá vào chân mình, trong lòng hối hận vô hạn. Parmaid là một trò chơi tình ái nổi tiếng, trừ lần đó ra, bởi cảnh nữ phó cà phê gắng sức giãy dụa, cùng phần đông diễn viên nữ tiến công chiếm đóng (ý nói sự chủ động) có thể mở ra cảnh tượng cảm mười tám tuổi.

Cậu không phải trời sinh tính bảo thủ, cũng có thể chậm rãi nói về trò chơi tình mẫu, nhưng đối tượng lại là Tương Trữ Chiêu, cậu không biết phải mở miệng như thế nào.

Tuyên Hoà gục đầu xuống, sợ hãi nói: “Cái đó, là trò chơi tình ái...”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, trầm ngâm một lúc lâu, có chút dăm chiêu nói: “Chắc em có phần mềm bộ trò chơi đó, trở về mang ra chơi cùng tôi.”

“Anh... Không phải anh chán ghét chơi trò chơi sao?!” Tuyên Hòa khiếp sợ đề cao âm thanh.

“Em đối với... Parmaid mê mẩn như thế, tôi cũng phải thử cho biết một chút.” Tương Trữ Chiêu ngạo mạn nói, “Tôi muốn chơi cùng em, em không cần nói lời cảm ơn đâu.”

Tuyên Hòa lúc này mới nhìn ra được đối phương đang do dự cùng né tránh, bởi vậy mới cố ý nói thế, cậu vì được yêu chiều mà cảm thấy xấu hổ đến phát nhiệt.

14. Chương 14

Hai người dùng cơm ở quán nữ phó, trong lúc Tương Trữ Chiêu bất ngờ không có xoi mói với cơm cùng phục vụ trong tiệm, nhưng đối Tuyên Hòa mà nói, bình thần của nam nhân liền giống như sự im lặng trước cơn bão.

Thật vất vả, sau khi cậu cùng nữ phó chơi một game nhỏ, thuận lợi chụp ảnh chung, Tương Trữ Chiêu mới đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Tuyên Hòa vén màn, đi theo sau đối phương, mới ra khỏi tiệm, liền phát hiện trời giống như muốn mưa, mưa bụi tinh tế lất phất rơi xuống. Lúc này Tương Trữ Chiêu nói: “Ở chỗ này chờ, tôi đi lái xe lại đây.”

Cậu ngăn ra, nói: “Được...” Thế là đối phương liền chạy ra khỏi mái hiên đón nhận từng giọt mưa lạnh lùng, đi vào một ngõ tắt nhỏ mà bọn họ đậu xe.

Tuyên Hòa phục hồi tinh thần lại, trong lúc nhất thời ần ần có chút cảm động. Tuy rằng cậu không rõ vì sao Tương Trữ Chiêu lại để cậu chờ ở chỗ này, có lẽ chính là sẵn sóc khó gặp, nhưng tóm lại là làm cho cậu không cần gấp mưa, rõ ràng chỉ là loại việc nhỏ này, lại làm cho Tuyên Hòa cảm thấy ảm áp. Cậu mới nghĩ như thế, bỗng nhiên lại nhớ tới sức đề kháng của thân thể đối phương không tốt, cho dù chỉ là dầm một chút mưa, cũng có thể cảm mạo sinh bệnh, không khỏi có chút lo lắng.

Cậu đứng ở tại chỗ đợi một hồi, không lâu sau, bên cạnh xuất hiện một người đàn ông trung niên, ước chừng bốn năm mươi tuổi, vừa nói chuyện điện thoại vừa lộ ra nụ cười, nụ cười kia cực kỳ bình thường, nhưng không biết vì sao, Tuyên Hòa lại cảm thấy gương mặt xa lạ kia có chút quen mắt, chờ đến lúc cậu muốn nhìn kỹ lại, người đàn ông kia đã xoay người rời khỏi.

Tuyên Hòa kinh ngạc nhìn bóng dáng người đàn ông trong màn mưa, bên tai nghe thấy thanh âm không kiên nhẫn của Tương Trữ Chiêu: “Lên xe đi.” Cậu quay đầu lại, xe của nam nhân đang đứng ở ven đường, thế là vội vàng lên xe, vừa thắt dây an toàn vừa nói: “Nhanh lên về nhà, vừa rồi anh bị mắc mưa, tốt nhất nhanh về nhà tắm...”

Cậu vừa mới nói đến một nửa, Tương Trữ Chiêu ở bên cạnh đồng thời đánh hắt xì, than thở nói: “Em thật nhiều lời.”

“Nếu anh mất hứng, sau này em sẽ không nói.” Tuyên Hòa nhúm mày.

“Tôi lại không có mất hứng.” Nam nhân hừ một tiếng, đúng là vẫn nghe lời tăng tốc, không mất bao lâu liền tới cửa nhà; anh tùy ý để xe ở trước sân, liền cùng Tuyên Hòa xuống xe, đi vào trong phòng.

Tương Trữ Chiêu tự lên lầu, Tuyên Hòa đoán đối phương muốn đi tắm, hơi hơi thả lỏng, tự mình cũng nhanh chóng đi tắm, đem chiến lợi phẩm vừa mua cất vào phòng sưu tầm, chỉ tùy tay cầm mấy quyển manhua, trở về phòng nằm ở trên giường đọc.

Thời điểm đối phương tắm xong, cứ thế đi tới, ngay cả khuôn mặt đều ửng hồng; Tuyên Hòa nhìn nam nhân đang mặc áo ngủ, nói: “Muốn uống chút đồ uống nóng không, em bảo người hầu chuẩn bị.”

“Ừ.”

Đối phương ừ một tiếng, thế là Tuyên Hòa gọi điện thoại nội tuyến, bảo nữ dong chuẩn bị cà phê nóng Tương Trữ Chiêu muốn uống cùng trà sữa nóng của mình, không lâu sau, nữ dong liền bưng những thứ đó tới, Tuyên Hòa nói cảm ơn xong nhìn nữ dong đóng cửa, lúc này mới xoay người đang muốn thay Tương Trữ Chiêu quần áo, liền phát hiện đối phương dựa ở đầu giường, tóc ướt sũng, vội vàng nói: “Anh sao không sấy tóc?”

“Phiền toái.” Nam nhân lười biếng nói.

Tuyên Hòa bắt đầu dĩ, đành phải lấy máy sấy, cầm vào ổ điện bên cạnh nói: “Em sấy cho anh.”

Cậu leo lên giường, ngồi xuống bên cạnh đối phương, mắt thấy đối phương cao hơn cậu, nếu hai người đều ngồi sẽ khó hoạt động; cậu mới muốn nói cái gì, Tương Trữ Chiêu liền cúi người xuống, gác lên đùi cậu, vẻ mặt mệt mỏi nói: “Sấy nhanh lên a.”

Thanh âm nam nhân có chút mềm mại, tuy là thúc giục lại không có ý mệnh lệnh, Tuyên Hòa giật mình, mở máy sấy giúp Tương Trữ Chiêu sấy khô tóc, thậm chí thỉnh thoảng lấy ngón tay xác nhận độ ẩm; một lát sau, cậu nói: “Tóc của anh thật mềm...”

“Kế tiếp, là muốn nói tính tình tôi phá hư?” Tương Trữ Chiêu cười giễu nói.

“Xem ra anh bị nói như vậy không ít.” Tuyên Hòa hơi nở nụ cười, bỗng nhiên nhớ tới, người có thể giống như vậy thân thiết đụng đến tóc nam nhân, còn nói ra những lời này, hơn phân nửa là tình nhân lúc trước của đối phương; cậu tưởng tượng như thế, tươi cười liền có chút cương lại.

“Từ nhỏ mẹ tôi thường nói như thế.” Tương Trữ Chiêu không phát hiện khác thường của cậu, nhắm mắt lẩm bẩm nói.

Tuyên Hòa không đáp lời, cũng không thể nói rõ cổ nhiệt lưu quỹ dị trong lòng mình kia là cái gì, đơn giản là mặc kệ; ngón tay cậu dịu dàng vuốt ve mái tóc dần dần khô của đối phương, thậm chí sờ sờ cái lỗ tai mềm mại ấm áp, bỗng nhiên ý thức được giờ phút này nam nhân đang ở trong trạng thái bình tĩnh hiếm thấy, kì lòng không được nói: “Tính tình phá hư cũng không có gì, anh đối với em tốt lắm.”

Đáp lại của Tương Trữ Chiêu là một tiếng “hừ”.

Tuyên Hòa không nghĩ gây gổ, tắt máy sấy, hơi hơi khom người hôn nhẹ lên lỗ tai ấm áp của nam nhân, nói: “Tóc khô rồi, em bưng cà phê lại đây cho anh nhé?”

Tương Trữ Chiêu chậm rãi đứng dậy, từ trong tay Tuyên Hòa tiếp nhận cà phê nóng hổi, bất ngờ nói: “Đúng rồi, chuyện vừa mới hẹn tôi thiếu chút nữa quên mất. Gọi là Parmaid sao?”

Tuyên Hòa ngẩn ngơ, suýt nữa kêu sợ hãi ra tiếng.

“Cùng nhau chơi đi.” Tương Trữ Chiêu cười khê nói.

Ở trong mắt Tuyên Hòa, nụ cười bình thản không mang theo chút lệ khí này so với ác ma mỉm cười còn thấy khủng bố tà ác hơn.

Cậu chần chờ hồi lâu, chung quy cầm máy tính xách tay lại, khởi động máy xong chọn biểu tượng màu phần hồng của trò chơi, thế là hình ảnh trên màn hình lập tức nhảy ra trang chủ, bên cạnh còn có bản đồ CG bút pháp tinh xảo, bốn nữ diễn viên sắp một hàng theo thứ tự. Tuyên Hòa đưa máy tính cho Tương Trữ Chiêu, nhỏ giọng nói: “Em, em đi thư phòng đọc sách...”

“Gấp cái gì.” Tương Trữ Chiêu chậm rãi nói, “Nói rõ là phải cùng nhau chơi, không được bội ước.”

... Ai nói với anh là được! Tuyên Hòa âm thầm bi phần rổng to trong lòng, nhưng không dám làm trái đối phương, dựa vào đầu giường ngồi xuống bên cạnh đối phương, trong ngực nơm nớp lo sợ ôm gối đầu.

Tương Trữ Chiêu nhếch nhếch môi, tựa hồ có chút vừa lòng, lập tức click bắt đầu trò chơi, sau phần giới thiệu ngắn gọn bối cảnh trò chơi, trong phòng vang lên ca khúc chủ đề của trò chơi; nếu ngày xưa, Tuyên Hòa có thể còn có tâm tư ngâm nga theo vài câu, nhưng giờ này phút này, mặc kệ là giọng nữ mềm mại, hay là ca từ ngọt ngào gần như buồn nôn, tất cả đều làm cho cậu đứng ngồi không yên.

... Đây rốt cuộc là loại phương pháp chơi cảm thấy thẹn ả!

So sánh với vẻ như đứng đông lạnh, như ngồi đồng than của cậu, Tương Trữ Chiêu lại có vẻ bình tĩnh dị thường, sau khi ca khúc chủ đề chấm dứt nội dung vở kịch liền tự động tiến hành, ngay từ đầu còn chỉ là thuyết minh nguyên nhân nam diễn viên đến làm thêm ở cà phê nữ phó, chờ bốn nữ diễn viên lộ mặt nói chuyện xong, nhanh chóng liền hiện ra hạng mục chọn một người.

Tuyên Hòa tuy rằng không thể tỉnh táo lại, nhưng cũng tò mò Tương Trữ Chiêu sẽ chọn người nào.

Nhưng lựa chọn của đối phương hoàn toàn ra khỏi dự đoán của cậu, vừa không là nữ phó ngạo kiều thanh mai trúc mã ra cửa mua đồ ăn, cũng không phải hỗ trợ tỷ tỷ sư phó chín chắn làm điểm tâm ngọt, mà là

lựa chọn cùng hậu bối thiên nhiên ngốc ở trường học cùng nhau quét tước mặt tiền cửa hàng. Tuyên Hòa do dự thật lâu sau, hỏi: “Anh muốn tấn công chiếm đóng Lăng Hương trước?”

Tương Trữ Chiêu quay đầu, nói: “Không được?”

“Có thể là có thể...” Cậu gượng cười nói, bỗng nhiên cảm thấy mình giống như căn bản không có cách lý giải thường thức của đối phương. Nhưng một lát sau, Tuyên Hòa nhớ tới cửa tình báo của Lăng Hương (tuổi nhỏ nhất, đáng người tốt nhất, ngoại hình cũng thanh thuần nhất), thế là thoáng có chút tiêu tan.

Tâm tư của Tương Trữ Chiêu tựa hồ không đặt toàn bộ ở trò chơi, ngẫu nhiên còn thả dể cho nội dung vở kịch tự tiến hành, còn bản thân vừa uống cà phê vừa lấy di động dặn trợ lý chuyên phải làm ngày mai, qua một khoảng thời gian, trò chơi cuối cùng đi vào các điểm khác nhau, cũng căn cứ hạng mục tuyển chọn lúc trước của Tương Trữ Chiêu, không hề nghi ngờ tiến nhập lộ tuyến cùng thiên nhiên ngốc hậu bối kết giao.

Lúc này trái tim đã thả lỏng của Tuyên Hòa lại lần nữa bắt đầu căng thẳng, xuất hiện lộ tuyến khác nhau, đại biểu một ý tứ là —— kế tiếp, khoảng cách với cảnh cấm mười tám tuổi không còn xa.

Cuối cùng Tương Trữ Chiêu cũng thấy hứng thú, nhìn hạng mục lựa chọn tùy theo hiệu quả âm thanh xuất hiện, lúc đang muốn chọn, bỗng nhiên nghiêng đầu hỏi Tuyên Hòa: “Chọn mục nào?”

Tuyên Hòa âm thầm vui vẻ trong lòng, biết trong đó có một hạng mục sẽ làm diễn viên sau khi buổi hẹn chấm dứt, cùng hậu bối hôn tạm biệt xong liền một mình về nhà, nghĩ đến việc có thể tránh cho mình lập tức lâm vào tình cảnh xấu hổ, cậu liền vội nói: “Chọn hạng mục phía trên.”

Tương Trữ Chiêu như có chút dăm chiêu nhìn cậu, sau đó cứ nhiên chọn hạng mục phía dưới.

“Hả?” Tuyên Hòa ngẩn ngơ.

“Tôi chỉ là muốn tham khảo lựa chọn của em.” Tương Trữ Chiêu không cười, ánh mắt lại hơi hơi nheo lại, sau đó lại giãn ra cứ nhiên có chút vô tội.

Cảnh tượng trò chơi không lâu sau liền đổi thành bên trong, hậu bối thiên nhiên ngốc mềm nhũn nói: “Chỉ có đêm nay... Không nghĩ chia tay với tiền bối.” Cô cởi bỏ đuôi ngựa nho nhỏ sau đầu xuống, làm cho tóc rối tung ở trên vai, hỏi: “Tiền bối... Có phải cảm thấy em rất ngốc không?”

Nhìn hình ảnh cô gái xinh đẹp hai gò má ửng đỏ đáng yêu trên màn hình, mặt Tuyên Hòa cơ hồ cũng đồng thời nóng lên. Tương Trữ Chiêu hơi hơi liếc mắt cậu một cái, để cho nội dung vở kịch tiếp tục tự động tiến hành, thế là nữ diễn viên một bên cởi vạt áo, một bên then thùng nói: “Tiền bối, em... Em đã là người lớn rồi, cho nên...”

Tuyên Hòa cảm thấy then đến ngay cả đầu cũng không nâng được, đang muốn lặng lẽ trốn đi, lại nghe thấy tiếng Tương Trữ Chiêu nói: “Em bình thường đều chơi loại trò chơi này sao?”

Bên tai truyền đến hơi thở nóng bỏng của nam nhân, cả người cậu mềm nhũn, ngay cả tầm mắt cũng không biết hướng đi chỗ nào.

“Cũng, cũng không có... Chỉ là ngẫu nhiên...” Tuyên Hòa lắp bắp nói.

Tương Trữ Chiêu đặt bút điện ở trên giường, lại không làm cho trò chơi tạm dừng, bởi vậy cô gái xinh đẹp trên màn hình lúc này đã lộ ra bộ ngực đầy đặn, phát ra tiếng rên rỉ mềm mại. Tương Trữ Chiêu dời tầm mắt lại, giật mình nói: “Thì ra là thế.”

Tuyên Hòa mới nghĩ xuống giường, ngay lập tức bị kéo vào lòng ngực người đàn ông, ngồi ở giữa hai chân của đối phương, trên mặt Tuyên Hòa nóng đến khó có thể tưởng tượng, ngập ngừng nói: “Cái đó, em...”

“Xem ra hiện tại đúng là phần phần khích, em cũng không thể bỏ qua.” Tương Trữ Chiêu không hề pháp phòng nói, từ phía sau ôm chặt eo Tuyên Hòa, hai người đối mặt với máy tính, Tuyên Hòa vài lần muốn giãy giụa, đều bị đối phương mạnh mẽ đè lại, cuối cùng thật sự là không có cách nào, đành phải thuận theo tựa vào ***g ngực đối phương.

Lúc này cô gái xinh đẹp trong trò chơi đã toàn thân trần trụi, bị thể công của nam diễn viên làm cho thở gấp không ngừng, một bên lại dục cựa còn nghênh mà đem hai chân mở ra, nhỏ giọng nói: “Tiền bối... Lăng Hương muốn tiền bối.”

Mặt Tương Trữ Chiêu chôn ở trên vai Tuyên Hòa, nghe vậy liền cúi đầu nói: “Em xảy ra chuyện gì vậy? Thân thể thật cứng ngắc.”

“Không, không có gì.” Tuyên Hòa miễn cưỡng nói, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Lúc này cô gái trên màn hình đã bắt đầu phát ra tiếng rên yêu kiều, không ngoài dự đoán là một số ngôn từ thông báo linh tinh, không lâu sau, cô gái phát ra tiếng rên rỉ cao vút, thế là trên hình ảnh cũng chỉ còn lại nữ diễn viên mở rộng hai chân, nơi riêng tư dính đầy chất lỏng nhũ bạch. Nhưng mà lúc này nam diễn viên lại dường như chưa thỏa mãn ôm lấy cô gái, hai tay đỡ đầu gối của cô gái, liền theo tư thế đứng thẳng tiến vào từ phía sau; thế là trong phòng lại vang lên tiếng rên rỉ yêu kiều mềm nhũn kia.

Tuyên Hòa cúi đầu, không dám xem thêm, lại nghe thấy thanh âm trầm thấp của Tương Trữ Chiêu hỏi: “Em cũng thích loại tư thế này?”

Trên mặt cậu nóng đến cơ hồ có thể chiên trứng, ấp ứ thật lâu sau, cuối cùng có lấy dũng khí nói: “Đừng chơi nữa... Làm ơn, em không muốn xem tiếp...”

“Vì sao.” Tương Trữ Chiêu dùng môi như có như không chạm vào lỗ tai cậu.

Tuyên Hòa nhịn xuống cảm giác thẹn thùng, nhỏ giọng nói: “Anh, anh từ lúc đó liền...” Cậu cân nhắc từng chữ, cuối cùng vẫn không có nói thẳng.

Tương Trữ Chiêu lúc này giống như cũng không định nhiều lời với cậu, tùy tay gấp máy tính đặt ở đầu giường, từ phía sau bắt đầu hôn cậu; Tuyên Hòa cảm giác sau gáy của mình bị ra sức hôn mút, quần áo bị cởi, tiếp theo hôn môi nóng rực liền lan tràn đến trên lưng, thế là loáng thoáng nhẹ nhàng thở ra; cho dù là Tương Trữ Chiêu nổi lên phản ứng sinh lý thậm chí còn cách quần ngủ đâm vào cậu, cũng sẽ không làm cho cậu xấu hổ bằng việc chơi trò chơi cấm mười tám tuổi.

Động tác của người đàn ông vội vàng đến khó có thể tin, Tuyên Hòa xoay người nằm ở trên giường, mông lưng cảm giác ngón tay đối phương đem gel trơn tiến vào, tiếp theo không ngừng đưa đẩy khuếch trương, bỗng nhiên ý thức được đối phương hiện nay thật sự rất hưng phấn, một bên nghĩ nguyên nhân chẳng lẽ là cùng cậu chơi loại trò chơi này, trong lòng có chút bất đắc dĩ lại muốn cười to.

Tương Trữ Chiêu nhanh chóng đâm vào, Tuyên Hòa cảm giác được phân lượng cùng độ cứng trước nay chưa có, ngay cả thân thể đều bắt đầu run rẩy, một nửa là bởi vì đau đớn, một nửa khác là bởi vì bị hung hăng xoay tròn ma xát mang đến khoái cảm mãnh liệt.

Cậu ôm lấy Tương Trữ Chiêu, hai chân quấn quanh eo người đàn ông, lưng tung hôn lên cổ đối phương; nhưng lúc này Tương Trữ Chiêu lại đột nhiên đứng thẳng dậy, Tuyên Hòa có chút không rõ, mờ mịt ngẩng mặt lên, lại bị động tác bất ngờ của đối phương làm cho hoảng sợ, thân thể cũng căng thẳng kẹp chặt vật cứng trong cơ thể, đã bị cậu vô tình trêu chọc Tương Trữ Chiêu nhất thời nhẹ giọng quát lên: “Em làm cái gì!”

Tuyên Hòa bối rối ôm chặt nam nhân, nhưng Tương Trữ Chiêu đã đứng lên, hai tay ôm chặt mông và eo của cậu, cho nên quả thực là cả người cậu đều bám ở trên thân nam nhân, hạ thân còn chứa tính khí của đối phương; Tuyên Hòa vừa ôm chặt đối phương, chỉ sợ bị ngã xuống, vừa hoảng sợ nói: “Tương Trữ Chiêu... Anh thả em xuống đi, em không muốn...”

Tương Trữ Chiêu ôm chặt cậu mặc dù không quá cố sức, nhưng cũng không quá thoải mái, chỉ nói: “Ôm chặt một chút, ngu ngốc.”

Tuyên Hòa càng thêm khẩn trương, nhưng tùy theo đâm chọc thông thả trầm trọng của Tương Trữ Chiêu, thân thể lại thành thực bắt đầu co rút, càng thêm kẹp chặt thứ trong cơ thể, cơ hồ chỉ qua vài phút đồng hồ, cậu liền cảm giác được trong bụng dưới tràn ngập một cỗ cao trào nóng bỏng ăn mòn xương cốt, ngay tại trạng thái không có gì an ủi, cậu nhỏ giọng khóc nức nở bất tỉnh.

“Từ bỏ, không được...” Tuyên Hòa nức nở nói.

Tương Trữ Chiêu có chút không kiên nhẫn, một bên tức giận nói: “Khóc cái gì.” Một bên lại nhẹ nhàng đặt cậu xuống giường, cúi đầu hôn lên nước mắt của cậu. Tuyên Hòa ôm chặt người đàn ông, nước mắt sinh lý chảy một hồi lâu mới dừng lại, chính mình cũng có chút ngượng ngùng, xoay người cúi mặt vào gối.

Nhưng dự vọng của Tương Trữ Chiêu chưa được thỏa mãn, cũng không quản Tuyên Hòa còn đang bình phục hơi thở, từ phía sau phủ lên, lại một lần nữa tiến thật sâu vào trong Tuyên Hòa.

Mặt Tuyên Hòa chôn ở trong gối đầu, ngay cả hô hấp đều là đứt quãng, sắc mặt đỏ ửng, mồ hôi cũng dần dần ứa ra, không biết qua bao lâu, động tác của Tương Trữ Chiêu chợt tăng lên, Tuyên Hòa nhăn nheo tính khí của người đàn ông thoáng rung động nặng nề xô xuyên qua, cảm giác có chất lỏng ấm áp từ nơi bị tiến vào tràn ra, một mảnh dính ướt chảy đầy giữa hai chân.

Cậu nằm úp sấp không nhúc nhích, mà Tương Trữ Chiêu lúc này mới cúi người xuống, bắt buộc cậu quay đầu; Tuyên Hòa một mình nghiêng mặt lại, duy trì tư thế nằm úp sấp, nhưng lập tức bị đối phương hôn lấy, đầu lưỡi mềm ẩm của cả hai dây dưa không ngừng, Tuyên Hòa thở dài một hơi, chỉ cảm thấy độ ẩm trên mặt thể nào cũng không biến mất,

Sau đó người đàn ông ôm cậu đi tắm rửa, mà đêm nay cứ qua đi như vậy.

Mấy ngày sau đó, một khi cậu chọc Tương Trữ Chiêu tức giận, đối phương sẽ khiêu khích giống như muốn cùng cậu chơi Parmaid, lại sau đó nữa, Tương Trữ Chiêu mỗi một lộ tuyến đều chơi ra good end, nên cũng không còn lấy chuyện này ra trêu Tuyên Hòa nữa.

Tuy rằng cũng không muốn so đo với loại hành vi ngậy thơ này, nhưng Tuyên Hòa không thể phủ nhận, mặc dù vô cùng thẹn thùng, nhưng làm cho Tương Trữ Chiêu tiếp xúc với thứ cậu thích, thậm chí cùng chơi với cậu, cậu vẫn có chút vui vẻ.

Gần đây công việc của Tương Trữ Chiêu trở nên bận rộn hơn lúc trước, ngẫu nhiên còn phải đi công tác, Tuyên Hòa luôn cười meo meo tiến đối phương tới cửa, rồi mới bị người đàn ông tức giận mắng nỏ, nội dung bình thường là “Khi xong việc sẽ lập tức về nhà” “Buổi tối không được đi ra ngoài rong chơi” “Không được cùng loại người tạp nham đi ra ngoài chơi”, Tuyên Hòa luôn cười đáp ứng, rồi mới thoáng chốc bị người đàn ông ác thanh ác khí kéo qua hung dữ hôn một hồi.

Bởi vì ly biệt thường xuyên, cho nên Tương Trữ Chiêu ngay cả thẹn thùng cũng đã quên, có đôi khi ở trước mặt nữ đồng liên đặt cậu ở cạnh cửa, hôn thật lâu sau mới bằng lòng buông tay, mà lúc này môi Tuyên Hòa đã sớm bị hôn đến sưng lên.

Tuy rằng lời dặn của đối phương giống như đang dặn dò đứa nhỏ không đầy tám tuổi, khẩu khí kém giống như đối mặt với cấp dưới nhiều lần phạm sai lầm, nhưng Tuyên Hòa vẫn cảm thấy mình được quan tâm, bởi vậy luôn đáp lại là “Anh phải nhớ kỹ ăn cơm” “Đừng kiêng ăn” “Buổi tối ngủ phải đắp kín chăn bông”, cậu hoàn toàn không phát hiện, dặn dò của mình cũng như là nói cho đứa nhỏ tám tuổi nghe.

Tương Trữ Chiêu bình thường đối với dặn dò của cậu đều là lấy im lặng đáp lại, nhưng Tuyên Hòa hỏi qua trợ lý Tiền, sau khi biết người đàn ông nhớ rõ lời nói của cậu, liền yên tâm.

Lúc này đã là mùa đông, thời tiết càng trở nên rét lạnh, Tuyên Hòa ngày hôm trước đã tiễn Tương Trữ Chiêu đến vùng khác công tác, một người ở nhà. Từ khi quen cùng Tương Trữ Chiêu ăn cơm, thậm chí ngủ cùng nhau, hiện tại lại trở lại cuộc sống một người, cậu có phần không thích ứng.

Thế là sau khi tan học, lúc bạn học hỏi cậu có muốn cùng đi ăn cơm không, thuận tiện đi xem con mèo, Tuyên Hòa lập tức đáp ứng. Cậu ở trong nhà trọ của bạn học chơi đùa một trận với Chanh, lại cùng bạn học thảo luận một chút luận điểm giáo sư đưa ra trên lớp, cả đêm cứ như vậy qua đi.

Tuyên Hòa tạm biệt bạn học, cũng không gọi điện kêu lái xe đến đón, mà là dự định chậm rãi đi đến trạm tàu điện, ngồi tàu điện về nhà.

Lễ giáng sinh gần đến, đầy đường đều là đồ trang trí lấp lánh cùng dây kim tuyến rực rỡ, tốc độ đi đường của cậu không nhanh, nhìn đồ trang trí lấp lánh đầy đường, thật cũng rất có thú.

Cậu men theo lối đi bộ đi về phía trạm tàu điện, một bên nghĩ lễ giáng sinh có nên chúc mừng một chút không, một bên nhìn về phía hàng hóa trong tủ kính. Ngay lúc cậu nhìn thấy tiệm bánh ngọt, nghĩ đến có thể cho nữ đồng trong ngày hôm đó cũng chuẩn bị một cái bánh ngọt ô mai, bỗng nhiên đứng khựng lại, dừng bước.

Đối diện ngã tư đường có một người đàn ông, đang vội vàng đi về một hướng khác. Tầm mắt của Tuyên Hòa đuổi theo tên đàn ông trung niên kia, thoáng chốc nhớ tới, đây là người đàn ông cậu gặp qua ở bên ngoài tiệm cà phê nữ phó mấy hôm trước.

Cậu không biết bản thân vì sao lại cảm thấy đối phương nhìn quen mắt, cũng không biết đối phương đến tốt cùng là người nào, nhưng khi cậu phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện bản thân cư nhiên đã lén lút đi theo phía sau người đàn ông đó.

Trong lòng Tuyên Hòa thoáng cảm thấy bất an, lại miễn cưỡng đè nén cảm xúc không nghĩ nữa; cậu loáng thoáng cảm thấy mình có lẽ không nên làm như thế, nhưng vẫn chặt chẽ theo sát ở phía sau người đàn ông trung niên xa lạ. Không lâu sau, người đàn ông trung niên xoay người vào một cửa hàng ở phía trước, Tuyên Hòa cũng vội vàng đi theo vào.

Nhưng sau khi đi vào, cậu mới chậm chạp phát giác, đây là một quán bar, mắt thấy người đàn ông trung niên đã đến một vị trí ở trong góc ngồi xuống, đang cùng mấy người đàn ông đã ngồi ở đó uống rượu hàn huyên, Tuyên Hòa đi nhanh đến quầy bar, chọn khu vực cách người đàn ông trung niên gần nhất ngồi xuống, mới hiếu kì nhìn xung quanh một lượt, liền nghe thấy trước mặt truyền đến tiếng nói nhu hòa.

“Xin hỏi muốn uống cái gì?” Bartender một đầu tóc ngắn nhuộm thành màu râm nắng nhạt, trên lỗ tai đeo mấy khuyên kim loại sáng bóng, nhìn qua cũng xấp xỉ tuổi cậu.

Tuyên Hòa do dự một chút, nói: “Tôi chưa tới đây, anh đề cử đi.”

“Như vậy... Tôi giúp ngài pha một ly Gin Tonic được chứ?” Bartender hỏi.

Tuyên Hòa lung tung gật đầu, cũng không để ý đối phương muốn pha loại rượu nào, tất cả tâm trí đều đặt ở trên người đàn ông trung niên ở góc kia. Nhưng khoảng cách quá xa, tiếng những người đó nói chuyện lại không lớn, Tuyên Hòa căn bản không nghe được cái gì.

Qua một lúc lâu sau, bartender đem rượu coctail đã pha xong đặt ở trước mặt cậu, nói cậu “Mời dùng”. Tuyên Hòa uống một ngụm, liền buông cái ly; cậu còn không thể lĩnh hội được chỗ đậm đặc cùng tuyệt vời của rượu, nhưng cũng không cảm thấy như vậy có cái gì không ổn.

Bartender đứng ở sau quầy bar lau ly thủy tinh tựa hồ chú ý tới tầm mắt của cậu, thế là hỏi: “Ngài biết những vị khách ở bàn kia?”

Tuyên Hòa lắc đầu, nhất thời không biết nên nói thế nào, thế là hạ tay xuống.

“Như vậy, là coi trọng một vị tiên sinh trong bàn đó?” Bartender nở nụ cười.

Cậu kinh ngạc ngẩng đầu, đến lúc này mới phát hiện, trong quán này quả thật không có phụ nữ, chỉ độc có đàn ông, rõ ràng là một quán bar đồng tính luyện ái.

Bartender đồng tình nhìn cậu, nói: “Mấy người ở bàn kia không phải dễ chọc, cũng đều chơi rất dữ, nếu anh muốn thật sự yêu đương kết hôn, ngàn vạn lần đừng tìm bọn họ.”

Lúc này Tuyên Hòa đã muốn áp chế được tâm tình ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Anh quen bọn họ?”

“Cũng không tính là quen, chẳng qua bối cảnh đại khái đều biết, bọn họ đều là khách quen của quán.” Bartender cười cười.

Tuyên Hòa nhất thời không chú ý được nhiều như vậy, cố lấy dũng khí hỏi: “Người ngồi ở góc bên trái kia, ông ta...”

Trên mặt bartender có chút kinh ngạc, lại lập tức khôi phục bình tĩnh, thấp giọng nói: “Hóa ra người anh xem trọng là ông ta.” Bartender nhú nhú mày, tiếp tục nói: “Chuyện của người này tôi không rõ lắm, nghe nói mười mấy năm trước ông ta mang một số tiền lớn ra nước ngoài phát triển, kết quả buôn bán lời không ít, những năm gần đây liên tục đầu tư, ở trong giới kinh doanh coi như nổi danh... Chẳng qua, ông ta là vài năm này mới trở lại đây, trước mắt hình như cũng không có bạn nam cố định.”

Tuyên Hòa gật đầu, nói: “Cảm ơn anh.”

“Không khách khí.” Bartender khoái trá nỡ nụ cười, “Người kia nếu biết có tiểu nam sinh đáng yêu như anh thích mình, nhất định sẽ rất vui vẻ.” Đối phương nói xong lại nghiêng đầu, “Vậy là, anh thích đàn ông lớn tuổi một chút?”

Tuyên Hòa không trả lời, mặt lại đột nhiên nóng lên. Kéo tay áo khoác che đi ngón tay, bởi vậy bartender không phát hiện cậu đeo nhẫn kết hôn, cậu đột nhiên lại nhớ tới người nào đó đang đi công tác ở vùng khác, bên tai cũng đỏ lên.

Bartender giống như cảm thấy cậu rất thú vị, cười cười xoay người cắt những cái ly đã lau xong. Tuyên Hòa nhân cơ hội tháo nhẫn ra, cẩn thận nhét vào túi trong áo khoác, thở một hơi dài thả lỏng.

Qua một lúc lâu sau, Tuyên Hòa còn ngồi ở trước quầy bar, nghĩ về những lời bartender vừa nói, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới người đàn ông trung niên xa lạ lại quen thuộc kia là ai.

... Mười mấy năm trước, mang theo tiền ra nước ngoài... Hô hấp của Tuyên Hòa dần dần trở nên dồn dập... Vừa rồi bartender nói cái gì?... Đúng rồi, người kia... Mấy năm trước mới trở lại bản địa...

Cậu hít một hơi thật sâu, bắt buộc bản thân bình tĩnh lại, sau đó cầm ly rượu uống một ngụm lớn, hương vị cồn lập tức tràn ngập cả khoang miệng, ngay cả yết hầu đều có cảm giác nóng rát; Tuyên Hòa dùng sức nắm chặt ly rượu, nhẫn nại ý nghĩ muốn lập tức đào tẩu ở trong lòng.

Nhiều năm như thế, người đàn ông kia tuy rằng thay đổi, nhưng ngũ quan vẫn giống như năm đó, vẫn chưa chênh lệch nhiều lắm; cậu cuối cùng nhớ tới, chính là người này dùng chân đá cậu, lấy tay tát cậu, đem cậu nhốt ở chỗ sâu trong một tòa nhà bỏ đi, làm cho cậu cầu xin đến mức tiếng nói khàn đi, chỉ còn thiếu chưa hèn mọn liếm đế giày của đối phương, cũng không được cho dù là một giọt nước.

... Đó là căn nguyên ác mộng lớn nhất của cậu trong mười mấy năm qua.

Cậu muốn chạy trốn —— chỉ cần là nơi không nhìn thấy người này, chạy trốn tới chỗ nào cũng được; nhưng cậu không thể. Tuyên Hòa không phát hiện cả người mình đã run lẩy bẩy, run đến ngay cả ly rượu cũng không cầm được.

Lúc này nam nhân đứng dậy, dường như muốn rời khỏi. Tuyên Hòa vội vàng đứng dậy, tự bảo với chính mình phải bình tĩnh, lập tức xoay người đi về phía nam nhân. Đối phương lúc này trùng hợp đi sát qua người cậu, Tuyên Hòa cố ý không tránh đi, kết quả bả vai người đàn ông trung niên đánh lên vai cậu, cậu lập tức làm bộ như không cẩn thận nâng ly đánh nghiêng đi, chất rượu trong suốt lập tức đổ ra, tất cả đều dừng ở trên vạt áo của cậu.

Tuyên Hòa rống lớn: “Ông làm cái gì!”

Mọi người quanh mình lập tức dời tầm mắt về phía này, hơn phân nửa bọn họ nghĩ Tuyên Hòa là khách hàng vì say rượu mà mất đi lý trí, nhưng bản thân Tuyên Hòa rất rõ ràng, cậu không khống chế được, kỳ thật chỉ là bởi vì không khống chế được sợ hãi.

Trên mặt người đàn ông trung niên kia có vẻ hơi tức giận, nhưng vẫn lễ phép nói: “Xin lỗi, tôi đền cho cậu tiền giặt khô.”

Đối phương nói xong liền lấy bóp da, đang muốn lấy ra tiền mặt, Tuyên Hòa duỗi tay liền đoạt lấy bóp da ném xuống đất, đồng thời lạnh lùng nói: “Ông cho là đền tiền là có thể xong chuyện?”

Bạn đang ?

“Bệnh thần kinh.” Đối phương phun ra một tiếng, rõ ràng coi cậu là một con ma men, định tránh sang bên cạnh, hiển nhiên là muốn đem cục diện rối rắm này ném đi.

Tuyên Hòa ngăn cản đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi không cho ông đi.”

Thân thể cậu đang phát run, nhưng do quần áo che đi, nên mọi người đang nhìn ở xung quanh không có phát hiện.

Người đàn ông trung niên không kiên nhẫn nói: “Tôi còn có việc, rút cuộc cậu muốn thế nào.”

“Để danh thiếp lại, tôi sẽ tìm ông thương lượng phương thức bồi thường.” Tuyên Hòa cười lạnh, “Nếu ông không muốn, vậy cũng không sao cả, dù sao tôi cũng tuyệt đối không buông tha ông.”

Kiên nhẫn của đối phương rốt cuộc dùng hết, tùy tay tìm một danh thiếp ném tới, liền vội vàng rời đi. Tuyên Hòa nhặt danh thiếp lên, cảm giác ngón tay của mình run đến độ không nắm được danh thiếp, vội vàng đem tờ giấy nhỏ kia nhét vào trong túi, khi thời gian dài căng thẳng đột nhiên thả lỏng, cậu chỉ cảm thấy tay chân đều yếu đến không có cách cử động.

Lúc này bartender tiến đến, đỡ cậu quay về quầy bar, hưng phấn mà nói: “Anh thật sự rất thủ đoạn, tôi lần đầu tiên nhìn thấy có người dùng cách này để đến gần đấy!”

Tuyên Hòa không có dư lời giải thích, đành phải cười khổ. Sau khi cậu trả tiền bo, ra ngoài cửa kêu tắc xi, liền như vậy mang theo một thân hỗn độn mệt mỏi về nhà.

15. Chương 15

Tròn một đêm Tuyên Hòa chưa ngủ.

Cậu gắt gao mở to mắt, nhìn một lần lại một lần, thẳng đến khi nhớ kỹ từng câu từng chữ vẫn không dừng lại. Quả thật cậu ngủ không được, trong đầu dường như tràn ngập một loại cảm giác hưng phấn cùng hoảng loạn quái dị, cậu nhớ đến một số chuyện mà đáng lẽ phải quên rồi, nhóm bắt cóc cậu có khoảng bốn, năm người, cầm đầu là một nam nhân cậu cảm thấy quen mặt đến kỳ lạ, còn có một số chuyện xảy ra trên đường trốn chạy.

Tuyên Hòa nằm trên giường, lăn qua lộn lại, tới hừng đông, cậu liếc nhìn thời khóa biểu, không chút do dự quay đi. Có một số việc, cậu cần suy nghĩ.

Cậu có thể xin giúp đỡ, nhưng Tương Trữ Chiêu sẽ đồng ý giúp sao? Vấn đề này chính cậu cũng cảm thấy có chút dư thừa; đương nhiên Tương Trữ Chiêu sẽ giúp, cho dù vừa mắng cậu “Ngu ngốc” vừa hung hăng trừng mắt nhìn cậu, nhưng anh chắc chắn sẽ không từ chối cậu.

Lúc này Tuyên Hòa cơ hồ cảm thấy có chút bối rối... Nếu nhờ Tương Trữ Chiêu giúp, chắc chắn, việc cậu che giấu sẽ bị biết được, hơn nữa còn giống như gánh hàng rong không hề che đậy trước mọi con mắt, cậu cảm thấy lo ngại về việc này. Cậu muốn tin tưởng Tương Trữ Chiêu, nhưng nếu anh biết chuyện này, còn có thể đối xử tốt với cậu giống như mấy ngày nay sao?

... Cậu không thể chịu đựng nổi bị Tương Trữ Chiêu vứt bỏ.

Ước chừng đến giữa trưa, Tương Trữ Chiêu đã về. Kỳ hạn công tác của anh đã chấm dứt, trên tay là hành lý đơn sơ, tùy ý giao cho nữ dong; Tuyên Hòa nghe thấy tiếng bước chân của nam nhân, nhưng vẫn nằm trên giường không nhúc nhích. Cửa phòng hoàn toàn không đóng, cậu có thể nghe thấy âm thanh ở bên ngoài.

Tương Trữ Chiêu đang dặn dò nữ dong làm cơm và pha cà phê, chờ cậu rửa mặt xong sẽ xuống lầu dùng cơm, nữ dong đáp lại, bước xuống lầu, còn Tương Trữ Chiêu thì đi vào phòng.

“Em không đi học?” Nam nhân hỏi.

“Vâng...” Tuyên Hòa ậm ừ.

Đối phương cũng không nói gì nhiều, tựa hồ hoàn toàn không để ý đến việc cậu bỏ giờ lên lớp, chỉ nói: “Tôi đi tắm, lát nữa em xuống ăn cơm cùng tôi.” Nói xong vừa cởi áo sơ-mi vừa đi đến phòng tắm.

Tuyên Hòa nằm sát mép giường, nhắc điện thoại lên, gọi cho nữ dong chuẩn bị bữa cơm.

Không lâu sau, Tương Trữ Chiêu đi ra, đến tủ quần áo cầm một bộ quần áo lên thay, liếc mắt nhìn Tuyên Hòa một cái, nhanh chóng ngồi xuống mép giường, hỏi: “Em mệt sao?”

“Vâng, mắt ngủ.” Tuyên Hoà bình thản nói.

Lúc này bàn tay đối phương chụp đến, sờ sờ trán cậu, lại vuốt lên đôi gò má tái nhợt của cậu, nói: “Em nói thật đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tuyên Hoà lúc này không nhận được nữa, nước mắt rơi xuống, cậu cơ hồ nghẹn ngào nói: “Em... Ngày hôm qua...” Cậu lắc lắc đầu, tựa hồ không biết nói tiếp như thế nào.

Tương Trữ Chiêu sốt ruột, ôm lấy Tuyên Hoà, chính mình cũng nằm lên giường, kiên nhẫn chờ đối phương bình tĩnh lại. Nhưng Tuyên Hoà khóc hồi lâu, nước mắt nhiễm ướt vạt áo, đôi mắt cũng sưng đỏ lên, lúc này Tương Trữ Chiêu bắt đầu có chút luống cuống chân tay, vừa lau nước mắt vừa hôn nhẹ hai má cậu, cuối cùng Tuyên Hoà cũng ngừng khóc, nhắm mắt ngủ luôn.

Chính cậu cũng không ý thức được, trước mặt nam nhân xấu tính này lại khiến cậu cảm thấy bình yên cùng dễ chịu, mà loại cảm giác an tâm này cũng đủ để cậu yên tâm ngủ mất.

Cậu tựa hồ đã ngủ một giấc thật dài, khi tỉnh lại, đã là nửa đêm.

Trong phòng thấp một ngọn đèn nhỏ, Tương Trữ Chiêu đang tựa vào đầu giường, đánh máy văn bản, để ý thấy cậu tỉnh, liền gấp laptop lại, đưa tay sờ sờ trán cậu. Cậu hưởng thụ sự dịu dàng hiếm thấy của nam nhân, bỗng nhiên cảm thấy mọi lo lắng trước đây của mình đều dư thừa.

“Em ngủ thật lâu.” Tương Trữ Chiêu “Hừ” một tiếng.

“Tương... Tương Trữ Chiêu.” Tuyên Hoà gần như mồm mệ, cuối cùng vẫn quyết tâm nói, “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì?”

“Là chuyện xảy ra trước kia.”

Tuyên Hoà đứng dậy, ngồi đối diện Tương Trữ Chiêu, ánh mắt dao động hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Cái kia, anh có biết... Lúc tám tuổi em bị bắt cóc... Nhưng cha mẹ không giao nộp tiền chuộc.”

“Ừ.” Tương Trữ Chiêu gật gật đầu.

Cậu gục đầu xuống, dường như không dám nhìn mặt nam nhân: “Kỳ thật không phải như thế, đúng là em bị bắt cóc, nhưng lúc ấy anh trai em cũng bị bắt cóc cùng...”

Hơi thở Tương Trữ Chiêu ngừng một lát, Tuyên Hoà không để ý thấy, đôi mày đối phương đang kinh ngạc nhíu lại.

“Lúc ấy bọn bắt cóc bắt bọn em, yêu cầu tiền chuộc giá trên trời. Cha mẹ em không dám báo cảnh sát, trong vòng hai ngày, cũng chỉ miễn cưỡng chuẩn bị được một nửa số tiền chuộc, thế là họ gọi điện thoại cho bọn cướp, trước mắt giao một nửa tiền chuộc, để cứu anh trai em về trước...”

Cậu tự giễu, “Bọn cướp nghĩ em là đứa con trai được họ yêu quý, sau khi thương lượng thì chấp nhận điều kiện của họ, nhưng bọn cướp vạn lần không ngờ tới, sau khi anh trai em trở về bình an, cha mẹ liền báo cảnh sát.”

Tương Trữ Chiêu không nói lời nào.

Đối phương trầm mặc như vậy lại khiến Tuyên Hoà càng khẩn trương, tiếp tục nói: “Sau đó, bọn cướp biết cha mẹ em báo cảnh sát, lại sợ bị bắt, liền lén lút trốn đến thâm sơn hoang vắng. Nhưng anh trai em đã chỉ ra và xác nhận diện mạo bọn bắt cóc, trong số chúng có một kẻ có cái bớt trên mặt, có thể dễ dàng nhận ra. Cho nên bọn cướp bắt đắc dĩ, mang em chạy trốn, tính toán chờ sóng gió qua đi, lập tức sẽ giết người bịt miệng.”

Cậu nói tới đây, cơ hồ phát ra một tiếng cười: “Nói là chạy trốn, nhưng trong quá trình giải thoát em, đại khái không đến hai tuần, lúc em trốn ra ngoài, được một người tốt đi ngang qua đưa đến cục cảnh sát, cha mẹ mới đến nhận em về.”

Tương Trữ Chiêu mấp máy môi, cuối cùng nói: “Việc em muốn nói, chính là chuyện này?”

“Không phải.” Tuyên Hoà nhẹ nhàng nói, hốc mắt lại nóng lên: “Chuyện em thật sự muốn nói, là chuyện sau này.”

Tương Trữ Chiêu im lặng nhìn cậu.

“Chính là... Em không dám... Em không dám nói...” Tuyên Hoà rơi lệ, “Em thực sự... thực ... Sợ...”

“Em sợ cái gì.” Tương Trữ Chiêu ngữ điệu thường thường nói.

“Em sợ...” Cậu nức nở cùng nghẹn ngào nói, “Em sợ anh nghe xong, sau này liền...” Cậu không tiếp tục nói, nhưng đầu càng ngày càng cúi thấp, tầm mắt nhất gan chỉ dám liếc nhìn nét mặt đối phương một cái.

Nhưng trên mặt Tương Trữ Chiêu lại không có cảm xúc gì, không phải tức giận thậm chí cũng không phải lạnh như băng, cái gì cũng đều không có. Nam nhân nói: “Em nghĩ tôi là người như vậy sao? Em cho rằng tôi vì chuyện đã xảy ra với em mười mấy năm trước mà sẽ thay đổi?”

Tuyên Hoà bối rối lắc đầu, muốn biện giải, nhưng lại không biết nên nói gì, Cậu có thể nói gì chứ, ngoài mặt cậu cố lấy dũng khí, đáy lòng vẫn mơ hồ có một suy nghĩ nhỏ như vậy.

“Em... Không biết nên nói sao...” Tiếng cậu đứt quãng, thậm chí không phát hiện trong ánh mắt mình bao chứa đầy vẻ cầu xin, “Anh làm ơn...”

Tương Trữ Chiêu gần như lãnh khốc nói: “Em còn muốn trốn tránh đến khi nào?”

“Em...” Tuyên Hoà nghẹn lời.

“Muốn cái gì, thì hãy tự mình giành lấy, việc này khó khăn với em lắm hay sao?” Thanh âm Tương Trữ Chiêu giống như sắt thép vừa trầm lại vừa lạnh.

Tuyên Hoà ngẩn ra, nước mắt nhất thời rơi xuống. Đối với cậu mà nói, việc này quả thực gian nan; cậu cho tới bây giờ vẫn không dám tin mình có thể chủ động giành được; cũng không dám tin trả một cái giá thì có thể thu về được, nếu trên đời vận mệnh thực sự tồn tại, vận mệnh của cậu nhất định là bị người chán ghét vứt bỏ... Cha mẹ sinh ra cậu, cũng không do dự mà vứt bỏ cậu.

Cậu chần chờ hồi lâu, lòng tràn đầy ủy khuất, lại không biết nên làm sao; nhưng nhớ tới mấy ngày nay, thân mật lẫn nhau, khắc khổ, lại hòa hợp, cuối cùng cậu hạ quyết tâm. Tuyên Hoà chưa bao giờ tin tưởng người nào như vậy, nhưng thời khắc này, cậu không hề do dự muốn tin tưởng Tương Trữ Chiêu.

“Cho dù anh biết chuyện kia... Cũng không được vứt bỏ em.” Tuyên Hoà thấp giọng nói, nước mắt cũng ngừng rơi, cậu lấy lại bình tĩnh, lại kiên định nói: “Tương Trữ Chiêu, em không cho phép anh được bỏ rơi em.”

Nam nhân nhìn cậu, đáy mắt lộ vẻ dịu dàng cùng nhiệt thành, cậu nghe được đối phương nói: “Được.”

Cuối cùng Tuyên Hoà bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Bên trong nhóm cướp, có hai anh em... Người anh thường đánh đập em, thái độ cũng rất thô bạo, còn người em thì dịu dàng hơn, thường những dịp anh trai vắng mặt, giấu diếm người khác làm đồ ăn cho em, còn cho em uống nước...”

Cậu nhìn Tương Trữ Chiêu, không phát hiện tia dị trạng nào trên mặt đối phương, thế là nói tiếp: “Khi đó cha mẹ em đã báo cảnh sát, bọn cướp mang em chạy trốn đến nơi thâm sơn hoang dã, bọn họ có chuyện cần thương lượng bàn bạc, nên đã để người em mang em ra ngoài. Vài lần sau này, em cùng người kia nói chuyện, bởi vì căng chân chảy không ít máu, cho nên em muốn rửa chân.”

Tuyên Hoà cười khổ: “Người kia mang em đến bờ sông, chắc là nghĩ rằng một đứa trẻ như em không có khả năng chạy thoát. Nhưng em đã thừa dịp hấn không chú ý, chạy trốn. Em chạy không chậm, nhưng hấn đuổi theo phía sau; nơi đó là thâm sơn, địa hình hiểm trở, người kia không cẩn thận trượt chân vấp té.”

Tương Trữ Chiêu duy trì vẻ trầm mặc.

Tuyên Hoà nói: “Hấn thiếu chút nữa té xuống chân núi, nhưng một bàn tay vẫn gắt gao bám lấy vách núi, khi đó em đứng gần hấn, em... Em sợ hấn sẽ trèo được lên, cho nên...” Cậu đỡ đỡ nói: “Em tìm xung quanh được một nhánh cây, dùng nơi sắc nhọn của cành cây chọc vào tay hấn, đại khái là do hoảng sợ cùng phần

uất, em cứ nhiên có thể dùng nhánh cây làm tay hắt bị thương. Em nghe thấy tiếng kêu rên của hắt, khi nhìn hắt buông tay, biết hắt rơi xuống vách núi... Em liền xoay người bỏ chạy.”

“Chính là như vậy, em giết... Một người.” Cậu tổng kết, trên mặt miễn cưỡng lộ ra chút mỉm cười.

“Em có chắc rằng hắt đã chết?” Tương Trữ Chiêu hỏi.

Tuyên Hòa lắc đầu, nói: “Em không biết, cũng không chắc lắm... Chính là, hôm qua em gặp một đàn ông trung niên, phát hiện y là một trong số những kẻ bắt cóc năm đó, em mới nhớ ra chuyện này.” Cậu càng nói giọng càng nhỏ, đầu cũng không ngẩng lên, cơ hồ tuyệt vọng hỏi: “Hiện tại có phải anh đã hối hận vì đáp ứng em...”

“Không có.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói, “Em gặp người kia ở chỗ nào?”

“Trên đường.” Tuyên Hòa nói, lập tức ngẩng ra, “Không phải em cố ý không nghe lời...”

“Rồi sao?” Tương Trữ Chiêu tức giận nói, “Em nói cho hết đi.”

Tuyên Hòa đem chuyện tình tối hôm đó kể lại, thành thực không hề giấu diếm, nhưng sắc mặt Tương Trữ Chiêu càng ngày càng đen, đến cuối cùng, ngay cả đáy mắt cũng tràn đầy tức giận; Tuyên Hòa nói xong lập tức ngậm miệng; lại thấy đối phương cười lạnh nói: “Lá gan của em cũng to thật, dám một thân một mình đến quán bar đồng tính luyến ái.”

“Em không có cố ý...” Tuyên Hòa cẩn trọng nói, “Anh thật sự không để ý việc em giết người sao?”

“Nhất định là đầu óc em bị phá hư rồi.” Tương Trữ Chiêu lạnh lùng nói, “Người kia là kẻ cướp, là tội phạm, là người tính toán muốn giết em; cho dù hắt cho em một chút đồ ăn thức uống; cũng không phải xuất phát từ thiện tâm. Nếu đổi lại là tôi ở vách núi khi ấy, vì chạy trốn, cho dù có giết người kia cũng không nửa phần do dự.”

Rõ ràng ngữ khí của đối phương bén nhọn hà khắc như thế, nhưng lại dễ bỏ được tâm tình bấy lâu của Tuyên Hòa. Cậu thử nhích lại gần đối phương, nam nhân lập tức ôm chặt lấy cậu, quát lên: “Sau này không được mạo hiểm giống như tối qua.”

“Vâng.” Cậu nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, đem mặt vùi vào ***g ngực nam nhân.

“Tôi sẽ không quên chuyện mình đáp ứng.” Đối phương thoáng ngạo mạn nói. Nhưng Tuyên Hòa biết, ý Tương Trữ Chiêu muốn nói “Tôi sẽ không bỏ rơi em.”

Lúc này Tuyên Hòa không đáp lại, chính là nâng mặt lên, hôn Tương Trữ Chiêu.

Cậu chỉ nhẹ nhàng hôn một chút, không biết vì sao, lại cảm thấy có chút ngượng ngùng. Thật kỳ quái, rõ ràng bọn họ kết hôn đã vài tháng, đêm tân hôn cũng quan hệ rồi, chính là mỗi lần cậu hôn một chút như vậy, thì tiếp theo liền không biết nên nhìn mặt Tương Trữ Chiêu như thế nào.

Đối phương tựa hồ không cảm thấy bất mãn với nụ hôn ngắn ngủi này, cứ nhìn cậu, bỗng nhiên nói: “Tối lượt em?”

... Cái gì cơ? Tuyên Hòa nhất thời sửng sốt.

“Hứa hẹn.” Tương Trữ Chiêu nhìn ra nghi hoặc của cậu, không kiên nhẫn nhắc nhở.

Cậu sợ run một chút, sau khi suy nghĩ cẩn thận, cứ nhiên không biết nên khóc hay nên cười. Kỳ thật cậu có chút vui mừng, Tương Trữ Chiêu hứa hẹn không bỏ rơi cậu, hiện tại lại còn yêu cầu cậu hứa hẹn lại, cậu rõ ràng là người làm cái gì cũng sai, thậm chí còn gây tội nghiệt hại một người đàn ông, nhưng Tương Trữ Chiêu cứ nhiên lại hi vọng nhận được lời hứa hẹn của cậu.

Không cần biết vì lý do gì Tương Trữ Chiêu lại nói như vậy, nhưng cách nói này làm cậu nghĩ tới, sự quan tâm của đối phương dành cho cậu đã vượt qua sự tưởng tượng của cậu...

Tuyên Hòa đắn đo một hồi, hỏi: “Em không hiểu. Anh muốn em hứa hẹn giống như anh đã làm lúc này?”

Tương Trữ Chiêu liếc cậu một cái, thờ dãi. Qua một lúc lâu sau, nam nhân mới nói: “Em nghĩ rằng vì cái gì tôi nguyện ý hẹn ước không bỏ rơi em.” Anh dừng một chút, bình tĩnh nói: “Em nghĩ rằng vì cái gì tôi

muốn kết hôn với em, vì cái gì muốn đem chuyện quá khứ nói cho em... Ngốc nghếch thì cũng có giới hạn thôi, ngu ngốc.”

“Bởi vì...” Tuyên Hòa do dự nói, “... Thích?” Cậu hoàn toàn không dám chắc đây là một đáp án chính xác, nhưng trừ điều này, quả thật cậu không tìm được lý do thích hợp nào khác.

Tương Trữ Chiêu im lặng.

Dưới ngọn đèn hôn ám, Tuyên Hòa vẫn có thể thấy rõ ràng, khuôn mặt biến hồng của nam nhân, nhưng vẫn kiên trì nhìn cậu, hoàn toàn không đem ánh mắt ly khai hay né tránh. Về mặt đồ bưng này hoàn toàn không giống với nét đỏ mặt khi hai người làm tình hoặc lúc Tương Trữ Chiêu tức giận, cậu biết, đối phương đang xấu hổ.

... Nam nhân thế nhưng lại thích cậu. Chuyện này so với việc sang năm đến ngày tận thế còn khó tin hơn.

Tuyên Hòa cơ hồ có chút hoảng hốt, nhưng cậu rất rõ ràng, Tương Trữ Chiêu không nói dối, cũng không cần thiết phải nói dối. Nhưng vì sao? Vì sao lại ngầm thừa nhận... Nếu anh không ngầm thừa nhận, Tuyên Hòa đại khái sẽ nghĩ, chính mình dị thường may mắn khi gặp gỡ được một đối tượng kết hôn tốt như vậy.

“Anh muốn em hứa hẹn, muốn em không bỏ mặc anh...” Tuyên Hòa thì thảo hỏi, “Nhưng nếu em không thích anh thì sao?”

“Cái loại chuyện này không đáng nhắc tới.” Tương Trữ Chiêu hừ lạnh nói, khuôn mặt vẫn đỏ bừng.

“Không đáng nhắc tới... Anh cảm thấy khinh thường, hay là không thèm để ý?” Tuyên Hòa bỗng nhiên muốn biết đáp án.

“Phiền chết đi được, em nói nhiều quá.” Tương Trữ Chiêu cau giận nói, “Sao tôi có thể khinh thường! Ngu ngốc!”

Tuyên Hòa không hỏi lại, chỉ chăm chú nhìn đối phương tức đến đỏ mặt, đáy lòng nóng lên lại mềm xuống, giống như có chút gì đó ngọt ngào trong nháy mắt tan ra, làm cho cậu không biết nên diễn tả như thế nào. Cậu trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhỏ giọng nói: “Em cũng sẽ không buông tha cho anh.”

Rõ ràng là dưới ngọn đèn hôn ám, nhưng cậu lại tinh tường thấy được ánh mắt Tương Trữ Chiêu sáng lên. Nhưng tiếp theo, ánh sáng ấy rất nhanh đã bị che giấu; Tương Trữ Chiêu gắt gao cắn môi, thùy hạ mi mắt, thấp giọng nói: “Không được đổi ý nữa.”

“Vâng.”

Tuyên Hòa vừa lên tiếng, lập tức đã bị nam nhân hôn trụ. Khi hai cơ thể ấm nóng giao triêu, cậu hoảng hốt nghĩ... Có lẽ loại tình cảm này đến nhanh hơn mình tưởng, cũng có thể đã sớm đến từ lâu rồi... Cậu không biết nên thừa nhận hay phủ nhận, nhưng trong lòng lại muốn ý lại cùng thân mật, thậm chí cảm giác tình cảm của đối phương có chút không thật.

Thẳng đến khi Tuyên Hòa hỏi Tương Trữ Chiêu: “Anh bắt đầu thích em từ lúc nào?”

Quả thật cậu cảm thấy phi thường kinh ngạc, bởi vì trước giờ Tương Trữ Chiêu đối xử với cậu rất một vẻ không thèm để ý, tựa hồ vì cần kết hôn nên mới đồng ý lấy cậu; nhưng hỏi gì Tương Trữ Chiêu cũng đều không trả lời, nếu không phải tức giận thì cũng đem cậu áp trên giường làm chuyện khác; hoặc lại tức giận bỏ đi, tựa hồ đối với vấn đề này không có hứng thú.

Ban đầu Tuyên Hòa còn muốn truy hỏi, nhưng sau này cũng hiểu được dù đối phương không trả lời cũng không sao, dù sao Tương Trữ Chiêu cũng đã thừa nhận tình cảm, cho nên cậu không cần phải... hỏi mãi không thôi.

Ngày đó cậu đưa danh thiếp cho Tương Trữ Chiêu, vài ngày sau, Tương Trữ Chiêu đem một phần tư liệu giao cho cậu, nói: “Em tự xem đi.”

Tuyên Hòa lật tư liệu, trong đó chỉ nói chủ nhân của danh thiếp mới về nước vài năm trước, mở một công ty nhà đất, nhưng không nhắc tới người nào khác ngoài hẳn, Tuyên Hòa khó hiểu ngẩng mặt lên.

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, nói: “Người này không có anh chị em, hẳn là con trai độc nhất, cha mẹ đều đã không còn.”

“Nhưng, lúc trước người kia rõ ràng gọi hẳn là anh trai...” Tuyên Hòa mê hoặc nói.

“Cũng có thể là em họ hoặc anh em bà con, một số chuyện của họ còn đang điều tra.” Tương Trữ Chiêu mỉa mắt, cười lạnh, “Bất quá, người này mấy năm trước dám trở về, vậy chắc thời hiệu khởi kiện cũng đã qua (*).”

(*)Thời hiệu khởi kiện: thời hiệu khởi kiện là thời hạn mà chủ thể được quyền khởi kiện yêu cầu tòa giải quyết vụ án dân sự bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp bị xâm phạm; nếu thời hạn đó kết thúc thì mất quyền khởi kiện, trừ trường hợp pháp luật có quy định khác. Như vậy, thời hiệu khởi kiện là thời hạn mà đương sự được quyền yêu cầu cơ quan tòa án giải quyết vụ việc nhằm bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của mình bị xâm phạm. Quy định về thời hiệu khởi kiện buộc các đương sự phải ý thức được việc bảo vệ quyền lợi của mình và sớm có yêu cầu cơ quan có thẩm quyền giải quyết, tránh tình trạng khởi kiện tùy hứng. Ở nước ngoài, mỗi vụ án có một thời hạn nhất định, tránh tình trạng bỏ quá nhiều công sức mà không thu được kết quả gì từ vụ án. Qua hạn này, bị can sẽ không bị truy tố nữa.

“Vâng... theo luật thời hạn khởi kiện của vụ án này là mười năm, đã sớm qua hạn rồi.” Tuyên Hòa không yên lòng nói.

Tương Trữ Chiêu chăm chú nhìn cậu, bỗng nhiên như có chút tức giận nói: “Em không để ý sao?”

Tuyên Hòa hồi phục lại tinh thần, vội vàng nói: “Gì ạ?”

Nhưng Tương Trữ Chiêu đã lạnh nhạt: “Không có gì.”

Tuyên Hòa phản ứng trì hoãn, vội kéo Tương Trữ Chiêu nói: “Không phải em không thèm để ý, chính là, chuyện của chính mình em còn không giải quyết được, thật sự không có tâm tư nghĩ đến việc khác.”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu một cái, thường thường nói: “Nếu người kia thật sự đã chết, có phải em sẽ buông tha cho anh trai y không?”

Tuyên Hòa sửng sốt, thật sự không biết vì lý do gì đối phương lại hỏi như thế, đành phải đáp: “Cũng không phải... Nhưng em biết làm sao, thời hạn pháp luật đã qua... Huống hồ, khi đó em mới tám tuổi, nhưng giờ em đã trưởng thành, đối với chuyện cũ không thể làm như không thấy.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, than thở nói: “Cái kiểu người tốt rách nát...”

Tuyên Hòa nhất thời không nghe thấy, lại không kịp hỏi, cảm thấy đối phương có thể sẽ tức giận, trấn an nói: “Em biết là anh nghĩ cho em, cảm ơn anh.”

Tương Trữ Chiêu cuối cùng vẫn không từ bỏ, nhưng thái độ đã hòa hoãn một chút.

Mãi đến khi Tuyên Hòa đọc tin tức trang nhất trên báo, mới biết được Tương Trữ Chiêu quả nhiên không buông tay, không biết đã dùng thủ đoạn gì, làm cho bọn cướp phải quyên góp cho hội từ thiện một số tiền rất lớn, vừa vặn bằng với một nửa số tiền chuộc năm đó, hơn nữa còn có người phụ trách giám sát số tiền quyên góp, tránh cho khoản tiền bị cá nhân hoặc tổ chức nào đó nuốt mất.

Cậu đi hỏi Tương Trữ Chiêu, nam nhân không kiên nhẫn nói: “Hắn lấy tiền chuộc anh trai của cha mẹ em, lẽ ra phải bồi thường lại cho em, nhưng em không thiếu thốn gì chút tiền ấy, nên tôi bắt hắn mang đi quyên góp coi như tích âm đức.”

Tuyên Hòa vốn không có ý định làm từ thiện, nhưng nghĩ tiền quyên góp kia có thể giúp nhiều người, vẫn là mơ hồ có chút cao hứng. Càng đáng mừng hơn, là Tương Trữ Chiêu cũng không làm chuyện gì hại đến người kia; trong mắt cậu, bọn cướp cực kỳ bỉ ổi dê hèn, nhưng cậu không muốn Tương Trữ Chiêu cũng thủ đoạn giống chúng.

Ngày ngày cứ như vậy mà trôi qua, mấy tuần sau, Tương Trữ Chiêu thừa dịp cuối tuần, đưa Tuyên Hòa đi chơi ở bên ngoài.

Tuyên Hòa vốn nghĩ đây là một chuyến du lịch ngắn, trong lòng cũng có chút chờ mong, nhưng tới nơi rồi, mới phát hiện đó là một trấn nhỏ gần giống như ở vùng nông thôn, xung quanh nếu không phải núi thì

cũng là ruộng, chỉ có một ít cây cối, cho dù coi đây là du ngoạn thiên nhiên, nhưng nói thật, cảnh sắc cũng không được đẹp.

Tìm một khách sạn nhỏ, cậu đi theo Tương Trữ Chiêu, hai người vào phòng, bỏ hành lý xuống. Lúc này Tương Trữ Chiêu nói: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm trưa.”

Cậu đáp lại, nguyên bản trong lòng vốn ngọt ngào bỗng cảm thấy hưng phấn hơn, nếu Tương Trữ Chiêu đã cố ý nói ra, như vậy chắc hẳn cậu cũng có mỹ thực đang chờ đợi họ.

Tuyên Hòa đi cạnh đối phương, nhất thời hứng khởi, nắm tay đối phương, Tương Trữ Chiêu ngay cả đầu cũng không quay lại, nhưng Tuyên Hòa lại phát hiện tay đối phương lạnh lạnh(*), một lát sau, mới trì hoãn ý thức được nam nhân cũng đang hồi hộp, cậu càng nắm chặt tay anh hơn.

(*): Tương Trữ Chiêu hồi hộp nên tay chảy mồ hôi -> tay lạnh.

Nhưng thẳng đến khi bước vào một nhà hàng, hai người ngồi xuống, gọi cơm, ăn xong, Tuyên Hòa vẫn chưa phát giác được nơi đây có gì đặc biệt, ngay cả hương vị thức ăn cũng rất bình thường.

Cậu nhìn Tương Trữ Chiêu, đối phương liếc nhìn cậu một cái, ý bảo cậu hãy nhìn quầy hàng xem. Có một người nam nhân đang ngồi ở kia, thỉnh thoảng tính tiền cho khách, còn đại đa số thời gian thì đều làm việc khác, chẳng hạn như xem báo.

Tuyên Hòa nhìn lại nhìn, vẫn không nhìn ra có điểm gì khác biệt, lúc này nam nhân bỗng nhiên đứng lên, động tác không được tự nhiên đi đến phòng bếp, cước bộ có chút quái dị, có thể thấy được là do tật ở chân.

Bỗng nhiên Tương Trữ Chiêu nói: “Đó là vết thương lưu lại từ mười mấy năm trước, khi y bị rớt xuống vách núi... Nơi đó không quá cao, y chỉ bị gãy mấy cái xương, bất quá do được phát hiện muộn, không kịp chữa trị, nên để lại di chứng, khiến chân bị thọt.”

Tuyên Hòa giật mình, bỗng nhiên ý thức được điều gì, trừng lớn hai mắt, nhìn chòng chọc bóng dáng người nọ, nhỏ giọng nói: “Anh nói... Người này, chính là năm đó bị em...” Cậu nói được nửa câu, cuối cùng mới cảm thấy người nọ thật giống thanh niên mười mấy năm trước ấy, có chút dồn dập nói: “Anh đã tra ra được, anh muốn cho em thấy, y vẫn còn sống...”

Tương Trữ Chiêu nhìn cậu, không nói gì.

Một lát sau, Tuyên Hòa nhỏ giọng nở nụ cười, lại mang theo một chút giọng mũi, hốc mắt cũng hồng lên. Cậu nói: “Thật sự là quá tốt...”

Tương Trữ Chiêu đứng dậy, để lại tiền trên mặt bàn, kéo Tuyên Hòa rời đi. Hai người đi trên đường trần nhỏ, đều trầm mặc giống nhau, hốc mắt Tuyên Hòa hơi hồng, làn da tái nhợt, thoạt nhìn thật giống con thỏ nhỏ đáng yêu, Tương Trữ Chiêu trộm nhìn hồi lâu, cảm thấy luyến tiếc khi phải dời tầm mắt, đương nhiên Tuyên Hòa không biết chuyện này.

Hai người trở lại phòng khách sạn, Tuyên Hòa có chút bất mãn hỏi: “Sao anh không nói trước với em.”

“Tôi nghĩ rồi em sẽ biết.” Tương Trữ Chiêu không hề dao động.

“Anh không nói cho em biết...” Tuyên Hòa cơ hồ có chút đánh đá nói, lại có chút như đang làm nũng, nhưng trong nháy mắt, cậu lại hạ giọng, cơ hồ có chút ngượng ngùng nói: “... Cảm ơn anh đã dẫn em đến đây. Em rất vui.”

Tương Trữ Chiêu bất vi sở động, chỉ nói: “Tôi không cần lời cảm tạ của em, phù phiếm lại không thực tế.”

“Vậy...” Tuyên Hòa vắt hết óc, cuối cùng nói: “Nghe nói cách nơi này hơi xa có một suối nước nóng, buổi tối em cùng anh đi tắm suối...”

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, nhưng lại lập tức đi tra đường đến suối nước nóng. Ban đêm, hai người ngâm mình hồi lâu trong ôn tuyền, khiêu khích lẫn nhau một phen, thẳng đến khi trở lại phòng khách sạn, mới phát hiện một vấn đề lớn — vách tường phòng quá mỏng, hiệu quả cách âm cực kém, phòng bên cạnh chỉ cần nói chuyện lớn tiếng một chút là bên này có thể nghe được.

Đối diện với ánh mắt khẩn cầu xen lẫn áy náy của Tuyên Hòa, Tương Trữ Chiêu đen mặt lại, cuối cùng tức giận nói: “... Ngủ!”

16. Chương 16

Buổi tối hôm đó, ở trong khách sạn vô luận nói thế nào cũng không thoải mái, Tuyên Hòa nằm ở bên cạnh Tương Trữ Chiêu, thế nhưng đêm không ngủ được; ở trong phòng hắc ám, cậu dựa vào ngọn đèn đường mỏng manh ngoài cửa sổ nhìn trần nhà.

Cậu nhớ tới nam tử chân thọt mình nhìn thấy trong nhà hàng lúc sáng, nhớ tới bộ dáng mười mấy năm trước của người kia, nguyên bản cái loại cảm giác áy náy khắc sâu tận xương lại kỳ dị biến mất; trên thực tế cậu chưa bao giờ ăn năn việc mình làm năm đó, nếu không làm vậy, chỉ sợ chính cậu sẽ bị vứt xác ở vùng hoang vu dã ngoại, nhưng không phải cậu muốn, mà là do tình huống bất đắc dĩ, hiện tại biết được người kia còn sống, chỉ là thọt một chân, cậu đã có thể an tâm.

Mà Tương Trữ Chiêu ngay từ đầu không nói gì, cứ như vậy mang cậu đến đây, trừ bỏ kinh ngạc và an tâm, Tuyên Hòa không biết nên làm sao xác định cảm giác trong lòng mình.

Cậu bị người đàn ông xấu tính này dùng tâm tư cẩn thận phỏng đoán, dùng phương thức thích hợp nhất đối đãi, cậu biết mình hẳn là vui mừng, rồi lại bởi vậy ần ần cảm giác được sợ hãi.

Tuyên Hòa chưa bao giờ được đối xử như vậy, chưa bao giờ được yêu như vậy, cậu không biết nên làm thế nào để đáp lại đối phương.

Cậu vì Tương Trữ Chiêu cắt móng tay, vì Tương Trữ Chiêu sấy tóc, vì xấu tính của Tương Trữ Chiêu mà làm nhân nhượng.... Nhưng dù vậy, thực ra người được trân trọng đối xử, kỳ thật là cậu.

Thật lâu sau này, Tuyên Hòa nhớ tới buổi tối này, đều cảm thấy được khó tin; cậu cư nhiên ở ngày này bắt đầu có dấu hiệu yêu thương Tương Trữ Chiêu; nhưng ngay lúc đó cậu vẫn chưa phát giác đây là bắt nguồn của yêu, mà thậm chí mình không thể dừng lại ở tại chỗ, cậu phải vì Tương Trữ Chiêu làm chút gì đó, vô luận là phương diện nào, cậu nghĩ chính mình phải cố gắng trả giá.

Sở dĩ như thế, là bởi vì đối phương đã hứa hẹn, Tuyên Hòa không muốn buông tha, cũng muốn làm cho bản thân có tư cách trở thành đối tượng cố chấp của Tương Trữ Chiêu, nhưng cậu bản thân cũng chỉ như thế này, bình thường giống như mọi người trên thế gian, cậu chỉ có thể dùng phương thức của mình tiếp tục cố gắng.

Cho nên buổi tối hôm đó, cậu ngủ ở bên cạnh Tương Trữ Chiêu, nhỏ giọng nói: “Tương Trữ Chiêu?”

“Chuyện gì.”

Đối phương còn chưa ngủ, nhưng lúc này cách lúc bọn họ tắt đèn đã ít nhất nửa tiếng, bởi vậy cậu phỏng đoán, đối phương cũng bởi vì một ít nguyên nhân mà không ngủ được, cậu muốn trò chuyện với Tương Trữ Chiêu, nhất thời không biết nên nói gì, một lát sau, cậu nói: “Anh không phải còn...?”

Tương Trữ Chiêu không trả lời, nhưng Tuyên Hòa có thể cảm giác được, nam nhân bên cạnh cứng người lại.

Đối phương mất thăng bằng nói: “Có lẽ em nhớ rõ, nơi này cách âm không tốt.”

“Em biết.” Cậu nói: “Anh có thể bịt miệng của em lại.” Nói như thế xong, cậu cũng có chút ngượng ngùng.

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng nói, “Đừng ngốc, còn có tiếng động khác nữa.”

Tuyên Hòa tỉnh ngộ, thậm chí hồi lâu, cuối cùng nói: “... Nơi này có ban công.”

Phòng bọn họ ở trong góc tối, bên ngoài có cái ban công nhỏ, hơn nữa là thiết kế độc nhất vô nhị, các phòng khác chỉ có cửa sổ sát đất, bên ngoài không có gì, bởi vậy cũng không có thể ra ngoài nhìn lên, loại đêm khuya này, đại đa số mọi người đã ngủ, còn hơn ở trong phòng cách âm kém làm, có lẽ vẫn là ra ban công

tương đối thỏa đáng, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể đứng thẳng thân thể, bằng không hơn phân nửa sẽ bị người đi đường hoặc là những khách trọ ở khách sạn phía xa xa nhìn thấy qua cửa sổ.

Tương Trữ Chiêu trầm mặc hồi lâu, nói: “Tôi đi nhìn xem.”

Lúc này anh lại trở nên thẳng thắn hiem thấy, thế là Tuyên Hòa biết, đối phương quả nhiên thật sự đang nhần nại, hơn nữa có chút nhịn không nổi nữa.

Thời tiết mùa xuân coi như ôn hòa, không đến nỗi rất lạnh, Tương Trữ Chiêu đi ra ngoài nhìn một hồi, xoay người đem chăn bông trên giường ném ra ban công, Tuyên Hòa không hiểu ra sao, đã bị Tương Trữ Chiêu kéo đến ban công, lúc này đối phương đã vội vàng tham lam hôn như cơn mưa tầm tã rơi xuống mặt.

Tương Trữ Chiêu một bên hôn cậu, một bên luồn tay vào trong quần áo của cậu, vuốt ve lưng cùng phần eo phía sau cậu. Tuyên Hòa được sờ có chút sung sướng, nhưng còn nhớ rõ không thể phát ra thanh âm, thế là chỉ phải dùng đầu lưỡi khắc chế thoáng đáp lại đối phương, hoàn toàn không dám làm ra đáp lại quá phận nào.

Hai người hôn một hồi, Tương Trữ Chiêu cầm tay cậu sờ xuống nơi đó, đã cương đến không tưởng, Tuyên Hòa gần như yêu thương lấy ngón tay không ngừng vuốt ve, nhỏ giọng nói: “Sao anh không nói sớm...”

“Nhanh lên.” Tương Trữ Chiêu lại không trả lời vấn đề, chỉ nói ngắn gọn: “Đau.”

Tuyên Hòa biết đối phương là chỉ nơi đó cương đến phát đau, sưng đến đỏ bừng lại không có cách nào giải tỏa, thế là càng thêm đau lòng, thử nói: “Em giúp anh liếm...”

“Không cần.” Tương Trữ Chiêu dứt khoát cự tuyệt.

Tuyên Hòa có chút khó hiểu, hỏi: “Vì sao?”

“Dù sao cũng không được.” Tương Trữ Chiêu tựa hồ cũng không biết nên biểu đạt thế nào, cuối cùng thẹn quá thành giận nói.

Tuyên Hòa ngừng động tác trên tay, suy nghĩ một chút, nói: “Em không miễn cưỡng bản thân, anh đừng nghĩ nhiều.” Cậu do dự một hồi, mới nhỏ giọng nói: “Em thích giúp anh...”

Khuôn mặt trắng nõn của Tương Trữ Chiêu lập tức đỏ ửng, ấp úng không nói được gì, không biết là thẹn thùng hay là xấu hổ, lúc này Tuyên Hòa đã cúi đầu, ngậm lấy khí quan màu đỏ nhạt, dùng cổ họng không ngừng mút vào, nhắm nháp hương vị mỗi một bộ phận.

Rõ ràng trước mắt chính là tính khí của nam nhân, cậu lại không hề cảm thấy chán ghét hoặc ghê tởm, chỉ cảm thấy thích... Đây là một chuyện rất quái dị, lúc mới quen biết Tương Trữ Chiêu, cậu chưa bao giờ ôm ảo tưởng gì với người đàn ông này, cũng tự nhận không phải đồng tính luyến ái; nhưng cậu của hiện tại, cư nhiên lại có thể liếm tính khí của nam nhân, đồng thời thể xác và tinh thần đều cảm thấy hưng phấn, chẳng lẽ cậu bất tri bất giác cũng thành đồng tính luyến ái?

Vô luận đáp án vấn đề như thế nào, Tuyên Hòa chỉ có thể khẳng định, điều này cùng đối tượng là Tương Trữ Chiêu có quan hệ lớn.

Cậu hôn lại hôn, liếm lại liếm, tính khí của nam nhân cuối cùng bắn ra, cậu nghe thấy Tương Trữ Chiêu phát ra một tiếng than nhẹ không kịp áp chế đi, khàn khàn gọi cảm, nhất thời phân tâm nuốt vào thứ ở trong miệng, thế là ở vài phút sau, cậu lại một lần đối mặt với gương mặt tức giận của Tương Trữ Chiêu.

“Em làm cái gì!” Nam nhân vươn tay, thô lỗ lau đi một vệt nhũ bạch còn lưu lại bên khóe miệng cậu.

Cậu hơi nở nụ cười, xin khoan dung nói: “Đừng nóng giận, em thật sự thích...”

Tuyên Hòa biết Tương Trữ Chiêu không thích cậu làm loại chuyện này, có lẽ bởi vì đối phương cảm thấy làm như thế là một loại hèn hạ, nhưng khi chính Tương Trữ Chiêu thường nuốt thứ đó vào, mà cũng không động một chút; cậu trước kia sẽ không nghĩ nhiều như vậy, nhiều nhất chỉ là cảm thấy đây là chỗ cổ quái của Tương Trữ Chiêu, nhưng sau khi cậu nghĩ về chỗ tốt nhất của Tương Trữ Chiêu, mới phát hiện ngôn ngữ ẩn phía sau của đối phương, thường thường là dụ dỗ sâu xa đến khó có thể phát hiện.

Hiện tại cậu nói “thích”, trên mặt Tương Trữ Chiêu còn có một chút tức giận, cũng không có trách cứ cậu, chỉ nói một câu “Không được có lần sau”.

Tuyên Hòa gật đầu, nhưng hoàn toàn không để ở trong lòng. Cậu cũng không phải không biết, Tương Trữ Chiêu kỳ thật cũng vô cùng thoải mái, lúc bắn tinh ở trong miệng cậu, ngay cả thân thể cũng phát run, hơn nữa bắn rất nhiều. Nam nhân để ý, chính là làm loại chuyện này đại biểu bản thân thấp hèn, nhưng Tuyên Hòa cũng không để ý.

Cậu cầm tay Tương Trữ Chiêu, bắt đầu liếm ướt ngón tay của đối phương, một lát sau, cậu chịu đựng thẹn thùng nói: “Anh giúp em...”

Tương Trữ Chiêu đương nhiên sẽ không không hiểu phong tình, nhưng cũng không có nhiều lãng mạn, trực tiếp cởi ra quần dài cùng quần lót của cậu, để cậu nằm sấp trên chăn bông đệm ở dưới, ngón tay chậm rãi xâm nhập vào mông cậu, nhẹ nhàng vuốt ve nơi gắt gao khép chặt. Tưởng tượng mình sắp sửa bị xỏ xuyên qua, bị tiến vào, bị giữ lấy, thậm chí bị bắt ngậm lấy cũng như cất chứa tính khí cùng dục dịch của đối phương, cậu lại bắt đầu cảm thấy phấn khởi.

Thân thể Tuyên Hòa run nhẹ, động tác của Tương Trữ Chiêu không nhanh, thậm chí có chút chậm rãi, nhưng Tuyên Hòa biết đối phương không phải có ý định đùa bỡn, mà là cố ý nhẹ nhàng. Tùy theo ngón tay ra vào, thân thể cậu chậm rãi mở rộng, ngay lúc cậu cảm thấy mình có thể tùy thời sẽ kêu ra tiếng, Tương Trữ Chiêu liền nằm ở trên người cậu, chậm rãi đâm vào.

Trơn cũng không đủ, Tuyên Hòa cảm thấy hơi đau, nhưng loại đau này không đến nỗi không thể nhẫn nại, thế là cậu vẫn tiếp tục thả lỏng thân thể, nhận sự xâm phạm.

Không biết qua bao lâu, Tuyên Hòa phỏng đoán đối phương đã vào được toàn bộ, bởi vì hiện tại cậu đã cảm thấy trong cơ thể hoàn toàn bị lấp đầy, có loại cảm giác gần như không khống chế được ẩn ẩn xuất hiện, nhưng Tương Trữ Chiêu cũng không động, chỉ hỏi cậu: “Đau không?”

Tuyên Hòa lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Có chút trưởng...”

“Nhịn một chút.” Nam nhân nói như thế.

Nháy mắt tiếp theo, cậu liền cảm giác được loại trưởng bụng này ăn mòn đến tận chỗ sâu nhất, đối phương hung hăng xỏ xuyên qua một hồi, Tuyên Hòa ngay cả thắt lưng cũng bắt đầu run rẩy, cậu không phát ra được tiếng nào, tính khí rõ ràng không bị đụng chạm, lại không nhịn được bắn ra một chút dịch.

... Rất đau... Rất thoải mái.

Tương Trữ Chiêu cúi đầu hôn lên lỗ tai cậu, hôn sau gáy cậu, hôn sườn mặt cậu; Tuyên Hòa ghé lên chăn bông, hưởng thụ nam nhân sau khi ngừng hôn môi thì kịch liệt đâm chọc, cậu cảm giác được, chỗ sâu trong cơ thể mình cắn chặt lấy đối phương như thế nào, cũng có thể tưởng tượng được tư thế hưng phấn lúc này của đối phương.

Dù sao không mang áo mưa, giữa bọn họ không có gì ngăn cách, lát sau, đồng thời ở cao trào, toàn bộ dịch thể của Tương Trữ Chiêu đều bắn vào trong cơ thể cậu, cậu nghĩ đến sự thật gần như *** loạn này, lại cảm thấy vô cùng an tâm.

Cậu không biết vì sao mình lại có loại ý tưởng này, cho dù là bị bắn ở bên trong cậu cũng không thể thật sự mang thai, nhưng cậu chính là thích như vậy; hoặc là đây kỳ thật là một loại quá trình giữ lấy nhau, Tương Trữ Chiêu lưu lại ở trong cơ thể của cậu hơi thở cùng loại với tuyên cáo của giống đực, cậu thì có được dịch thể của nam nhân để sinh dục hậu đại; điều này hoàn toàn rời bỏ bản năng sinh sôi nảy nở tự nhiên của nhân loại, nhưng bọn họ vẫn đều cam tâm tình nguyện.

“... Tương Trữ Chiêu.” Cậu mông lung kêu lên.

Nam nhân mồ hôi ướt đầm ở phía sau thuận miệng ừ một tiếng.

Tuyên Hòa mơ hồ hơi nở nụ cười, cả người đều bị khoái cảm vây quanh, cậu không có đường có thể đi, chỉ có thể nhận toàn bộ, cậu có thể cảm giác được, xỏ xuyên của nam nhân càng ngày càng mạnh, thậm chí là tính khí đang chôn sâu ở trong cơ thể cậu của đối phương cũng hưng phấn mà sung sướng rung động. Tuyên Hòa nhẹ nhàng thở dốc, gần như phóng đảng nói: “Anh phải bắn ở bên trong, không được rút ra...”

Cậu mới nói như thế xong, liền lập tức bị ôm chặt lấy, bị vừa đâm sâu vừa hung hăng khi dễ một lúc lâu sau, nhưng cậu lại giống như không thỏa mãn, thậm chí dùng móng vuốt về phía sau cọ nhẹ lên háng của nam nhân, thế là hậu quả tự nhiên có thể nghĩ được.

Chờ đến lúc Tuyên Hòa run rẩy bắn dịch thể ra, Tương Trữ Chiêu cũng đã tới cực hạn, đâm thật mạnh nhiều cái, Tuyên Hòa im lặng thở dốc, ngay cả kêu cũng không kêu được; trong nháy mắt đó cậu cảm thấy bản thân cũng bị giết chết, bởi vì bị đi vào quá sâu, có một loại lỗi giác bên trong đều muốn bị đâm hỏng, nhưng điều này lại vô cùng thoải mái, cậu chiếm được cao trào khó có thể tưởng tượng, trong đầu tràn ngập một luồng sáng trắng, thân thể run rẩy co rút ngậm chặt Tương Trữ Chiêu, lúc này đối phương cũng bắn tinh.

Trong cơ thể cậu vẫn kẹp lấy Tương Trữ Chiêu, không ngừng run rẩy. Cuối cùng, cậu nhỏ giọng thở dốc nói: “Bên trong nóng quá...”

Nam nhân trừng cậu, nghiêm túc răn dạy: “Sau này không được nói loại lời nói *** đáng này.”

“Xin lỗi.” Tuyên Hòa lễ phép tỏ vẻ ăn năn, còn nói: “Nhưng em không nhịn được.”

“Em...” Tương Trữ Chiêu á khẩu không trả lời được, mặt càng ngày càng hồng, rõ ràng không phải bởi vì cao trào.

Thế là Tuyên Hòa nở nụ cười.

Hai người đi vào phòng tắm tắm rửa, rồi trở lại trên giường. Nhưng bởi vì chăn bông của chiếc giường kia đã dính dịch thể cùng mồ hôi của bọn họ, thế là hai người đành phải xài chung chăn bông ở chiếc giường còn lại.

Tuyên Hòa chỉ cảm thấy lười biếng, buồn ngủ bắt đầu tràn đầy, nhưng còn chưa đến nỗi làm cậu ngủ ngay. Cậu gối lên trên cánh tay của Tương Trữ Chiêu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Sao đến tận bây giờ anh cũng không gọi tên của em?”

Tương Trữ Chiêu qua loa nói: “Mau ngủ, ngày mai còn phải đi về.”

“Anh không muốn gọi tên em?” Cậu vẫn không ngừng truy hỏi.

Tương Trữ Chiêu trầm mặc hồi lâu, mới miễn cưỡng nói: “Em hiểu lắm, không có chuyện này đâu.”

“Vậy bây giờ anh gọi tên em đi.” Tuyên Hòa nói.

Lần này Tương Trữ Chiêu im lặng càng lâu, cuối cùng gần như phiến toái nói: “Điều này có cái gì ghê gớm, chẳng qua là xưng hô, hơn nữa đêm thảo luận loại chuyện nhàm chán này làm cái gì?”

Cậu dừng lại, nói: “Em biết rồi, xin lỗi.” Tiếp theo liền xoay người, nằm ở một bên giường, cũng không tiếp tục gối lên cánh tay của đối phương nữa.

Kỳ thật Tương Trữ Chiêu cũng chưa nói điều gì quá mức, nhưng không biết vì sao, Tuyên Hòa chỉ là cảm thấy có chút khó chịu. Nam nhân chỉ không gọi tên của cậu, đây cũng không phải đại sự gì, nhưng cậu cư nhiên có cảm giác bản thân bị ghét bỏ. Cậu biết đối phương có thể chỉ là không được tự nhiên hoặc là thẹn thùng, cũng có thể hiểu và thông cảm, nhưng trong lòng vẫn có chút khúc mắc.

Lúc này Tương Trữ Chiêu lại nói: “Em tức giận cái gì?”

“Em không tức giận.” Cậu ngẩn ra, mới tỉnh ngộ lại, đối phương hiểu lầm cậu đang tức giận, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Nhưng nam nhân lại bắt đầu tức giận, nói: “Em...”

Tuyên Hòa do dự cuối cùng vẫn im lặng, nhất thời cũng không biết nên làm gì, cậu muốn nói mình cũng không để ý, cũng muốn biện giải mình không tức giận, nhưng cuối cùng, cậu vẫn không nói gì.

“... Tuyên Hòa.” Phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm nhỏ như tiếng muỗi.

Cậu nhin lại xúc động muốn xoay người qua, cảm giác mặt của đối phương tựa sát vào gáy cậu; mặt anh nóng đến cơ hồ có thể hòa tan tất cả sự vậy, cứ nóng rực như vậy phả lên làn da của cậu, làm cho Tuyên Hòa cảm thấy trên mặt của mình cũng nóng lên theo.

Rõ ràng chỉ là kêu tên, vì sao lại xấu hổ thành như vậy... Cậu nghĩ như thế, cũng hỏi ra.

Tương Trữ Chiêu cũng không trả lời, chỉ là ôm lấy cậu từ phía sau, không cho cậu quay đầu lại; nhưng Tuyên Hòa vẫn có thể cảm giác được, sức nóng trên mặt trên thân của người phía sau thật lâu đều không tán đi. Đây thật sự là kỳ diệu, cậu nghĩ như thế, rõ ràng giữa hai người không có phát sinh dạng chuyện gì, nhưng Tương Trữ Chiêu lại có thể ngây thơ đến mức vì một cái xưng hô hoặc một cái nắm tay mà trở nên thẹn thùng.

Nếu không phải thật sự rất thích cậu, thì chính là da mặt Tương Trữ Chiêu quá mỏng. Hoặc là kỳ thật cả hai cái đều là sự thật.

Tuyên Hòa dần dần buồn ngủ, lại đùa giỡn nói: “Ngủ ngon, Tiểu Chiêu.”

Thân thể Tương Trữ Chiêu cứng đờ, không nói gì cả, nhưng trong nháy mắt trước khi chìm vào mộng đẹp, Tuyên Hòa cuối cùng nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng khó có thể nghe được “Ngủ ngon”.

Buổi sáng hôm sau, hai người trả phòng rời đi, về đến nhà, vừa mới ngồi xuống ăn sáng, liền nhận được điện thoại gọi đến. Tương Trữ Chiêu chỉ nói mấy câu, liền cúp điện thoại, vội vàng đứng dậy, hấp tấp nói: “Đi bệnh viện.”

“Cái gì?” Tuyên Hòa vẫn đang không hiểu ra sao.

“Người phụ nữ kia sinh non!” Tương Trữ Chiêu hốt hển nói.

Tuyên Hòa hiểu được cái này, cũng bắt đầu nóng nảy, hai người vừa mới về đến nhà, lại vội vàng chạy tới bệnh viện. Hạ Sùng Nhạc ở ngay cửa bệnh viện chờ bọn họ, nhìn thấy Tương Trữ Chiêu câu đầu tiên nói chính là: “Nước ối của cơ thể đại diện đã phá rồi...”

Về mặt Tương Trữ Chiêu lẫn lộn giữa không vui cùng khẩn trương, lại khác thường duy trì trầm mặc, Tuyên Hòa vội vàng hỏi: “Có phải tình trạng của thai phụ không tốt lắm không?”

“Thật cũng không phải.” Hạ Sùng Nhạc bình tĩnh nói, “Chẳng qua trẻ con dù sao không đủ tháng, chờ sau khi sinh ra, còn phải ở trong ***g giữ ấm một thời gian.” Hắn đưa bọn họ đến một khu nghỉ ngơi, nói: “Các cậu ngồi xuống trước, trẻ con sinh ra sẽ được ôm đến phòng trẻ sơ sinh ở phía đối diện, đến lúc đó sẽ có người đến thông báo cho các cậu.”

Tương Trữ Chiêu theo lời ngồi xuống, Tuyên Hòa cũng ngồi xuống, Hạ Sùng Nhạc liền lén lút rời đi.

Tuyên Hòa nhìn Tương Trữ Chiêu, mặt đối phương không hề thay đổi, nhưng tay lại nắm chặt thành nắm đấm, ánh mắt cũng mơ hồ không chừng, giống như khẩn trương đến không biết nên làm sao, cậu lại đột nhiên cảm thấy khẩn trương ban đầu của mình đều biến mất, một người đàn ông ba mươi tám tuổi như Tương Trữ Chiêu đều không thể trấn định được, hẳn là lúc này cậu càng phải khắc khắc duy trì bình tĩnh.

“... Đứa nhỏ muốn đặt tên gì?” Tuyên Hòa hỏi giống như tán gẫu.

Tương Trữ Chiêu quay phắt đầu lại, mở rồi lại mở môi, giống như muốn chất vấn cậu vì sao không hề bối rối, lại dường như muốn nói hết cho cậu vô thức của mình, nhưng cuối cùng, lại chỉ là lắc đầu, nói: “Không biết.”

“Đừng lo lắng.” Tuyên Hòa vươn tay qua, dùng sức cầm bàn tay thoáng lạnh lẽo của đối phương, “Chờ đứa nhỏ sinh ra, phải thay nó báo tạm trú, em nhớ rõ lúc trước anh còn đang lo lắng chuyện này.”

Tương Trữ Chiêu bị cậu nói thế, theo bản năng nói: “Lúc trước ba mẹ có chuẩn bị mấy tên... Nhưng tôi cũng không thích...”

“Vậy hiện tại anh nghĩ cũng còn kịp.” Tuyên Hòa mỉm cười, trấn an nói: “Đứa nhỏ sẽ không nhanh chóng sinh ra, còn phải mất một khoảng thời gian nữa... Thời gian này cũng đủ cho anh nghĩ một cái tên rất hay.”

Hai người nắm chặt tay nhau, bắt đầu thảo luận tên của đứa nhỏ. Tương Trữ Chiêu lúc đầu còn có chút thất thần, sau đó liền dần dần khôi phục bình thường, tay cũng không còn lạnh lẽo, chỉ là vẻ nôn nóng trên mặt vẫn còn đọng lại không biến mất.

Tuyên Hòa có thể hiểu được lo lắng của đối phương, đồng thời lại cảm thấy có chút cảm khái.

Tương Trữ Chiêu lớn hơn cậu hơn mười tuổi, kinh nghiệm xã hội hoặc là kinh nghiệm làm việc cũng đều phong phú hơn cậu rất nhiều, nhưng ở chuyện này, giá trị kinh nghiệm của bọn họ là ngang hàng, ai cũng không mạnh mẽ hơn so với đối phương, đều là lần đầu tiên làm bố; chính cậu thật bình thường, nhưng có lẽ Tương Trữ Chiêu đã chờ mong ngày hôm nay thật lâu, tuy vậy khi chuyện tới trước mặt vẫn như cũ không tránh được kích động.

Qua vài lần, cậu đều từng phát hiện đối phương trộm tra từ điển, tựa hồ nghĩ tự mình thay đứa nhỏ tìm tên, mà không nghĩ dùng tính danh Tương lão thái thái đề xuất, Tuyên Hòa lúc ấy nhìn nam nhân đang ở trong thư phòng chăm chú lật từ điển, cơ hồ có thể tưởng tượng cảnh tượng từ nay về sau Tương Trữ Chiêu chiều chuộng đứa nhỏ.

Cái thai này là một bé trai, bọn họ đã sớm biết chuyện này; Tương Trữ Chiêu ngoài miệng tuy rằng nói không thích bé gái, nhưng nếu giữa bọn họ thật sự có một đứa con gái nhỏ đáng yêu, Tuyên Hòa cũng tin tưởng Tương Trữ Chiêu nhất định sẽ nuông chiều đứa nhỏ thành xấu tính giống như anh, bởi vì anh chính là được nuôi lớn như vậy.

Tuyên Hòa hiểu được Tương Trữ Chiêu vẫn được cha mẹ yêu thương chiều chuộng, cho nên hiện tại mới dễ giận lại không được tự nhiên như vậy, nhưng vẻ sắc nhọn bên ngoài của đối phương đều là giả, mềm mại ẩn áp bên trong mới là thật, Tuyên Hòa đã dần dần nhận ra, Tương Trữ Chiêu là người trong ngoài không đồng nhất, trên thực tế rất dễ dàng mềm lòng thẹn thùng.

Cho nên, cho dù đứa nhỏ của bọn họ bị nuôi thành đứa nhỏ xấu tính giống như Tương Trữ Chiêu, Tuyên Hòa cũng không cảm thấy có gì không tốt; chỉ là tưởng tượng tương lai đứa nhỏ của bọn họ từng chút từng chút lớn lên, giống như đối phương cáu kỉnh không được tự nhiên đồng thời dễ dàng bởi vì một việc nhỏ mà xấu hổ đến cả mặt đỏ bừng, cậu liền cảm thấy thỏa mãn khó hiểu... Nói thật, cậu quả thật là muốn một đứa nhỏ giống Tương Trữ Chiêu.

Không biết qua bao lâu, có lẽ là vài giờ, cuối cùng có người đến thông báo bọn họ nhìn đứa nhỏ. Tuyên Hòa kéo lấy Tương Trữ Chiêu bỗng nhiên nện bước vô cùng nặng nề, hai người đi đến trước phòng trẻ sơ sinh, hộ sĩ cười chỉ về một góc, bọn họ lập tức đi qua.

Một đứa trẻ nho nhỏ ngủ ở trong ***g giữ ấm, tuy rằng nói là sinh non, nhưng kỳ thật chỉ kém một tháng, cho nên cũng không quá mức gầy yếu như cậu tưởng tượng, chỉ nhỏ hơn một chút so với trẻ con bình thường, trên mặt còn hồng hồng nhẵn nhẵn, hoàn toàn không có trợn nhăn. Cậu biết trẻ con khi sinh ra đều là như vậy, qua vài ngày sẽ đỡ hơn, trong lòng cũng không quá để ý.

Nhưng chờ đến lúc cậu quay đầu định nói chuyện với Tương Trữ Chiêu, mới phát hiện nam nhân đã kích động đến ngay cả nói cũng không nói được, trên mặt cũng căng thẳng.

Tuyên Hòa bỗng nhiên rất muốn cười, hỏi: “Tên đứa nhỏ đã nghĩ được chưa?”

Tương Trữ Chiêu tựa hồ cuối cùng tỉnh táo lại, quay đầu, đối mặt với Tuyên Hòa, cư nhiên gần như bắt lực lắc lắc đầu.

Đây là một ngày tồi tệ nhất của bọn họ từ lúc ở chung đến nay, chờ bác sĩ báo cáo với bọn họ tình trạng khỏe mạnh của đứa nhỏ, Tương Trữ Chiêu liền gọi điện thoại thông báo cho cha mẹ, mà hai vị lão nhân cũng vội vàng đi tới bệnh viện, sau khi tất cả thủ tục đều làm xong, Tuyên Hòa mới nhớ tới, mình tựa hồ cũng nên thông báo cho người nhà.

Thừa dịp ông nội bà nội cùng bố ba người đang thảo luận diện mạo của đứa nhỏ, cậu lặng lẽ bước đi thông thả đến góc bệnh viện, gọi điện thoại nói cho mẹ mình. Từ khi chuyện dự án kia xảy ra, mẹ cậu liền vẫn oán giận cậu ở trong lòng, trong lúc mơ ngủ nhận được điện thoại của cậu cũng chỉ thản nhiên ừ một tiếng; Tuyên Hòa chỉ đơn giản nói chuyện đứa nhỏ sinh ra, liền cúp điện thoại.

Cậu đương nhiên sẽ không gốc đến mức nghe không hiểu, mẹ cậu cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện này. Một khi đã như vậy, cậu cũng lời nói thêm cái gì nữa. Dù sao, đứa nhỏ vừa mới sinh ra này cũng đã có vài vị người nhà nhất định sẽ vô cùng chiều chuộng nó, cho dù là ông ngoại bà ngoại hoặc là dì cậu, cũng không thật sự quan trọng như vậy.

Tuyên Hòa đi đến, lúc này Tương Trữ Chiêu quay đầu, nói đầy vẻ đắc ý: “Tôi đã quyết định xong tên của đứa nhỏ.”

Cậu cười cười, hòa nhã nói: “Lấy tên gì vậy?”

“Gọi là Tương Duyệt.” Trên mặt Tương Trữ Chiêu tràn đầy vẻ thỏa mãn cùng kiêu ngạo của người làm cha.

Tuyên Hòa đánh giá ý nghĩa của cái tên này, chỉ là một chữ, nhang hàm nghĩa lại đơn giản dễ hiểu; cậu cười nói: “Là tên hay.”

Ngày hôm nay bọn họ đi vào bệnh viện là một buổi tối cuối cùng của tháng ba, nhưng Tương Duyệt sinh ra trùng hợp là quá nửa đêm, cũng chính là ngày mừng một tháng tư, tục xưng ngày cá tháng tư. Tương Trữ Chiêu rất không hài lòng với ngày sinh của đứa con đầu tiên của mình, rồi lại không thể tránh được.

Trong nhà sớm chuẩn bị đầy đủ tất cả đồ đạc cho trẻ con, chờ Tương Duyệt rời khỏi ***g giữ ấm, có thể lập tức được đưa về nhà. Ngày đó bọn họ về đến nhà, Tương Trữ Chiêu đến phòng trẻ con đợi thật lâu, Tuyên Hòa cũng không nói gì, chỉ là lẳng lặng cùng ở với đối phương ở trong phòng trẻ con.

Ngày hôm sau, bọn họ đến bệnh viện nhìn đứa nhỏ, sau khi Tương Trữ Chiêu lưu luyến không rời trở về, liền mang theo Tuyên Hòa đến cửa hàng chuyên bán đồ trẻ con mua một đồng đồ lớn, chỉ là đồ dùng hàng ngày cùng quần áo và đồ chơi, đồng thời lo âu nói: “Những thứ trong nhà căn bản không đủ... Còn phải mua thêm nhiều một chút.”

Tuyên Hòa tự nhiên có thể hiểu được sự căng thẳng của đối phương, nhưng vẫn ngăn đối phương đúng lúc, lý do thực đầy đủ: “Đứa nhỏ sẽ lớn rất nhanh, không cần mua quá nhiều quần áo hoặc giày tất, nó rất nhanh sẽ không mặc được, đến lúc đó còn phải mua đồ mới.”

Tương Trữ Chiêu bị cậu nói thế, cuối cùng đành từ bỏ ý niệm mua tất cả các mặt hàng ở cửa hàng trong đầu, ần ần có chút suy sụp đi theo Tuyên Hòa trở về.

Tuyên Hòa phát hiện, đối phương là muốn làm chút gì đó cho đứa nhỏ. Nhưng nói thật, đứa nhỏ bây giờ vẫn còn nằm ở trong ***g giữ ấm, nam nhân căn bản không làm được cái gì, chỉ có thể cách tằm thủy tinh nhìn đứa nhỏ, bởi vậy đặc biệt có loại cảm giác vô lực không biết làm sao; nhưng sau khi Tuyên Hòa khuyên Tương Trữ Chiêu đi đọc sổ tay trẻ sơ sinh cùng phương pháp chăm sóc đứa nhỏ, loại tình huống này cải thiện rất nhiều.

Tương Duyệt ở trong ***g giữ ấm ngủ hơn mười ngày, cuối cùng vào một buổi chiều đẹp trời, Tuyên Hòa và Tương Trữ Chiêu đón đứa nhỏ về nhà.

Bọn họ lúc trước đã mời bảo mẫu chuyên nghiệp đến chăm sóc đứa nhỏ, nhưng chỉ giới hạn trong thời gian ban ngày khi hai người đều phải đi làm đến trường, Tương Trữ Chiêu tựa hồ tính toán sau khi tan làm liền một tay ôm đồm chuyện chiếu cố đứa trẻ, Tuyên Hòa cũng không kiên quyết phản đối đối phương, chỉ biểu đạt ý kiến bản thân ủng hộ cùng phối hợp, mà Tương Trữ Chiêu rõ ràng rất vừa lòng với điều này.

Dưới dạng tình huống này, Tương Duyệt ngày một ngày khỏe mạnh, làn da trở nên trắng nõn, ngũ quan cũng dần dần rõ nét, sau khi so sánh với ảnh chụp của nam nhân khi còn bé, nhìn thế nào cũng đều như là bộ dáng trước đây của Tương Trữ Chiêu. Tuyên Hòa thường thường sờ mặt Tương Duyệt, tưởng tượng đến bộ dáng trước đây của Tương Trữ Chiêu, thật cũng có thể tự mình vui vẻ.

Nguồn :

Tử Hi: E hèm, một phút quảng cáo bắt đầu =))))~

17. Chương 17

Đến ngày đầy tháng của Tương Duyệt, cha Tuyên Hòa cũng không tới thăm, chỉ có mẹ đến, thần sắc cũng vô cùng thần nhiên, chỉ nhìn Tương Duyệt một hồi, tựa hồ không thích nó lắm.

Ngay từ đầu Tuyên Hòa đã dự đoán trước chuyện này, nhưng vẫn khó tránh khỏi cảm thấy khó chịu.

Cho đến khi mẹ muốn nói chuyện với cậu, Tuyên Hòa đành phải tìm một phòng trống, mời mẹ vào, nghĩ Tương Duyệt đã có Tương Trữ Chiêu chăm sóc thế là cũng yên tâm.

Mẹ cậu rõ ràng đang nén giận, lại vẫn cố làm bộ đáng bề trên nhìn kẻ dưới, tỏ vẻ nếu cậu về nhà giải thích, nói không chừng người cha sẽ nguôi giận mà tha thứ cho cậu.

Tuyên Hòa không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng thường thường nói: “Mẹ, chuyện vụ làm ăn kia, con thật sự không có cách nào nhúng tay vào, sau này dù có gặp chuyện như vậy, cũng sẽ không thể giúp được.”

Bà mẹ nghe thấy lời này, nhất thời biến sắc, cả giận nói: “Cái gì mà cũng không giúp được, vậy đến Tương gia có tác dụng gì.”

“Ngay từ đầu đầu phải con tự nguyện đến đó.” Tuyên Hòa bình tĩnh nói: “Còn nữa, ngay từ đầu Tương gia có hứa hẹn cho gia đình mình lợi ích gì sao? Nếu họ không nói, con thiết nghĩ mẹ không có lý do gì để tức giận cả.”

Lời cậu nói rất đúng. Lúc trước hai nhà đàm luận chuyện hôn nhân, cũng không hề nói rõ về chuyện hợp tác làm ăn sau này, nhưng người nhà Tuyên Hòa lại áp đặt lên Tương gia, nghĩ rằng với quan hệ thông gia có thể kiếm chắc được lợi lộc, khi đó hai nhà cũng không có ước định thành lời cái gì, bởi vậy Tuyên gia không thể đòi hỏi.

Cậu nói xong, chỉ thấy mặt mẹ đỏ bừng lên, hiển nhiên là cảm thấy mất mặt, nan kham oán giận, ngay cả tay cũng giơ lên, định cho Tuyên Hòa một bạt tai, nhưng trong nháy mắt, cổ tay bà lại bị người dùng sức giữ lại, không thể động đậy.

Tuyên Hòa ngẩng ra, ngẩng mặt lên nhìn, mới phát hiện là Tương Trữ Chiêu giữ tay mẹ.

“Nhạc mẫu.” Tương Trữ Chiêu lạnh như băng nói: “Con nghĩ hôm nay người cũng mệt rồi, để con cho lái xe đưa người về.” Anh vừa nói vừa bảo người hầu gọi lái xe, sau đó mới buông tay mẹ Tuyên Hòa ra, nói: “Từ nay về sau, nếu có việc gì liên quan đến chuyện làm ăn thì trực tiếp đến tìm con, không cần làm khó em ấy.”

Mẹ Tuyên Hòa sững sốt, nói: “Tôi dạy bảo con tôi, anh lấy tư cách gì xen vào.”

Sắc mặt Tương Trữ Chiêu vẫn không đổi, thái độ kiêu căng nói: “Em ấy từ lâu đã là người Tương gia, cho dù chết, cũng là chôn ở phần mộ Tương gia.”

Mẹ Tuyên Hòa xanh cả mặt, nhất thời không biết đáp lời như thế nào, tựa hồ muốn chửi ầm lên lại cố kìm rụt rè, cuối cùng hung hăng trừng mắt nhìn Tuyên Hòa vài cái, tức giận xoay người rời đi.

Tuyên Hòa trầm mặc thật lâu sau, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

“... Chỉ đến nhìn em.” Tương Trữ Chiêu mím môi nói.

Cậu chăm chú nhìn người đàn ông, nhìn hồi lâu, cuối cùng nói: “Vừa rồi không có anh thiếu chút nữa mẹ lại đánh em.”

Đối phương nhú mày, cũng không nói chuyện.

“Nhưng mà cũng thế, một bạt tai kia có đánh hay không, sự tình cũng không có gì thay đổi.” Cậu lẩm bẩm nói, “Em đã sớm thất vọng về họ từ lâu.”

Bỗng nhiên Tương Trữ Chiêu giữ chặt tay cậu, thật sự dùng sức mà nắm, Tuyên Hòa vừa ngẩng mặt lên nháy mắt đã bị người đàn ông áp vào trong *** ngực, đối phương ôm cậu thật chặt, chặt đến mức cậu cảm thấy có chút khó thở.

“... Không cần lo cho những người đó.” Tương Trữ Chiêu cúi đầu nói: “Tôi cùng Tiểu Duyệt mới là người thân của em.”

Dựa vào ***g ngực ấm áp này hồi lâu, không biết vì cái gì, cảm xúc của cậu dường như vỡ òa, cậu nhịn nhiều năm như thế, cố gắng nghe lời họ, nhưng cũng không được yêu thương hơn, vậy mà Tương Trữ Chiêu... Đây là người mạnh bạo đáng giận nhất, cũng là người duy nhất cố chấp nói cậu là người của anh.

Cuối cùng, Tuyên Hòa cái gì cũng chưa làm, không lớn tiếng khóc lóc, không nói hết lời với đối phương, qua một lúc lâu sau, cậu mới nghẹn ngào nói: “Ừm, em biết.”

Chỉ một lát sau Tuyên Hòa đã hồi phục lại tâm tình, theo Tương Trữ Chiêu trở về đại sảnh. Tiệc đầy tháng của Tương Duyệt cũng không mời nhiều người, chỉ có một số bạn tốt hay qua lại, mặc dù không hẳn muốn Tuyên Hòa tiếp đãi nhóm bạn của anh, nhưng với cương vị chủ nhà, cậu không thể không có mặt.

Ban đầu Tương Duyệt bị Tương lão thái thái ôm đi cho người khác ngắm, nhưng thực nhu thuận, hoàn toàn không khóc, ngược lại dường như còn vui vẻ; cuối cùng đứa nhỏ cũng mệt mỏi, Tuyên Hòa chạy nhanh qua, đón lấy Tương Duyệt đang buồn ngủ, Tương Trữ Chiêu dặn dò nói: “Em đưa con về phòng đi, tôi sẽ mang sữa qua.”

Tuyên Hòa gật đầu, đưa con về phòng cho trẻ sơ sinh.

Phòng trẻ sơ sinh này ngay bên cạnh phòng ngủ của họ, chỉ cần có chút động tĩnh sẽ biết ngay; cậu đặt Tương Duyệt lên giường, ngón tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại trắng nõn kia, kết quả cậu nhóc bắt lấy tay cậu, sau đó nhất quyết không chịu buông ra.

Tuyên Hòa chơi với đứa nhỏ một chút, tiện tay đem con mèo nhồi bông nhỏ hơn Tương Duyệt nhiều lấy lại đây, nhét vào trong ngực đứa nhỏ, thế là Tương Duyệt liền ôm chặt tiểu bạch miêu mềm nhũn, đôi mắt nheo lại, phát ra tiếng cười nho nhỏ.

... Quả nhiên là cha con, giống Tương Trữ Chiêu cũng thích mèo. Cậu nghĩ như vậy, liền bật cười, bỗng nhiên nhìn đến con mèo bông, vẻ mặt có chút cổ quái.

Con thú này không biết là ai mua, thoát nhìn có chút cũ, nhưng được giữ gìn rất tốt, có lẽ là đồ chơi trước kia của Tương Trữ Chiêu, nhưng không biết vì sao, Tuyên Hòa lại cảm thấy con thú nhồi bông này có chút quen mắt, dường như đã từng nhìn thấy ở đâu.

Lúc này Tương Trữ Chiêu mới cầm bình sữa đi đến hỏi: “Em nhìn cái gì.”

Tuyên Hòa hồi phục lại tinh thần, vội nói: “Không có gì.”

Tương Trữ Chiêu không hỏi nhiều, động tác thuần thục bế Tương Duyệt lên, ngồi lên sofa, đem bình sữa đến bên miệng đứa nhỏ, Tương Duyệt lại tựa hồ không muốn uống sữa, nhưng chỉ nghiêng đầu chống cự vài lần, liền ngoan ngoãn há mồm ngậm lấy miệng vú, hai tay nhỏ xinh beo béo giữ chặt cái bình. Không lâu sau, Tương Trữ Chiêu rút bình ra, Tương Duyệt uống hơn nửa bình sữa, tựa hồ sắp ngủ.

Thế là Tương Trữ Chiêu bỏ bình xuống, nhẹ nhàng đỡ lưng Tương Duyệt, một lát sau mới cẩn thận đặt đứa nhỏ lên giường trẻ con, nhẹ nhàng đắp lại cái chăn.

Hai người im lặng ra khỏi phòng, Tuyên Hòa hỏi: “Con mèo kia là đồ chơi cũ của anh trước đây sao?”

“Ừ.” Đối phương lên tiếng.

“Em cảm thấy nhìn rất quen... Anh mua nó ở đâu vậy?” Cậu vẫn nghĩ tới con mèo trắng kia.

Tương Trữ Chiêu liếc mắt nhìn cậu một cái, hừ một tiếng, nói: “Không biết.”

... Không biết thì bảo không biết, sao lại phải tỏ thái độ như vậy... Trong lòng Tuyên Hòa cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều. Cậu đoán rằng, con thú nhồi bông kia, có một ý nghĩa đặc biệt nào đấy, nên anh mới giữ tới giờ.

Nhưng dù sao chuyện này cũng không quan trọng đến vậy, Tuyên Hòa rất nhanh đã quên bống luôn, đi tiếp đãi tân khách.

Chờ cho khách khứa ra về hết, Tuyên Hòa và Tương Trữ Chiêu tiễn hai vị lão nhân lưu luyến không muốn rời đi, cậu cảm thấy có chút mệt mỏi, đến phòng nhìn Tương Duyệt một chút, rồi nằm ngủ trên sofa.

Lúc này Tương Trữ Chiêu đang phân phó nữ dong dỏng đẹp, chỉ chốc lát, cũng đi vào phòng trẻ nhỏ, chăm chú nhìn Tuyên Hòa đang ngủ say, cầm chăn đắp cho đối phương, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Sau khi Tuyên Hòa tỉnh lại, thấy Tương Trữ Chiêu đang ôm Tương Duyệt, mặt Tương Duyệt chôn ở hõm vai anh, Tương Trữ Chiêu cẩn thận vỗ vỗ lưng đứa nhỏ, động tác nhẹ nhàng chậm rãi, trong ánh mắt lại có một loại tình cảm không nói nên lời, Tuyên Hòa nhìn hai cha con, trong lòng không khỏi thừa nhận, so với cậu, anh xứng làm cha hơn.

Cậu nhìn đồng hồ, hỏi: “Tiểu Duyệt uống sữa chưa?”

Tương Trữ Chiêu gật đầu.

Tuyên Hòa đứng dậy, đi tới bên cửa, nói: “Anh ăn gì không? Em đi dọn người chuẩn bị.”

“Tuyên Hòa.” Người đàn ông bỗng nhiên gọi.

Cậu dừng cước bộ, quay đầu, nhưng đối phương đã ném tới một vật gì đó, Tuyên Hòa luống cuống tay chân bắt được, chỉ cảm thấy thứ đó vô cùng mềm mại, nhìn kĩ, mới phát giác là con mèo trắng nhồi bông.

“Đây là thứ em đã quên.” Đối phương nghiêm túc nói.

“Em?” Tuyên Hòa nghi hoặc ôm con thú, nhìn lại, chỉ cảm thấy càng nhìn càng quen mắt.

Lúc này Tương Trữ Chiêu đã có chút không kiên nhẫn nói: “Đó là con mèo tôi mua cho em.”

“Cái... gì?” Tuyên Hòa trợn mắt há hốc mồm.

“Xem ra em thật sự đã quên sạch.” Tương Trữ Chiêu chế giễu nói: “Em mới vài tuổi đầu mà trí nhớ đã kém đi rồi.”

Tuyên Hòa trong lòng ngạc nhiên, chần chờ hỏi: “VẬY, hồi làm quen ở nhà cũ, không phải là lần tiên chúng ta gặp nhau sao?”

“Không phải.” Tương Trữ Chiêu chém đinh chặt sắt nói.

Trong đầu cậu trống rỗng, có gì đó trong trí nhớ xẹt qua, có chút rõ ràng, còn lại đều vô cùng mơ hồ; Tuyên Hòa do dự một chút, không chắc chắn hỏi lại: “Con mèo này... Có phải còn một con khác, màu đen?”

Cuối cùng vẻ mặt Tương Trữ Chiêu lơ lửng một chút, nói: “Thì ra em còn nhớ rõ.”

Tuyên Hòa lắc lắc đầu, hoảng hốt nói: “Không, em không nhớ gì cả... Chỉ cảm thấy hình như vậy thôi.”

“Hừ... Vong ân phụ nghĩa.” Tương Trữ Chiêu liếc mắt nhìn cậu nói.

Tuyên Hòa trừng lớn mắt, nhưng Tương Trữ Chiêu vẫn chưa nói xong, lại tiếp tục: “Ngày đó tôi để lái xe đưa đến biệt thự trên núi, nửa đường bỗng ông ta dừng xe lại, chờ đến khi ông ta xuống xe rồi quay lại, trên tay đang ôm một đứa trẻ người đầy thương tích.”

Tuyên Hòa ngẩn ra, nhớ tới người đàn ông trung niên từng cứu mình.

“Đứa trẻ kia ngồi trên xe, rõ ràng mê man như vậy, nhưng lại nắm chặt quần áo tôi không buông.” Tương Trữ Chiêu mím môi, chế giễu nói: “Em có biết tôi đang nói ai không?”

“Chẳng lẽ... Là em?” Trong lòng Tuyên Hòa đã khẳng định, nhưng vẫn do dự nói.

Tương Trữ Chiêu hung hăng nói: “Nếu biết em cái gì cũng không nhớ nổi, lúc trước lẽ ra nên trực tiếp quăng em đến đồn cảnh sát.”

“Hả?”

Tương Trữ Chiêu nói... không đưa cậu đến đồn cảnh sát ngay lúc ấy? Tuyên Hòa phỏng đoán chuyện xảy ra trước đó, cố gắng hồi tưởng, nhưng cái gì cũng không nhớ nổi. Cuối cùng cậu đành từ bỏ, ầy náy nói: “Xin lỗi, em thực sự không nhớ ra.”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, tựa hồ có chút hờn giận.

“Em nghĩ nếu lúc làm quen là lần đầu tiên gặp mặt, tôi có thể nhận ra em vậy sao?”

Nhưng cậu căn bản không nhận ra đối phương, còn coi đối phương như người xa lạ, thái độ đối đãi cùng lắm cũng chỉ là nho nhả lễ độ, hoàn toàn không có chút tình cảm nào, hơn nữa trong lòng còn hi vọng người đàn ông có thể từ chối hôn sự này. Nghĩ tới đây, cậu phát hiện Tương Trữ Chiêu dường như đang giận dữ, cũng không thèm nhìn cậu.

“Xin lỗi.” Tuyên Hoà bỗng nhiên có chút buồn cười, lại ẩn ẩn có chút cảm động, “Thật có lỗi, nhất định em sẽ cố gắng nhớ ra.”

Cậu chưa bao giờ biết, duyên phận của bọn họ đã bắt đầu từ lâu như vậy, tuy không đến nỗi là kiểu ý tưởng lãng mạn như “duyên trời định”, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy vui vẻ. Người đàn ông trước mắt này, mười mấy năm liền chỉ biết có cậu, lại còn nhớ rõ đến vậy, ở thời điểm cậu không nhớ ra anh, kỳ thật Tương Trữ Chiêu đã âm thầm chăm chú nhìn cậu... Chỉ nghĩ vậy thôi, Tuyên Hoà đã cảm thấy trong lòng ấm áp.

Kể từ khi biết mình đã từng gặp Tương Trữ Chiêu trước đây, Tuyên Hoà bắt đầu không ngừng hồi tưởng chuyện đã xảy ra, nhưng có lẽ do đã quá lâu, cậu chỉ mơ hồ nhớ được một số chuyện; theo dấu một chút kí ức xa lạ, dường như cậu không bị đuổi về nhà ngay, mà còn ở một nơi nào đó một thời gian rồi mới đi.

Cậu dần dần nhớ lại khi đó, có người từng cho cậu uống canh nóng và đồ ăn, cho cậu tắm rửa sạch sẽ trong làn nước ấm áp, thậm chí cho cậu ngủ trên chiếc giường mềm mại, cậu còn nhớ có một đôi mèo đen mèo trắng bằng bông, nhưng trí nhớ cậu cũng chỉ dừng lại tại đó, vì cái gì cậu lại không nhớ ra nổi.

Tuyên Hoà thật sự bất đắc dĩ, rồi lại không có cách nào. Đối với việc cậu không nhớ ra Tương Trữ Chiêu tựa hồ có chút để ý, nhưng Tuyên Hoà đã cố gắng hết sức, trong lòng chỉ có thể áy náy vô cùng.

Mùa hè đến, trước khi kết thúc học kì cậu xin tạm nghỉ học.

Tương Duyệt còn rất nhỏ, cả ngày đều phải có bảo mẫu chăm sóc, cậu cũng có chút thất trách, nếu thân đã là phận làm cha, Tuyên Hoà nghĩ mình nên tạm nghỉ học để lo cho đứa nhỏ, chờ khi đứa con lớn hơn một chút, sẽ đi học lại sau. Khi đưa ra quyết định này cậu chưa bàn bạc trước với Tương Trữ Chiêu, chính cậu cũng không coi trọng lắm chuyện học hành này, nhưng sau khi Tương Trữ Chiêu biết được đã nổi trận lôi đình.

“Tôi không bảo em tạm nghỉ học!” Người đàn ông nổi giận ùng ùng nói.

“Em biết, là em tự quyết định.” Tuyên Hoà bình tĩnh nói, “Sao anh lại giận?”

Tương Trữ Chiêu á khẩu không trả lời được, trên mặt càng lúc càng lộ rõ sự tức giận.

“Tiểu Duyệt bây giờ còn nhỏ, cái gì cũng chưa nhớ rõ, đợi con lớn hơn một chút nhớ được mọi chuyện, em không muốn vấn đề cho bảo mẫu chăm sóc nó.” Tuyên Hoà dừng một chút, cúi đầu: “Trước kia em cũng là do bảo mẫu chăm sóc... Nhưng mà, đến khi em gái được sinh ra, mẹ em liền mặc kệ mọi chuyện của em, chỉ chuyên tâm chăm lo cho em gái... Em không muốn Tiểu Duyệt cảm thấy, chúng ta không thương nó.”

Cậu nâng mắt lên, đối diện với người đàn ông đã không còn tức giận, nhưng vẫn không chấp nhận, có chút hờn giận nói: “Tôi nghĩ ít nhất em sẽ coi trọng việc học của mình.”

“Việc học sao có thể sánh được với anh và Tiểu Duyệt?” Cậu cười cười nói đùa.

Nhưng hiển nhiên đối phương không nghĩ là cậu nói đùa, cậu vừa nói xong, mặt Tương Trữ Chiêu đã nhanh chóng ửng hồng, có chút khấn trương cùng khốn quẫn, do dự hồi lâu, cuối cùng lẩm bẩm nói: “... Tùy em.” Nói xong còn hừ một tiếng.

Tuyên Hoà nở nụ cười, nói: “Không có vấn đề gì đâu, kết quả học tập có thể bảo lưu mà.” Cậu nghiêng nghiêng đầu, lại nói: “Hơn nữa, cứ coi như đây là phân công trong gia đình, anh mỗi ngày đều đi làm, em cũng muốn làm một chút gì đó.”

Nói đến đây, Tương Trữ Chiêu đã không còn tức giận, thế là Tuyên Hoà giục anh đi mang sữa đến, chuẩn bị đồ đứa nhỏ uống, vì thế chuyện này cứ vậy mà bị lãng quên.

Sau khi tạm nghỉ học, trừ bỏ việc cùng bảo mẫu chăm sóc Tương Duyệt, cuộc sống của Tuyên Hoà cũng không có gì thay đổi, mà trong nhà kia, bố và mẹ cậu cũng ít khi liên lạc.

Mãi cho đến khi, thư kí Tiền đến nhà giúp Tương Trữ Chiêu lấy công văn, cậu mới biết được, phàm trong nhà có chuyện làm ăn gì, họ đều không chút khách khí đến tìm Tương Trữ Chiêu; mà người đàn ông vẫn như trước, luận sự, giúp được thì giúp, không giúp được thì từ chối thẳng, ngoài dự đoán của Tuyên Hòa, đối phương cái gì cũng không nói cho cậu biết.

Sau cậu mới hỏi đối phương, nam nhân mới nói nguyên do cho cậu hiểu.

“... Tôi không muốn em bị họ làm phiền.” Thanh âm Tương Trữ Chiêu nặng nề, tựa hồ muốn ngủ, nhưng vẫn tiếp tục nói: “Với em hay Tiểu Duyệt, bọn họ không hề có chút cảm tình nào, cần gì làm điều thừa cổ thân thiết với họ.”

Tuyên Hòa nằm bên cạnh người đàn ông, đưa tay vuốt vuốt mái tóc đối phương, “Anh nói rõ như vậy, không sợ em sẽ tức giận buồn khổ sao?”

“Đây là sự thật.” Người đàn ông lười biếng nói, nửa khuôn mặt đặt trên gối, “Cũng không giống như tôi đối xử với em, trước giờ bọn họ không phải vẫn vậy sao?”

“Em cũng không biết.” Tuyên Hòa kéo kéo chăn bông, vẽ mặt mê muội, “Trong trí nhớ của em, rất ít khi nhớ lại quãng thời gian sống với họ, chỉ là do không thể không chạm mặt nhau, mới miễn cưỡng nói vài lời, nhưng quan trọng nhất là mặt mũi, bề ngoài vẫn phải tỏ ra là một gia đình êm ấm, đương nhiên em không thuộc phạm vi ấy.”

“Tôi không hiểu bọn họ nghĩ cái gì.” Tương Trữ Chiêu cười nhạt nói: “Nếu không thích, mang em cho người khác nuôi chẳng phải tốt hơn sao?”

Tuyên Hoà ngẩn ra, sắc mặt trầm xuống.

Nhưng Tương Trữ Chiêu lại không phát hiện, vẫn thản nhiên tiếp tục nói: “Khi đó, tôi đã nghĩ em là một đứa trẻ bị người ngược đãi, vốn nghĩ để mẹ tôi làm thủ tục, cho tôi nhận nuôi em... Chỉ là, không như mong muốn, chuyện em bị bắt cóc quá nhiều người biết, cuối cùng đành mang em về trả cho họ.”

“Anh nói, anh muốn nuôi em?” Cậu nhẹ nhàng hỏi, không biết vì sao, trái tim lại thẳng thắn đập mạnh, thanh âm càng lúc càng lớn.

“Không được sao?” Tương Trữ Chiêu hung hăng trừng mắt liếc cậu một cái, “Khi đó tôi đã hai mốt tuổi, cho dù có con cũng không có gì lạ.” (Ngụy phụ tử văn? =))))))))))

Tuyên Hòa sững sốt hồi lâu, cuối cùng bật cười, cậu cố nén ý cười nói: “Không có gì, đương nhiên là được.” Cậu hơi ngừng lại, chần chờ nói: “Nếu thật sự làm thủ tục thu dưỡng... Em sẽ gọi anh là pa pa sao?”

“Không được gọi vậy, ai là ba em.” Đối phương quát lên.

Tương Trữ Chiêu cự nự đem gối đầu ném về phía Tuyên Hòa, nhưng cậu lại tránh được, dựa vào bên cạnh người đàn ông, nhỏ giọng nói: “Anh không cảm thấy gọi như vậy thật biến thái sao?”

“...”

“Nếu ở trên giường cũng kêu như vậy, anh có giận không?” Cậu hưng trí nói: “Ví dụ như nói... “Pa pa, nơi đó không được” hoặc “Pa pa, nhanh lên” ... Anh sẽ thích sao?”

“... Nhanh đi ngủ!”

Mặt Tương Trữ Chiêu đỏ như muốn xuất huyết, vẽ mặt tràn đầy giận dữ, nhưng Tuyên Hòa lại nhìn ra trong tâm trí đối phương cũng có chút nhộn nhạo, thế là không tự giác cười ra tiếng.

Ngày cứ như vậy qua đi. Tuyên Hòa cùng Tương Trữ Chiêu sống cuộc sống bình lặng, Tương Duyệt cũng không phụ kỳ vọng của bọn họ, đáng vẻ dù không đến nỗi quá to lớn, nhưng cũng coi như khỏe mạnh.

Một ngày, Tuyên Hòa tỉnh lại, người đàn ông đang ngồi bên giường ôm Tương Duyệt, quay đầu nói: “Nhanh đi rửa mặt, lát nữa phải về nhà một chuyến.”

Cậu biết đối phương nói nhà là chỉ nhà cũ của Tương gia, cũng không ngoài dự đoán, dù sao ông bà nội nhớ cháu là một chuyện thực bình thường, bởi vậy cậu mau chóng đến phòng tắm vệ sinh cá nhân, sau đó thay quần áo, vội vàng ăn bữa sáng, rồi theo sau Tương Trữ Chiêu, hai người lên xe.

Một lát sau, Tuyên Hòa mới chú ý thấy xe lái đến vùng ngoại ô, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Anh đang đi đâu vậy?”

“Cha tôi có một tòa biệt thự trên núi, khí hậu ở đó mát mẻ hơn, mùa hè bọn họ đều đến đây nghỉ ngơi.”
Tương Trữ Chiêu thản nhiên nói, tùy tay sửa sang lại mớ quần áo hỗn độn của Tương Duyệt.

Thế là Tuyên Hòa không hề hỏi nhiều, qua vài giờ, cuối cùng cũng tới nơi. Sau khi bọn họ xuống xe, liền có hai người hầu tới giúp xách hành lý, Tuyên Hòa khách khí nói cảm ơn, đi theo sau Tương Trữ Chiêu, vào trong sân nhà.

Tiền viện rất rộng lớn, trừ bỏ thảm cỏ, còn có mấy cây tùng, cách đó không xa bên hồ còn có xây thêm đá, bên trong nuôi một đàn cá chép rực rỡ, Tuyên Hòa càng xem càng cảm thấy quen thuộc, không khỏi bắt đầu mê hoặc.

Rõ ràng cậu chưa từng tới nơi này, nhưng lại tuyệt không cảm thấy xa lạ. Khi theo Tương Trữ Chiêu vào trong phòng, cậu cũng theo bản năng mà đoán được phòng khách ở đâu; lúc này Tương Trữ Chiêu tựa hồ cảm thấy kỳ quái, quay đầu lại hỏi: “Em làm sao vậy?”

Tuyên Hòa vội vàng lắc đầu, nói: “Không có gì.” Sau đó chạy nhanh qua.

Cậu cùng Tương Trữ Chiêu đến chào hỏi cha mẹ xong, cũng không có việc gì làm, hai vị lão nhân cảm thấy rất hứng thú với cháu nội, không ngừng đùa giỡn, nhưng hiện tại Tương Duyệt chỉ có thể nằm một chỗ, việc đứng lên còn gặp khó khăn, một lát sau, vài người quen đến thăm Tương Duyệt xong, Tương Trữ Chiêu nói: “Nếu em mệt thì về phòng nghỉ ngơi trước đi. Đến giờ cơm tôi sẽ gọi em.”

Đêm trước Tương Duyệt quấy không ngừng, Tuyên Hòa dỗ hồi lâu, căn bản không có ngủ ngon. Đối phương đề nghị như vậy, cậu liền vui vẻ chấp nhận, nghe Tương Trữ Chiêu nói “Lên lầu quẹo trái, phòng thứ nhất là của tôi” xong, cậu liền đứng dậy xin lỗi hai vị lão nhân, đi lên lầu.

Vào phòng Tương Trữ Chiêu, cậu nằm trên giường, đắp chăn, tuy rằng cảm thấy mệt nhọc, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Cậu lẩn qua lẩn lại một hồi, mới hiểu ra là do nóng, quyết định đem điều hòa chỉnh nhiệt hạ xuống, nhìn chung quanh một hồi cũng chưa thấy điều khiển điều hòa đâu, chắc hẳn là cất ở đâu đó, mở ngăn kéo ra liền tìm thấy.

Điều chỉnh lại độ ấm xong, cậu cất điều khiển về, ánh mắt lại bị vật gì đó trong ngăn kéo hấp dẫn.

Bên trong có một ít đồ vật lộn lộn, mà Tuyên Hòa lại phát hiện có một tập gì đó, cầm lên, mới biết là ảnh chụp, hơn nữa còn là ảnh của Tương Trữ Chiêu. Phong cảnh xung quanh là ở biệt thự này, nhưng theo từng tuổi, từ năm, sáu đến mười tuổi đều có, mỗi một bức đều chụp mình anh, có thể thấy được khuôn mặt tuổi trẻ của nam nhân khi còn trẻ.

Cậu cảm thấy hứng thú lật ra xem, nhìn đến cuối, dừng lại.

Ảnh chụp mở ra, bên trong có hai người... Một người là Tương Trữ Chiêu, một người là cậu. Ảnh chụp hai người đứng chung một chỗ, bàn tay nhỏ nhỏ của cậu nắm chặt tay Tương Trữ Chiêu, tay kia thì ôm hai con mèo nhồi bông đen trắng, vẻ mặt nhút nhát rụt rè, mà Tương Trữ Chiêu trẻ tuổi thì lạnh lùng nhìn về phía ống kính.

Cậu không có chút ấn tượng nào về bức ảnh này, nhưng nhìn ảnh này, trước mặt lại xẹt qua một chút hoài niệm mơ hồ, vài hình ảnh giống nhau lặp lại trong trí nhớ, cậu nhìn ảnh chụp, nhìn hồi lâu, tầm mắt thủy chung không dời.

Khi Tương Trữ Chiêu lên lầu tìm cậu, gõ gõ, cửa liền mở ra. Thấy cậu ngồi trên giường ngẩn người, lập tức nói: “Xuống lầu đi, đến giờ cơm rồi.”

Tuyên Hòa chậm rãi ngẩng mặt lên, vẻ mặt mang theo chút quỷ dị cùng hoang mang, cậu nói: “Ôm một nam hài tám tuổi ngủ, anh không phải là luyến ——”

Cậu mới nói một nửa, đối phương đã theo phản xạ phản bác lại: “Không có, là do chính em nửa đêm chạy tới!” Tương Trữ Chiêu rống xong, mới phát hiện có gì không đúng, kinh ngạc nói: “Em... Sao vậy...”

Tuyên Hòa nở nụ cười, cười đến ánh mắt đều mị lên, khóe môi giương lên một độ cong hơn trước kia rất nhiều, ngay cả tiếng cười cũng không hề cố kỵ... Cậu đã nhớ ra tất cả, một quá khứ thật rõ ràng, cậu chưa bao giờ cảm thấy sung sướng như vậy.

“Anh để ảnh chúng ta chụp chung để trong này?” Cậu cười hỏi.

Đối phương nhìn nhìn thứ trên tay cậu, nói: “Là do quên thôi, hơn nữa lúc trước mang về, tôi đều đặt ở... Em cười cái gì!” Tương Trữ Chiêu quẩn bách quát.

Tuyên Hòa thanh thanh giọng, nói: “Tương Trữ Chiêu.”

Người đàn ông nghi hoặc nhìn cậu.

Tuyên Hòa nghiêng nghiêng đầu, hỏi: “Anh ôm em ngủ, tự tay tắm cho em, dỗ em ăn cơm, còn định nuôi em... Không phải anh có loại sở thích này đấy chứ?”

“Tôi không có!” Tương Trữ Chiêu cả giận nói, xoay người rời đi, đến cửa lại xoay đầu lại, hung hăng nói: “Nhanh xuống lầu đi!”

“Có phải anh đã thâm mến em từ lâu không?”

“Ai... Ai biết.” Nam nhân quay mặt.

Tuyên Hòa nhìn lướt qua vẻ lúng túng chần chờ giấu đầu hử đuôi của đối phương, phát hiện bên tai người đàn ông cũng hồng lên như khuôn mặt, thế là lại nở nụ cười... Cậu chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như vậy, cũng chưa bao giờ hạnh phúc đến thế.

_____Hoàn_____

18. Chương 18: Phiên Ngoại 1: Lễ Giáng Sinh Tạm Được

Phiên ngoại 1: Lễ giáng sinh tạm được.

Đó là một buổi đêm rét lạnh.

Sau khi Tương Trữ Chiêu tan tầm, liền trở về nhà, mặc dù có ô tô đón đưa, nhưng anh vẫn đang mặc áo bành tô thật dày, quàng khăn quàng cổ. Thời tiết thật sự rất lạnh, làm cho cả chân tay anh đều rét buốt, loại thời điểm này, anh sẽ có chút khinh bỉ bản thân. Tay chân lạnh lẽo, đây nghe ra rõ ràng là tật xấu của phụ nữ. Anh luôn vì thế mà tức giận, đồng thời cũng không biết làm sao.

Căn phòng hắt ra ánh sáng của đèn, trong phòng khách ấm áp, có người đang ngồi ở đó, thấy anh đi vào, liền ngừng đầu, mỉm cười nói: “Anh đã trở lại.”

Anh bỗng dưng cảm giác được một loại an tâm không thể nói rõ, cho dù anh cũng không hiểu nguyên nhân, nhưng điều này không quan trọng.

Các nữ dong tan ca sớm, bởi vì lễ giáng sinh, các cô đều tự có kế hoạch hoặc là hẹn hò, Tuyên Hòa cho các cô nghỉ làm, hai ngày này không cần trực đêm. Cho nên khi anh về đến nhà, cũng chỉ có Tuyên Hòa ở.

Tương Trữ Chiêu cởi áo khoác, Tuyên Hòa đi tới nói: “Đến ăn cơm, hôm nay đầu bếp đặc biệt chuẩn bị thịt gà nướng còn có bánh ngọt ô mai, anh phải ăn nhiều một chút.”

Anh nhìn nụ cười của thanh niên, còn không kịp nói cái gì, chuông cửa đã vang lên. Tuyên Hòa lập tức xoay người đi mở cửa, xem nhẹ bàn tay anh mới đưa đến một nửa. Anh có điểm mất hứng, nhưng cũng chỉ nhịu mày.

Bên kia cửa, Tuyên Hòa đang nói chuyện với nhân viên đưa hàng đứng ngoài cửa, thanh âm nghe ra có chút hưng phấn, Tương Trữ Chiêu ngồi trong phòng khách, đợi một hồi, cuối cùng nhìn Tuyên Hòa ôm một cái hòm lớn trở về.

“Đó là cái gì?”

Đối mặt với câu hỏi của anh, Tuyên Hòa cười đến ánh mắt đều híp lại, nói: “Đây là mô hình mới em vừa mua. Anh muốn xem không?”

Anh đang muốn lạnh như băng nói “Tôi không có hứng thú”, Tuyên Hòa cũng đã bắt đầu xé rách lớp giấy gói bên ngoài, nhưng một lát sau, loại hơi thở hưng phấn trên người đối phương đột nhiên biến mất, thay vào đó là hoang mang cùng khó hiểu.

“Xảy ra chuyện gì?” Tương Trữ Chiêu hỏi.

“Không có gì.” Tuyên Hòa vẽ mặt khó xử, “Cửa hàng đưa sai vật phẩm, em phải trả lại.”

Nói xong, đối phương đứng dậy, nói: “Đừng nói cái này nữa, chúng ta đi ăn tối thôi.”

Tương Trữ Chiêu nhìn nụ cười của thanh niên, đáy lòng hơi hơi nóng lên, đi theo phía sau đối phương, vào nhà ăn. Thức ăn đều đã chuẩn bị sẵn, chỉ dùng dụng cụ kim loại đẩy vào duy trì độ ấm; Tuyên Hòa gọn gàng mở tất cả ra, cười nói: “Để em xắt thịt gà.”

Anh từ chối cho ý kiến, chỉ ngồi ở bên bàn ăn, nhìn Tuyên Hòa cẩn thận xắt từng miếng thịt gà, đem phần thịt đùi non nhất đặt vào chén của anh; sau đó múc canh, bên trong có rất nhiều thịt tôm anh thích, cuối cùng là bánh mì, Tuyên Hòa chỉ quẹt một chút bơ mặn, rồi mới đặt trước mặt anh.

Đối đãi như vậy, thật giống như anh vẫn là một đứa trẻ ranh. Tương Trữ Chiêu nghĩ như thế, nhưng lại ngoài ý muốn không có tức giận, có lẽ là ý cười của đối phương rất nhu hòa, cũng có thể là không khí rất ấm áp, anh cứ nhiên liền ngoan ngoãn ăn hết bánh, canh cũng uống xong, cuối cùng nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Tuyên Hòa.

Quả thực là lạ lùng. Anh chỉ là ăn nhiều các thứ một chút, đối phương lại bởi vậy mà vui vẻ.

Tương Trữ Chiêu có chút không được tự nhiên quay mặt đi, thấp giọng nói: “Em cũng ăn nhanh lên.”

Tuyên Hòa dường như ngẩn ra, nói: “Vâng, em biết. Anh có muốn ăn khoai tây nướng không? Em lột vỏ cho anh.”

“Vỏ khoai tây có thể ăn.” Anh thản nhiên nói.

“Em biết.” Tuyên Hòa như có chút hoang mang ngược mặt lên, “Nhưng mà anh lại không thích ăn.”

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng Tương Trữ Chiêu trở nên rối loạn. Anh quả thật không thích ăn da, da của thứ nào cũng không thích, nhưng Tuyên Hòa ở thời điểm nào chú ý tới điều này? Lại nói tiếp, gà nướng vừa rồi cũng vậy, thịt đùi gà trong chén của anh, chỉ có thịt trắng nõn mà không có da.

Do dự thật lâu sau, anh nói: “Ừ.”

Thế là Tuyên Hòa lột vỏ khoai tây nướng cho anh, còn rắc một chút hạt tiêu thoang thoang mùi cay. Anh nhắm nuốt củ khoai tây nóng mềm, cảm thấy lòng mình cũng nóng lên.

Bữa tối qua đi, Tuyên Hòa đem đồ ăn dọn vào phòng bếp, chờ buổi sáng ngày mai để cho mấy nữ dong xử lý. Tương Trữ Chiêu đi đến phòng khách, nhìn thấy cái hòm bị mở ra kia, nhất thời có chút tò mò, liền mở ra xem.

Thứ bên trong hòm hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của anh. Một bộ đồng phục nữ pho màu trắng đen, bên cạnh tạp dề tràn đầy lôi ti, nhìn kỹ, ngay cả đai đeo tất cùng quần lót nhỏ đến cơ hồ che không được thân thể cũng có. Tương Trữ Chiêu khiếp sợ tròn tròn mắt.

Lúc này Tuyên Hòa đã đi tới, thấy hành động của anh, vội vàng nói: “Đó là đưa nhầm. Thật đấy.”

Anh quay đầu, nói nhỏ: “Đưa nhầm?”

“Vâng.” Tuyên Hòa chân thành gật đầu.

Anh buông cái hòm kia xuống, mà Tuyên Hòa cũng rõ ràng thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng đến lúc trước khi ngủ, Tương Trữ Chiêu nằm ở trên giường, nói: “Hôm nay là đêm trước lễ giáng sinh.”

Tuyên Hòa có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nói: “Vâng.

“Tôi muốn quà giáng sinh.” Anh nói.

Có lẽ là anh thẳng thắn biểu hiện ra ngoài lấy lòng Tuyên Hòa, làm cho thanh niên có chút kinh ngạc nở nụ cười, rồi mới nói: “Như vậy, anh muốn cái gì? Xin lỗi, đã không chuẩn bị trước. Em còn nghĩ đến anh không thích lễ giáng sinh.”

Tương Trữ Chiêu nhìn đối phương, bình tĩnh nói: “Tôi muốn nhìn em mặc trang phục nữ phò.”

Tuyên Hòa do dự hồi lâu, mặt đỏ đến muốn chảy máu, ấp úng muốn cự tuyệt, nhưng khi nhìn về phía anh, lại tựa hồ cái gì cũng không nói được. Cuối cùng, Tuyên Hòa gần như ôm quyết tâm chìm thuyền đứng dậy, lấy bộ nữ phò đưa nhảm kia đi vào phòng thay quần áo.

Qua hơn mười phút sau, cửa phòng thay quần áo bị mở ra một cái khe, người ở bên trong mặt nhẵn mày nhỏ đứng cạnh cửa, không dám đi ra. Tương Trữ Chiêu không có thúc giục, một lát sau, Tuyên Hòa cuối cùng đi ra.

Nói thật, diện mạo của thanh niên là thanh tú, nhưng khi mặc bộ nữ phò này vào, cư nhiên lại có vẻ đáng yêu, bởi vì là nữ trang, cho nên chiều dài đương nhiên không hợp, chân váy ngắn đến che không được cảnh tượng phía dưới, cặp chân thon dài bị đôi tất tối màu ôm lấy, nhìn thể nào cũng như là một loại thủ đoạn quyến rũ.

Tương Trữ Chiêu cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, nói: “Lại đây.

Thế là Tuyên Hòa bước lại, một bên kiệt lực kéo thấp chân váy xuống một bên ngượng ngùng đi đến. Tương Trữ Chiêu lúc này lại thay đổi chủ ý, nói: “Đi rót nước, tôi khát.”

Tuyên Hòa nhu thuận đến bàn trà ở bên cạnh rót nước, nhưng độ cao của bàn trà phối hợp với sofa, trùng hợp thuận tiện cho người ngồi sử dụng, Tuyên Hòa đành phải xoay người, đặt tách ở một bên, rồi mới rót nước vào tách.

Lúc thanh niên làm việc này, đương nhiên không thể tưởng được, có một người ở phía sau nhìn lén thân thể cậu. Cái váy ngắn ngủi không che được cái gì, cậu vừa xoay người, liền lộ ra quần lót bên trong.

Tương Trữ Chiêu nhìn hồi lâu, hỏi: “Em cũng mặc nội y vào sao?”

Tuyên Hòa ngẩn ra, trả lời: “Đây là một bộ, cho nên...”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tương Trữ Chiêu không nói nữa, đứng dậy lấy đi chén nước trên tay đối phương, đẩy ngã đối phương lên giường, một bàn tay đã khẩn cấp vùi vào trong váy, cách lớp quần lót hơi mỏng vuốt ve Tuyên Hòa.

Tuyên Hòa thuận theo mở rộng chân, tựa hồ có chút ngượng ngùng nói: “Hôm nay... Có thể mang áo mưa không?”

“Vì sao.” Anh có chút khó chịu, nhưng vẫn hôn lên cổ đối phương.

“Bộ quần áo này... Dơ thì không tốt lắm...” Thanh niên nhỏ giọng nói.

Tương Trữ Chiêu có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn lấy áo mưa ở trong ngăn kéo ra, đặt ở một bên, còn mình thì vội vàng cởi hết quần áo, cầm chân Tuyên Hòa gác lên trên vai mình, liếc nhìn giữa hai chân đối phương, nặng nề nói: “Em thật hưng phấn?”

Tuyên Hòa vừa thẹn vừa xấu hổ, lại không thể làm gì, chỉ nói: “Giúp em cởi ra. Một lúc nữa, sẽ làm ướt mất...”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy, chỉ cảm thấy trong thân thể đã bắt đầu có một ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, vậy mà đối phương còn lửa cháy đỏ thêm dầu, quả thật tội không thể tha, không thể tha thứ. Anh nâng tay kéo cái quần lót chữ T nhỏ nhỏ bằng lụa kia xuống, thế là tính khí của thanh niên lập tức lộ ra.

Anh cứ như vậy nhìn một hồi, tính khí của Tuyên Hòa đứng thẳng, hơn nữa tràn ra một chút chất lỏng trong suốt. Anh cúi đầu mút một cái, đối phương lập tức phát ra tiếng rên rỉ mềm nhũn, cầu xin nói: “Đừng.”

Anh hung hăng mút vài cái, dùng răng nanh ma xát phần đỉnh mẫn cảm, Tuyên Hòa phát ra tiếng khóc nức nở như mèo kêu, không vài cái liền bắn ở trong miệng anh, anh cũng liền nuốt vào.

Đúng lúc này, Tuyên Hòa di chuyển hạ thân, nói: “Em giúp anh mang áo mưa nhé?”

Những lời này so với bất kỳ một loại thuốc kích dục nào đều hữu hiệu, Tương Trữ Chiêu chỉ cảm thấy mình cứng đến phát đau, muốn lập tức cắm vào trong cơ thể ấm mềm của đối phương, tận tình rong ruổi, tốt nhất làm cho đối phương cũng thoải mái đến bật khóc.

Tuyên Hòa cẩn thận xé túi áo mưa, cầm lấy đệm cổ hình tròn chụp vào cho anh, tính khí của Tương Trữ Chiêu phần khởi đến rung động, thật vất vả đeo xong, anh cầm lấy gel trơn, vội vàng khuếch trương, cuối cùng trước khi bộc phát liền cắm vào.

Tuyên Hòa còn mặc bộ nữ phò, chỉ có hạ thân trần trụi, thân trên còn mặc chỉnh tề. Tương Trữ Chiêu vùi vào thật sâu, nghe thấy tiếng kêu rên mơ hồ của đối phương, cũng không dám trực tiếp đưa đẩy, liền cởi bỏ cúc áo, với tay vào, xoa nắn thân thể của đối phương.

Đụng đến nội y, anh luồn ngón tay vào trong áo, cẩn thận xoa bóp đầu nhũ đứng thẳng, nói: “Em thật nhỏ...”

Anh rất ít nói loại vui đùa hạ lưu này, nhưng Tuyên Hòa chỉ giật mình, nhân tiện nói: “Không sao, của anh rất lớn.”

Tương Trữ Chiêu giật mình, nhất thời có chút giận bốc đầu, hạ thân liền bắt đầu đâm chọc, quả thực phần khởi đến khó có thể tưởng tượng. Tuyên Hòa thể nhưng nói anh lớn, lời nói *** đáng như thế, anh không muốn nghe. Đường nhiên không phải thật sự không muốn nghe, nhưng anh đã phải nhẫn nại, đối phương còn quấy rầy như vậy, quả thật là đáng giận đến cực điểm.

Anh động đến vô cùng kịch liệt, ngay cả giường đều phát ra tiếng vang. Tuyên Hòa mặt đỏ tai hồng ôm chặt anh, dần dần cũng bắt đầu nâng mông lên nghênh đón, miệng không ngừng phát ra một tiếng lại một tiếng thở dốc hoặc than nhẹ. Tương Trữ Chiêu về sau hoàn toàn không thủ hạ lưu tình, lực đạo cũng không mấy may giảm bớt, từng chút từng chút đều xô xuyên qua đến chỗ sâu nhất. Tuyên Hòa cũng càng kêu càng lớn tiếng, hai người đều ướt đầm mồ hôi, phần khởi khôn cùng.

Tuyên Hòa thì thảo nói một ít câu như là “Anh thật tốt” “Thật thoải mái” hoặc “Thích” linh tinh. Cuối cùng còn hôn lên lỗ tai Tương Trữ Chiêu, khàn khàn nói: “Thích anh...”

Tương Trữ Chiêu nghe vậy ngẩn ra, suýt nữa sẽ trực tiếp hạ vũ khí, may mà nhẫn nại được cổ xúc động kia, nhưng vẫn tức giận nói: “Em nói cái gì.”

“Em nói em thích anh...” Tuyên Hòa nhỏ giọng nói, sắc mặt ửng hồng. “Rất yêu anh...”

Tương Trữ Chiêu mất đi năng lực phản ứng, câu nói kia vừa ra khỏi miệng đối phương, anh liền cảm giác được hạ thân của mình truyền đến một cơn tê dại giống như có dòng điện chạy qua, nhất thời cắn răng, kêu rên bần thần. Cao trào của anh kéo dài hồi lâu, lâu đến mức chính anh cũng có chút kinh ngạc.

Chờ dư âm của cao trào qua đi, Tương Trữ Chiêu mới lạnh mặt, cả giận nói: “Tôi không thương em. Tôi mới không thương em!” Anh tức giận đến hốc mắt cũng nóng lên, không biết là xấu hổ là bối rối hay là ngượng ngùng.

Tuyên Hòa giật mình, nói: “Không sao, em không ngại.”

Anh nghe vậy, càng thêm tức giận. Hút ra thứ trong thân thể đối phương, có chất lỏng nào đó đồng thời tràn ra, anh cúi đầu nhìn, nhất thời hừ một tiếng, nói: “Áo mưa bị rách.”

Tuyên Hòa ngẩn ngơ.

Tương Trữ Chiêu ném cái áo mưa bị rách sang một bên, liền nương theo dịch thể ấm áp còn sót lại một lần nữa đâm vào, hung hăng xô xuyên đến chỗ sâu nhất.

Tuyên Hòa phát ra tiếng rên rĩ không nhận được, gian nan hỏi: “Anh đang tức giận?”

Anh cũng không nói nữa. Lúc này, ngôn ngữ đã không cần thiết tồn tại nữa, những điều đó anh nói không nên lời, kết quả vẫn chỉ có thể dùng thân thể biểu đạt, Tuyên Hòa tựa hồ không để ý đến ác ngôn ác ngữ của anh, chỉ ôm lấy anh, dùng nụ hôn mềm mại nhất nóng bỏng nhất âu yếm anh.

Buổi tối hôm đó, Tương Trữ Chiêu lần đầu tiên nói với Tuyên Hòa câu nói kia.

Nhưng đó là khi Tuyên Hòa đã ngủ rồi.

19. Chương 19: Phiên Ngoại 2: Lễ Tình Nhân Tạm Được

Phiên ngoại 2: Lễ tình nhân tạm được.

Khi đó mới vừa kết thúc tết âm lịch.

Thời điểm cuối năm Tương Trữ Chiêu cơ hồ ngày ngày tăng ca, sau đến vẫn không được nhàn nhã, mãi đến tận tết âm lịch mới được vài ngày nghỉ, nhưng ngay lúc được nghỉ đó, anh lại bị bệnh.

Nghiêm túc mà nói, kỳ thật cũng không phải chân chính cảm cúm đau ốm gì, chỉ là thân thể hư hao quá độ, không chịu được sức ép. Vì thế Tương Trữ Chiêu kéo dài ngày đi làm thêm một ít, đại bộ phận thời điểm nghỉ đồng đều là nằm ở trên giường tĩnh dưỡng.

Sau khi ở trên giường nằm lâu, anh lại càng thêm lười biếng, cả ngày không làm cái gì, ngẫu nhiên ôm con mèo nhỏ nuôi trong nhà đùa nghịch, thật có vài phần nhân tình.

Tương Duyệt năm nay đã được bốn tuổi, qua một thời gian nữa cũng nên đi vườn trẻ, nhưng thoát nhìn so với đứa nhỏ cùng tuổi còn nhỏ hơn, cũng không như loại trẻ con tinh lực dư thừa mà cường tráng. Bé thoát nhìn tựa như Tương Trữ Chiêu ngày trước, thời điểm không nói lời nào thậm chí làm kẻ khác cảm giác có chút lạnh như băng, nhưng một khi nói chuyện, hoặc là cười rộ lên, lập tức liền làm cho người ta có cảm giác như gió đầu xuân; từ điểm đó mà nói, bé hoàn toàn không giống Tương Trữ Chiêu.

Khi Tương Trữ Chiêu dùng cả ngày để nghỉ ngơi, Tương Duyệt sẽ ôm con mèo bông trắng đến, rúc vào bên giường hỏi: “Ba sinh bệnh sao?”

Tương Trữ Chiêu lắc đầu, nhưng cũng không có giải thích thẳng, chỉ nói: “Ba không có việc gì.” Anh vươn tay xoa xoa đầu đứa con, trong lòng cảm thấy một loại ấm áp đặc biệt.

Đứa nhỏ này lớn lên giống anh, nhưng cá tính lại giống Tuyên Hòa, nhu hòa mềm mại, trừ vẻ ngoài ấy, đứa nhỏ này cũng thích dính người. Khi anh còn là thiếu niên chưa bao giờ vừa lòng với diện mạo của mình, bởi vì rất giống con gái, nhưng Tương Duyệt sinh thành như vậy, lại làm anh ỉn ỉn có chút vui vẻ.

Lúc này Tương Duyệt buông mèo bông trắng xuống, ôm lấy con mèo nhỏ có vằn hồ màu xám bạc, lấy ngón tay sờ lưng con mèo, Tương Trữ Chiêu nhìn một chút, bế Tương Duyệt đặt lên giường hỏi: “Tuyên Hòa đâu?”

“Tuyên Tuyên ở phòng bếp.” Tương Duyệt nâng mặt lên, trên mặt tràn đầy nụ cười xán lạn tuyên bố: “Ba muốn làm bánh putding cho con ăn.”

Bọn họ đã dạy Tiểu Duyệt vài thứ, nhưng đứa nhỏ này mỗi lần nhớ rồi lại quên, có đôi khi gọi Tuyên Hòa là ba, hoặc là gọi Tuyên Tuyên, khi gọi Tương Trữ Chiêu cũng có các loại xưng hô, dạy đến dạy đi đều không cố định được xưng hô, sau đó liền dứt khoát theo bé luôn.

“Bánh putding?”

Tương Duyệt nhất thời cảnh giác nhíu mày, nói: “Bánh putding là Tuyên Tuyên tặng cho con, chỉ có thể cho ba một miếng.”

Tương Trữ Chiêu ngẩn ra, thật không phải tức giận, chỉ là hơi buồn cười. Anh đương nhiên sẽ không vì một cái bánh putding mà tranh đoạt với con mình, nhưng Tuyên Hòa chủ động vào bếp quả thật có chút hiểm thấy. Tuyên Hòa từ trước đến nay sẽ không làm loại chuyện này, có lẽ là tâm huyết dâng trào, cũng không thường xuyên.

Nhưng anh tưởng tượng như vậy, lại mơ hồ có chút ghen tị. Chính anh cũng chưa được hưởng loại đãi ngộ này, mặc dù anh cũng yêu thương Tiểu Duyệt, nhưng trong lòng vẫn có chút bất bình.

Thời điểm giữa trưa Tuyên Hòa đi vào phòng, nhìn thấy Tương Duyệt đang nằm ở trên giường chơi với con mèo nhỏ, cười nói: “Tiểu Duyệt đang chơi với mèo à?”

Tương Duyệt ngẩng đầu, nói: “Ba không chơi với con.” Bé nói xong lại có chút ủy khuất, hoàn toàn quên trước khi Tương Trữ Chiêu ngủ trưa còn cùng bé chơi xếp gỗ.

Lúc này Tương Trữ Chiêu nằm ở trên giường, hơi hơi thanh tỉnh, nhưng còn nhắm mắt chưa chịu mở, chợt nghe Tuyên Hòa nói: “Thân thể ba không thoải mái, con phải tha thứ cho ba.” Nói xong trên giường trầm xuống, anh ý thức được Tuyên Hòa đã ngồi xuống giường.

“Ba không thoải mái?”

“Ừ, cho nên phải nằm ở trên giường nghỉ ngơi đó. Tiểu Duyệt cũng vậy, nếu không thoải mái cũng phải nằm giống như vậy.”

Về mặt Tuyên Hòa dịu dàng nói, nhưng Tương Duyệt lại ôm mèo, có chút chần chờ nói: “Ba sẽ không chết chứ?”

Tuyên Hòa ngẩn ra, nói: “Sẽ không. Con từ chỗ nào nghe được thế?”

“Con cá bác Tiền nuôi cũng là sinh bệnh, rồi sau đó chết.”

Tương Trữ Chiêu nằm ở trên giường, nghe đối thoại của cha con hai người, lại có chút không biết làm sao. Từ lúc Tương Duyệt sinh ra tới nay, thân thể anh tựa hồ ngày càng sa sút, mặc dù không đến nỗi bệnh nặng, nhưng trở nên dễ dàng mệt mỏi. Chính anh thật sự không biết là có cái gì, chỉ là nghe thấy đứa nhỏ cùng đặt anh và cá lên để so sánh, vẫn có chút kinh ngạc.

Một đầu khác trên giường, Tuyên Hòa còn đang giải thích cho Tương Duyệt quan hệ giữa sinh bệnh cùng tử vong; anh mở mắt ra, nhìn bọn họ một hồi, Tuyên Hòa liền phát hiện tầm mắt của anh, trên mặt lộ ra ý cười nhẹ.

“Phải ăn cơm trưa, xuống nhà ăn nào.” Tuyên Hòa ôm Tương Duyệt xuống giường nói.

Tương Duyệt ngoan ngoãn ôm mèo tự mình đi. Tương Trữ Chiêu ngồi dậy, liền nghe Tuyên Hòa hỏi: “Anh cũng xuống ăn cơm đi, cơm trưa hôm nay ngủ thấy rất thơm, đầu bếp có nấu thêm một món canh cá.” Đối phương nói xong, trên mặt hơi hơi có vẻ chờ đợi.

Tương Trữ Chiêu không trả lời, lại đi theo sau Tuyên Hòa, hai người xuống lầu. Lúc này trong nhà ăn Tương Duyệt đã ngồi xong, quay đầu lại lộ ra đôi mắt trông mong nói: “Bánh putding đâu?”

“Ăn cơm xong mới có thể ăn.” Tuyên Hòa nói, bắt giác cười lên, “Tiểu Duyệt ngoan, ăn cơm trước.”

Thế là đứa nhỏ gật gật đầu, ngoan ngoãn ngồi ở cạnh bàn ăn, đem rau dưa cùng hải sản mình không thích đều nhai kỹ hồi lâu rồi nuốt xuống; Tương Trữ Chiêu ở bên cạnh, khi nhìn thấy Tuyên Hòa khen ngợi Tương Duyệt vừa ngoan lại nghe lời, đáy lòng có một loại ghen tuông khó hiểu, một mình qua loa ăn chút thức ăn liền buông đũa.

Tuyên Hòa đến phòng bếp cầm một đĩa điểm tâm ngọt đi ra, trừ bỏ bánh putding, trong đĩa còn có ô mai cùng thứ quả lạ xắt khối, trang trí một chút bơ tươi cùng chocolate vụn.

Tuyên Hòa chú ý tới tầm mắt của anh, có chút ngượng ngùng nói: “Cả bàn ăn là đầu bếp làm, em chỉ làm bánh putding.”

Tương Duyệt sớm hưng phấn mà ăn xong điểm tâm ngọt, trừ bỏ bánh putding, Tuyên Hòa ngồi ở một bên, ngẫu nhiên thay đĩa con lau bơ dính ở khóe miệng, Tương Trữ Chiêu ngồi ở bên cạnh, chỉ cảm thấy có chút khó chịu, nhưng lại không thể chỉ trích, chỉ có thể dần bực mình ở dưới đáy lòng.

Sau khi Tuyên Hòa đỡ Tương Duyệt ngủ trưa, trở lại phòng, liền thấy Tương Trữ Chiêu đang đọc sách, thấy Tuyên Hòa vào cửa, vẻ mặt cũng không động một chút.

Tuyên Hòa tựa hồ phát hiện anh tức giận, hỏi: “Không phải là anh chán ghét đồ ngọt chứ?”

Tương Trữ Chiêu không nói lời nào.

Tuyên Hòa còn nói: “Ngẫu nhiên làm cho Tiểu Duyệt ăn một chút đồ ngọt cũng không có gì, em sẽ giám sát nó đánh răng.”

Tương Trữ Chiêu trầm mặc thật lâu sau, cuối cùng quay mặt đi, thấp giọng nói: “Tùy đi.”

Lúc này Tuyên Hòa do dự một chút, hỏi: “Anh thật sự không thích đồ ngọt?”

Tương Trữ Chiêu hừ một tiếng, lộ ra vẻ mặt phiền chán nhìn thế nào cũng đều như đang nói “Chán ghét”. Chính anh cũng không phát hiện, trong lòng trừ bỏ tức giận, còn có một chút buồn bực khó có thể nói thành lời. Đương nhiên anh sẽ không thừa nhận mình đang ghen tị.

“Kỳ thật... Em chuẩn bị chocolate. Nhưng nếu anh không thích, em để lại cho Tiểu Duyệt là được.” Tuyên Hòa chậm rãi nói.

“Cái gì chocolate?” Anh nhạy bén hỏi lại.

“Quà lễ tình nhân.” Tuyên Hòa thở dài, “Xin lỗi, là em suy nghĩ không được chu toàn, trước đó không nghĩ tới anh bài xích thứ này.”

Tương Trữ Chiêu ngẩn ra, còn không kịp nói gì Tuyên Hòa đã nói: “Vây đã như thế, anh nghỉ ngơi đi. Em đi nhìn Tiểu Duyệt.”

Anh vội vàng đứng dậy, kéo Tuyên Hòa lại. Chính anh cũng không hiểu vì sao phải vội vàng như thế, nhưng bản năng nói cho anh, không thể để cho Tuyên Hòa rời đi.

Tuyên Hòa quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Anh chán ghét đồ ngọt.” Tương Trữ Chiêu chăm chú nhìn đối phương nói: “Nhưng nếu là chocolate... Miễn cưỡng nhận.”

Tuyên Hòa xuất thần sau một lúc lâu, hỏi: “Thật sự không chán ghét?”

Tương Trữ Chiêu chỉ là nhìn Tuyên Hòa. Đương nhiên không chán ghét, sao có thể chán ghét —— quà tặng lễ tình nhân —— anh đều quên chuyện này, nhưng Tuyên Hòa vẫn còn nhớ rõ, hơn nữa chuẩn bị quà; không biết tại sao, đáy lòng anh có chút kích động.

Nhưng mặc dù nghĩ như thế, thì đáp lại duy nhất của Tương Trữ Chiêu, chính là dùng môi chặn lại câu hỏi của đối phương.

20. Chương 20: Phiên Ngoại 3: Trong Hai Mươi Năm

Đó là chuyện phát sinh vào năm Tương Trữ Chiêu ba mươi bảy tuổi.

Mẹ anh vẫn như cũ đưa tới lý lịch cùng ảnh chụp của đối tượng xem mắt, sửa sang lại thành một quyển lý lịch, rồi đợi anh đi lật xem. Sau khi nhiều lần chia tay với tình nhân, anh đã sớm không có loại tâm tư này, đồng ý đi cùng mẹ đến gặp đối tượng an bài, chẳng qua là bởi vì mẹ anh yêu cầu như thế.

Trong hai mươi năm này, anh cùng các đối tượng đủ loại kiểu dáng hện hò, thanh niên tuấn mỹ, cô gái hoạt bát, ngẫu nhiên cũng có phụ nữ dịu dàng ít nói; phạm vi đối tượng vô cùng rộng lớn, đây là mới chỉ nói đến bộ phận tình cảm; nếu tính cả quan hệ ***, phạm vi còn có thể càng rộng hơn.

Tương Trữ Chiêu ngồi ở trong văn phòng, ký xong một phần văn kiện cuối cùng, lúc này trợ lý Tiền Tu Nghi của anh đi đến, sửa sang lại văn kiện anh đã ký xong, nhìn thấy kẹp lý lịch quen thuộc ở bên cạnh bèn cười nói: “Tương tiên sinh, anh lại muốn đi xem mắt?”

“Liên quan gì đến chuyện của cậu.” Anh lãnh đạm nói.

“Vâng vâng vâng, không liên quan đến chuyện của tôi.” Đối phương không hề tức giận, vừa cười nói: “Lần này là đàn ông, hay là phụ nữ?”

Từ năm ba mươi tuổi bắt đầu thân cận tới nay, mẹ anh ngay từ đầu còn chỉ lựa chọn phụ nữ tuổi tương đương, sau đó, có lẽ cũng có chút nóng nảy nên ngay cả đàn ông cũng đều bị liệt vào trong danh sách, dù sao cũng có thể dựa vào khoa học kỹ thuật mà có được con nối dòng, là nam hay nữ tựa hồ không hề quan trọng.

Tương Trữ Chiêu cũng không thèm nhìn tới trợ lý của mình, nói: “Không biết.”

“Muốn đánh cược hay không?” Tiền Tu Nghi lôi ví da, rút một tờ tiền mặt ra, trên mặt dạt dào hưng trí.

Tương Trữ Chiêu từ chối cho ý kiến, chỉ xì ra một câu: “Nhàm chán.”

Đối phương “khư” một tiếng, thất vọng thu tờ tiền mặt về; hai người còn nói linh tinh một hồi, Tương Trữ Chiêu đem công việc còn lại đều phân phó xong, lại nói: “Bữa tiệc rượu buổi tối đó cậu thay tôi đi, không được làm mất mặt của công ty.”

“Vâng vâng vâng.” Tiền Tu Nghi tập mãi thành thói quen nói, nhìn anh một lúc lâu, bỗng nhiên nhăn mặt, “Không phải là anh bị bệnh chứ?”

“Không có.” Anh nặng nề nói: “Chỉ là cảm mạo.”

Đối phương thở dài, nói: “Mau về nghỉ ngơi đi, cậu họ. Nếu không tỉnh dưỡng cho tốt, đến lúc đó phát sốt hoặc là bệnh chuyển biến xấu thì không xong.”

“Cậu thật phiền.” Anh nói.

Nhưng mà nói là nói như vậy, Tương Trữ Chiêu vẫn đứng dậy, trước thời gian rời khỏi công ty. Bởi vì không có phân phó đặc biệt, cho nên lái xe vẫn như ngày xưa trực tiếp lái xe về nhà, anh tuy rằng ở một mình, nhưng trên cơ bản ngoại vụ trong nhà đều là ủy thác trợ lý để ý, nội vụ thì toàn bộ giao cho nữ đồng quản lý. Anh chỉ cần đúng giờ đi làm, đúng giờ về nhà, những chuyện khác cũng không cần lo lắng, về đến nhà, anh chỉ ăn qua loa một đĩa salad, uống mấy ngụm canh liền trở về phòng tắm rửa nghỉ ngơi.

Tương Trữ Chiêu không hề có quyền khống chế gì với cơ thể của mình, ngược lại thường xuyên sinh bệnh; anh một khi bị bệnh, bệnh tình thường thường sẽ họa vô đơn chí, cho dù chỉ là cảm mạo nho nhỏ, cũng thường xuyên diễn biến thành tình huống sốt cao không lùi. Từ lúc anh sinh ra cho tới nay, mẹ anh luôn vạn phần lo âu với thân thể suy yếu của anh, anh thật sự không muốn lại làm cho người nhà lo lắng, cho nên thời điểm cần tĩnh dưỡng sẽ không cậy mạnh, nhưng thời điểm uống thuốc lại là ngoại lệ.

Anh nằm trên giường, đắp kín chăn bông, khi đang có chút buồn ngủ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện.

... Anh để quên tư liệu xem mắt ở trong công ty.

Tuy rằng cũng không ôm chờ mong đặc biệt với đối tượng xem mắt, nhưng anh không muốn phá hỏng tâm ý của mẹ, thế là gọi điện thoại, phân phó trợ lý còn đang tăng ca ở công ty bớt thời giờ đem tư liệu xem mắt đến đây. Làm xong chuyện này, anh cúp máy để ở đầu giường, lại nhắm mắt không bao lâu liền ngủ.

Anh mơ một giấc mơ, trong mơ có trăm tám vạn.

Tương Trữ Chiêu vẫn nghĩ không rõ, vì sao lại mơ thấy người này, thời điểm anh yêu cậu ta chưa bao giờ mơ thấy cậu ta, rõ ràng hiện tại sớm không còn thương cậu ta nữa, lại bắt đầu mơ thấy người này. Trừ bỏ trăm tám vạn, trong mơ cũng có một ít những người khác, như là số ít bạn bè của anh, hoặc là người xem

mất, hết thấy đều xuất hiện trong mơ; thậm chí còn có một đứa nhỏ vừa xa lạ lại quen thuộc cũng xuất hiện.

Anh vẫn nhớ rõ đứa nhỏ kia.

Có đôi khi sẽ nghĩ, đứa nhỏ kia có phải không được sủng ái hay không, có đôi khi ngẫu nhiên biết một chút tin tức của đối phương, đều cảm thấy tâm tình cũng đã bị ảnh hưởng; tuy rằng cũng không phải cố sức làm, nhưng Tương Trữ Chiêu dù sao vẫn nhớ kỹ đứa nhỏ kia, trong mười mấy năm này, cũng đứt quãng biết một ít chuyện của đứa nhỏ kia, thật giống như là anh nhìn thấy đứa nhỏ này lớn lên, nhưng ngoại trừ ở chung gần gũi năm ấy, bọn họ căn bản chưa từng gặp lại.

Tương Trữ Chiêu tự biết mình cũng không phải là người dài tình, năm đó anh cực kỳ yêu trầm trắc vân, cũng đúng là như vậy; gần mấy năm qua, anh thậm chí đều có chút không nhớ nổi diện mạo của trầm trắc vân. Cho nên, anh đương nhiên không phải yêu đứa nhỏ kia, chẳng qua chỉ là tình thương của cha những năm gần đây không có chỗ để đi nên mới lén lút trộm trút hết lên một người mà thôi...

Anh chưa từng có ý định gặp mặt trực tiếp với tuyên hòa, cũng không định nói chuyện nhận thức, anh cũng chỉ nhìn xa xa như vậy, hơn nữa lại thấy thỏa mãn.

Nhưng sự tình phát triển đương nhiên sẽ không như anh mong muốn.

Quen biết của anh cùng tuyên hòa nói ra cũng không bình thường, đặt ở quan hệ nam nữ còn có thể dùng “anh hùng cứu mỹ nhân” để hình dung; nhưng trên thực tế, Tương Trữ Chiêu lúc ấy chỉ là một thanh niên hai mươi mốt tuổi, tuyên hòa lại vừa tròn tám tuổi, cho nên câu anh hùng cứu mỹ nhân này làm thế nào cũng không nói được.

Đó là một buổi chiều thời tiết có chút tắm tối.

Ở trên đường núi, lái xe bỗng nhiên dừng xe, khó xử nói với anh “Trên đường có người nằm.” Anh bảo đối phương đi xem, thế là lái xe bước xuống xe, bế đứa nhỏ kia lên, để ở hàng ghế phía sau.

Tương Trữ Chiêu hơi chút kiểm tra qua, phát hiện trên người đứa nhỏ này đều là vết thương da thịt, nhưng không có vết thương nào quá lớn, cũng không có bị gãy xương; huống hồ đối phương không biết mà ngủ đến hồ đồ hay là ý thức không rõ, một bàn tay nắm chặt lấy anh không thả, Tương Trữ Chiêu có chút tức giận, nhưng chỉ có thể đem đứa nhỏ này đến biệt thự.

Vào mùa hè, anh ngẫu nhiên sẽ đến biệt thự ở một thời gian ngắn, mỗi kỳ danh viết nghỉ hè.

Tới biệt thự, Tương Trữ Chiêu giao đứa nhỏ kia cho người hầu, liền tự mình đi ngủ. Nhưng trong lúc ngủ mơ, có thứ gì đó mở chặn bông cửa anh ra, anh cảm nhận một cỗ lãnh ý, mở mắt ra, nâng tay mở đèn. Trên giường không biết từ khi nào đã hơn một người, mặc quần áo quá lớn, tay chân đều lạnh lẽo; phát hiện anh tỉnh lại, liền ngược mặt lên, khiếp sợ nhìn anh.

Tính tình của Tương Trữ Chiêu từ trước đến nay không tốt, nhưng vẫn đang áp lực tức giận nói: “Sao cậu lại ở trong này? Người hầu đâu?”

Nhưng mặc kệ anh hỏi thế nào, đứa nhỏ kia cũng không chịu nói lời nào, chỉ thật cẩn thận nhìn anh, giống như sợ anh tùy thời sẽ ra tay đánh người; một lát sau, Tương Trữ Chiêu mới phát hiện, đứa nhỏ kia một mực phát run, không phải bởi vì lạnh, mà là bởi vì e ngại. Đối tượng e ngại đương nhiên không phải là anh... Tương Trữ Chiêu nhớ tới những vết thương to nhỏ trên người đứa nhỏ, nhất thời lại có chút mềm lòng.

“Nếu cậu dám quấy rầy tôi ngủ, liền quăng cậu ra.” Anh hung tợn nói.

Đứa nhỏ kia vội vàng gật đầu, tựa ở bên người anh, giống như còn đang sợ hãi cái gì đó, một bàn tay dùng sức túm chặt áo ngủ của anh. Tương Trữ Chiêu buồn ngủ mông lung, cũng không quản được nhiều như vậy, tắt đèn liền ngủ.

Đây là lần đầu tiên ngủ chung của bọn họ.

Hôm sau tỉnh lại, Tương Trữ Chiêu bị hoảng sợ.

Có thứ gì đó quẩn chặt lấy tay chân anh, anh rút vài lần cũng không thể bứt ra được, tập trung nhìn vào, mới phát hiện là đứa nhỏ nhặt về trên quốc lộ ngày hôm qua, ngủ đến mặt đỏ bừng, ôm chặt lấy cánh tay anh; nhưng nhìn kỹ anh mới chú ý tới, đứa nhỏ kia vẫn nhú chặt mày.

Tương Trữ Chiêu hoàn toàn không có tâm tư tôn lão yêu ấu, dùng sức đẩy vài cái, đứa nhỏ kia liền tỉnh, còn buồn ngủ, vẻ mặt mờ mịt.

Anh hỏi: “Cậu tên là gì? mấy tuổi?”

Đứa nhỏ kia ngậm chặt miệng, cái gì cũng không chịu nói, biểu tình trên mặt lại dần dần có chút khấn trương. Tương Trữ Chiêu hỏi vài câu cũng bắt đầu không bình tĩnh, gọi điện thoại cho trợ lý của mẹ thay mình tra một chút, khu phụ cận có trẻ con mất tích hay không, sau đó liền quảng chuyện này sang một bên.

Tuy rằng một câu cũng không chịu nói, trầm mặc giống như một đứa câm điếc, nhưng đứa nhỏ này thật sự cũng không đến nỗi quá mức phiền toái, ít nhất một ít sinh hoạt nhỏ đều tự mình làm; Tương Trữ Chiêu gọi nữ佣 lấy ghế đẩu đến, cho đứa nhỏ đứng ở phía trên, có thể rửa mặt ở bồn rửa quá cao, động tác của đối phương có chút ngốc, nhưng vẫn làm tốt tất cả.

... Đại khái là tám tuổi, cũng không ngoài khả năng mới sáu bảy tuổi... Ở trên bàn cơm, anh phỏng đoán tuổi của đứa nhỏ kia, một bên cầm tách café uống một ngụm; đối phương tựa hồ ngửi được mùi thơm, tò mò nhìn lại.

Tương Trữ Chiêu kêu nữ佣 rót cho đối phương một ly café, đứa nhỏ vừa uống, lập tức “phụt” một tiếng phun ra, vẻ mặt đều là kinh ngạc chán ghét, Tương Trữ Chiêu không khỏi bật cười, lại kêu nữ佣 một lần nữa rót một ly nước chanh.

Anh đến biệt thự này chỉ là vì nghỉ hè thuận tiện nghỉ ngơi, cũng không có việc để làm, buổi chiều liền ở phòng khách đọc sách, đứa nhỏ kia từ đầu tới cuối đều đi sát ở bên cạnh anh, Tương Trữ Chiêu rơi vào đường cùng đành nhét điều khiển TV qua, ý tứ là để cho đối phương cách xa một chút, đi làm việc khác.

Nhưng sau một hồi, Tương Trữ Chiêu liền hối hận.

Đứa nhỏ kia vẫn đổi kênh đến đổi kênh đi, giống như căn bản không biết muốn xem cái gì, vẻ mặt do dự, đến cuối cùng, nhìn thấy một bộ phim hoạt hình, con mèo lớn màu xám nghĩ hết các biện pháp muốn bắt được con chuột nhỏ thông minh, bàn tay bấm điều khiển liền ngừng lại; Tương Trữ Chiêu ở bên cạnh, bị âm hiệu cùng phối nhạc hoa lệ của bộ phim làm cho cực kỳ không kiên nhẫn, muốn rời đi, lại cảm thấy không đành lòng, muốn tắt TV đi, lại cảm thấy như thế không khỏi quá mức, đành phải ngồi ở chỗ kia, nhẫn nại thanh âm của TV.

Sau đó phim hoạt hình chiếu xong rồi, đứa nhỏ kia liền ghé vào bên cạnh anh ngủ.

Tương Trữ Chiêu cúi người nhìn một chút, lúc đang muốn đứng dậy, mới phát hiện góc áo sơ mi của mình lại bị túm lấy, không khỏi bắt đầu buồn bực. Anh nghĩ hơn phân nửa là đứa nhỏ này có thói quen nắm hoặc ôm thứ gì đó khi ngủ, cho nên tối hôm qua mới có thể chạy đến phòng anh, vì thế anh lập tức gọi điện thoại cho quản gia đang ra ngoài mua đồ, kêu người mua một con búp bê mà trẻ con thích về.

Buổi tối hôm đó, đứa nhỏ ôm búp bê, vẻ mặt có ngạc nhiên cùng ngoài ý muốn; Tương Trữ Chiêu bị nhìn có chút không được tự nhiên, trong lòng ảo não, lúc đang muốn cướp con búp bê về, đối phương đã ôm lấy con mèo trắng mềm nhũn kia, tiến đến cọ cọ góc áo của anh. Anh có chút run sợ, lập tức phục hồi tinh thần lại, quay mặt đi.

Sau đó trước lúc đi ngủ, đối phương vẫn ôm búp bê đến, bộ dáng giống như lo âu, sợ hãi đứng ở bên giường.

Anh ra lệnh: “Cậu quay về phòng khách ngủ, đừng tới phiền tôi.”

Đối phương tựa hồ ngây người một chút, rất nhanh liền lắc đầu, cố chấp không chịu đi.

Tương Trữ Chiêu giằng co hồi lâu, chung quy cũng bại trận, sắc mặt kém đến khó có thể nói được, nhưng vẫn để cho đối phương lên giường của mình. Anh muốn cự tuyệt, thật không phải bởi vì trẻ con có thói quen ngủ không tốt, dễ dàng động tay động chân, mà là bởi vì rất ít ngủ với người khác, tương đương không quen, nhưng đứa nhỏ này mặc áo ngủ cũ của anh, trèo lên giường, ôm chặt búp bê, rất nhanh liền ngủ.

Anh tắt đèn, tự mình cũng nằm trên giường, không lâu sau liền cảm giác có người cạ lại, nhiệt độ cơ thể rõ ràng đến khó có thể bỏ qua. Giống như thật lâu trước đây người kia cũng như vậy, sau khi say rượu liền dựa vào anh, cả người khô nóng lại đầy mùi rượu, ôm lấy người kia tựa như ôm một ngọn lửa.

Anh nhớ tới chuyện này, nước mắt của người kia ở trước giường bệnh... Tuy rằng đã không hề vì thế mà đau lòng, nhưng vẫn sẽ hoài niệm.

Tương Trữ Chiêu đối với lúc đó chỉ cảm thấy khuất nhục, nhưng sau khi biết người kia không yêu mình, lập tức lại có cảm giác lưu luyến; trong nháy mắt mà trầm trác vãn khóc ra kia, anh chỉ biết mình không có khả năng hận đối phương, duy nhất chỉ có thể tha thứ.

Dù sao từng yêu một người như vậy, từng không để ý đến tự tôn như vậy... Anh tưởng niệm chưa hẳn chính là người kia, đồng thời cũng là mình của khi đó... Trong lòng tràn đầy trả giá cùng tinh thần như vậy, là việc từ nay về sau có lẽ anh sẽ không bao giờ có khả năng làm.

Một đêm đó, Tương Trữ Chiêu mất ngủ.

Vào ngày thứ ba khi đứa nhỏ xuất hiện, Tương Trữ Chiêu cuối cùng phát hiện, kiên nhẫn của mình là có hạn.

Anh cũng không phải đặc biệt thích trẻ con, cũng không thích bị bám theo, sau khi khóa cửa liền một mình ở thư phòng làm chuyện của mình, mãi đến thời gian bữa tối mới ra khỏi thư phòng. Đứa nhỏ kia không biết đi nơi nào, Tương Trữ Chiêu hỏi một tiếng, liền kêu nữ佣 đem đối phương đến, nhưng chờ nhìn thấy đứa nhỏ, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa không tên.

“Tay cậu bị làm sao.” Anh bực bội hỏi.

Đối phương cúi đầu, không chịu nói. Nữ佣 ở bên cạnh vội vàng giải thích, anh mới biết được giữa trưa khi đứa nhỏ này ăn cơm trưa, không cẩn thận đánh đổ bát canh, trên tay bị bỏng một khoảng. Tương Trữ Chiêu nhìn tay phải bị quấn băng gạc của đối phương, trong lòng nổi lên một loại tư vị khó tả. Anh cũng không phải cảm thấy đau lòng, chẳng qua... Chẳng qua là theo bản năng cảm giác chán ghét với vết thương.

Sau khi cơm tối bùng lên, Tương Trữ Chiêu nhìn đứa nhỏ kia không rên một tiếng, dùng tay trái cầm đũa, rồi lại khó có thể dùng sức, ngay cả một miếng trứng chiên cũng không gấp được, trong lòng lại càng thêm buồn bực, không chút nghĩ ngợi liền cướp đôi đũa của đối phương, ngồi xuống bên cạnh đối phương, gấp một miếng gà hầm, lạnh nhạt nói: “Há mồm.”

Trên mặt đứa nhỏ kia hiện ra kinh ngạc, lại làm y theo lời, Tương Trữ Chiêu bón xong đồ ăn, lại cầm một bát canh, từng thìa từng thìa bón cho đối phương ăn canh, đối phương cũng từng ngậm từng ngậm ngoan ngoan uống xong, dùng một loại ánh mắt gần như ỷ lại nhìn anh. Trong lòng Tương Trữ Chiêu nhất thời hoảng hốt, nhớ tới con mèo nhỏ mình nuôi trước kia, cũng giống như vậy ngoan ngoan ăn cá khô trên tay anh, cuối cùng dán sát vào tay anh cạ cạ tỏ vẻ thích thú.

Giữa hai người này không hề có điểm chung, con mèo nhỏ anh từng nuôi đáng yêu làm ai cũng thích, đứa nhỏ trước mặt diện mạo nhiều nhất cũng chỉ là thanh tú, ngay cả nói cũng không chịu nói một câu, hai người một chút cũng không giống; nhưng không biết vì sao, về mặt bọn họ ngược mắt lên nhìn anh dường như có một bộ phận trùng lặp, làm cho anh nhất thời có chút thất thần.

Chờ bón xong một chén canh, đứa nhỏ kia vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, giống như đang đợi anh.

Tương Trữ Chiêu đứng lên, bỗng nhiên nói: “Buổi tối lúc muốn tắm rửa tới tìm tôi.”

Đối phương ngoan ngoan gật đầu, theo anh đi ra nhà ăn, cuối cùng bị an trí ở phòng khách, giống như ngày hôm trước xem phim hoạt hình. Tương Trữ Chiêu trở về phòng gọi điện thoại, hỏi trợ lý của mẹ, nhưng đáp án nhận được là địa phương không có mấy đứa nhỏ mất tích, mà số ít tư liệu cũng không hợp, hơn phân nửa đứa nhỏ anh nhặt được cũng không phải dân bản xứ.

Tương Trữ Chiêu hỏi xong chuyện này, liền cúp điện thoại. Mở ra quyển sách mình mới đọc một nửa, nửa tiếng lại chỉ đọc được vài trang. Anh không thể khắc chế nghĩ, vết thương trên người đứa nhỏ kia đến tốt cùng là làm sao có, lại vì sao mà bị đối xử như thế; anh cũng không phải loại người tốt có lòng đồng cảm tràn lan, nhưng nhìn thấy ứ thanh đã dần chuyển thâm trên người đối phương, vẫn cứ khó có thể lý giải.

Anh không hiểu vì sao có người lại khi dễ một đứa nhỏ yếu đuối như vậy; mặc dù trên lý trí có thể phân tích lý do, nhưng trên tâm tình vẫn không thể chấp nhận được.

Ngày đó Tương Trữ Chiêu giúp đỡ đứa nhỏ bị phỏng tắm rửa, hai người ngồi trong bồn tắm lớn, Tương Trữ Chiêu dùng sữa tắm chà xát ra bọt ở trên thân thể nhỏ xinh của đối phương, anh cũng không phải người thường xuyên biểu hiện dịu dàng, nhưng theo bản năng lại giảm nhẹ lực, tránh làm đau vết thương; chờ lúc anh tắm xong cho đối phương, tiếp theo chuẩn bị tắm cho mình, mới phát hiện đối phương vẫn đang nhìn chăm chăm anh.

“Cậu nhìn cái gì.” Tương Trữ Chiêu có chút xấu hổ. Anh biết tức giận là không đúng, đối phương chỉ là một đứa trẻ, nhưng loại tầm mắt trực tiếp mãnh liệt này vẫn làm cho anh cảm thấy không thoải mái.

Đối phương giống như không thể lý giải tình tự của anh, chỉ mờ mịt nhìn anh.

Tương Trữ Chiêu còn muốn tức giận cũng không thể giận được, đối phương ngay cả anh nói cái gì cũng không hiểu được, anh liền chỉ có thể tự mình sinh hơi dỗi, rất nhanh tắm xong, cũng vớt luôn cả đối phương đang ngâm mình ở trong bồn tắm ra.

Anh lấy hòm thuốc từ chỗ nữ dung, bôi một tầng thuốc mỡ hơi mỏng lên những vết thương trên thân thể trần trụi của đứa nhỏ, một lần nữa thay thuốc cùng băng gạc trên tay, cuối cùng mới mặc quần áo cho đối phương đang bị thương ở tay không tiện hoạt động.

Sau khi làm xong tất cả, Tương Trữ Chiêu ần ần cảm thấy, mình tựa hồ trở về lúc bé; lúc ấy lần đầu nuôi sủng vật, ham thích luôn tự mình tắm rửa cho mèo nhỏ, đút cho mèo nhỏ ăn gì đó, nhưng cuối cùng con mèo kia vẫn rời khỏi anh, đối tượng trút xuống tâm ý đảo mất liên mất đi, anh thừa nhận không được mất mát như vậy, cho nên sau đó không bao giờ nuôi sủng vật nữa.

Hiện tại chiếu cố một đứa nhỏ ăn ở giống như vậy, anh bỗng nhiên lại có ý nghĩ muốn dưỡng sủng vật, mèo hoặc là chó, nếu không nữa thì có thể nuôi con ngựa... Từ nhiều năm trước tới nay, anh lần đầu tiên cảm thấy, chính mình có lẽ đã có thể thừa nhận mất mát lúc trước.

Hiện tại chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của đứa nhỏ, bỗng nhiên anh lại cao hứng mà có ý tưởng nuôi dưỡng sủng vật, mèo con hoặc cún con, thậm chí nuôi cả ngựa... Từ trước đến nay, nhiều năm trôi qua như vậy, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy mình đã có thể bỏ qua những lỗi lầm trong quá khứ.

Phát hiện được điều này, anh đối xử với đứa nhỏ cũng khác trước, không còn phiền chán (phiền phức và chán ghét), cho dù đối phương có muốn ngủ chung với anh, anh cũng mơ hồ cảm thấy điều này không khó chịu lắm.

Kể từ khi nhận ra, tâm tính Tương Trữ Chiêu hoàn toàn thay đổi.

Anh theo bản năng mà chăm sóc đứa nhỏ kia, qua vài ngày, thậm chí dần dần tạo thành thói quen có đối phương cạnh bên.

Có đôi lúc đứa nhỏ cố ý chờ anh, nếu không bận gì, anh sẽ mang đối phương đến hậu viện chơi đùa, có khi là đá cầu, có lúc lại chơi cầu lông.

Tương Trữ Chiêu chưa bao giờ nhường cậu, làm cho đối phương mỗi lần chạy theo quả cầu đều thở hồng hộc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng, trên trán đều là mồ hôi, anh mang đối phương về phòng, hai người cùng nhau tắm rửa.

Cũng có thời điểm, hai người cùng nhau xem TV, anh hoàn toàn không có chút hứng thú với mấy kênh phim tổng hợp, nhưng chú ý thấy người bên cạnh loay loay cười trộm, không khỏi cũng thả lỏng, mặc danh kì diệu (không hiểu vì sao), lại cảm thấy trong lòng thật bình yên.

Lại nói tiếp, bọn họ cơ hồ cùng ăn cùng ngủ, làm chuyện gì cũng đều cùng nhau. Có đôi khi Tương Trữ Chiêu dậy sớm, thỉnh thoảng rảnh rỗi đến hậu viện tản bộ, hít thở không khí trong lành của núi rừng, chỉ một lúc sau... Đứa nhỏ kia cũng sẽ tỉnh lại.

Cậu sẽ chạy đến hậu viện, bàn tay nho nhỏ nắm lấy tay anh, vẻ mặt buồn ngủ mông lung.

Từng bước từng bước, sự ngỡ ngàng của tiểu quỷ kia dần được dỡ bỏ.

Chỉ có vài ngày, đôi bàn tay của một đứa nhỏ xa lạ bỗng trở nên gần gũi đến thế!

Ban đầu còn có chút kính sợ, về sau lại hoàn toàn không có kỵ gì, mặc dù vẫn không chịu nói, nhưng sẽ dùng động tác tay hoặc ôm chặt anh làm nũng. Đối với hành vi này, Tương Trữ Chiêu hoàn toàn không có sức kháng cự, huống hồ anh càng cảm thấy đứa nhỏ này đáng yêu, thế là cũng vui vẻ phối hợp.

Chẳng qua ngoài mặt anh vẫn tỏ vẻ không để tâm mà thôi (Anh là đồ khẩu thị tâm phi =))

Mẹ của thư kí(*) của vẫn chưa tra được gì về lai lịch của đứa nhỏ. Tương Trữ Chiêu dần dần nổi lên ý định thu dưỡng đối phương, nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng không vướng mắc gì... Trên người đứa nhỏ đều là vết thương, chịu đủ ngược đãi...

(*) Mẹ của thư kí ở đây là mẹ thư kí Tiền, cô/dì anh Chiêu == Chứ hèm phải “thư kí của mẹ” đều ==))

~ Lại không tìm thấy cha mẹ, thu dưỡng một đứa nhỏ như vậy chắc không gặp vấn đề gì; đứa nhỏ này lại nể trọng anh như vậy, anh không thể tưởng tượng nếu sau này cậu về sẽ bị đối xử tàn khốc như thế nào. (Tìm đủ cớ để được nuôi bé Hòa đời mờ =)))

Đáng tiếc loại tâm tư sâu kín này của anh vừa chớm hé, đã vô tình bị chặt đứt ngay tức khắc.

Tương Trữ Chiêu đắm đắm nhìn số tư liệu mà thư kí mang tới, xác định người trong ảnh chính là đứa nhỏ mình ở chung sớm chiều, quả thực có cảm giác bị phản bội. Thì ra đứa nhỏ kia cũng không phải trẻ em bị ngược đãi... Chẳng qua là bị bắt cóc, trong nhà người thân không chịu bỏ tiền chuộc, cũng đã báo cảnh sát.

Anh đợi ở thư phòng hồi lâu, hôm sau, mới sáng sớm đã đánh thức đứa nhỏ đang ngủ say kia.

Tương Trữ Chiêu mang đối phương tới khu vui chơi đùa nửa ngày, trước khi đi còn chụp rất nhiều ảnh. Ít nhất lưu lại được chút kỉ niệm... Anh thầm nghĩ như vậy, lại mang đứa nhỏ về mặt hưng trí dạt dào đi vườn bách thú, xem đối phương cẩn thận cho sơn dương ăn cái gì, Tương Trữ Chiêu lại càng phiền muộn.

Đứa nhỏ kia quay đầu, chăm chú nhìn anh, giật nhẹ góc áo anh. Tương Trữ Chiêu lấy lại tinh thần, bắt lấy bàn tay đối phương, hai người rời khỏi vườn bách thú. Sau khi lên xe, đối phương lại rúc vào trong lòng Tương Trữ Chiêu, làm anh càng thêm ưu tư, nói: “Ngủ đi, khi nào tỉnh lại sẽ về nhà.”

Đối phương nhìn anh, trên mặt còn mang theo nụ cười tươi sáng, anh kinh ngạc ôm chặt cậu, cậu do dự nhỏ giọng kêu: “Anh...”

Tương Trữ Chiêu giật mình, trong lòng ngũ vị tạp trần, nói: “Cậu ngủ đi.”

Nhưng thật không phải là mất hứng... Đây là lần đầu tiên anh nghe được thanh âm của đối phương, mong manh mà mềm mại...

Tiếng kêu tựa như con mèo nhỏ đang làm nũng, trong lòng anh bỗng nổi lên một trận chua xót, lập tức ôm đối phương càng chặt, đối với phản ứng của anh đứa nhỏ tựa hồ cảm thấy vui vẻ, ngây ngốc nở nụ cười một chút...

Mặt chôn trong ***g ngực anh...

Một lát sau cậu ngủ mất...

Tương Trữ Chiêu vẫn trầm mặc.

Khởi động xe, đi về phía nội thành.

Tương Trữ Chiêu nhìn đứa nhỏ trong ngực, đáy lòng nổi lên một trận ghen tuông, lại càng thêm chua xót, đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của đối phương, nhớ tới tiếng gọi “Anh” e lệ mỏng manh vừa rồi, quả thực không biết nên làm sao. Anh gạt gạt mấy sợi tóc trên trán đối phương, lấy tay chạm chạm vào đối phương.

Từ trán đến mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), còn có hai gò má mềm hơn cả kẹo đường...

Một chỗ kia, anh gỡ bỏ tấm áo khoác phòng bị...

Anh đưng lại chậm, chỉ cảm thấy cõi lòng tràn đầy u sầu khó nói thành lời.

Anh nghĩ, đứa nhỏ này có lẽ cũng không được yêu thương, nên ngay cả người thân cũng không chịu bỏ tiền chuộc ra, nếu đứa nhỏ này có trở về, cho dù không bị ngược đãi, nhưng...

Nên làm thế nào... với đứa nhỏ.

Nếu một ngày nào đó, cậu biết mình bị người nhà bỏ rơi, sẽ tạo thành thương tổn như thế nào?

Tương Trữ Chiêu suy nghĩ hồi lâu, lập tức lấy lại bình tĩnh, anh không hề muốn chuyện này sẽ xảy ra.

Đây không phải chuyện anh có thể nhúng tay vào, vô luận thế nào anh cũng không giúp gì được, chỉ bằng không nghĩ tới nữa, càng nghĩ chỉ càng thêm phiền não. Không phải anh không có ý giữ đứa nhỏ lại, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, quả thật không làm được... Cha mẹ cậu sẽ không để yên cho anh nuôi cậu.

Anh không có lựa chọn.

Một giờ sau, xe dừng lại. Một người mặc tây trang tiến đến mở cửa xe, đem đứa nhỏ mang đi.

Người kia cung kính nói: “Ngài thật sự không muốn để người khác biết chuyện này?”

“Phải” Tương Trữ Chiêu nặng nề nói: “Anh đem cậu bé đến cục cảnh sát, cứ nói là nhìn thấy cậu ta nằm bên ven đường.”

Người đàn ông kia kính cẩn cúi đầu nói lời tạm biệt.

Lập tức ôm đứa nhỏ rời đi. Tương Trữ Chiêu nhìn theo bóng dáng người nọ.

Nhìn đứa nhỏ được ôm trong ngực người nọ, ầm ầm có chút tức giận. Anh biết mình không nên tức giận, đứa nhỏ kia sao lại ngủ say đến thế...

Sao giấc nồng say vừa tỉnh đã phải ly biệt? Anh thật sự không kiềm chế được tức giận cùng thất vọng, trên khuôn mặt càng toát lên vẻ băng lãnh.

Anh nhớ đến tên đứa nhỏ kia, hình như gọi là Tuyên Hòa... Anh lắc lắc đầu...

Cơ hồ có chút tự giễu, lập tức bảo tài xế lái xe về nhà.

Khi đó Tương Trữ Chiêu nghĩ, bọn họ mới chớm gặp nhau giữa dòng đời nay đã phải cách xa. Nhưng lại không ngờ, kỳ thật Tuyên Hòa ở cách anh không xa.

Anh từ người quen mà biết được một ít chuyện nhà Tuyên Hòa, tỷ như cha cậu có đứa con cả giỏi giang kế thừa sự nghiệp gia đình, nhưng đứa con thứ lại rất ít được nhắc tới, cho dù nói đến, cũng là một người không làm được đại sự, sinh nhằm gia đình.

Chớp mắt cứ vậy mà qua mười mấy năm, anh vẫn nghe được những lời đồn nhảm như vậy, cũng chưa từng gặp lại đối phương.

Xung quanh anh có kẻ đến người đi, nhưng lại chưa từng có ai làm anh trút hết tình cảm như đối với Trầm Trác Vân.

Kết giao nhiều lắm cũng chỉ nửa năm sẽ chấm dứt, sau cùng, anh cũng không ôm hi vọng gì nữa, ngẫu nhiên sẽ tìm một bạn giường.

Cứ định kì anh sẽ đi xem mắt, anh cứ nghĩ mình sẽ vậy mãi mà sống nốt quãng đời cô đơn còn lại.

Nhưng sự tình lại không phát triển như anh nghĩ.

Đó là năm Tương Trữ Chiêu ba mươi bảy tuổi.

Sau một trận thời tiết thay đổi, anh sinh bệnh. Chờ sau khi sức khỏe tốt lên, anh nhận lời mẹ về nhà đi xem mắt. Đối với việc này anh cũng không coi trọng lắm, trước đó ngay cả lý lịch của đối tượng cũng chưa từng lật xem; anh chỉ về coi như đi ngang qua sân khấu (ý nói chỉ làm cho có), mặc kệ cảm giác của đối phương thế nào, anh hơn nửa cũng sẽ từ chối thẳng thừng.

Tương Trữ Chiêu ăn mặc chỉnh tề. An vị ngồi trong phòng khách. Chờ đợi người khách.

Trước khi tới giờ hẹn, nữ dong đi tới, báo người khách kia đã đến rồi. Anh dặn dò nữ dong đi chuẩn bị trà, tiện thể đưa người kia tới phòng khách luôn.

Đến khi có người bước vào...

Anh không chú ý lắm liếc qua một chút, mơ hồ nhìn thấy quần áo giản dị của đối phương, lại liếc thêm một cái, nhất thời sững sốt. Đó là gương mặt cả đời này anh không thể quên...

Có chút quen thuộc...

Trên mặt mang theo nụ cười, người nọ lộ ra chút ý tứ.

Không tránh được có chút là lạ, nhưng trong nháy mắt anh vẫn nhận ra... Thanh niên thanh tú trước mắt, đúng là đứa nhỏ không chịu nói năm ấy.

Đối phương thấp thỏm ngồi xuống, tựa hồ vô cùng khẩn trương. Nhưng vô luận thế nào, bằng mắt nhìn người của mình, không có khả năng anh nhận nhầm người, biết rõ thời gian là một dòng chảy, cuốn trôi những kí ức của cậu về anh, đối phương hẳn đã không còn nhớ anh nữa.

Nhưng trong lòng anh vẫn ần ần cảm thấy tức giận cùng một loại tình tự không thể nói thành lời, dường như đáy lòng đang bị mèo nhỏ cào cào, vừa đau vừa ngứa.

Làm cho người ta tâm dương khó nhịn...

Cuối cùng Tương Trữ Chiêu mở miệng nói: "... Cậu chính là Tuyên Hòa."

Đối phương cẩn thận gật đầu.

Chăm chú nhìn bộ dạng cẩn thận của Tuyên Hòa, không khỏi làm anh càng thêm tức giận.

Quở trách nói: "Khuôn mặt miễn cưỡng chấp nhận được, dáng người quá gầy, bằng cấp bình thường... Những điều đó tạm thời không tính, nhưng cậu biết rõ hôm nay đến gặp cha mẹ tôi, lại ăn mặc thành bộ dạng này, nên nói cậu vốn lời thôi lếch thếch hay là không hiểu phép tắc."

Thần sắc đối phương thoáng vẻ kinh ngạc.

Nhưng lại thuận theo yêu cầu của anh.

Về sau, Tương Trữ Chiêu quyết định lại gặp đối phương lần nữa.

Lần thứ hai gặp mặt, anh mang Tuyên Hòa đi nghe hòa nhạc, có thể do căn phòng quá lạnh, làm đứa nhỏ kia co người lại...

Qua một lúc lâu sau, liền tựa vào vai anh ngủ mất.

Tương Trữ Chiêu vừa buồn cười lại vừa tức, đỡ lấy đối phương, muốn để cậu dựa vào lưng ghế.

Một giây phút kia, lại cởi áo khoác đắp cho cậu.

Tuyên Hòa hơi cự người, đột nhiên có gì đó mềm mại đụng vào sườn mặt anh. Một lát sau, anh mới ý thức được, đó là môi Tuyên Hòa.

Đây cũng không phải chuyện to tát gì.

Nhưng trong nháy mắt...

Nơi bị môi đối phương chạm vào lại nóng rất đến kì lạ... Mới phát hiện hai tai mình đang dần nóng lên.

... Đây rốt cuộc là chuyện gì!

Anh tức giận nghĩ nghĩ, thanh niên trước mắt rõ ràng là đứa nhỏ anh từng chăm sóc, tuổi cũng nhỏ hơn anh rất nhiều. Không kể cơ thể kia không hấp dẫn chút nào cùng gương mặt chỉ có thể xem như thanh tú, nhưng điều không thể xem nhẹ chính là, tần suất trái tim của anh đập càng lúc càng nhanh.

Hoàn toàn không chịu khống chế của anh, anh cơ hồ có thể nghe được tiếng đập "Thình thịch! Thình thịch!" vang lên.

Tương Trữ Chiêu vì sự kỳ lạ này của bản thân mà ngẩn ra, hoàn toàn không chú ý buổi biểu diễn trên sân khấu... Anh nghĩ nghĩ, nhớ lại hình dáng trước đây của đối phương, lại nhìn thanh niên hiện tại, hình ảnh hai người dần dần trùng khớp lại, anh cơ hồ có chút buồn rầu nhìn đối phương.

Rất lâu sau đó...

May mà anh không tốn nhiều thời gian lắm, trước khi đối phương tỉnh lại, cuối cùng anh cũng tìm ra đáp án.

Tuyên Hòa tỉnh lại, vẫn buồn ngủ nhìn anh, trong lòng Tương Trữ Chiêu vang lên tiếng nói...

... Chính là người này...

—Toàn văn hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-nhan-tam-duoc>